BİR BAŞKA GÖKYÜZÜ

CATH WEEKS

ARKADYA

Evlat sevgisinin sınırı nedir? Bir anne evladı için neleri göze alabilir?

Yıllarca beklediği o gün gelip çatana dek Twyla da bu soruya cevap veremezdi. Hatta biricik bebeği Charlie'yi kucağına aldığı o ilk anda bile evlat sevgisinin, onu şimdi olduğu yere getireceğini asla tahmin edemezdi.

Dylan ve Twyla çifti, oğullarını dokuz ay boyunca heyecanla, umutla hayallerle beklemişti. Fakat kader bazen hayallerimizle aynı fikirde olmazdı. Twyla da hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını, Charlie doğduktan çok kısa bir süre sonra anlamıştı. Çünkü Charlie kördü.

Twyla ne olursa olsun evladını olduğu gibi kabul etmesi gerektiğini bilse de, onu böyle bir geleceğin beklediği fikrine bir türlü katlanamıyordu. Evladının gökyüzü kapkaranlıktı. Artık hayattan, onun için bambaşka, masmavi bir gökyüzü istemek dışında hiçbir beklentisi yoktu. Bu da ancak ciddi bir ameliyatla mümkündü. Peki, kendi istekleri minicik bir bebeğin, hem de kendi bebeğinin hayatını riske atmaya değer miydi?

Bazen kader bizi en sevdiklerimizle sınar ve sevgimizin sınırlarını bizi âdeta uçurumun kenarına kadar getirerek ölçer. *Bir Başka Gökyüzü*, evladı için uçurumun kenarına tutunmaya çalışan bir annenin öyküsü. Hayatında sevgiye yer olan herkesi derinden etkileyecek olan bu kitap, size sevginin gerçek anlamını bir kez daha sorgulatacak.

instagram.com/arkadya_kitap facebook.com/ArkadyaKitap twitter.com/ArkadyaKitap

"Kitabın kapağını kapattığınızda bakışlarınızı gökyüzüne kaldıracak ve gözyaşlarınıza hâkim olamayacaksınız."

Elle dergisi

"Bir Başka Gökyüzü, size bir anne kalbinin en mahrem sırlarını fısıldarken, ahlaki değerlerimizi ve hayatımızın her alanına yayılan mükemmellik takıntımızı sorgulamanızı sağlayacak."

London Evening Standard

BİR BAŞKA GÖKYÜZÜ

CATH WEEKS

ARKADYA

Çocukluğundan beri kitaplara hayran olan CATH WEEKS, yazmaya çok küçük yaşlarda başlamıştır. On dokuz yaşında *Uluslararası Hikâye Yarışması*'nı kazanan yazar, kocası ve iki oğluyla Bath'te yaşamaktadır.

cathweeks1

cathweeksauthor

BİR BAŞKA GÖKYÜZÜ

CATH WEEKS

ARKADYA

ARKADYA YAYINLARI

BİR BAŞKA GÖKYÜZÜ

Cath Weeks
Özgün adı: Blind

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Çağla Dirice Çakır
Çevirmen: Bahar Yaldız Çelik
Kapak Tasarım: Melike Oran
Sayfa Tasarımı: Kübra Yeşilyurt
Kapak Uygulama: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Eylül 2017
ISBN: 978-605-188-183-6
© Cath Weeks, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Little Brown Book Group Limited'dan alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

BİR BAŞKA GÖKYÜZÜ

CATH WEEKS

İngilizceden Çeviren
Bahar Yaldız Çelik

ARKADYA

Annem için

Aşk gözlerle değil ruhla görülür. Ve bu yüzden kanatlı aşk tanrısı kördür.

William Shakespeare

Giriş

Bir annenin evladına olan düşkünlüğü hangi kelimelerle anlatılabilir ki?

Kimileri buna koşulsuz sevgi diyebilir. Kimileri de bunaltıcı ya da evhamlı kelimelerini kullanabilir belki.

İşin aslı, evlat sevgisi öyle bambaşka bir şeydir ki, çok az kişi bu eşsiz duyguyu tam anlamıyla tarif edebilir. Sinir nöbetlerinin, yükselen seslerin, çaresizlik gözyaşlarının arasından bile kendine yol bulabilen bir sevgi olduğunu söylemek bile yetersiz kalır. Çünkü kalbin derinliklerine sızarak sizi ele geçiren o güçlü duygu, bundan çok daha fazlasıdır.

Aslında annelik, bir bakıma deliliktir demek hiç de yanlış olmaz. O delilik anları, kimi zaman çocuğun ani bir hareketle yola fırladığı anlarda kendini gösterse de genelde derin bir uykudaymış gibi kendini belli etmez, olduğu yerde gizlenip kalır.

Yenen tırnakların, sebepsiz akan gözyaşlarının, sil baştan düzenlenen dolapların ve şafak vakti çalıştırılan elektrikli süpürgelerinin nedeni hep budur işte.

Erkekler buna tam olarak bir anlam veremezler; çocuklar da öyle. Hatta bazen annenin kendisi bile... Bu duyguyu tam anlamıyla anlayabilmenin tek yolu, onu olduğu gibi yaşayabilmektir aslında. Tıpkı bir tespih böceğinin zırhı gibi anneliğini daima üzerinde taşımak, herkesin gözü önünde yaşamaktır. Ama böyle bir şeyi kim yapabilir ki?

Twyla da bunu kesinlikle tavsiye etmezdi.

O, ilk kez bu duyguyu gün yüzüne çıkardığında, kendini bir zafer kazanmış gibi hissetmeyi başaramamıştı. Aksine sanki tüm dünya birlik olmuş da onu ayıplamak için sıraya girmiş gibiydi.

Ancak tüm bunları, şu an elindeki ses kayıt cihazını ona doğrultmuş olan *Daily Herald* muhabirine nasıl anlatacağını bilemiyordu.

"Belki de bize her şeyi en başından anlatmalısın, Twyla," dedi adam.

Twyla gülümsedi.

Muhabire ilk başlarda her şeyin biraz daha kolay olduğunu anlattı. O zamanlar daha toylardı ve her şeye yeni başlıyorlardı.

Muhabir, "Tecrübe kazanmak güzel şey değil mi?" diye sordu.

"Belki de değil," diyen Twyla başını iki yana salladı. "Olacakları bilmek her şeyi daha da kötüleştirebilirdi."

Twyla bir anda ürperdiğini hissetti. Soğuk bir ikindiydi. Pencerenin ardındaki güneş solgun ve saydam görünüyordu. Tıpkı pirinç unundan yapılmış incecik bir yufka gibiydi.

"Bu, yine olsa, aynı şeyi bir kez daha yapmayacağın anlamına mı geliyor, Twyla? Eminim, bu sorunun cevabını duymak isteyen pek çok kişi vardır."

Twyla cevap vermek için dudaklarını araladı. Muhabir de elindeki cihazı ona doğru biraz daha yaklaştırarak öne doğru eğildi.

Twyla konuşurken zihninde binlerce *Herald* okuyucusunun, nefeslerini tutarak onu dinlediğini hayal etti. Gerilimle yüklenen hava giderek soğuyordu sanki.

Birinci Bölüm

Twyla, bebeğinin gözlerine baktığı daha ilk an, bir şeylerin ters gitmesinden ölesiye korkmuştu.

Yeni doğan bebeği, gelecek hareketli günlerin habercisiymiş gibi kollarında hareketsiz bir şekilde uyuyordu. Gelişi âdeta baharı müjdeler gibiydi. Bu, Twyla'yı hem heyecanlandıran, hem de korkutan muhteşem bir deneyimdi.

Battaniyesini nazikçe bebeğinin çenesinin altına çekti. Ebeler, bebeği temizlemeden önce kucağına almak isteyip istemediğini sormuşlardı. Bu soru onun için sanki bir sınavdı. Bir cevap almayı umarak Twyla'ya döndüklerinde, Twyla ne diyeceğini bilememişti. İşte o an, yeni adım attığı bu dünyada aldığı her kararın, başkaları tarafından yargılanacağını anlamıştı. *Acaba bebeğini her şeyiyle olduğu gibi kabul edebilecek normal bir anne miydi?*

Twyla bu sorunun ne kadar önemli olduğunu nereden bilebilirdi ki? Ya da zamanla bu kadar önemli olacağını...

Kısık bir sesle, "Temizleyebilir misiniz, lütfen?" dedi çekinerek.

Ve artık bebeği yumuşacık battaniyesinin içinde annesinin kollarındaydı. Uzun zamandır suyun içinde kalmış olmasının etkisiyle cildi buruş buruştu. Ama yine de öylesine yumuşacık ve masumdu ki...

Dylan'ın yanına yaklaştığını hissetti.

"Harika bir bebek," diye fısıldayan kocasının gözyaşları, hâlâ akmaya devam ediyordu. Sessiz ama cömert gözyaşları Twyla'yı memnun etmişti. Ne kadar da şanslı bir kadın olduğunu düşündü. Bebeklerinin doğduğu an da dâhil olmak üzere, her zaman her yerde yanında olan bir kocası olduğu için ne kadar şükretse azdı.

Ebe, "Büyüdüğünde çok canlar yakacak," dedi. "Zeki ve yakışıklı bir genç adam olacak belli ki... Daha önce de böylesini görmüştüm."

Ne çok çelişki vardı böyle. İlerde genç bir adama dönüşecek olan minicik bir beden; hem buruşuk hem de pürüzsüz. Gözyaşları ve mutluluk... Coşku ve korku...

Peki, ama neyin korkusuydu bu?

Bebeğinde bir sorun mu vardı?

Twyla, yüzündeki ifadeyi kontrol etmek için ebeye döndüyse de, ebe çoktan lavabonun başındaki iş arkadaşlarına katılmıştı bile. Ellerindeki plastik eldivenleri çıkarıp çöpe atarken koyu bir sohbete dalmışlardı. Twyla'nın oğlu, Noel gününde doğan ilk bebekti. Kolay bir doğum olduğu için hem Twyla'nın hem de hastane çalışanlarının keyfi yerindeydi.

Her şey sadece yirmi dakika sürmüştü; Twyla'ya bedenindeki tüm kemiklerin kırıldığını hissettiren bir acıyla dolu

yirmi dakika. Twyla'nın karlı botları az önce fırlattığı yerde, yatağın yanında duruyordu.

Hastaneye telaşla gelmişlerdi. Bir an yatağın baş ucundaki lambayı açarken, diğer an çoktan koridorda koşturup arabanın anahtarını arıyorlardı. Daha hastane çantasını bile açmamışlardı. Twyla sahiden de klasik müzik eşliğinde doğum yapacağını ya da Dylan'ın alnına soğutucu sprey sıkacağını falan mı sanmıştı? Başını pencereye doğru çevirdi ve o an ilk defa pencerenin ardındaki hayatın farkına vardı. Her ne kadar saat gece yarısını geçse de bembeyaz bir Noel günüydü. Koridordaki bir odadan ruhu okşayan bir şarkı yükseliyordu.

Noel günüydü.

Bu gerçek bir anda kafasına dank etti. Noel günüydü ve Twyla anne olmuştu.

Bağıra bağıra ağlamak geliyordu içinden. Annesinin yanında olmasını, hayatında ilk kez, daha önce hiç istemediği kadar çok istiyordu.

Ama annesi yanında yoktu. Olamazdı da... Zaten Twyla da herkesin gözü önünde bağıra bağıra ağlayamazdı.

Twyla nazikçe oğlunun yanağına dokundu. Şu an önemli olan bebeğiydi, kendisi değil. O an, belki de en zorunun bu değişikliği kabullenmek olduğunu fark etti. İnsanın büyük bir teslimiyetle bir anda kendinden vazgeçip, yerine başkasını koyabilmesi akıl alır gibi değildi. Bu, otuz dört yıllık bir alışkanlığın kökten değişmesi demekti.

Dikkatini acı içindeki bedenine çevirdi. Biraz rahatlayabilmek için doğum masasının sert yüzeyinde hafifçe kıpırdandı.

Ebe, "Emzirmeyi denemek ister misin?" diye sordu. Sesindeki yumuşaklık, Twyla'yı her an yeniden gözyaşlarına boğabilirdi. Ebenin sesi, annesinin o çimen yeşili gözleriyle zihninde belirmesine neden olmuştu.

Twyla ürkekçe, "Olur..." dedi.

Ebe eliyle Twyla'ya geceliğinin düğmelerini açmasını işaret etti. "Daha iyi hissedeceksin. Ben de sana yardımcı olacağım."

Twyla, omuzlarının teslim olurcasına düştüğünü hissetti. "Teşekkür ederim."

Ebe, "Pekâlâ, şimdi izninle..." diyerek Twyla'nın memesini çekiştirip, ucunu bebeğin ağzına soktu. Ancak bebek hiç ilgi göstermemişti. "Hımm. Demek aç değilsin."

Twyla endişelenmişti. "Ah, bu normal mi?"

"Elbette." Ebe gülümsedi. "Birazdan yeniden deneyeceğiz."

Dylan yavaşça Twyla'nın önünde diz çöktü. Ellerini Twyla'nın dizlerinin üzerine koymuştu. "Şurada bir banyo var," dedi. "Senin için hazırlamamı ister misin?"

Twyla uzanıp, kocasının yanağındaki gözyaşı damlasını sildi. Yanağında, tıpkı bir ressamın şövalesinde donup kalmış bir boya lekesi gibi duran o tuzlu sevinç damlası, dokunur dokunmaz dağılmıştı.

Aniden çalınan kapı dikkatlerini dağıttı. Deri ceketli, uzun bir adam kapının eşiğinde duruyordu. Özür dilercesine bir tavırla, "*Daily Herald*'dan geliyorum," dedi. "Çabucak bir fotoğrafınızı çekmeme izin verir misiniz? *Herald* her zaman Noel'in ilk bebeğini haber yapar da."

Twyla, "Tanrım," dedi. "Ne dersin Dylan?"

İkisi de hiç fotoğraf çekilecek hâlde değildi. Ancak oğullarının haberlere çıkabilecek kadar özel bir bebek olduğunu düşünmek, Twyla'nın çok hoşuna gitmişti. Dylan da öyle görünüyordu. Başını, onayladığını belli edercesine hafifçe salladı.

Birbirlerine sokulup, tüm yorgunluklarına rağmen poz vermeye çalıştılar. Twyla gülümsemek istediyse de anestezinin etkileri geçmeye başlamıştı ve dikişleri fena hâlde acıyordu.

Flaş patlarken fotoğrafçı da, "Çok güzel," diye mırıldanıyordu. "Bir tane daha... Harika... Çok teşekkür ederim... Peki, bu minik delikanlının adı ne?"

Twyla ve Dylan boş gözlerle birbirlerine baktılar.

Hastaneye gelirken isim üzerine tartışmışlardı. Bir yandan bebeğin, eski Hondalarının içinde doğmaması için karlar üzerinde aceleyle ilerlerken, bir yandan da bunu konuşmuşlardı. Dylan, Twyla'nın önerdiği iki ismi hiç sevmemişti. Bir erkeğe uygun olmadığı kanaatindeydi. Twyla ise ona Louisiana'da geleneğe bağlı kalmanın ne derece önemli olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Dylan ön cama düşen bir kar topağına bakarken, "Louisiana mı?" diye sormuştu. "Biz Bath'te yaşıyoruz ama!"

Şimdiyse kararı Twyla'ya bırakıyordu. "Sen seç," dedi.

Twyla, "Emin misin?" diye sordu. Bir yandan da samimi olup olmadığını anlayabilmek için Dylan'ın yüzünü inceliyordu. Sonraki günlerde kocasının verdiği kararın pişmanlığını yaşamasını istemiyordu.

"Elbette."

Twyla'nın yanakları sevinçten alev alev yanıyordu. "Teşekkür ederim." Fotoğrafçıya dönerek, "Charlie Ross," dedi. "Arada tire işareti yok."

Ertesi gün *Herald* gazetesinin ilk sayfasını görenler, harika Noel bebekleriyle poz veren mükemmel bir çiftin fotoğrafıyla mest olacaklardı.

Twyla'nın aklından geçenlerin ne olduğunu ise kimse anlayamayacaktı. İçinde giderek köklenen korkuyu gizledikçe, o korkunun daha da büyüdüğünü de kimse göremeyecekti. Çünkü dünyada başka hiçbir şey, görmezden gelinen korkular kadar hızlı büyüyemezdi.

Hastanenin doğum servisi fazlasıyla kalabalık, gürültülü ve bunaltıcıydı. Dünyaya gelmek isteyen bebekler için Noel'in bir önemi yoktu. Tekerlekli beşiklerin içindeki yeni doğan bebekler birbiri ardında geliyor ve yorgunluktan göz altları çökmüş anne ve babalarıyla çıkıp gidiyorlardı. Hastane çarkı işlemeye devam ediyordu.

Twyla, uyurken göğsü hızla inip kalkan Charlie'yi izliyordu. Charlie, emzirilmeyi hâlâ reddediyor olsa da ebe bunun normal olduğunu söylemiş ve Twyla'dan rahatlamasını istemişti.

Twyla'nın hemen karşısındaki yatakta, göğsünün üzerine koyduğu cips paketiyle televizyon izleyen genç bir anne yatıyordu. Twyla, kadını meraklı gözlerle incelediğinde, onun o umursamaz tavrını içten içe kıskanmıştı. Çünkü kendisi

onun tam aksine bitkin, acı içinde ve böylesi bir anda kimsesiz olmanın üzüntüsü içindeydi.

Koridor da gelip geçen ailelerle doluydu. Kabanları kristal kar taneleriyle kaplı, ellerinde uçan balon demetleri taşıyan insanlar her yerdeydi.

Vay canına, tıpkı amcası Dave'e benziyor... Ah, Tanrım, saçları Angie'nin saçlarıyla aynı, şuna bir baksana...

Twyla, içinde giderek daha da büyüyen bir yalnızlık hissiyle koridordaki insanların konuşmalarını dinledi. Onun yanında da Charlie'nin saçlarını, Louisiana'daki büyükbabasına ya da Basingstoke'taki büyük halasına benzeten birileri olsa ne güzel olurdu. Zaten tam da bu yüzden Dylan'ı annesini araması için bir kez daha dışarı göndermişti. Ne var ki Eileen, Noel ayini için kilisedeydi ve telefonunu açmıyordu. Anlaşılan torununu hastanede ziyaret etmeye vakti olmayacaktı.

Oysa Twyla'nın annesi olsa, yolda yılanlara basacağını bilse bile çıplak ayaklarla koşardı yanına.

Twyla telefonuna baktı. Aslında arayabileceği, daha doğrusu araması gereken bir yakını vardı. Ancak babasının onun bebek beklediğinden bile haberi yoktu.

Başını çaresizlikle iki yana salladı. Şu an onunla doğru düzgün konuşabileceğinden emin değildi. Aptalca bir şey söyleyip işleri daha da berbat edebilirdi.

"Tık tık." Kafasında Noel şapkası olan bir çocuk doktoru, kabin perdesini çalarmış gibi yapmıştı. "Bebeği görmeye geldim," dedi ve Charlie'nin zıbınını çözmeye başladı. "Aklınıza takılan bir şey var mı?"

"Şey..." Twyla'nın içindeki korku yeniden alevlendi. "Kafama takılan şey..."

"Evet?" Doktor, Charlie'nin bacaklarını bisiklet çevirirmiş gibi döndürüyordu.

"Gözleri," dedi Twyla. "Renk konusunda emin olamadım."

"Ah, öyle mi?" Doktor, Charlie'yi uyandırıp kucağına aldı ve elini gözlerinin önüne tuttu. Charlie ağlamaya başlamıştı.

Twyla içinde bir suçluluk duygusu hissetti. Onu uyandırıp rahatsız etmişti.

Doktor, "Endişelenmeyin. O harika bir bebek," diyerek Charlie'yi yeniden beşiğine yatırdı. Sonra da mutlu Noeller dileyerek uzaklaştı.

Harika.

Ne demekti bu şimdi?

Çocuk doktoru, Charlie'nin kusursuz olduğunu söylemişti. Aynı şeyi Dylan ve ebeler de dile getirmişlerdi. Artık evdeydiler ve Dylan'ın annesi ile kız kardeşi de yanlarındaydı. Onlar da Charlie'yi ilk kez kucaklarına aldıklarında aynı şeyi söylemişlerdi. Herkes, sanki Dylan'la Twyla'nın tek duymak istediği buymuş gibi sürekli aynı kelimeyi kullanıyordu.

Çok değil –neredeyse yetmiş yıl kadar önce– doğumlarda öncelik hayatta kalabilmekti. Çünkü doğum, tam anlamıyla bir ölüm kalım meselesiydi. Oysa şimdi durum biraz daha farklıydı. Çok az insan, annenin ya da çocuğun hayatını kaybetme ihtimali üzerine endişeleniyor veya bebekte herhangi

bir kusur olması durumunda ne yapacakları üzerine kafa yoruyordu.

Twyla kollarının arasındaki oğluna baktı. Biberonundaki mamasını içiyordu. Kara saçları alnına tutam tutam düşmüştü. Ağzının minik hareketleriyle kırışan burnunun üzerinde, gittikçe belirginleşen beyaz noktalar vardı. Biberondaki mamayı çektikçe şapırtıya benzer sesler çıkarıyordu. Twyla, bu sesi hem büyüleyici hem de ahenkli bulmuştu. Bebeğinin şekerli süt kokusunu içine çekmek için ona biraz daha yaklaştı. Böyle bir koku, dünyanın başka hiçbir yerinde yoktu. Dünya üzerinde dile gelmiş hiçbir kelime, bu kokuyu tarif edemezdi.

Cuk cuk cuk.

Salonda yanan gazlı şöminenin çıtırtıları dışındaki tek ses, Charlie'nin çıkardığı seslerdi. Şömine rafının üzerindeki simli şeritler, odanın içindeki hava akımı sebebiyle hafifçe dalgalanıyordu. Noel gecesiydi. Henüz hediyelerini açmamışlardı. Bütün hediyeler, yüz verilmeyen misafirler gibi öylece Noel ağacının altında duruyordu.

Dışarıdan, annesi ve kız kardeşini yolcu eden Dylan'ın sesi geliyordu. Sesleri, yağan karın sessizliğine karışıyor, araba kapıları kapanıyordu.

Sonrasında derin bir sessizlik oldu.

Twyla esnedi. Charlie hâlâ emmeyi reddediyordu. Yarın ebe yeniden yardıma gelene dek, Twyla şansını denemeye devam edecekti.

Bu çok can sıkıcı bir durumdu. Herkes bebeği anne sütüyle beslemenin en iyisi olduğunu bilirdi. Peki ya bebeğini emziremeyen anneler? İnsanlar çıtayı bu kadar yükseltirken,

çoğu zaman aklı ve duyguları tamamen karışmış ve her konuda bocalamakta olan çiçeği burnunda anneleri hiç düşünmüyordu.

Oysa bebek sahibi olmaya çalıştıkları andan beri, Twyla hep her şeyin en doğrusunu yapmaya çalışmıştı. Vücuttaki çinko seviyesini artırmak sperm kalitesini artırırdı. Balık yenirse daha sağlıklı bir bebek dünyaya getirilebilir ya da Mozart dinleyen bebek daha zeki olabilirdi. Anne karnında ebeveynlerin sesini duymak da bebeğin kemik gelişimine katkıda bulunurdu. Madem felaketler önlenebiliyor, koruyucu önlemler alınabiliyor, yol yordam öğrenilebiliyordu, peki işler sarpa sardığında kabahat kimde oluyordu?

Charlie biberonundaki mamayı bitirdi. Twyla onu omzuna doğru yaslayıp sırtını sıvazlamaya başladı. Ona bu kadar yakın olduğunda sanki tek bir vücutlarmış gibi hissediyordu. Yavaşça bebeğinin kulağına doğru eğilerek ilk kez, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bu harika bir duyguydu. Charlie sanki annesine cevap verirmiş gibi geğirdi. *Tatlı küçük Charlie Ross*. Ufacık olmasına rağmen öylesine önemli bir yeri vardı ki hayatında. Twyla, Charlie'yi kendine doğru çevirip, oğlunun yüzünü seyrederek ona kocaman gülümsedi. Charlie de ona gözlerini kırpıştırarak cevap verdi.

İşte, yine aynı korku gelip Twyla'nın boğazında düğümlenmişti. Charlie'nin gözleri dumanlı bir maviydi ve sanki bomboş bakıyordu.

Dördüncü günde -tıpkı daha önce arkadaşlarından birinin de söylediği gibi– Twyla'nın sütü nihayet geldi. Twyla o sabah, lohusalık canavarı olarak adlandırdığı o korkutucu hislere kapılmamayı umarak, yataktan usulca çıkmış ve odanın içinde parmak ucunda gezmişti. Ancak canavar onu, sabahın erken saatlerinde olmasa da kahvaltıda yakalamıştı.

Tam Charlie'yi beşiğine yatırmak üzereyken üzüntüsüne yenik düştüğünü fark etti. Kederi onu öylesine sarmıştı ki birden ağlamaya başladı. Geceliğinin düğmeleri Charlie'yi emzirmeyi deneyip durduğu için açıktı. Memesi boşlukta sallanıyordu. Bu görüntüsü Twyla'yı bir kez daha gözyaşlarına boğdu.

O an Dylan bir elinde biberon, diğerinde üzerinden su damlayan bir bulaşık süngeriyle odaya koşturdu. Endişeyle, "Neler oluyor?" diye sordu. Twyla onun paniklediğini görebiliyordu.

Daha önce Dylan'ın önünde ağlamış mıydı hiç? Çaresizlik gözyaşları dökmüş müydü? Belki de bunu daha önce hiç yapmamıştı. Neden yapmamıştı? Nesi vardı ki bunun?

Twyla, "Ahh," diyerek inledi. "Bir enkaz gibiyim. Baştan ayağa bir başarısızlık abidesi... Oğlumu... Emziremiyorum bile... Ahh."

Dylan ise ona bakmıyordu. Gözleri Twyla'nın artık her ikisi de dışarıda olan memelerindeydi.

"Aman Tanrım," dedi. "Kocaman olmuşlar! Ne zaman bu hâle geldiler?" Dylan sanki bunun sorumlusu Charlie'ymiş

gibi oğluna baktı. Charlie ise karnını doyurduktan sonra huzurlu bir uykuya dalmıştı bile.

Twyla da gözlerini memelerine dikti. Dylan haklıydı. Memeleri şişmişti ve âdeta ateş gibi yanıyordu. Sütü gelmişti. Bunu fark edince gözyaşları durmuş, aklı başına gelmişti. Memelerinin bu hâle gelmesinin bir sebebi vardı; arkadaşı da zaten tam da bunu söylemişti. Ne var ki sonrasında Twyla asıl sorunun, Charlie'nin memeyi kabul etmeyişi olduğunu hatırladı. Bu yüzden bugünkü sağlık görevlisi gelirken yanında bir de süt sağma makinesi getirecekti. Twyla bunu anımsayınca yeniden ağlamaya başladı.

Dylan onu kendine doğru çekip, "Gel buraya," dedi. "Geçecek, tamam."

Dylan'ın karısına sarıldığı o kısacık an, sanki aradan yıllar geçmiş gibi uzun gelmişti. Oysaki gerçek öyle değildi. Saatin yelkovanı yerinden bile kıpırdamamıştı. O da tıpkı Twyla gibi umutsuzca yerinde çakılıp kalmış, kendi derinliğinde kaybolmuştu.

Twyla ağlamayı kesti ve bakışlarını pencereden dışarı çevirip, gözlerini gri gökyüzüne dikti. Gecikmiş bir utanç duygusuyla düğmelerini kapattı.

Kar durmaksızın yağıyordu. Yerde biriken kalın kar tabakası Twyla'nın içindeki ağırlığı körüklese de, onu rahatlatan bir yanı da vardı. Baktığı her yer, bebek eşyaları ile beyazlara bürünmüş evlerinin bir uzantısı gibiydi. Zaten doğumların, Noel'in ve düğünlerin rengi değil miydi beyaz? Bir süre sonra her şey o eski saflığını yitirdiğinde bu gelenek son bulur,

hayatın renkleri yavaş yavaş koyulaşıp griye çalar ve en nihayetinde cenazelerde siyaha dönerdi.

Bu kış gününün de bu sebeple güzel olması gerekirdi. Twyla derin bir nefes alıp, ümitsizce verdi.

Sağlık görevlisi onca kara rağmen bir gün önce evlerine ziyarete gelmeyi başarmıştı. Twyla'nın, Charlie'nin gözleri için duyduğu endişeyi ciddiyetle dinlemiş ve acilen onları bir uzmana yönlendireceğine söz vermişti. Dylan'a onun da Twyla ile aynı endişeleri taşıyıp taşımadığını sormuş ve o da karısıyla hemfikir olmuştu. Gerçi sonrasında yalnız kaldıkları bir an Dylan, Twyla'nın görevliye tam olarak ne demeye çalıştığından emin olamadığını söylemişti.

Yine de görevliden bir uzman için söz alınmış ve Twyla'nın içine bir karabasan gibi oturan korkuları geçici de olsa yatışmıştı.

Dylan, "Çok yoruldun," dedi. "Neden biraz uyumuyorsun?"

"Ama sağlık görevlisi..."

"Ben seni uyandırırım." Karısının dudaklarına kısa ama ateşli bir öpücük kondurdu. O da bitkin görünüyordu ve gömleğinin üzerinde süt lekeleri vardı. Üstelik onun da tıpkı Twyla gibi duş almaya ya da kendine çeki düzen vermeye zamanı bile olmamıştı. Fakat her şeye rağmen çok güzel kokuyordu.

Twyla kocasına bakıp, "Sen olmasan ne yapardım?" diye sordu ve yeniden ağlamaya başladı.

"Hiçbir şey," dedi Dylan. "Çünkü hiç bensiz kalmayacaksın."

Dylan sözlerinde haklıydı. Twyla'yı asla bırakmazdı ve artık aileye bırakamayacağı yeni biri daha eklenmişti. O da Dylan kahvaltı bulaşıklarını yıkarken beşiğinde mışıl mışıl uyuyan Charlie'ydi.

Dylan daha az önce gidip Twyla'yı kontrol etmiş ve onun çamaşır katlamaya ya da banyoyu temizlemeye kalkmadan yatağında uzanıyor olduğundan emin olmuştu. Karısı normalde oldukça enerjik biriydi ama bu günlerde dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Twyla'nın yatağında dinleniyor olduğunu görmek onu memnun etti. Çünkü karısını yorganın altına girmeye zorlayıp, perdeleri çeken kendisiydi. "İki saat boyunca seni ortalıkta görmek istemiyorum," demişti. Şimdi de ortalık hayli sakindi.

Twyla'nın çaresiz gözyaşlarını gören Dylan, kendisini tuhaf bir biçimde güçlü hissetmişti. Bunun sebebi onun bir sadist oluşu değildi. Aksine bu manzara, içindeki koruyup kollama duygularını daha da çok ortaya çıkarıyordu. Feminizm gibi kavramların ortaya çıktığı bir dönemde artık hayvan avlayıp, eve et getirme zamanları geçtiğine göre, bu günler Dylan adına ailesine bakmak için eşsiz bir fırsattı. İşte şimdi tam zamanıydı. O da bu görev bilincini kararlılıkla üstlenmişti. Ne kadar yorgun olursa olsun, karısına ve çocuğuna bakacaktı.

Aslında gerçekten çok yorgundu. Bu sabah aynadaki görüntüsüne dönüp bir kez daha bakmıştı. Karşısındaki kişi gerçekten kendisi miydi? Bu göz altları çökmüş hayalet

gerçekten o olabilir miydi? Ne var ki o aynada dikkatini çeken iki şey daha vardı: Heyecan ve gurur. Charlie'nin doğduğu andan itibaren onu esir alan iki duygu... Hâlâ etkisini üzerinden atamıyordu. Charlie ne kadar da mükemmel bir bebekti.

Dylan yaklaşık bir dakikadır elinde tuttuğu köpüklü bir tabakla dalıp gitmişti. Tabağı tezgâhın üzerine koyup, bir kez daha Twyla'nın ağlama krizlerini düşündü. Kendini ne kadar güçlü hissetse de, onu öyle ağlarken gördüğünde korkmadan edemiyordu. Neden kaynaklanıyordu bu ağlamalar?

Bu kez elinde tuttuğu bir fincanla bir kez daha düşüncelere daldı. Sebebi belki de onu daha önce hiç böyle görmemiş olmasıydı. Hormonlarından kaynaklanıyor olmalıydı. Dylan bu süreçte onu çok dikkatli gözlemleyecek ve bu dönemi atlatması için ona elinden geldiğince yardımcı olacaktı. Gerçi konu kadınlar olunca bu alanda çok iyi olduğu söylenemezdi. Twyla'nın hiçbir kadın akrabasının olmayışı ne kadar da üzücüydü. Öte yandan çok fazla arkadaşı vardı. Twyla gibi insanların genelde çok arkadaşı olurdu zaten. Onda diğer insanları çeken bir şeytan tüyü vardı âdeta. Dylan da o büyüye kapılanlardandı.

Twyla'ya dair ilk fark ettiği şey, çimen yeşili gözlerinin yanında iyimserliği olmuştu. Rahat bir insandı ve gülmeyi çok seviyordu. Çilli suratı ve çarpık tebessümüyle ahım şahım bir güzelliği olduğu söylenemezdi belki. Ancak sıcaklığı, tıpkı derin bir kırışıklığı açıveren ütü misali tüm kusurlarını gizliyordu. Dylan'a yaşama azmi veren de onun bu sıcaklığı ve enerjisiydi. Dört yıldır evlilerdi ve onun sayesinde Dylan

her sabah güne umutla gözlerini açabiliyordu. Bu yüzden Twyla'nın bu duygusal patlamaları Dylan'ı şaşkınlığa uğratmıştı. Fakat hepsi buydu; sadece biraz afallamıştı, o kadar.

Dylan bulaşığı bitirdi ve oğluna bakmaya gitti. Twyla'nın, Charlie'nin gözlerine dair endişelerinin ne olduğunu anlayamıyordu. Dylan'a göre gayet normallerdi. Eve gelen sağlık görevlisi yeni doğanlarda gözle alakalı sorunların nadir görüldüğünü söylemiş, ama yine de Twyla'nın endişelerini gidermek için bir uzmanla görüşmesi gerektiğinden bahsetmişti. Kaldı ki eğer bir kusur varsa, bir an önce öğrenmek en iyisiydi. Gerçi Dylan bir terslik olduğunu sanmıyordu ama...

"Çünkü sen kusursuzsun, değil mi, küçük dostum?" dedi oğluna.

Elini, Charlie'nin elinin üzerine koydu. Parmakları onunkilerin yanında ne kadar da büyük ve de tüylü kalmıştı. Gün gelip Charlie'nin elinin de kendi elinin boyutlarına geleceğini düşündü. İçinde bir gurur dalgası kabardı. O canının parçası, kendi oğluydu. Yan tarafına yattığında Charlie tıpkı ona benziyordu. Aynı siyah saçlar ve keskin elmacık kemikleri... Ama eğer şansı varsa en önemli özelliğini annesinden alırdı ki o da iyimserlikti.

"Kesinlikle, sen kusursuz bir bebeksin," diyerek eğilip, oğlunun burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

Bekleme salonu çok sıcaktı. Twyla'nın midesi âdeta ağzına geliyordu. Elini Dylan'a uzattı. Kocası onu teskin etmek

istercesine elini sıksa da, o da bacağını sıkıntıyla bir aşağı bir yukarı sallıyordu. Twyla, "Bana mı öyle geliyor yoksa burası fazla mı sıcak?" diye sordu.

Dylan gülümseyerek, "Sana öyle geliyor," dedi.

Twyla uzanıp oğlunun yüzüne kadar çektiği battaniyeyi biraz aşağı indirdi. Charlie bebek arabasında ağzından sütlü baloncuklar çıkararak uyuyordu. Artık on dokuz günlük olmuştu ve kesinlikle bir mama bebeğiydi. Twyla ona memesini kabul ettirmeyi başaramamış olsa da bunun pek bir önemi kalmamıştı. Ve bu deneyim ona son derece önemli bir ders vermişti; anne baba olunca herhangi bir sorunu uzun süre dert edecek vaktin olmuyordu. Çünkü şimdi de konak ve kolik sıkıntıları baş göstermişti.

Twyla gözlerini bekleme salonunda gezdirdi. Havadaki enerjiye bakılacak olursa, burayı tanımlayabilecek tek kelime *bezgin* olurdu. Duvarlar tuvalet jeli mavisine boyanmıştı ve üzerleri engellilere yardım amacıyla hazırlanmış posterlerle doluydu. Posterlerin üstünde "*Kendinizi yalnız mı hissediyorsunuz? Hangi yöne gideceğinize karar veremediniz mi?*" tarzında sloganlar yazılıydı.

Salonda bekleyen bir aile daha vardı. Yanlarında sürekli gözlerini kırpıştıran bir çocuk oturuyordu. Çocuk elini gözlerine götürüp, ovuşturdukça annesi elini iterek ona engel olmaya çalışıyordu. Öyle ki bir süre sonra bunu otomatiğe bağlayıp, bir yandan dergisini okurken diğer yandan oğlunun elini ittirmeye bile başlamıştı.

O sırada kapı açıldı ve genç bir kız göründü. "Charlie Ross Ridley burada mı?"

"Burada..." Twyla'nın sesi öyle cılızdı ki neredeyse kendisi bile kendi sesini tanıyamayacaktı.

"Ben öğrenciyim," diye açıkladı genç kız. "Bugünkü muayenenizde gözlem amaçlı yanınızda olacağım."

"Bizim için sorun değil," dedi Twyla. Aklı ve kalbi öylesine karışıktı ki, o an ne söylenirse söylensin kabul etmeye hazırdı.

Dylan, Charlie'nin arabasını muayene odasına doğru sürdü. Birlikte doktorun karşısına oturdular. Twyla titreyen ellerine hâkim olmaya çalışırken, doktor da masasında oturmuş bir takım evrakları inceliyordu.

Sonunda onlara doğru dönüp, "Demek bebeğinizin gözlerinin görünüşü sizi endişelendiriyor," dedi tekdüze bir ses tonuyla.

Twyla, "Evet," diyerek onu onayladı.

Doktor arabasından alınca, Charlie uyanıp kıpırdanmaya başladı. Aslında sürekli ağlayan huysuz bir çocuk değildi. Bu yüzden onu kucaklayanın annesi olmadığını anladığında, sadece kaşınıyormuş gibi boynunu sağa sola çevirmekle yetindi.

Odaya bir sessizlik çökmüştü. Öyle bir sessizlikti ki bu, an be an büyüyerek Twyla'nın kulaklarına baskı yapıyor, ellerini ter içinde bırakıyordu.

Doktor, Charlie'nin gözlerine ışık tutuyordu. Twyla, Dylan'ın ellerine uzandığında onun ellerinin de terlemiş olduğunu fark etti. Dylan gülümseyerek karısına göz kırptı.

Sessizlik, neredeyse kulakları sağır eden boyutlara ulaştığında, doktor tek kelime etmeden Charlie'yi annesinin kucağına verdi.

Twyla'nın kalbi delicesine atıyordu. Öyle ki kucağındaki oğlunun, üzerindeki kalın battaniyeye rağmen bu gümbürtüyü hissedebileceğinden endişe etti. Charlie'nin burnunun üzerinde de ter damlacıkları vardı. Anlaşılan, ailecek kan ter içinde kalmışlardı.

Bu sırada masasına geçen doktor bir şeyler yazmaya başladı. Sanki odada onun kararını duymayı bekleyen hiç kimse yokmuş gibi davranıyordu.

Twyla artık bu sessizliğe dayanamayacak duruma geldiğinde doktor onlara doğru yöneldi.

"Onu buraya getirmekle en doğru şeyi yapmışsınız," dedi. "Ciddi göz problemleri yenidoğanlarda oldukça nadir görülür ve beklenmedik bir durumdur. Herkes sizin kadar dikkatli olmayabilir." Gerginlikle gülümsedi. "İçgüdüleriniz oldukça kuvvetli."

Hemen arkada, sandalyesinde oturan öğrenci yerinde kıpırdandı. Onun varlığını çoktan unutmuş olan Twyla bu hareketle olduğu yerde sıçradı. Sarsıntı Charlie'nin sızlanmasına sebep olmuştu. Twyla, "Şişşt, tamam tatlım," diyerek bebeğini salladı. "Geçti."

"Yenidoğanların görüşleri ilk zamanlarda pusludur. Bebeğinizin henüz ilk günleri. Kaldı ki göz oldukça karmaşık bir organdır. Bu sebeple zaman içinde sayısız farklı teşhis konulabilir ama..." Doktor gözlüğünü çıkardı. "Ben bu işi uzun yıllardır yapıyorum." Burnunun kemerini sıkıp gözlüğünü yeniden taktı.

Twyla, duyacağı kelimelere dikkat kesilmiş bir hâlde, gözlerini bir an olsun kırpmadan doktorun ağzına bakıyordu.

Perişanlıkla yana düşen kafasına bakılırsa, Dylan birazdan söylenecekleri karısından çok daha önce anlamış gibiydi.

Twyla bir an bayılacağını hissetti. Aniden odanın içindeki sıcaklık dayanılmaz bir hâl almıştı. Doktor onlara muayenelerden, yapılacak testlerden, kapsamlı bir sağlık taramasından, uzmanlardan ve tedavilerden bahsediyordu. Twyla ise onun ne dediğine dikkat etmeden sadece dudaklarına bakıyordu. Sadece o dudakların ne zaman kapanacağını, ne zaman eve gideceğini ve her şeye sıfırdan başlamanın yeniden mümkün olup olmayacağını merak ediyordu. Her şeyi başa sarmak, az önce adım attıkları bu yeni hayata bir nokta koymak ve eski yaşantılarına geri dönmek istiyordu. Ne var ki bu yeni gerçeklik, tüm bilinmezliğiyle ve şaşırtıcı bir hızla üstüne geliyordu. Bir an elini havaya kaldırıp doktoru susturmak istedi, fakat geç kalmıştı. O acımasız kelimeler doktorun dudaklarından dökülmüş ve Twyla'nın kulaklarına ulaşmıştı bir kere. Artık gerçeği kesin olarak biliyordu.

"*Bunu söylediğim için çok üzgünüm ama... Oğlunuz kör.*"

İkinci Bölüm

Teşhisi öğrendikleri günün ertesi sabahı, Twyla geride bıraktığı hayatının her sabahında olduğu gibi yine neşeyle uyandı. Ama çok geçmeden doktordan duyduklarını hatırlayınca, kalbinin tıpkı halatı kopmuş bir asansör gibi yere çakıldığını hissetti.

Bu hissi en son genç bir kızken âşık olduğunda yaşamıştı. O zamanlarda da güne mutlu uyanır, sonra bir kenara atılmış olduğunu hatırlardı. O zamandan bu yana hayatı düzene girmiş, o çalkantılı günler geride kalmıştı. Şu anda hissettiklerini uzun zamandır hissetmemişti ama işte, o hisler yine geri dönmüştü. O belirsizlik, fırtınalar... Hepsi geri gelmişti. Twyla içten içe, ömrünün geri kalanında her sabah bu hisle uyanıp uyanmayacağını merak etti.

Charlie kördü.

Boğazı kederle düğüm düğüm olurken gözlerini tavana dikti. Dylan hâlâ uyuyordu. Twyla kocasının da aynı hislerle yüzleşmek zorunda kalacağından korkarak, onu uyandırmak istemiyordu. Belki de şu anda güzel bir rüya görüyordu. Belki

Karayipler'de bir teknedeydi ya da omuzlarına düşen güneş ışıklarıyla ormanda yürüyüş yapıyordu.

Twyla usulca ayağa kalkıp terliklerini ayağına geçirdi ve sessiz adımlarla yatağının ortasına yerleştirilmiş ana kucağında uyuyan Charlie'nin yanına gitti. Ellerini yatağın parmaklıklarına dayayarak halının üzerine oturdu ve uyuyan Charlie'yi izlemeye başladı.

Ah, Charlie. Nasıl olur da görmezdi? Bu doğru olamazdı, hiç adil değildi.

Neden o? Neden onlar?

Öte yandan birileri olmak zorundaydı, değil mi? Ve kader onları seçmişti. Doktor, bunun insanı sarsan ve milyonda bir yaşanacak bir trajedi olduğunu söylemişti. Ancak neden bizim evladımızın başına geldi diye hayıflanmak en doğru seçenekmiş gibi görünse de, işin aslı öyle değildi. Bunun yerine *neden olmasın*, diye düşünmek gerekirdi.

Doktor nazik ve merhametli bir adamdı. Uzun bir süre onlarla oturup, uzun uzun bilgiler vermişti. Gerçi Twyla o sözlerin çoğunu duymamıştı bile. Fakat Dylan söylenen bazı şeyleri, sehpadan aldığı bir gırtlak kanseri bilgi broşürünün arkasına not etmişti.

Puslu kornealar
Her iki gözde
Ön bölgede gelişim bozukluğu
Nadir vaka

Dylan son yazdığı kelimenin altını çizmişti.

Twyla'nın aklına kazınansa doktorun, neden bizim evladımız diye sorgulamamaları gerektiğini açıkladığı kısımdı. Sonuçta birileri bu milyonda bir ihtimalle karşılaşacaktı. Twyla nasıl keşke biz değil de başkaları olsaydı diyerek başka çocukları ateşe atabilirdi ki?

Birileri bunu yaşamalıydı. Ve o kişi Charlie'ydi.

Ama... *Ah, Charlie.*

Bembeyaz tulumunun içinde onu bekleyen kaderden bihaber nasıl da masum uyuyordu. Sahi kader neydi tam olarak? Twyla'nın hiçbir fikri yoktu.

Yapabildiği tek şey, o sabahı yaşayıp günün geri kalanını da aynı iyimserlikle geçirmek için kendini zorlamak oldu. Aksini yapmak için çok yorgundu. Tüm gün emzirmeye ve banyo yaptırmaya çalışıp, kolik ve konak sorunlarıyla uğraşarak geçip gitti. Zaten her şey bu kadar zorken, bir de bu yepyeni problemle nasıl savaşacaktı?

Bir an Charlie'yi ilk kez evde yıkadığı anı anımsadı. O minicik kolları ve bacakları kaygıyla izleyerek Charlie'yi küvete indirmişti. Ona zarar vermekten nasıl da korkuyordu. Öte yandan suya vereceği tepkiyi de çok merak ediyordu. Ancak Charlie beklediği gibi güçlü bir tepki vermemiş, sadece dilini uzatıp durmuştu. Ama yine de Twyla onu bir buket misali dikkatlice havlusuna sarıp sudan çıkardığında rahat bir nefes almıştı.

Charlie'nin böyle davranmasının sebebi içinde bulunduğu durum muydu? Tepki vermemesinin, huysuzluk edip ağlamamasının nedeni gözlerinin görmüyor oluşu muydu? Yoksa zaten doğuştan uysal bir çocuk muydu?

Twyla cevabı bilemiyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla Charlie'nin beşiğinin yanına gidip yere oturdu ve ağlamaya başladı.

Yaşadığı her şey korkunç bir kayıptı sanki. Hamileliğin o insanı yanıltan umutlarından, oğlunun ismine kadar her şey kötü bir şaka gibiydi.

Twyla oğluna *Charlie Ross* adını verdiğinde, gözünün önüne kör bir çocuk getirmemişti. Ona Louisiana'nın o güçlü, sağlıklı çocuklarına benzesin diye o ismi vermişti. Araba lastikleri üzerinde sallanan, eli sapanlı Tommy Joe ve Lee James'e benzesin istemişti. Charlie Ross dağınık saçları, elinde kertenkelesi ve cebinde misketleri olacak olan bir çocuk olmalıydı.

Böyle... kör değil.

Twyla'nın acısı artık inci gibi dökülen gözyaşlarına sığmayacak kadar büyümüştü. Eğer bebeği uyuyor olmasaydı, bağıra bağıra ağlayabilirdi. Bunu yapmak yerine inleyerek oturduğu yerde ileri geri sallanmaya başladı. Kalbi her an patlamak üzere olan bir balon gibi sıkışıyordu.

O sırada yanına gelen Dylan, ellerini arkadan Twyla'nın beline sardı ve başını onun boynuna gömdü. O da ağlıyordu. Gözyaşlarından biri Twyla'nın geceliğinden içeri süzülmüştü. İkisi de tek kelime etmedi. Bu acıyı dillendirecek bir kelime yoktu çünkü. Neden o milyonda bir çocuk Charlie olmasın ki düşüncesi, hissettikleri acıya engel değildi. Bunun teselli-si ya da bunu kabullenmenin kolay bir yolu yoktu. Her şey gözlerinin önündeydi işte. Çaresiz dertleri, yeni doğmuş bebeklerinin bir parçasıydı. Her ne kadar bu sorun, Charlie'nin

kolik, pişik ve konak problemini unuttursa da Dylan yine de acısını içine gömdü. Şimdilik bir çaresi olmadığına göre, bu artık onların hayatıydı. Ve bir şekilde bu hayatı yaşamanın bir yolunu bulacaklardı.

Bu, Dylan için de büyük bir şoktu. Sadece doktorun Charlie'ye koyduğu teşhis değil, ertesi sabah Twyla'yı yerde, sanki hayatı son bulmuş gibi ağlıyorken bulmak da Dylan'ı derinden sarsmıştı. Aslında Twyla haksız da sayılmazdı. Sanki eski hayatlarının kilidi bir tık sesiyle kapanmış ve yerine yeni hayatlarına ait başka bir kilit konmuştu. Dylan o tık sesini neredeyse kendi kulaklarıyla duyuyor gibiydi.

Ocak ayının on dördüydü. Bu acı haberi tam da yeni yılın başında almışlardı. Bundan daha berbat bir zamanlama olamazdı. Ancak elbette bu, onların canını iki kat daha fazla acıtmak için özellikle belirlenmiş bir tarih falan değildi. Keşke ailesinin koruyucusu olarak, onları kollamak adına Dylan'ın elinden bir şey geliyor olsaydı. Ne var ki bu, onun boyunu aşıyordu. Bu yeryüzünde var olan her erkeğin boyunu aşan bir sorundu. Dylan'ın bununla mücadele etmesi mümkün değildi. Başka türlü bir çözüm yolu bulmalıydı.

Kahvaltıdan sonra Charlie'yi alıp, karda yürüyüş yapmaya götürmeyi teklif etti. Kaldırımlarda ve uzak tepelerde kar hâlâ erimemişti. Sabah pencereyi açar açmaz karın erimediğini görmüştü. Kışın ayazı yüzüne vururken şehir âdeta ıssızlaşmış, trafik de seyrekleşmişti. Çocuklar dışarıda topluca oyunlar oynuyor, kahkahaları mahallede yankılanıyordu.

Dylan, en son ne zaman oyun oynayan çocukların sesini duyduğunu hatırlayamadı. Ama işte şimdi bu cıvıltı tam da kulaklarının dibindeydi. O oğluyla ilgili acı verici gerçeği kabullenmeye çalışırken, neşeli cıvıltılar birden ortaya çıkıvermişlerdi.

Sahi, Charlie'nin durumu gerçekten de acı verici miydi?

Yaşadıkları şoka bakılırsa, evet, öyleydi. Bu haberi içlerinde sindirdikleri an her şey daha kolay olacaktı. Önemli olan bu durumu en başından kabullenip, her şeyin yerli yerine oturmasını sağlamaktı. Bu yüzden Dylan, Charlie'yi yürüyüşe götürürken Twyla'yı da onlara katılmaya davet etmişti. Evde sus pus oturmanın bir âlemi yoktu. Ayrıca, dışarıda güneş de vardı. Böylece hep birlikte yürüyüşe çıktılar.

Dylan botlarını sürüyerek aylak aylak dolaşırken, acınası bir hâlde göründüklerini düşündü. Hemen yanında yürüyen Twyla ellerini cebine sokmuş onlara ayak uydurmaya çalışıyordu. Gergin olduğu anlaşılıyordu, belli ki kafası başka yerdeydi. Dylan karısının aklının nerede olduğunu merak etti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bu sırada bebek arabasının tekeri bir kar kütlesine takılmıştı. Dylan arabayı hafifçe ittiğinde teker saplandığı yerden kurtuldu.

"Hiç," dedi Twyla. Sesi sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi ve taşıdığı keder Dylan'ın canını yakmıştı.

Twyla durup Charlie'yi kontrol etti. Öne doğru eğilerek oğluna bakan karısını izleyen Dylan, karısının yüzünde sevgiyle beraber başka bir ifade daha gördü. Onu iyiden iyiye ele geçiren korkuyu...

"Her şey güzel olacak," dedi karısına.

Twyla onu başıyla belli belirsiz onayladı. Alt dudağı titriyordu. Belki de soğuktandı. Oysaki tepedeki solgun güneş, onları ısıtmak için elinden geleni yapıyordu. Dylan güneş ışınlarının, masmavi gökyüzünden üstlerine saçıldığını, ağaçların üzerindeki nemi kuruttuğunu hissedebiliyordu.

Twyla, "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

Bir kez daha durmuş ve bu kez bakışlarını kocasına çevirmişti. Normalde aralarında belli belirsiz bir boy farkı vardı. Ama sanki bu sabah o fark ciddi biçimde açılmıştı. Twyla çizmeleri ve kırmızı kabanı içinde tıpkı bir çocuk gibi görünüyordu. Bu hâliyle Dylan'a birini hatırlatıyor olsa da Dylan kim olduğunu bir türlü bulamadı. Twyla kaşlarını çatıp, sonrasında ani bir hareketle ifadesini yeniden gevşetti. Bakışlarını çektiğinde Dylan elini tutup, ona tekrar bakması için karısını kendine doğru çekti. "Çünkü biliyorum..."

"Sana inanmak istiyorum, Dylan. Fakat bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum. Üstelik haftaya sen de işe başlayacaksın. Ben nasıl..."

"İşi boş ver," dedi Dylan. "Arayıp biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim." Kocaman, şişme eldivenleri yüzünden tenini hissedemese de Twyla'nın yanağına dokundu. "Uzun zamandır orada çalışıyorum ve şu ana kadar tek bir isteğim dahi olmadı."

Yürümeye devam ettiler. Yanından geçtikleri evlerin hiçbirinin ışığı yanmıyordu. Her yer karanlık, kilitli ve terk edilmiş gibiydi.

"Annem bir süreliğine yanımıza taşınsa, faydası olur mu?"

Twyla başını iki yana salladı. "Sanmıyorum."

"Ah," diyerek karşılık verdi Dylan. "Peki ya Bindy gelse?"

Twyla bir kez daha, "Hayır. Sanmıyorum," dedi.

Park alanına ulaştıklarında durup, tıpkı bir yarık gibi önlerinde açılıveren şehre baktılar. Her yerde âdeta ölüm sessizliği vardı. Yakınlardaki bir kardan adam, çakıl taşından dişleriyle gülümserken havuçtan burnu çürümeye başlayarak kararmıştı.

Dylan bebek arabasını kenara çekip, Twyla'nın elini tutarak ona döndü. "Her şeyin güzel olacağını biliyorum çünkü..."

Twyla gözlerini endişeyle kocasına dikti. Dylan o an onu öpmeyi öyle çok istedi ki... Bir saniyeliğine de olsa her şeyin gerçekten düzelebileceğini düşünerek içi içine sığmadı. Fakat konsantre olması gerekiyordu. Duygusal şeyler söylemeyi pek beceremezdi. Kelimeler zihninde uçuşup dururdu, ama onları doğru bir şekilde bir araya getirmek konusunda yetenekli sayılmazdı.

"Felicity'den bunu öğrendim."

Twyla, "Felicity mi?" diye sordu. Kaşlarını bir kez daha çatmış sonra yeniden düzeltmişti. "Kız kardeşin mi? Ama..."

Dylan karısının aklından geçenleri biliyordu. Felicity ölmüştü. Nasıl olur da ölmüş bir insan gelecek güzel günlere dair onlara umut verebilirdi?

Twyla, kocasının eline uzandı. "Anlat."

"Aslında anlatacak çok bir şey yok. Felicity, Charlie'den de kötü durumdaydı." Bakışlarını uzaklara çevirip, kardan adamın çarpık gülüşüne dikti. "Ben sadece bunun altından kalkabileceğimizi düşündüm. O kadar."

Twyla dudaklarını ısırıp, başını yana doğru eğdi. "Felicity hiç aklıma gelmemişti."

"Bu, dünyanın sonu değil."

"Hayır, değil." Twyla derin bir nefes alıp, sanki yeni uyanmış da kış manzarasının güzelliğini daha şimdi fark ediyormuş gibi etrafına bakındı. Karlar altında kalan şehrin güzelliğini biraz daha izleyebilmek için bir süre daha öylece durdular. Sonra da evlerinin yolunu tuttular.

Dylan babalık iznini sadece birkaç gün uzattı. Aslında daha da uzatmak isterdi ama Twyla, artık iyi olduğuna onu ikna etmişti. İş yeri hemen tepenin arka tarafındaydı. Eğer ihtiyaç duyarsa on dakika içinde evde olabilirdi.

İzinden sonraki ilk iş günü, Twyla onu sımsıcak bir öpücükle işe yolladı. Ancak Dylan evden çıkar çıkmaz kendini yapayalnız hissetti. İşte, o üç kişilik mutlu aile tablosu silinmişti bile. Her ne kadar Dylan akşama dönecek olsa da bu duruma üzülmemek elde değildi.

Twyla gömleğinin önünü düzeltti. Çenesini kararlılıkla yukarı kaldırıp, Charlie'nin sabah mamasını yemek üzere beklediği salona geçti. Biberonu verdiğinde, Charlie'nin minik çoraplarının içindeki küçücük parmaklarının zevkle gevşediğini hissedebiliyordu. Bebeği biberondaki mamanın her yudumunu ağzını şapırdatarak içerken, Twyla da moralinin düzeldiğini fark etti. "Bunu başarabiliriz, Charlie Ross," dedi. "Başarabiliriz."

Twyla için her şeyi değiştiren şey Dylan'ın, Felicity'den bahsetmesi olmuştu. Üzerinden henüz beş gün geçmiş olsa da Twyla'ya sanki daha uzun gibi geliyordu. Günler, tıpkı bir ayakkabı tabanından sökülüp alınan bir sakız gibi uzadıkça uzuyordu sanki. Twyla elinde biberonla ve bitkinlikle gözlerini boşluğa dikip, gün içinde sayısız kez düşüncelere dalabiliyordu.

Daldığı zamanlar aklı genellikle geçmişe gidiyor ya da kendi iç dünyasında kayboluyordu. Dylan da zaten Felicity'den, bir tür geçmişe dönüp bakma dürtüsüyle bahsetmişti. Dylan'ın ağzından Felicity'nin adını duymak hem ender rastlanan hem de önemli bir şeydi. O an, Dylan'ın da onları duyduğunu anladı. Yani o da ölülerin ve yaşasa da sadece hatıralarda kalmış fanilerin seslerini duyabiliyordu. Twyla, onu altı yıldır tanıyordu ve daha önce Felicity'den bahsettiğini sadece bir kez duymuştu. O da başına gelenleri anlatmak içindi. Ailesi de bu konuda en az Dylan kadar suskundu. Öte yandan Felicity'nin bu ufacık bahsi bile, bazı şeyleri âdeta sihirli bir değnek gibi değiştirmeye yetmişti. Twyla o andan beri kendini bir nebze daha güçlü hissediyordu. Bu ona, Dylan'ın daha önce de benzer bir durum yaşadığını hatırlatmıştı. Engelli olmanın kendine has kederini, zorluklarını ve kapalı kapılar ardında yaşanan gerginlikleri biliyordu. Onun bu zorluğu aşacaklarına dair verdiği güven, Twyla'nın ihtiyaç duyduğu o ufacık umut için yeterliydi.

Ve işte şimdi Charlie'yle ikisi bir başınaydı ve şu ana kadar her şey yolundaydı. Eriyen karlar ardında tertemiz caddeler ve sokaklar bırakmıştı. Her yer pırıl pırıldı. Takvimler ocak

ayının on sekizini gösteriyordu. Twyla takvimin üzerinde bu tarihi işaretledi. Bugün, onların bu yolculuğa tam anlamıyla başladıkları gündü.

Bakışlarını kucağındaki bebeğine çevirdi. Parmağını onun o minik avucunun içine koydu ve kavrayışını hissetti. Bu hareket bebeklerin ani refleks mekanizmalarından biriydi; kavrama içgüdüsü. Twyla'ya göre bu, hayata tutunmayı özetleyen oldukça insani bir içgüdüydü. Âdeta uçurumun kenarına tutunmak gibiydi. Bu küçücük, azımsanmış becerinin sahibi ise Charlie'ydi. Zamanı geldiğinde buna benzer başka şeyler de yaşanacaktı; ilk kez gülümseyecek, ilk adımlarını atacaktı. Tıpkı bir hazine sandığındaki altın paralar gibi bu başarılar zamanla üst üste yığılacaktı.

Twyla'nın da çocukken bir hazine sandığı vardı. Kazandığı kupaları ve sertifikaları sakladığı bir ayakkabı kutusuydu. Çocukken izlediği televizyon programlarının sonundaki posta kutusu numaralarını not eder, oralara mektup yazar ve sonrasında bu numaralardan çeşitli üyeliklerle anı kupaları kazanırdı. Yüzmekten ve klor kokusundan hiç hoşlanmamasına ve açık havuzlarda yüzerken sinek yutma korkusuna rağmen, sırf mayosunun üzerine takabileceği rozetler biriktirmek için yarışmalara katılırdı. Dikiş dikmek elinden pek gelmezdi. Bu yüzden yeterince iyi dikemediği rozetler yüzerken üzerinden düşüp kaybolur, Twyla da havuzun giderinde yitip gitmeden önce onları suyun içinde bir balık gibi yakalamak zorunda kalırdı.

Neden birileri o rozetleri Twyla için dikmezdi ki?

Twyla bu soruyu ancak kendisi de bir anne olduğunda sormayı akıl edebilmişti. İnsan ancak o zaman geriye dönüp kendi anne babasını sorguluyordu. Çünkü aynı hataları kendisi de yapmak istemiyordu. Twyla, Charlie Ross için mükemmel bir anne olabilmeyi diliyordu.

Eğer hedefini belirlersen, her seferinde tam on ikiden vurursun. Twyla bunu bir keresinde bir arabanın arkasında okumuştu ve o gün bugündür hiç unutmamıştı. Kurallara uyarsan güvende olur, işlerini düzgün yaparsan sonuca ulaşır ve hedefini yüksek tutup, çok çalışırsan başarırdın. Twyla buna kesinlikle inanıyordu. Zaten bu yüzden hamileliği boyunca uyulması gereken tüm kuralları titizlikle takip etmişti. Ama işte yine de Charlie görmüyordu. Tüm o fedakârlıkları; içkiden uzak durması, mikrodalga kullanmaması, yalnızca belirli menülerle beslenmesi, yoga yapması ve hatta yeniden yüzmeye başlaması bile hiçbir işe yaramamıştı.

Twyla başını iki yana sallayıp, oğlunun sırtını hafifçe sıvazlayarak ayağa kalktı.

Bu doğru değildi. Bir sorunla karşılaşıldığında, bunu hak etmek için ne yaptığını düşünmek yerine çözüme odaklanmak gerekirdi. İnsan gerçekten çabalarsa en umutsuz anda bile yapabileceği bir şey olduğunu görürdü. Modern zamanlarda çaresi olmayan şey çok azdı.

Öte yandan Twyla için işleri zorlaştıran da tam olarak buydu. Çünkü her ne kadar başkalarının ne dediğini umursamamaya çalışsa da, bebeğine özürlü gözüyle bakıp ona acıyan insanların canını sıkacağını biliyordu.

Kellikten, küçük memelere kadar her şeyin bir çaresinin olduğu bu modern çağda kalıcı ve hiçbir ameliyatla düzeltilemeyecek özürler konusunda neden bir şey yapılamıyordu?

Twyla salondan çıkıp, her zaman yaptığı gibi Charlie'yi rahatlatmak adına merdivenleri inip çıkmaya başladı. Bir yandan da onu alışık olduğu şekilde pışpışlamaya devam ediyordu. Oğlunu kucağına sımsıkı bastırmıştı. Charlie'nin o sıcacık yanağı Twyla'nın kulağına değiyor, nefesi saçlarına karışıyordu.

Hepsi bir yana bir de kolik sorunuyla uğraşıyorlardı. Twyla bu kelimeyi telaffuz ettiği andan itibaren, eve gelen iyi niyetli sağlık görevlisinden bir sürü tavsiye dinlemişti. Akışı daha rahat ve hızlı bir biberon emziği deneyebilirdi mesela. Ya da sütünün içine bu soruna özel damlalardan katabilirdi. Başka bir mama kullanmak veya masaj terapisine gitmek de birer seçenekti.

Artık bebeklerin öyle uzun uzun ağlamalarına da izin verilmiyor, ağlayan bir bebeğin doğal yollardan iletişim kurduğu düşünülmüyordu. Eğer bebek ağlıyorsa ya bir hastalığı var ya da anne babası yeterince iyi birer ebeveyn değil demek oluyordu.

Annenin bozulmuş fiziğinin de bir önemi yoktu. Doğum sonrası plajda herkesin gözü önünde karnını gere gere dolaşan bir anne, kesinlikle çok cesur olmalıydı. Öte yandan elbette bunu kamufle etmek için de yapılabilecek pek çok şey vardı. Mesela bir parco alınabilir ya da kuşaklı bir mayo giyilebilirdi. Karın egzersizleri yapılabilir, bir spor salonuna üye olunabilir, hatta estetik operasyon bile geçirilebilirdi. Yani

her şeyin çaresi vardı ama bunun... Ortalıkta bunca bilgi, her soruna uygulanabilecek onca çözüm varken insanın kendi derdi için bir şey yapamıyor oluşu çok acıydı.

Charlie hafifçe geğirdiğinde Twyla yeniden salona döndü. Onu beşiğine yatırarak yanına diz çöktü ve beşiğini sallamaya başladı. Uyku zamanı gelmişti ve uykuya dalabilmek için biraz yardıma ihtiyacı vardı.

Charlie kendini uykunun kollarına teslim ederken, Twyla'nın düşünceleri doktorun söylediği sözlerden birine gitmişti. Doktor o kelimeyi muhtemelen lafın gelişi söylemişti, ama ne olursa olsun bir süredir sürekli Twyla'nın zihninde yankılanıyordu.

Tedavi.

Kulağa ne kadar da güzel ve anlamlı geliyordu. Sanki insanın aklını başından alan parlak bir süsmüş gibi Twyla'nın zihninde belirip, sonra döne döne kayboluyordu. Ve oğluyla baş başa kaldığı bu ilk sabah, Twyla ilk defa o kelime tarafından âdeta ele geçirildiğini hissetti. Gidip hemen dizüstü bilgisayarını açtı.

Tam da o sırada yanında uyuyan Charlie kıpırdanmaya, bacaklarıyla havayı tekmelemeye ve biraz süt vermesi için ağzıyla annesini aramaya başladı. Twyla içinde bir suçluluk duygusu hissetti. Aklı nereye gitmişti böyle?

Başka bir zamanda kaybolmuş gibiydi. Sanki bir süreliğine de olsa acıları dinmişti. Bilgisayarı çarparak kapattı ve bir daha o sitelere girmemeye yemin etti.

Üçüncü Bölüm

Dylan bugün hiç görüşme yapma havasında değildi ama kendisi babalık iznindeyken programı çoktan hazırlanmıştı bile. İlk görüşmesi on dakika sonra başlayacaktı. Ajandasını açıp görüşeceği kişinin adını buldu: Molly Carpenter.

Sessizce esnedi. Bugün Twyla ve Charlie'den ayrılmak ona çok zor gelmişti. İşe geri döneli tam bir hafta olmuştu, ama onları yalnız bırakma fikri gün geçtikçe kolaylaşacağına daha da zorlaşıyordu. Dylan ailesi ile birlikte evde olmak istiyordu. Sanki evlerini çepeçevre saran bir mıknatıs vardı da Dylan'ın aklını da ruhunu da sürekli eve çekiyordu. Evde kim bilir neler yaşanırken Dylan burada olmak zorundaydı.

Twyla ile Charlie'nin yanında olmak, Dylan'a kendini işe yarar hissettiriyordu. Onlardan ayrıldığındaysa, ofisteki oraya buraya yerleştirilmiş kartondan heykellerden biri gibi hissediyordu. Kendini bir an kahve makinesinin, başka bir an da sohbet edip şakalaşan arkadaşlarının yanında buluyordu.

Dylan'ı daldığı derin düşüncelerden çıkaran bir kahkaha sesi oldu. Kafasını kaldırıp baktığında Molly Carpenter'ı girişte kendisine bir isim kartı alırken gördü. Üzerinde etek ve ceketten oluşan bir takım elbise vardı. Saçları dalgalı ve değişik bir kahverengiydi. Odaya doğru hafifçe döndüğünde, Dylan kalkık burnunu ve çenesindeki gamzeyi fark etti. Çirkin bir kadın değildi. Onu tarif edebilecek kelime ne olabilirdi ki? Belki sıradan. Hayır... Gösterişsiz daha uygun olurdu.

Dylan kravatını düzeltip, onu karşılamak üzere Molly Carpenter'a doğru yürüdü. "Ben Dylan Ridley," dedi. "Tasarım müdürüyüm."

Kadın da belli belirsiz kızararak elini uzattı. "Memnun oldum."

Dylan ona görüşme odasına kadar eşlik etti. Yerlerine oturduktan sonra kadının başvuru formunu okumaya başladı.

Görüşmeye başlayalı henüz birkaç dakika olmuştu ki Dylan'ın telefonu çaldı. Bu sırada Molly, Dylan'a grafik tasarımı alanında elde ettiği kapsamlı deneyimlerinden bahsediyordu. Yirmi sekiz yaşındaydı ve başvurduğu pozisyon için fazlasıyla donanımlıydı. Sesi, sanki burnu mandalla sıkıştırılıyormuş gibi çıkıyordu. Dylan telefonunu bacağının üzerine koydu ve ekrana bir göz atarak gelen mesajı okudu.

Charlie ilk defa mamasını içer içmez geğirdi. Üstelik merdivenleri tırmanmama gerek kalmadan!!!

Dylan gülümsedi.

Molly de o sırada konuşmasına devam ediyordu. "Tasarıma tutkuyla bağlıyım diyebilirim..."

"Güzel," dedi Dylan. "İşe alındın."

"Alındım mı?" Molly şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"Evet. Tebrikler." Dylan, Molly'nin elini sıktı. "Pazartesi başlayabilir misin?"

"Evet," dedi Molly gülümseyerek. "Başlayabilirim. Teşekkür ederim. Bu harika!"

Saat dört olmadan Dylan anahtarıyla ön kapıyı açmış ve sessizce eve girmişti. Amacı evdekilere sürpriz yapmaktı. İçeri girdiğinde salonun kapısının eşiğinde durdu. Charlie beşiğinde uyuyordu. Twyla da kanepenin üzerinde tıpkı bir çocuk gibi ellerini başının altına sıkıştırmış uzanıyordu. Solgun ve yorgun görünüyordu.

Bir örtü alıp Twyla'nın üzerini usulca örttü ve durup, karısının alnında tıpkı gizli bir mesaj gibi beliriveren çizgiyi izledi. Kim bilir Twyla'yı rüyalarında bile rahat bırakmayan şey neydi? Gerçi bunu tahmin etmek çok zor olmasa gerekti.

Hemen ardından, annesinin aksine pembe yanakları ve kıpkırmızı kıyafetleri içinde huzurla uyuyan oğluna döndü. Dylan ikisini de rahatsız etmek istemiyordu. Üst kata çıkıp kravatını ve takım elbisesini çıkardı. Nihayet o karton heykel hissinden kurtulup özüne dönmüştü.

Tam odadan çıkmak üzereydi ki yatak örtüsünün üzerinde parıldayan bir şey fark etti. Gördüğü şey Twyla'nın küre şeklindeki kolyesiydi. Twyla bu kolyeyi nadiren boynundan çıkarırdı. Dylan banyoya bir göz attı. Yanılmamıştı, banyo ıslaktı. Muhtemelen duş almıştı. Neden bu ufak ayrıntılara

takıldığını bilemese de dikkatini çekmişti işte. Belki de bunun sebebi Twyla'nın bu değerli kolyesini, sadece gerektiği zamanlar dışında boynundan çıkarmadığını bilmesiydi. Fark ettiği bu ufak tefek ayrıntılar, Twyla'nın akıl ve ruh sağlığı açısından birer ipucuydu. Dylan ne zaman işten eve dönse bu ipuçlarına bakar ve Twyla'nın gerçekten de iddia ettiği gibi iyi olup olmadığını anlamaya çalışırdı.

Dylan parmaklarının ucunda merdivenden inerken, Twyla'nın çoktan uyanıp merdivenin başında onu beklediğini gördü. "Merhaba, aşkım," dedi.

Twyla şaşırmış gibiydi. "Neden erken geldin?"

Birlikte mutfağa geçtiler. Dylan karısını kendisine doğru çekip uzun uzun öptü. Dudakları muhteşemdi, kirazlı dudak kremi kokuyorlardı.

Dylan, "Artık hep bu saatte geleceğim," dedi. "İşyerinde her şeyi ayarladım. İşler yoluna girene kadar böyle olacak."

"Ah, ama..."

"Bu senin işlerin altından tek başına kalkamadığın anlamına gelmez. Sadece benim de bu düzenin bir parçası olmak istediğim anlamına gelir."

Twyla önce tereddüt etse de sonrasında gülümsedi. "Bu çok iyi. Teşekkür ederim."

Dylan o an kolyenin hâlâ elinde olduğunu fark etti. "Bunu buldum," diyerek kolyeyi yeniden Twyla'nın boynuna taktı ve ellerini Twyla'nın omuzlarının üzerine koydu.

"Twyla..." diyerek söze başladı. "Sanırım babanı aramanın vakti geldi."

Twyla yavaşça arkasını döndü. "Evet... Haklısın. Arayacağım."

Twyla söz verdiği gibi ertesi sabah babasını aradı. Fakat babası telefonu açmamıştı. O da mesaj bırakıp Charlie'nin aralarına katıldığının müjdesini verdi.

Yağmurlu bir salı günüydü. Twyla kendini başka türlü görmeye zorlamamış olsaydı, şu kederli günlerden biri olabilirdi. Papatya çayı demleyip, CD çalara Bebekler İçin Yatıştırıcı Klasikler CD'si koymuştu. Bir yandan müzik dinlerken, bir yandan da Charlie'nin çoraplarını ve tulumlarını katlıyordu. Charlie'yse, Twyla'nın hemen yanındaki beşikte sanki müziğe eşlik etmek istermişçesine dudaklarını büzmüş uyuyordu.

Telefon çaldığında Twyla dalgınlıkla elini uzattı. "Alo?"

"Twyla?"

Twyla olduğu yerde âdeta irkildi. "Stephen?"

Hattın ucundaki ses, "Baban," diyerek onu düzeltti. "Mesajını daha yeni aldım... Demek anne oldun. Bir oğlun olmuş." Twyla'nın babası hep böyle konuşurdu. Twyla'ya onun hayatı hakkında özet geçerdi.

"Evet, öyle oldu, Stephen... Yani baba."

"Hamile olduğunu bile bilmiyordum." Bir an sustu ve kızının bu cümlenin altında yatan derin imayı idrak etmesini bekledi. *Büyükbaba olacağımdan bile haberim yoktu.*

"Özür dilerim." Twyla, Charlie'nin çoraplarından ikisini eline alıp katlamaya başladı. Charlie'nin kıyafetlerini ayırmaya, yumuşacık pamuğun mis gibi kokusunu içine çekmeye bayılıyordu. "Gönderdiğim Noel kartında Charlie'den

bahsetmiştim aslında... Postaya vermekte biraz gecikmiş olabilirim tabii..."

"Charlie derken bir köpeği kastettiğini sanmıştım."

"Köpek mi?" dedi Twyla. "Benim hayatım boyunca hiç evcil hayvanım olmadı ki."

"Öyle mi?" diye sordu babası, sesindeki o imalı ton hâlâ kaybolmamıştı.

Onlarca yıldır terapi koltuğuna uzanan ev hanımları sayesinde artık o keskin Louisiana aksanı kaybolmuştu, ama İngiliz aksanıyla konuştuğu da söylenemezdi. Tam güzel güzel konuşurken birden, "Sana iki kere söyledimdiydi," gibi abuk bir cümle kurabilirdi. Twyla yıllar boyunca onun bu tarzını sevmiş ve hatta zamanla hatalarını düzeltmeyi eğlence hâline getirmişti. Ne var ki Stephen bu durumdan hiç de hoşnut değildi. O, hatasını düzeltmektense ölmeyi tercih ederdi.

Kısa bir an aralarında sessizlik oldu.

Stephen en sonunda, "İşler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi." Twyla bir an uzun zamandır ihmal ettiği arka bahçedeki atölyesini düşündü. Haftalardır kapısından içeri adım atmamıştı. Bir daha ne zaman atabileceğini de bilemiyordu. Örümcekler tezgâhın altını çoktan kendilerine yuva yapmış olmalıydı.

"Hâlâ o işle mi, neydi...?"

"Küre kolye," diyerek onun lafını tamamladı Twyla. "Evet. Satışları çok güzel. Dylan arka taraftaki kulübeyi benim için atölye hâline getirdi."

"Güzel... Charlie Ross ne kadarlık? Bir ay oldu mu?"

"Otuz iki günlük," diye cevaplayan Twyla, hemen sonrasında bu kadar ayrıntıya girdiği için pişman oldu. Belli ki

evde hapsolmuş, yenidoğan annesi rolü onu tamamen etkisi altına almıştı.

"Peki, o nasıl? İyi mi?"

Buna nasıl cevap verilirdi ki?

Twyla elindeki çorapları kanepenin üzerine bırakıp, gözlerini camdan dışarıya çevirdi. Yağmur damlaları cama var gücüyle çarparak kayıp gidiyorlardı. *Devam et hadi! Ona gerçeği söyle!*

"Çok iyi," dedi.

"Harika."

Twyla hattın diğer ucundaki babasını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. En son ne zaman bir araya gelmişlerdi, üç yıl önce mi? Dört müydü yoksa? Acaba değişmiş miydi? Geçen yıllar ona iyi mi davranıyordu, yoksa yüzünde derin çizgiler ve kırışıklıklar mı bırakıyordu?

Twyla şu an babasının üzerinde pahalı bir takım elbise olduğundan emindi. Saçları muhtemelen hâlâ sarıydı. Yaşıtları kafalarında bir tutam saçla gezerken, babası sahip olduğu saç oranıyla oldukça şanslı sayılırdı. Muhtemelen kravatı da boynundaydı. Ama o kravatı öyle bir gevşetirdi ki, tüm kadınlar bu hâliyle onu oldukça çekici bulurdu. Onu gören biri ardında hiçbir pişmanlık, hatta bir geçmiş bile bırakmadığını düşünebilirdi. Çünkü Stephen sırlarını derinlere gizlemeyi çok iyi becerirdi.

"Belki de sizi ziyarete gelebiliriz?" dedi birden. "Juliet ile birlikte."

Twyla bu teklifin geleceğini bilmeliydi. Juliet'le henüz tanışmamıştı ve açıkçası şu an tanışmak da istemiyordu. Her şeyin böylesine karmaşık olduğu bir dönemde bunun hiç

sırası değildi. Babasının gelip onu hor görmesi ya da talihsizliği konusunda ona akıl vermesi fikrine dayanamıyordu.

En son görüşmelerinde birbirlerine girmişlerdi. Hem de çok aptalca bir sebeple... Babası Twyla ile öğle yemeğine gitmek için ta Londra'dan kalkıp gelmişti ve açıkçası gösterdiği bu çaba Twyla'nın gururunu okşamıştı. Ancak çok geçmeden Twyla bütün bu çabaların onunla vakit geçirmek adına değil, Juliet'le evlenmeden önce onun rızasını almak adına olduğunu fark etmişti. Twyla en sonunda babasına, kiminle evlendiğini umursamadığını söylemiş ve babası da buna fena bozulmuştu. O zamandan bu yana da çok fazla görüşmemişlerdi.

Şimdi kulağa ne kadar da tuhaf geliyordu. Babasının kiminle evlendiğinin ne önemi vardı ki? O zamanlar Twyla'ya bu, annesinin yerini korumak, onun hatırlarına sahip çıkmak gibi geliyordu. Fakat annesi öleli uzun zaman olmuştu. Üstelik İngiltere'de gömülmemiş, çok uzaklara götürülmüştü.

Sonrasında babasından düğün davetiyesi gelmemişti. Twyla da bunun üzerine hiç kafa yormamıştı. Ancak yoracak olsaydı bile, düğüne davet edilmediği için değil o düğün gerçekleştiği için üzülürdü.

Twyla, "Ben uygun bir zamanda haber veririm," dedi. "Benden haber bekleyin."

Bu cevabın babasını hayal kırıklığına uğratacağını biliyordu. Çünkü böylesi bir cevap uzak bir akrabaya ya da istenmeyen bir misafire verilebilirdi. Yine de Twyla onu görmeye gelmeleri riskini alamazdı. Aralarında üzerinden atlayıp aşamayacakları bir uçurum vardı. Belki bir gün o uçurumu aşmayı becerebilirdi ama o günün, bugün olmadığından emindi.

Charlie'yi götürdükleri ikinci uzman doktor da ilkiyle aynı fikirdeydi. Teşhis konusunda hiçbir şüphe olmadığı ortadaydı. Charlie artık altı buçuk haftalıktı. Kilo almaya başlamış, kolik ve konak sorunundan kurtulmuştu. Geriye sadece tek bir sorun kalmıştı; o da üstesinden gelinemeyecek kadar büyüktü.

Charlie'nin iki korneası da pusluydu. Gözün ön bölgesinde nadiren görülen bir gelişim bozukluğu vardı ve sebebi bilinemiyordu. Aynı rahatsızlığın, gelecek kuşaklarda da görülme ihtimali üzerinde durmaya gerek yoktu. Bu onların kötü şansıydı, o kadar.

Dylan şaşırtıcı biçimde sakindi. Sesi her zamankinden biraz daha gür çıkıyor ve sorularla konuşmaya yön veriyordu. Durumun zorluğu ona enerji veriyor olmalıydı. Bu sayede artık önünde savaşacağı ve inanacağı bir şey vardı. Elinden geldiğince iyimser olmaya çalışıyordu ki normalde pek de öyle olduğu söylenemezdi.

Twyla ise doğuştan iyimser olmasına rağmen, en çok ihtiyaç duyduğu anda o iyimserlikten eser yoktu. İçten içe kurumakta olan bir su pınarı gibi, bir görünüp bir kayboluyordu. Fakat hayata yeniden umutla bakacağı günler gelecekti. Twyla durmadan kendine bunu hatırlatıyordu. Umudun gücüne tutunmalıydı, çünkü ailesinin ona ihtiyacı vardı.

İlk doktor randevusunda da yaptığı gibi Twyla doktorun dudaklarına kilitlenmişti. Bu şekilde konuşulanlardan hiç-

bir şey anlamadığı ortadaydı. İçinden tüm kalbiyle Dylan'ın doktoru can kulağıyla dinliyor olmasını diliyordu.

Görüşmenin sonunda doktor onları uğurlarken, Twyla'ya dönüp gözlerinin içine baktı. "Bugünden sonra," dedi yumuşacık bir sesle. "Charlie gülümseyecek."

Twyla veda etmeden önce onu başıyla onayladı.

Dylan bebek arabasını koridor boyunca sürerken, "Görüşme beklediğimizden de iyi geçti, öyle değil mi?" diye sordu.

O an Twyla doktorun Charlie'nin ilk tebessümüne dair ne dediğini anımsamaya çalışıyordu. Twyla'nın cevap vermediğini gören Dylan olduğu yerde durdu.

"Neyin var?"

"Hiç," dedi Twyla.

"Emin misin?"

"Evet."

Her ne kadar kulağa pek inandırıcı gelmese de Twyla elinden geleni yapıyordu. Bugünden itibaren Charlie her an gülümseyebilirdi ve o anı büyük bir heyecanla bekliyordu.

Paul her zaman fotoğraflarında yer alan, haberinin konusu olan insanların bir şekilde kendisiyle bir bağı olduğunu hayal ederdi. Tıpkı Aborjinler'in, fotoğraflarının çekildiği anda ruhlarından bir parçanın alınıp götürüldüğüne inanmaları gibi. Fotoğraf çektiğinde karşısındaki insandan bir şeyler çaldığı doğruydu. Yoksa neden insanlar bu eyleme fotoğraf çekmek adını vermiş olabilirlerdi ki? Hiç şüphesiz,

fotoğrafını çektiğiniz kişinin bir parçası, ömrünüzün sonuna dek sizinle kalıyordu. Paul'ün fotoğraflarının sakinleri de, zihnini genelde geceleri yatağa yattığında ziyaret eder, incinmiş hayaletler gibi yatağın etrafını çepeçevre sararlardı. Paul kafasının içindeki düşünceleri savuşturmak istercesine elini sağa sola salladıktan sonra, uykusuzluktan şikâyet ederek diğer yana döndü.

İyi uyuyamamıştı. Toplasa tüm gece uyuyabildiği süre iki üç saati geçmezdi. Fotoğrafçılık da ona önerilen meslekler-den biriydi. Kariyer tavsiye merkezindeki kadın, fotoğrafçılığı katı kuralları olmayan, hayati kararların alınmak zorunda olmadığı bir meslek olarak tanıtmıştı. Paul de o sıralarda Avustralya'dan henüz dönmüştü ve aklının bir köşesinde hâlâ o güzel ülkenin kırmızı topraklarıyla uçsuz bucaksız düzlükleri vardı. Avukatlıktan vazgeçip, Outback'e seyahat etme ve orada gördüğü her şeyin fotoğrafını çekme fikri onu oldukça cezbetmişti. Orada çektiği fotoğrafları kariyer ofisindeki kadının masasının üzerine yaydığında kadın, onda bir yetenek sezdiğini söylemişti. Belki gerçekten sezmişti, belki de öğle yemeği vakti geldiği için işi aceleye getirmişti.

"Bu işi profesyonel olarak yapmayı hiç düşündün mü?" diye sormuştu.

"Şey..." Paul kirli sakallı çenesini kaşımıştı. Tıraş olmadığı için kendine kızıyordu.

"Bence çok yeteneklisin."

"Öyle mi?"

Kadın gülümsediğinde Paul onun gözlerinde tanıdık bir ifade görmüştü. Aynı bakışı daha önce Cairns'deki barda

tanıştığı kızlarda ve Melbourn'deki kahvecideki garson kızda da görmüştü.

Kadın, "*Daily Herald*'da çalışan bir arkadaşım var. Tasarım editörü. Belki sana evden çalışma imkânı verebilir," diyerek çekmecesini açıp bir kart çıkarmış ve Paul'e uzatmıştı. Gözlerinde hâlâ aynı bakış vardı. "İlgilenir misin?"

Paul kadına teşekkür edip kartı cebine koymuş ve oradan ayrılmıştı.

Herald'daki tasarım editörü, Paul'e beklediğinden daha faydalı olmuştu. Gider gitmez eline birkaç iş tutuşturmuştu ki bu sayede Paul, Bath'in merkezinde kendine ufak bir ev bile kiralayabilmişti. Elbette bunun için en büyük teşekkürü, kariyer ofisinde tanıştığı o cilveli kariyer danışmanı hak ediyordu.

Paul neredeyse hiç uyumadan yatağından kalktı. Bugün Noel arifesiydi ve hastaneye gidip yılın ilk bebeğinin fotoğrafını çekmesi gerekiyordu. Ne işti ama... Bu işi ancak onun gibi uykuyla arası fazlasıyla bozuk olan birisi yapabilirdi zaten.

Paul hastanenin doğum servisinde beklerken, etraftaki çığlıkları duymazdan gelmeye çalışarak geçen sene bu zamanlarda ne yaptığını düşündü. Adelaide'de yılın bu zamanı hava ne kadar da sıcaktı. Noel gecesi bir barda oturmuş, tepesinde dönen tavan vantilatörleri ve radyoda çalan Noel şarkıları eşliğinde kızarmış hindisini yiyordu. Yaşadığı yalnızlığın ise tarifi yoktu. Öyle ki neredeyse eski karısını arayacaktı. Ama bunu yapmak yerine bir kadeh daha viski içmiş ve geceyi annesini özlediği için sürekli ağlayan Manchester'lı sıska bir kızla geçirmişti.

Aniden yükselen bir sesle yeniden içinde bulunduğu ana geri döndü. İşte beklediği ses buydu. Bir bebek ağlıyordu. Paul hızla doğum odasına girdi, çünkü yılın ilk bebeği doğmuştu. İki isimli bir bebek...

Karşısındaki manzara hiç de beklediği türden değildi. Paul gözlerini karşısındaki anneye dikip öylece kalakaldı. Annenin tek bir omzu üzerinde toplanan uzun sarı saçlarına, saç diplerindeki ter damlalarına, kollarındaki çillere uzun uzun baktı. Kadının âdeta etrafına ışık saçan, gizemli bir havası vardı. Paul bir anlığına da olsa orada ne için bulunduğunu ve annenin durumunu tamamen unutmuştu.

En sonunda, "*Daily Herald*'dan geliyorum," diyerek lafa girdi. "Çabucak bir fotoğrafınızı çekmeme izin verir misiniz?"

"Ne dersin Dylan?" diye sordu kadın.

Demek odada Dylan da vardı. Paul kadının yanındaki yakışıklı adamı süzdü. Nedenini bilemese de adamı kıskanmıştı.

"Küçük delikanlının adı ne?"

"Charlie Ross," dedi anne. "Arada tire işareti yok."

İşte o an Paul'ün kafasındaki teori bir kez daha doğrulandı. Fotoğrafını çektiği insanlarla arasında gerçekten bir bağ vardı. Bunu çiçeği burnunda anneyi gördüğü an daha da güçlü hissetmişti. Sanki onunla daha önceden bir yerlerde tanışmış ve ona dair her şeyi biliyormuş gibiydi.

Paul, Noel sabahının ilk ışıklarıyla hastaneden ayrıldı ve küçük evine giden karlı yolu yürümeye başladı. Evine geldiğinde etrafı alıcı bir gözle süzerken, ilk kez buranın ne kadar sıkıcı bir yer olduğunu düşündü. Bir ağacı, süsleri hatta bir çam kozalağı bile yoktu.

Dördüncü Bölüm

Twyla'nın kayınvalidesi Eileen, pazar günleri düzenlenen kilise ayininden sonra genelde onlara gelirdi. Twyla'yı yemek yapma derdinden kurtarmak için gelirken yanında içi ev yapımı yemeklerle dolu saklama kapları getirir, sonra da oturup hep beraber yemeklerini yerlerdi. Bu, Twyla'nın her pazar dört gözle beklediği bir rutin hâlini almıştı. Her ne kadar Dylan'ın kız kardeşi Bindy bazen can sıkıcı olsa da Eileen'in varlığı onu rahatsız etmiyordu.

Twyla yemek masasında yahnisini yiyen Bindy'yi izlemeye başladı. Bindy de tıpkı Dylan gibi esmer ve kahverengi gözlüydü. Ancak Dylan'ınkinden daha uzun bir suratı vardı. Çirkin sayılmazdı belki ama yüzünde sürekli karamsar bir ifade vardı. Sanki görünmez bir tel mimiklerini sabitlemiş gibi o karamsarlık yüzüne âdeta asılı kalmıştı.

Birlikte giyildiğinde tıpkı limonlu bir çikolata gibi duran yeşil hırkası ve kahverengi pantolonuyla kusursuz görünen Eileen, durmadan dönüp ana kucağında yatan Charlie'ye

bakıyordu. Bir an o yumuşacık İrlanda aksanıyla, "Ne kadar da ufak ve tatlı!" dedi.

Charlie artık bir buçuk aylıktı. Twyla bebeğinin ne kadarlık olduğunu günlük ya da haftalık olarak hesap etmeyi bırakalı çok olmuştu. Çünkü işler artık giderek daha da zorlaşıyordu. Charlie'nin kolları ve bacakları kuvvetlendikçe, o eski önemsiz hesaplamaları yapmanın bir önemi kalmıyordu. Twyla tam bu gerçeği aklından geçiriyordu ki bir an göz ucuyla fark ettiği şey, elindeki çatalı gürültüyle yere düşürmesine neden oldu. Sesle irkilen konukları oldukları yerde zıplamışlardı.

Eileen elini kalbinin üzerine koyup, "Ah, aman Tanrım!" dedi. "Ne oluyor?"

Twyla ise hızla Charlie'ye doğru koşmuştu. Durmadan, "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diyordu.

Dylan sandalyesini geriye itti. "Ne oldu?"

Twyla heyecanla Charlie'yi tutan plastik kilidi çözmeye çalışıyordu. "Gülümsedi, Dylan!" dedi soluk soluğa. "Gülümsedi!"

Twyla, Charlie'yi kucağına alıp havaya kaldırdı. Charlie'nin bacakları amaçsızca havada sallanıyordu. O an bir kez daha güldüğünde Twyla mutluluk ve gururdan ağlamak istedi. Dylan da gülmeye başlamıştı. Daha sonra dördü birden gülerek Charlie'nin etrafında toplandı ve onu yeniden güldürebilmek için ayaklarının altını gıdıkladı.

Demek doktor Twyla'nın zaman içinde onu mutlu edecek birçok gelişmeye şahit olacağını söylerken haklıydı. Charlie az önce ilk defa gülümsemişti. Bu harika bir duygu ve ileriye dönük küçük ama son derece önemli bir adımdı.

Ancak nedense Twyla yine de içinde bir yerlerde, bazı şeylerin tam olarak yolunda gitmediğine dair kocaman bir acı hissediyordu.

Şubat ayının sonunda Charlie artık iki aylık olmuştu. O gün yine şiddetli bir kar yağışı vardı ve Twyla bir arkadaşı ile minik kızını eve davet etmişti. Onlar gelmeden bir demlik çayla bir kurabiye tabağı hazırladı. Ancak kadınla kızı eve gelir gelmez, Twyla pişman olduğunu hissetti. Yine de bunu gizlemek için elinden geleni yaptı. Charlie'yi uyuması için yerdeki ana kucağına yatırdı. Sonra da ellerini kucağına koyarak küçük kıza gülümsedi ve annesiyle sohbet etmeye çalıştı.

Aslında oynadığı mutluluk rolünde gayet iyiydi. Ta ki küçük kız annesinin kucağına oturup, ondan kitap okumasını isteyene kadar. Twyla, Charlie ile birlikte böyle bir anı asla paylaşamayacaktı. Oysaki bu diğer anneler için ne kadar da önemsiz, günlük bir aktiviteydi.

Twyla ansızın dudaklarından, "Charlie kör," cümlesinin döküldüğünü duydu.

Arkadaşı, "Aman Tanrım!" diyerek dehşet içindeki bakışlarını Twyla'ya çevirdi. Hem şaşırmış hem de Charlie'ye acıyormuş gibiydi. "Çok üzüldüm..." dedi bir süre sonra. "Bu senin için çok zor olmalı."

Bu konuşmanın ardından misafirler uzun süre kalmadılar. Minik kızın jimnastik dersi, annesinin de kuaför randevusu vardı. Sanki bir an önce Twyla'dan uzaklaşıp normal hayata dönmek için can atıyormuş gibilerdi.

Oysa Twyla'nın arkadaşı çok düşünceli bir kadındı. Yine de Twyla ondan uzun bir süre haber alamayacağını biliyordu. İkisinin hayatları artık birbirinden çok farklıydı. Zaman geçtikçe aralarındaki uçurum daha da derinleşecekti.

Twyla kucağına dökülen kurabiye kırıntılarını silkeledi ve şu an tek ihtiyacının, Charlie ile yapacağı bir yürüyüş olduğuna karar verdi. Dylan birazdan evde olurdu. Charlie ile birlikte dışarı çıkıp, en sevdikleri yemek olan biftekle kırmızı soğan alabilirlerdi.

Twyla bebek arabasıyla yürüdükçe, minik kar taneleri de etrafında döne döne uçuşuyordu. Bakışlarını yukarı kaldırdı. Kar taneleri usulca aşağı süzülen melekleri andırıyordu.

İçinden Charlie'ye şarkı söylemek geldi. Etraf öylesine sessizdi ki sanki şu an dünyada onlardan başka hiç kimse yoktu. İşte bu Twyla'nın en sevdiği andı. Günün sonunda gözlerini kapattığında bile etkisi uzun süre geçmeyen tek an...

Fakat markete girer girmez içinde bir sıkıntı baş gösterdi. Hızla bifteğini ve kırmızı soğanlarını alıp sıraya girdi. Kasadaki kız bıkkınlıkla dişlerini karıştırıyor, bir anne durmadan öksürüp hapşıran dört çocuğuyla ödemesini yapmaya çalışıyordu. Twyla sırtını onlara dönmüş, Charlie'yi gelecek saldırılara karşı korumak istercesine ona siper olmuştu. Ama çok geçmeden çocuklardan biri onlara doğru koşup, eliyle Charlie'yi işaret etti.

"Şuna bakın," dedi çocuk. "Tıpkı bir uzaylıya benziyor. U-zay-lı. U-zay-lı!"

Annesi hemen, "Sus bakayım!" diyerek çocuğu azarladı. Kollarıyla siper olduğu diğer çocuklarının, uzaylı bebeği görmeye gitmelerini engellemek ister gibiydi.

Oysa buna gerek yoktu. Twyla zaten buna fırsat vermemek için marketten çıkmıştı bile. Market sepetinin içindeki biftekle kırmızı soğanlar da kasanın yanında öylece kalakalmıştı.

Eve nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu. O sırada kar durmuş, sanki hiç yağmamıştı. Kaldırımlar nemli, hava durgun ve buz gibiydi. Eve geldiğinde Charlie'yi beşiğine yatırdı, eğilip oğlunu alnından öptü ve durup onun uykuya dalmasını izledi. Sonrasında yeniden aşağı kattaki salona inip, kapıyı ardından kapattı.

"Hayır! Hayır! Ah, Tanrım, hayır!" Dizlerinin üzerine çökmüş, yumruklarıyla halıyı dövüyordu. Öfkesi giderek kedere dönüşüyordu.

Bir anda arkasında bir ses duydu.

"Twyla?"

Hemen ayağa kalktı. Üstünü başını düzeltip, utanç dolu bir ifadeyle Dylan'a baktı. Sımsıkı kapattığı dudaklarının arasından kelimeler aniden dökülüverdi. "Bugün birisi Charlie'ye uzaylı dedi..." Ve kendini daha fazla tutamayarak ağlamaya başladı.

Bunun kulağa çok tuhaf geldiğini biliyordu. Sanki ilkokul çağındaydı da bir arkadaşını, diğerine şikâyet ediyordu. Sonuçta karşısındaki her şeyden habersiz, altı üstü beş yaşlarındaki bir çocuktu. Ama yine de... Yine de Twyla'nın canını acıtmıştı işte, hem de çok.

Dylan anahtarlarını bir köşeye fırlatarak hemen karısını kollarının arasına aldı. "Hepsi geçecek," diye fısıldadı Twyla'nın saçlarını okşarken.

Sonrasında Twyla'ya hemen bir fincan çay yaptı ve gün batarken birlikte oturup çaylarını içtiler. Charlie uyandığındaysa onu da yanlarındaki ana kucağına yatırdılar ve şöminenin karşısına geçtiler. Twyla, oğluna bakıp onun bir uzaylı olmadığını düşündü. İçindeki sonsuz sevgi, onu sonsuza dek korumak için yeter de artardı. O onların minicik, değerli bebeğiydi.

"Bu yaşananlar benim için de çok zor," dedi Dylan bir süre sonra. "Böyle bir şey yaşayacağım aklımın ucundan geçmezdi. Ama şu an asıl sorun üzerinde yoğunlaşmalıyız."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Twyla. "Ben de elimden geleni yapmaya çalışıyorum çünkü bunun yapılması gerek. İşler bir şekilde yoluna girmeli."

Dylan'ın yüzü bir anda aydınlandı. "Bunu başaracaksın."

"Evet," dedi Twyla. "Başaracağım..."

Charlie'nin dört aylık olduğu nisan ayının son haftasında, göz doktorunun rapor sonuçlarını alacaklardı. Bu rapor Dylan'ı ölesiye korkutuyordu.

Güneşin bulutların arasından yüzünü zar zor gösterip pencerelerden içeri girmeye, damarlarındaki kanı ısıtmaya çalıştığı bir gündü. Dylan ellerinin buz kestiğini hissetti. Henüz Twyla'nınkilere dokunmamış olsa bile, onun ellerinin de aynı durumda olduğundan emindi.

Aslında Dylan bu tür görüşmelerden pek korkmazdı ama bugünkü rapor, Charlie için muhtemel bir tedavi yöntemi

olabilecek kornea transferinin mümkün olup olmayacağını belirleyecekti. Öte yandan bu, onların talep ettiği bir şey değildi. Rapor sadece olağan işleyişin bir parçasıydı. Hem hangi anne baba buna karşı koyabilirdi ki? Çocuğunun durumunu kolaylıkla kabul eden ebeveynler bile, ona daha iyi bir hayat sunmak adına en ufak ihtimalin dahi peşinden gitmez miydi?

Dylan, Twyla'ya baktı. Kollarını ve bacaklarını tıpkı bir tirbuşon gibi birbirine dolamıştı. Doktor konunun özüne gelmeden önce lafı ağzında geveleyip duruyordu.

"Sizin de bildiğiniz gibi Bay ve Bayan Ridley, uzun zamandır Charlie için bir naklin mümkün olup olmadığına dair testler yapmaktaydık. Ve her ne kadar nakil pek çok kornea bozukluğu vakasında çözüm olsa da Charlie'nin durumu için bu söz konusu değil."

İşte tam da böyle pat diye söyleyivermişti gerçeği.

Dylan, karısının tepkisini ölçebilmek için ağzı açık bir hâlde ona doğru döndü. Twyla gözlerini uzağa dikmiş, sanki sıradan bir televizyon programında anlatılanları dinliyormuş gibi görünüyordu.

Doktor, duygusuz bir sesle, "Charlie'nin ameliyatla düzelebilme imkânı sıfır," diye tekrarladı.

Dylan göz ucuyla Twyla'yı izliyordu. Twyla ise hâlâ kılını bile kıpırdatmadan öylece duruyordu. Karısının bu hâli doktorun insanı şok eden tavrından da, koyduğu berbat teşhisten de daha korkutucuydu. Bu gerçek onun ruhunu paramparça edebilirdi.

Fakat çok geçmeden Twyla hayat belirtisi gösterdi ve "Pekâlâ, teşekkür ederiz," diyerek ayağa kalktı. "Dr... Ah." Eğilip doktorun yakasındaki isim kartını okudu. "Maggs. Çok yardımcı oldunuz." Sonra da Charlie'nin bebek arabasının frenini indirip, kapıya yöneldi.

Odadan çıkıp koridorda asansörü beklemeye başladılar. Twyla neşeyle gülümsemeye çalışarak, "Bunu başaracağız, Dylan," dedi.

Bu hâliyle tıpkı evlendikleri gündeki gibi görünüyordu. Sanki az önce belediye binasından çıkmışlardı. Onlara neşeyle konfeti atan arkadaşlarının arasından Twyla ona doğru dönmüş ve gülümsemişti. Dylan tıpkı o gün yaptığı gibi karısını kollarının arasına alıp havaya kaldırmamak için kendini zor tutuyordu.

Twyla'yı yanağından öperken, "İşte benim sevgilim bu," dedi.

Karısının gerçekten ne demek istediğini ise, ancak asansörün içinde çevrelerini saran o sessizlikte merak etti. Başaracakları şey tam olarak neydi?

Fakat Dylan kısa süre içinde kafasını kurcalayan bu soruyu aklından silip attı. Twyla şu an mutluydu ve en önemlisi de buydu.

Twyla, sosyal hizmetler görevlisine geçen gün beş çayında yaşanan anne kız olayını anlatınca, görevli hemen ona bir destek grubunun el ilanını verdi.

Görme Engelli Çocuklar Aile Destek Birliği, bir halk eğitim merkezinin ufak bir odasında görme engelli çocuklarıyla bir araya gelen annelerin oluşturduğu küçük bir gruptu. Topluluk şehrin diğer ucunda olsa da kesinlikle denemeye değerdi.

Twyla en son otobüse bindiğinden bu yana uzun zaman olmuştu. Yaşadığı deneyim insanı rahatlatan, teskin edici bir deneyimdi ve ona çocukluğunu anımsatıyordu. Charlie'nin arabasının itme sapını tuttu ve gözlerini kapatıp motorun sesini dinlemeye başladı. Bacakları titriyordu.

Bir zamanlar Londra'daki okuluna gitmek için de otobüsü kullanırdı. Putney'den kalkıp Wimbledon'daki hazırlık okuluna giden doksan üç numaralı otobüse binerdi. Mayoların üzerine rozet diktikleri, anı kupaları kazandıkları günlerdi. Dadısı da onunla birlikte gelir, onun koltuğunun da yarısından fazlasını kaplardı. Yol boyunca kitap okur ve okuduklarına kahkahalarla gülerdi. Twyla ise ya pencereden dışarıdaki sise bakar ya da otobüse binen insanları izleyerek ne düşündüklerini ve kim olduklarını merak ederdi. İşin aslı, otobüse binen kimseyi tanımazdı. Twyla birbiriyle en ufak bir benzerliği olmayan evi ve okulu arasında işte her gün böyle mekik dokurdu.

Dadısıyla tuhaf bir ilişkileri vardı. Kadın ona hiç ilgi göstermezdi. Öyle ki bazen mutfakta tesadüfen karşılaştıklarında ona, sanki evde aç bir çocuk görmek onu şaşırtmış gibi bakardı. Twyla da ona aynı şekilde karşılık verirdi. Otobüs yolculuklarında yanında olup olmamasını umursamazdı. Nasıl ki dadısı Twyla'nın otobüs koltuğunda sıkışmasını

önemsemiyorsa, Twyla da onun otobüste yayılacak kadar yeri olup olmadığını önemsemezdi.

Twyla'nın Londra'daki ilk yıllarına dair hatıraları bulanıktı. Hatırlayabildiği nadir şeylerden biri okul eteğindeki mavi ekoseler, gelip geçenlere müstehcen sözlerle bağıran yaşlı bir komşu ve bir sene yağan yoğun kardan dolayı doksan üç numaralı otobüsün yolda kalışıydı.

Twyla'nın camdan gördüğü bulanıklığın Louisiana'daki kreşte bahsettikleri meşhur Londra sisi olmadığını, o bulanıklığın kendi nefesi olduğunu anlaması uzun zamanını almıştı. Demek baktığı her şeyi bulanıklaştıran şey nemli bir buhardı. O buhar aynı zamanda insanlarla arasında bir bağ kurma heyecanını da bastırıyordu. Eğer insanlar hayatına girip, sonra da bir gün öleceklerse onları sevip bağlanmanın ne anlamı vardı ki?

O zamanlar yanlış ebeveyni kaybetmiş olduğunun pek farkında değildi. Âdeta en iyi arkadaşı olan annesini kaybetmiş, yanında kalan onun için bir yabancıdan farkı olmayan babası olmuştu. Bu tıpkı dolu bir kileri boşaltıp, yerini boş şişeler ve açılmış konserve kutularıyla doldurmaya benziyordu. Ne vakit açlığını yatıştırmak üzere kilere gitse, eli boş dönmek gibiydi.

Twyla yine de iyimser olmaya çalışıyordu. Daha o zamanlar günü mutlu ya da mutsuz geçirmenin kendi elinde olduğunun farkına varmıştı. Ve ikinci seçeneği seçmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden evde dolaşırken hep bir şarkı mırıldanır, çekmeceleri çarpar, toplara vurur, koridorlarda sabun köpüklerden baloncuklar uçururdu. Dadısının

ona koyduğu bir kural yoktu. Twyla'nın da kendisine kural koymaya niyeti olmadığına göre, fıstık ezmesi kavanozunu parmaklayabilir ya da sütü şişeyi kafasına dikerek içebilirdi. Hatta eğer havasındaysa buzdolabının kapağını dahi açık bırakabilirdi.

Bir gece dadısının babasına ondan dert yandığını duymuştu. Twyla dizlerini göğsüne dayamış, geceliğini de dizlerinden aşağı indirmiş bir hâlde merdivenlerde oturmuş, bir sağa bir sola sallanıyordu. Kendini tıpkı bir patates çuvalı gibi hissediyordu.

Dadısı, "Çok tuhaf bir çocuk," diyerek ondan şikâyet ediyordu.

Babası bıkkınlıkla, "Tuhaf mı?" diye sordu.

"Hiçbir şeye ya da hiç kimseye ilgi duymuyor."

Babası bir kahkaha patlattı. "Annesi öldü ve çok zor bir dönemden geçti. Ne bekliyordunuz ki?"

Babasının o zamanlarda bile çirkin bir aksanı vardı; Twyla'nın da öyle. Fakat her şeye rağmen Twyla onun ağzından, "*Hey millet, nereye kayboldunuz?*" cümlesini duymayı çok severdi. Aslında babasını da severdi. Gerçi bunu anlaması biraz zaman almıştı.

Bazen dayanamaz ve babasının boş bir konserve kutusu olduğunu unutup, tüm o keskin köşelerine rağmen kendisini üzerine atıp, ona sarılırdı. Ancak bunun hiçbir faydası olmazdı, çünkü babası bu hareketi hep aynı tavırla karşılardı. Onu üzerinden indirir, başını okşar ve "Tamam, tatlım," demekle yetinirdi.

Üstelik İngiltere'de, Amerika'da çalıştığından çok daha fazla çalıştığından babasını pek sık görmezdi. Babası, Londra'nın güneyinde faaliyet gösteren özel bir sağlık merkezinin müdürlüğünü yapıyordu. Dediğine göre, iyi bir işi vardı ve kazançları da iyiydi. Fakat zamanının çoğunu işte geçirmek zorundaydı. Böylece hafta sonlarını Twyla'ya ayıracağına dair verdiği söz de yalan olmuştu.

Twyla'nın, Wimbledon'daki hazırlık okulunda da durumu hiç iyiye gitmiyordu. Bu sebeple babasının bir arkadaşı onun için, etkileyici sonuçlar elde eden başka bir özel okul önermişti. Böylece çok geçmeden Richmond'a taşındılar. Twyla okulda artık yatılı kalıyordu. Dadı da, doksan üç numaralı otobüs de geride kalmıştı.

Durağa yanaşan otobüsün ıslığa benzer tiz sesiyle Twyla düşüncelerinden sıyrıldı. Charlie'nin hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra, etrafına şöyle bir bakındı. Halk eğitim merkezine giden yolu daha yarılamamışlardı bile. Otobüs yeniden hareket ettiği sırada, Twyla esneyerek babasının onu Richmond'taki o özel okula yolcu ettiği günü anımsadı.

Aslında kızını okulun ilk gününde okula kendisi götürmek istemişti ama o öğleden sonra, Brüksel'de katılması gereken bir konferans vardı. Bu yüzden Twyla'yı taksiyle göndermişti. İneceği yerde onu yeni öğretmenlerinden biri karşılayacaktı.

Babası siyah taksinin içine doğru eğilerek, "Hazır mısın tatlım?" diye sormuştu.

"Tabii ki..."

Bir sonraki görüşmeleri Noel zamanındaydı. Twyla artık "tabii ki" kelimesinin yerine "elbette" kelimesini kullanıyor, babası da ona "tatlım" demiyordu.

Yeni okulunda Twyla'yı insanlardan uzak tutan sis perdesi de nihayet aralanmıştı. Karamel rengi gözleri ve Old Spice marka kişisel bakım ürünleri olan bir sevgilisi, bir keresinde onu öylesine soluksuz öpmüştü ki Twyla onunla Hawaii'ye kaçıp sadece tropik meyvelerle beslenebileceğini düşünmüştü. Birlikte kaçmamışlardı ama çatlayana kadar Camel markalı sigaralardan içmişlerdi. Ona aşkı öğreten de işte bu Old Spice erkeği olmuştu. Bir insanı uğruna ölecek kadar sevmenin mümkün olduğunu Twyla'ya o göstermişti. Ancak altıncı sınıfa geçtiklerinde daha büyük memeleri olan bir kız uğruna Twyla'yı terk etmişti.

Twyla kendi kendine gülümsedi. Otobüs durmuştu. Yolcular aşağı inip, güneş ışığının altında dört bir yana dağılıyorlardı. Halk eğitim merkezine varmışlardı bile.

Destek grubunun Twyla'ya kattığı en güzel şeylerden biri, en küçük çocuğunda ileri derecede göz tansiyonu olan Arjantinli bekâr anne Ofelia'ydı. Ofelia, destek grubuna "körkütükler" adını takmıştı.

Karşılaşmalarından sadece birkaç dakika sonra Twyla'ya, "Burada en önemli şey başkalarının normal kabul ettiği şeyleri unutmaktır," diyerek elini kalbinin üzerine koydu. "Normal kelimesinin gerçek anlamı burada saklı. Anladın, değil mi?"

Twyla da belli belirsiz başını sallayarak kadını onayladı. "Umarım..."

Grubun bir diğer güzel yanı da bitmek bilmeyen sohbetlerdi. Twyla bu kadar az kadından bu kadar çok gürültü çıktığını daha önce hiç duymamıştı. Gürültünün asıl kaynağını anlamasıysa sadece birkaç dakikasını almıştı. Anneler yalnızca birbirleriyle konuşmuyor, aynı zamanda sürekli gözleri görmeyen çocuklarıyla da konuşuyorlardı.

Twyla birden, o ana kadar söylediği bir şarkı dışında Charlie ile hiç konuşmadığını fark etti. Charlie'nin etrafında âdeta sessiz bir keder duvarı örmüş gibiydi. O öğleden sonra ilk işi Charlie ile konuşmaya başlamak oldu.

"Şimdi sana çıngırağını vereceğim, Charlie," dedi. "İşte geliyor... Plastik ve üzerinde bir zürafa resmi var. Zürafalar çok komik hayvanlardır. Afrika'da yaşarlar ve upuzun boyunları ve üzerlerinde krema rengi benekleri vardır... Krema ne mi? Şey..."

Daha ilk ziyaretinde destek grubu ona çok önemli bir şey öğretmişti; Charlie'ye dünyayı gösterecek olan kişi oydu. Oğlunun sadece annesi değil, dünyaya açılan penceresi de kendisi olacaktı.

Twyla, Charlie'yi kucağına alıp pencerenin yanına götürdü. "Biz Bath'te yaşıyoruz. Bak, ağaçların arasından şehir görünüyor. Bath çok güzel bir yerdir. Binaların hepsi krem renkli taşlardan yapılmıştır..." Konuşurken Charlie'nin hayatını geliştirmek için bunu yapabiliyorsa, yapabileceği daha bir sürü şey olabileceğini de fark etmişti.

Bu sebeple mayıs ayı gelip de güneş havayı ısıtmaya, bahçelerindeki kiraz ağacı çiçek vermeye başladığında Charlie Ross için bir duyusal bahçe hazırladı. Öyle çok ahım şahım

bir şey sayılmazdı ama Charlie, her seferinde o tombul bacaklarıyla buraya girmek için can atıyordu. Bahçenin içinde sadece ufak bir çeşme, rüzgâr gülleri, çubuklara bağlı ziller ve dokunulduğunda keskin kokular yayan bitkiler vardı.

Charlie'de gördüğü bu gelişmelerin ardından Twyla, bir türlü uykuya dalamadığı bir gece dizüstü bilgisayarını eline aldı ve daha önce girmemek için yemin ettiği internet sitelerini ziyaret etti. Siteler onu anında içlerine çekip, sanki atan bir kalbin odacıklarında dolaşıyormuşçasına her bir köşelerini incelemeye zorlamıştı. Saatin ilerlediğini bile fark etmeden, kendini dış dünyaya tamamen kapatarak saatlerce internet sitelerinde yazanları okudu.

En sonunda yatağa girdi ve sırtını Dylan'a dönüp uzandı.

Charlie hemen yanındaki beşiğinde uyuyordu. Perdelerden içeri ilahi bir ışıltı gibi sızan dolunayın ışığı yüzüne düşüyordu.

Twyla istese Charlie'nin hayatını kendi çabalarıyla da çok farklı şekillerde değiştirebilirdi. Peki, ya bir adım daha ilerisini hedeflerlerse? Ya onu tedavi ettirebilirlerse?

Charlie'yi tedavi ettirebilme ihtimali, hayata dair pek çok anlaşılması güç soruyu da beraberinde getiriyordu ki bunlar, pek çok insanın kaçamak cevaplar vermesine, ter dökmesine ya da fikir ayrılıklarına düşmesine neden olabilirdi.

Twyla gözlerini yanında uyuyan Dylan'a dikti. Peki, Dylan bu konuda ne düşürdü? O da engelli bir ablayla beraber büyümüştü. Felicity bu konuda onu ne kadar etkileyebilirdi? Hem Dylan artık kiliseye gitmiyor olsa bile hâlâ bir Katolik'ti.

Gerçi bunun Katolik olmakla ne ilgisi vardı ki? Bunun dini bir tartışma hatta sadece bir tartışma konusu olması bile saçmaydı.

Bir bebeğin doğuştan itibaren yaşayabileceği pek çok zorluk olabilirdi; sarılık, kırık köprücük kemiği, kas zayıflığı, solunum güçlüğü, deri bozuklukları, göz tembelliği... Tüm bunlar ailelerde endişeye yol açan ama tedavi edilebilir rahatsızlıklardı. O çocuklara psikoterapi uygulamayı ya da antibiyotikli bir cilt merhemi vermeyi kimse tartışmıyordu.

Peki, ama körlük neden onlardan farklıydı? Tanrı'dan geldiğini varsayarak, doğrudan kabullenilmesi gereken rahatsızlıklara dair bir liste var mıydı? Twyla karanlığın içinde uzanırken, kendisini bu his karşısında minicik hissetti.

Dylan olmadan bu soruları cevaplamaya başlayamazdı. Bu yüzden düşünceler arasında oradan oraya savrulup, kendi kendini yemekten ileri gidemedi. Kafasının içinde âdeta bir fırtına kopuyordu. Uyku gelip onu kurtarıncaya kadar debelenip durdu.

Ertesi gün cumartesiydi. Twyla her zaman yaptığı gibi güneşin doğuşunu izlemek için kahvesini de alıp bahçeye çıktı. Üzerine hırkasını geçirdi ve bakışlarını bulutsuz, tertemiz gökyüzüne çevirdi. Gün içinde hiçbir şey ona, güneşin doğuşu kadar hayatın içinde olduğunu hissettirmiyordu. Charlie ile paylaştığı eğlenceli anlar bile bu kadar etkili değildi. Çünkü böylesi anlar içlerinde hep başka bir hissi daha barındırırdı; oğlunun yaşam kalitesini artırmak için duyduğu o büyük arzu.

Ah, keşke Charlie'nin gözleri görebilseydi. O zaman her şey nasıl da farklı olurdu.

Bir yusufçuk böceği suyun üzerinden geçtiğinde, bir sıcak hava balonu pırıl pırıl gökyüzüne uzandığında ya da gökkuşağı ağaçların üzerinde belirdiğinde Charlie de bu manzarayı onunla birlikte görsün istiyordu. Twyla böylesi durumlarda gördüklerini Charlie'ye tarif etmek bile istemiyordu. Çünkü bu kadar güzel, bu kadar nefes kesici şeyleri göremediğini bilmemesinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Onu korumak için yalanlar söylüyor, kaçırdığı detaylarla ilgili kafasından ufak değişiklikler uyduruyordu.

Öte yandan tedavi meselesi de hem içini umutla doldurуyor, hem de suçlu hissetmesine neden oluyordu. Çünkü Charlie'yi olduğu gibi kabul edemediği düşüncesi, içini bir kurt gibi kemiriyordu. Fakat elinde değildi. Oğlunu delicesine seviyordu ve onun daha da iyi olması için her şeyi yapmaya hazırdı. Anneler için böyle davranmak içgüdüsel, bilinç dışı bir hareketti. Tıpkı bir sanat eserine son vurulan fırça darbeleri gibi...

Bakışlarını tekrar doğan güneşe çevirdi, kusursuzdu ve dokunulmazdı. Kuşların cıvıltıları, çiçek açan kelebek çalısıyla huzur şimdi tam da bahçesinin içindeydi.

O sırada güneş ışınları bir anda güçlenip, güneş enerjisiyle çalışan çeşmeyi harekete geçirdi. Twyla, aniden akmaya başlayan suyu, doğru yolda olduğuna dair bir işaret olarak gördü.

Dylan perdeyi araladığında Twyla'nın bahçede olduğunu görüp, ona katılmak üzere aşağı kata indi.

Kahvesinden bir yudum alıp etrafı incelerken, olukların temizlenmesi ve saçak tahtalarının boyanması gerektiğini fark etti.

"Dylan..." Twyla dizlerini göğsüne çekmiş oturuyordu. "Eğer Charlie'yi tedavi ettirebilme imkânımız olsa, ne düşünürdün?" diye soruverdi.

"Ama böyle bir imkânımız yok."

"Evet, belki kornea naklini yaptıramayacağız," dedi Twyla. "Yani, insan dokusuyla bu mümkün değil." Bacaklarını ani bir hareketle aşağı indirdi. "Peki ya suni kornea nakli imkânı olsaydı?"

Dylan gözlerini şaşkınlıkla karısına dikti. "Ne demek istiyorsun?"

"Keratoprotez ameliyatı. İsviçre ve Amerika'da geliştirilen bir yöntemmiş."

Dylan belli belirsiz güldü. "Ne olduğu belli olmayan bir ameliyat için Charlie'yi yurt dışına gönderecek değiliz." Konu kapanmıştır demek istercesine Twyla'nın bacağına hafifçe vurdu.

"Ne olduğu belli," dedi Twyla. "Üstelik yurt dışında da değil. Londra'nın merkezinde klinik denemeler yapan bir araştırma merkezi var. İstersen sana edindiğim tüm bilgileri anlatabilirim."

Dylan kahve fincanını yere bırakıp Twyla'nın elini tuttu. Twyla tıpkı bir avcı tüfeğinin namlusuna bakan ceylan gibi titriyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?"

Twyla gözlerini yavaşça kırpıp, söylenecek en doğru kelimeyi aramaya başladı.

"Ben sadece Charlie'nin bu tedaviye uygun olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Eğer uygunsa belki o zaman araştırmalara başlamaları için biz de para toplamaya başlayabiliriz... O zaman belki ameliyat olabilir."

Dylan derin bir nefes alıp sertçe verdi. "Ah, Tanrım." Bakışlarını saçak tahtalarına çevirerek şu anda zihnini meşgul eden tek şeyin onlar olmasını diledi.

Twyla, eşinin koluna dokunup yeniden usulca konuşmaya başladı. "Dylan... Ya bu ona çare olur ve oğlumuz görebilirse?"

Dylan bir an bu ihtimali düşündü. Gözlerinin önünde birden Charlie'nin saklambaç oynadığı, bisiklete bindiği sahneler canlandı. Bu ona çocukken sahip olduğu bir oyuncağı anımsatmıştı. Saatlerce Orman Kitabı'nın içindeki üç boyutlu resimleri inceler, bir sonraki resmi görüntülemek için düğmeye hevesle basardı. O rengârenk büyülü dünyanın içinde olmayı çok severdi. Bir an Charlie'nin böylesi basit bir hevesten bile mahrum olacağını düşündü. Ve içinden ya Twyla haklıysa, diye geçirdi. Ya her şeyi olduğu gibi kabul edip, saçakları boyamak gibi ufacık şeyleri düşünerek geçirdiği hayat hem kendileri, hem de Charlie için doğru seçim değilse?

"Tamam," dedi en sonunda. "Göster bana bilgileri."

Twyla bu cevap karşısında ne havaya zıpladı ne de kalkıp eşine sarıldı. Konunun hassasiyetinin farkındaydı. Sadece başını sallayıp, "Teşekkür ederim," demekle yetindi.

Beşinci Bölüm

Aynı zamanda Charlie'nin doğum günü olan bir sonraki Noel, karsız ve telaşsız geçti. Çifte kutlama için ufak bir aile buluşması düzenlemişlerdi. Twyla babasını da bu buluşmaya davet etmeyi düşündüyse de, birkaç gün önceden eline ulaşan yılbaşı kartında tatil için İsviçre'ye gittiğini söylemişti.

Yeni yılda, artık belirli aralıklarla dışarı çıkıp, doktor randevularına gidiyorlardı. Dylan da iş yerinde tam zamanlı çalışmaya geri dönmüştü ve Noel için bir de zam almıştı. Charlie'nin dört dişi çıkmıştı ve kafasını yere sürterek emeklemeyi öğrenmişti. Bir de geceleri uyurken koca kulaklarını çiğnediği mavi bir ayıcığı, kendine arkadaş edinmişti.

Hafta içinde çok kez doktorlarla bir araya geliyorlardı. Bu randevular hayatlarına bir ritim kazandırmıştı. Hayatları Charlie'nin merkezinde olduğu tıbbi bir atlıkarıncaya dönüşmüştü âdeta. Etrafları üç farklı göz uzmanı, bir göz kliniği irtibat görevlisi, bir çocuk doktoru, bir terapist, bir fizyoterapist, bir sosyal hizmetler görevlisi ve bir de aile hekimiyle çevrelenmişti.

Twyla bir yandan da hem destek grubu buluşmalarına devam ediyor, hem de internette görme engelli çocukların anneleriyle yazışıyordu. Genel anlamda her şey yolundaydı. Artık Charlie'nin görme engelli olduğunu kabullenmek bile daha kolaydı. Ne de olsa Twyla artık bu durumu tedavi edebileceklerine dair inancını besleyen bir yol bulmuştu.

Henüz hiçbir şey kesin olmasa da sonbaharda Londra'daki Royal Square Göz Merkezi'ni ziyaret etmişlerdi ve Charlie merkezde potansiyel bir yapay kornea nakli adayı olarak kabul edilmişti. Bu yüzden Twyla şimdiden tedavi için para toplamaya başlamıştı bile.

Paranın toplanmış olması her şeyin yolunda gideceği anlamına gelmiyordu elbette. Ama yine de eğer işler yolunda gidecek olursa, toplamaları gereken otuz bin poundluk bir miktar vardı. Ne var ki para toplama fikri bile Twyla için umutla tutunabileceği bir dal olmuştu. Şimdiden internet üzerinden bir bağış sayfası oluşturmuş, bir kaynak geliştirme uzmanına danışmış, yardım kuruluşlarıyla ve hayırsever zenginlerle bağlantılar kurmuştu. Ocak ayına geldiklerinde, hesapta yirmi beş bin pound biriktirmeyi başarmıştı.

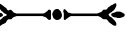
O ay, Twyla ve Charlie birlikte şehir parklarını ziyaret etmeye başladılar. Nehrin hemen yanına kurulmuş olan bu park, Charlie'nin doğanın sesine kulak vermesi için biçilmiş kaftandı.

Bir yaşına henüz basmış olan Charlie artık sapsarı bir çocuktu. Saçlarını annesinden almıştı. Tıpkı Eileen'in de söylediği gibi âdeta onun kopyasıydı. Güldüğünde dişleri ortaya çıkıveriyordu ama çok ciddi bir çocuk olduğundan o dişleri

görmek pek mümkün olmuyordu. Bir bakıma etrafında olan biteni anlamak için kendine zaman veriyormuş gibiydi. Henüz konuşmuyordu ama konuşma terapisti bu durumun normal olduğunu ve eninde sonunda kelimeleri Charlie'nin ağzından duyacaklarını söylüyordu.

Bu halka açık parklar, onlar için âdeta etraflarındaki o bitmek bilmeyen koşturmacadan uzaklaştıkları bir mabet gibiydi. Twyla orada daha az konuşuyor, Charlie de bu durumdan memnun görünüyordu. Bir karaağacın altına serdikleri battaniyenin üzerinde, Charlie annesinin elini tutarak oturuyor ve tıpkı eski bir filozof gibi gözlerini gökyüzüne dikerek etrafa kulak kesiliyordu.

Bazen gitmek üzere battaniyelerini katlarlarken Twyla kalın, kışlık kıyafetlerinin altından ses çıkaran küre kolyesinin sesini duyuyor ve aniden içinde bir pişmanlık hissediyordu. Charlie doğduğundan bu yana atölyesine adım atmamıştı ve ne aletlerini ne de elinde kalan malzemeleri kontrol etmişti. Bunun sebebi başını kaşıyacak vakti olmaması değildi aslında. İşini özlüyordu ve Dylan ona her seferinde yeniden iş başına dönmenin ona iyi geleceğini söylüyordu. Ama nedense atölyeye dönmek, Twyla'ya geri adım atmak gibi geliyordu. Özellikle de yalnızca ileriye doğru atacağı adımları hesaplaması gereken bu günlerde... Bu yüzden Twyla kapıdaki kilidi sökmüyor, içerideki havanın eskimesine, atölyenin keyfini örümceklerin sürmesine ve tozun gitgide daha da kalınlaşmasına ses çıkarmıyordu.

Bindy meyve kâsesinden kendine bir elma alırken, "Bunu nasıl yaptığına akıl erdiremiyorum," dedi. "Tıpkı bir süper kahraman gibisin. Bir tek pelerinin eksik."

Bulaşıkları kurulayan Eileen bunu duyduğunda bir kahkaha patlattı.

Twyla da gerginlikle gülümsedi.

Bindy hoş bir kızdı ama bazen biraz sivri dilli olabiliyordu. Ya da belki de Twyla'ya öyle geliyordu. Dün gece pek iyi uyuyamamıştı. Aklındaki konuyu Dylan'ın ailesiyle etraflıca konuşmakla konuşmamak arasında kalması onu uykusundan etmişti. Dylan kararı ne olursa olsun, ona saygı duyacağını söylemişti. Bu oldukça düşünceli bir davranıştı ama Twyla'ya pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

Bindy elmasından bir ısırık alıp bezginlikle mutfak tezgâhına dayandı. Twyla bu hareketi çok komik bulmuştu. Bindy yirmi yılı aşkın zamandır bir diş hekiminin yanında sekreter olarak çalışıyordu. Yani bundan çok daha iyisini de yapabilirdi. Görünüşe göre çocuk sahibi olmayı hiç istememişti. Bir zamanlar evliydi. Zengin, bankacı kocası ona boşanmalarının ardından devasa bir ev bırakmıştı. Fakat nedense Bindy sürekli sıkkın görünüyordu. Bu yüzden Twyla onunla uzun vakit geçirdiği zamanlarda tüylerinin ürperdiğini hissediyordu.

Twyla, Bindy'nin sözlerinin üzerine, "O kadar da çok şey yaptığım söylenemez," dedi. "Her anne bu kadarını yapar. Eminim yerimde sen olsan, sen de yapardın."

Bindy birkaç ısırık aldığı elmasını ustaca bir bilek hareketiyle çöp tenekesine attı. "Hımmm..."

Eileen elindeki bir bardağı dolaba yerleştirmek üzere yukarı doğru uzanırken, "Senin için Peder O'Brien ile konuştum," dedi. Eileen her zaman kısa paçalı pantolonlar giyer ve mutfak eşyalarını hep yanlış yere kaldırırdı. "Yardımda bulunabilecek bazı kişilerle seve seve görüşebileceğini söyledi."

"Bu çok nazik bir davranış," diyen Twyla, bir yandan da elindeki tabağı tencere dolabına yerleştiren Eileen'i izliyordu. "Neyse, hadi şimdi bunu bir kenara bırakalım ve içeri gidip biraz oturalım."

Birlikte salona geçtiler. Sabahın erken saatleriydi ve henüz camlardaki buzlar bile çözülmemişti. Üzerindeki desenler orada sıkışıp kalmış tüyleri andırıyordu. Twyla şömineyi yaktığında mavi alevler büyük bir gürültüyle yükseldi.

Bindy manikürlü tırnaklarını annesine doğru uzatarak, "Anne, sence elmas taşlı tırnak yaptırmak çok masraflı mıdır?" diye sordu.

Eileen kızını, "Senin varlığın bile büyük bir masraf," diyerek yanıtladı.

Bazen Tanrı, Eileen'e Bindy'yi vererek ona sanki büyük bir oyun oynamış gibi görünüyordu. İki kadın birbirine ancak bu kadar zıt olabilirlerdi. Ancak tuhaf bir biçimde de birbirlerine sımsıkı bağlıydılar.

"Eee..." Eileen çay fincanını eline aldı. "Charlie ne zaman uyanacak?"

Onun buraya gelmesinin tek sebebi hiç kuşkusuz Charlie'ydi.

Twyla otururken, "Birazdan uyanır," dedi.

"Harika..."

Aslında Eileen de çok eğlenceli biriydi. Sosyal yaşamın ve itibarın ne kadar önemli olduğunu bilmesine rağmen, sadelikten ve kendi değerlerinden de vazgeçmezdi. Sahip olduğu Cork aksanı ona Bandon'dan kalmıştı. Oradaki insanların yol göstericisi, "Yine Tanrı sayesinde yeşerir en ufak otlar bile," felsefesiydi. Eileen bu cümleyi hayatının her alanında uygulayabileceği bir prensip olarak görüyordu; yastıklarının üzerine nakış olarak işletip duvarlarına bile asmıştı.

Twyla, "Yerel basın da var," diye konuşmaya başlayınca, bir anda Bindy'nin kara gözlerinin ona döndüğünü hissetti. "*Daily Herald* gazetesi başlattığımız bağış kampanyasıyla ilgili benimle bir röportaj yapmak istiyor. İnsanların vicdanına seslenecek bir görüşme olacak ki destek daha da artsın... Ama bu röportajı yapıp yapmamak konusunda kararsızım."

"Ah, öyle mi?" dedi Eileen. "Dylan ne diyor peki?"

"Hangi kararı verirsem vereyim destekleyeceğini söyledi."

"Anlıyorum." Eileen'in dudaklarından belli belirsiz bir tebessüm geçti. "Peki, sen ne düşünüyorsun tatlım?"

Twyla cevap vermeden önce bir an düşündü. "Belki faydası olabilir," dedi en sonunda.

"O hâlde yap," dedi Bindy. "Ne zararı olur ki?"

"Her ikinizin de bu fikri benimsemesine çok sevindim."

"Benimsemek mi?" diye sordu Eileen. "Ben bu konuda bir fikir yürüttüğümü hatırlamıyorum."

Bir an bir sessizlik oldu.

Bindy güldü. "Ah, sen ona bakma, içinden geçeni yap Twyla." Bunu söylerken elini havada umarsızca sallamıştı. "Sonunun nerelere varacağını denemeden göremezsin, değil mi?"

Ancak o an Twyla, Bindy'de onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark etti. Ne söylerse söylesin Twyla'yı çok çabuk onaylıyordu ve öylesine ısrarcı oluyordu ki tavrının samimi olmadığı gün gibi ortadaydı.

O sırada Eileen homurdanarak, "Aslında benim korktuğum da tam olarak bu," dedi.

Dylan bir yandan e-postalarını kontrol ederken, diğer yandan da telefonda Twyla'yla konuşuyordu. "Korkuyor muymuş?" diye sordu. "Ne olacağından korkuyor ki?"

"Bilmiyorum. Belki de bunu ona sormalısın."

Dylan e-posta hesabını kapatıp, tüm dikkatini telefona verdi. "Hayır. Madem sen öyle karar verdin, bunu yapacağız."

Twyla derin bir iç çekti.

Bu sırada Molly Carpenter ayağa kalkıp, kahve makinesine doğru yürümeye başladı. Üzerinde, yürüdükçe dalgalanan krem rengi bir bluz vardı. Dylan onu ve bir espri yaparak ona katılan bir arkadaşını daha gözleriyle takip etti. Güldüğünde Molly'nin burnu kırışıyordu.

Dylan kendi kendine onun çekici bir kadın olup olmadığını düşündü. Evet, muhtemelen öyleydi. Yani ilk bakıştan sonra detaylı bir şekilde incelendiğinde daha da çekiciydi. Ancak yolda görseniz ikinci kez bakacağınız kadar değildi.

Bu arada Twyla, "Bu kararı seninle birlikte vermek istiyorum," dedi.

"Veriyorsun zaten," dedi Dylan. "Ben de seninle aynı fikri paylaşıyorum."

"Ama bunu neden yaptığımızın farkındasın, değil mi? Yayımlanacak makale kampanyayı bambaşka bir boyuta taşıyabilir. Ve Charlie'nin gözlerinin açılması için gerekli olan tam da bu olabilir."

Dylan gözlerini masasının üzerinde duran Twyla'nın fotoğrafına dikti. Onun hemen yanında Charlie'nin birinci yaş gününde çekilmiş fotoğrafı vardı. Suratındaki ifade sanki, "*Hangi yöne bakayım, baba?*" der gibiydi. Twyla'nın fotoğrafıysa oldukça eskiydi. Fotoğraf çekildiğinde tanışmalarının üzerinden çok geçmemişti. Üzerinde omuzlarını açıkta bırakan bir bluz vardı ve saçları güneş ışığının altında pırıl pırıldı. Bu Dylan'ın, eşinin en sevdiği fotoğrafıydı. Masasına gelen herkesin hayranlıkla baktığı bir fotoğraftı.

Dylan kısık ama samimi bir sesle, "Ne olursa olsun ben hep yanındayım," dedi.

Bu sırada elindeki kahveye üfleyen Molly, Dylan'ın masasının yanında durmuş ve onu bölüp bölmemek arasında kararsız kalmıştı. Dylan ona eliyle beklemesini işaret etti.

Dylan, Twyla'ya, "İşe dönmem gerek," dedi. "Eve geldiğimde konuşuruz. Seni seviyorum." Sonrasında sandalyesini Molly'ye doğru çevirdi. "Evet, Molly, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Önümüzdeki cuma günü için izin alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Dylan. "Güzel bir planın mı var?"

Molly'nin yüzü Dylan'la konuşurken hep olduğu gibi birden kızardı. Dylan bunu üstleriyle konuşurken duyduğu

utangaçlığa bağlıyor ve oldukça etkileyici buluyordu. Bu günlerde böyle insanlarla karşılaşmak zordu.

"Erkek arkadaşım beni Paris'e götürecek," diye yanıtladı Molly.

"Bu çok güzel."

Dylan kendi masasına dönen Molly'nin arkasından baktı. Nedense onun, onu Paris'e götürebilecek bir erkek arkadaşı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Gözlerini saatine çevirdi. Bir arama daha yapabilecek kadar zamanı vardı. Telefonu eline alıp numarayı çevirdi. "Anne."

"Ah, Dylan, merhaba," dedi annesi. "Sesini duymak ne..."

"Lütfen, Twyla'nın üzerine çok gitme."

"Ne demek şimdi bu?"

"Bırak yapmak istediği şeyi yapsın; şu bağış için röportaj meselesi."

Eileen yüksek sesle güldü. "Buyursun yapsın!"

"Onun da sorunlarla başa çıkma yolu bu."

"Tabii."

Dylan tam telefonu kapatmak üzereyken son bir şey daha söyledi. "Bu, benim her şeyi unuttuğum anlamına gelmiyor, anne," dedi. "Sadece bu durumda Twyla'nın yanında olmalıyım. Neler olacağını birlikte görmeliyiz... Anladın mı?"

Hattın ucundaki annesi sessizdi ama Dylan onun orada olduğunu ve onu dinlediğini biliyordu.

"Pekâlâ, şimdi gitmem gerek. Pazar günü görüşürüz," diyerek telefonu kapattı.

Stockholm'de Noel beklendiği üzere çok soğuktu. Twyla'nın babası Stephen artık kayak yapmak için fazlaca yaşlı olduğundan, paltosunun düğmelerini sıkıca ilikleyip eşiyle kayak pistinden uzakta zaman geçiriyordu. Bugün de buz tutmuş denizin hemen yanındaki limanda gezintideydiler. Ancak soğuk yüzlerini ısırmaya başlayınca, sıcak bir yerlere girip İsveç'in o meşhur elmalı turtasını yemeye karar verdiler.

Stephen, üzeri vanilyalı kremayla kaplı tarçınlı elmalı turtayı gördüğünde, aniden içinin acıdığını hissetti. Üstelik bu his onu ikinci kez böylesine esir alıyordu. Azize Lucia Günü'nde yüzlerce sarışın, küçük kızın bembeyaz elbiseleri içinde, ellerinde elektrikli mumlarla karlar üzerinden geçişini izlediği sırada da bu hisse kapılmıştı. Görüntünün güzelliğine rağmen Stephen'ın ızdırabı o kadar büyüktü ki, sanki her an iki büklüm olacakmış gibi hissediyordu.

Juliet endişeyle, "Neyin var, Stephen?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil. Midem yanıyor sadece."

Juliet'e böyle söylemiş olsa da kendine gelmesi kolay olmamıştı. Highgate'teki evlerine gidene dek Stephen bu garip hisle savaştı. Odun sobasının başında likörlü kokteyllerini içip, bir yandan da Noel kartlarını okurken içindeki acının sebebini bildiğini fark etti. Hissettiği gerçek bir acıydı. Yanan midesi değil, kalbiydi.

O elmalı turtayı tadar tatmaz, çok uzaklara geçmişe gidivermişti. Artık üzerindeki yün paltoyla soğuk bir iklimi yaşayan o adam değil, incecik kıyafetlerle sıcak havanın tadını

çıkaran eski Stephen'dı. O minicik ısırık, ona uzun zamandır görmediği minik bir kızla bir evin merdiveninde yediği şeyin tadını anımsatmıştı.

Peki ya beyaz elbiseler içindeki o sarışın kızlar?

O kızların her biri de o minik kızın ta kendisiydi âdeta.

Kızların oluşturduğu tören alayını görür görmez Stephen, Juliet'i kolundan tutup oradan uzaklaştırmış ve "Şuraya gidelim," diyerek önlerine çıkan ilk mağazaya girmişti. Juliet ona yetişmek için adımlarını hızlandırmışsa da, ayağındaki kalın botlar yüzünden attığı iki adımla onun tek bir adımına ancak yetişebiliyordu. Kürklü botları ve kaşmir kazağı içinde hem minicik hem de çok tatlı görünüyordu.

Stephen sıcak mağazanın içinde durup etrafına bakınmıştı. Burası bir antika oyuncak dükkânıydı. Her yer kurmalı maymunlar, sürpriz kutuları ve bebek evleriyle doluydu. Elini hemen yanındaki bir sallanan atın yelesine uzatmıştı.

O sırada Juliet, "Burada ne işimiz var?" diye sormuştu.

Stephen elini havaya kaldırmıştı. "Şişşt..." Juliet susup, tören alayını izlemek üzere pencerenin kenarına gitmişti. Stephen göz ucuyla hâlâ beyaz elbiseli kızları görebiliyordu. Ellerindeki mumlarla tıpkı şehri dolanan ateş böceklerine benziyorlardı.

Ne aradığını ya da onu oraya neyin çektiğini bilmese de bir vitrinin önüne yaklaşmıştı. Kasanın arkasında bir kadın oturuyordu.

Stephen vitrini göstererek, "Şuna daha yakından bakabilir miyim?" diye sormuştu.

"Tabii," demişti kadın. "Çok güzel bir parça." Sonra da dönüp vitrinin camını açmak üzere anahtarını almıştı. "Özel birisi için mi?"

Stephen başını evet anlamında sallamıştı. "Evet. Özel birisi için."

Aslında Stephen son dakikaya kadar gayet rahattı. Gerginliğini yol boyunca radyo dinleyerek atmaya çalışmıştı. Ama ne zamanki Orchard Caddesi yoluna girdi, kontağı kapatıp gözlerini uzun uzun evin girişine dikti.

Julia bu konuda ona son derece destek olmuş, hatta yanında gelmeyi teklif etmişti. Fakat Stephen onu dışlamak istemese de bu, oldukça özel bir durumdu. Henüz kendi sınırlarından bile emin değilken, o sınırlar içine yabancı birini dâhil etmek istemiyordu.

Hemen yandaki yolcu koltuğunun üzerinde duran süslü hediye paketini eline aldı. Ancak sonra vazgeçip geri bıraktı. Birazdan gelip alması daha iyi olabilirdi. Dalgınlıkla dudaklarını ısırdı. Hayır, hayır, yanına alması daha iyiydi. En azından bu sayede ellerini nereye koyacağını bilebilirdi.

Bu gerginlik, kararsızlık hâlleri çok tuhaftı aslında. Bunlar, onun için tanıdık duygular değildi.

Kapının eşiğinde elindeki kocaman paketle tıpkı doğum günü partisine gelmiş bir delikanlı gibi öylece durdu. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Kapı nihayet açıldığında, "Merhaba, Twyla," dedi.

Kızı, onu son görüşünden bu yana hiç değişmemişti. Hiç de... Stephen bir süre düşündü. Hiç de on iki, hayır hayır, on üç aylık bir bebeğin annesi gibi görünmüyordu.

Twyla yüzündeki şaşkın ifadeyle, "Stephen!" diye bağırdı. "Senin burada ne..."

Stephen şimdilik ona ismiyle seslenmesini boş vermeye karar vererek, "Davetini beklemem gerekliydi, biliyorum," dedi. "Ama sonra belki de hiç çağırmazsın diye düşündüm."

Twyla eliyle yüzünü kapattı. "Ah, çok özür dilerim. Aslında arayacaktım ama zaman nasıl bu kadar çabuk geçti fark edemedim."

"Sorun değil." Stephen elindeki paketi gösterip, ışıl ışıl kocaman paketi ona doğru uzattı. "Bu Charlie Ross için." Twyla'nın omzunun üstünden koridora doğru bakındı. "İçeri girebilir miyim? Küçük adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben... Şey..."

Stephen o an içeride birinin konuştuğunu duydu. Evde birilerinin olduğunu fark etmemişti. "Yanlış bir zamanda mı geldim?" diye sordu. "Misafirin mi vardı?"

"Sosyal hizmetler görevlisi var."

"Sosyal hizmetler görevlisi," diyerek tekrarladı Stephen. "Neden sosyal hizmetlerden bir görevliye ihtiyaç duyasınız ki?" Durumu anlamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi.

Her zaman Twyla'nın hayatının mükemmel olduğunu düşünmüştü. Buna kendisini o kadar inandırmıştı ki, şimdi o fikri değiştirmek tıpkı pas tutmuş bir saatin kadranını yerinden oynatmak gibiydi. Stephen hızla kafasından ihtimalleri

geçirdi. Acaba kızı neden onu eve davet etme konusunda bu kadar isteksiz davranıyordu?

Twyla kapıyı sonuna kadar açıp, "İçeri gelsen iyi olur," dedi.

Stephen koridor boyunca kızını takip etti. Beklediğinin aksine salona değil mutfağa geçmişlerdi. Twyla, "Çay ister misin?" diye sordu.

"Lütfen..."

Stephen, takım elbisesi ve spor ayakkabılarıyla kendisini mutfakta oldukça uzun ve iri hissetmişti. Twyla babasının yanından hızla geçip çekmecelere, dolaplara uzandı. Bir yandan ısıtıcıyı açarken, diğer yandan çay poşetlerini ve fincanları çıkarıyordu.

Stephen uzanıp kızının bileğini yavaşça yakaladı. "Dur." Twyla'yı omuzlarından tutup usulca kendisine çevirdi. "Anlat bana."

Twyla bakışlarını babasına çevirdiğinde alt dudağı titremeye başlamıştı bile.

Stephen kısa bir an bakışlarını kızının yüzünde gezdirdi. İşte, yıllar önce kaybettiği küçük kızı oradaydı. Ama sonra o küçük kız yeniden kayboluverdi.

Twyla çenesini yukarı doğru kaldırarak, "Charlie..." dedi güçlükle. "Onun gözleri görmüyor."

Stephen ocak ayının o buz gibi gününde, bacaklarının onu salona nasıl taşıdığını hiç hatırlamayacaktı. Fırça gibi saçları

olan sosyal hizmetler görevlisiyle tanışması, şöminenin yanında oturup da doğudan beklenen soğuk hava dalgası üzerine sohbet etmesi zihninde belli belirsiz ayrıntılardan ibaretti.

Twyla babasının Stockholm'deki oyuncakçıdan aldığı paketi açıp, muhteşem bir çiçek dürbününü ortaya çıkarırken, Stephen burnunu çekmemek için kendisini zor tutmuştu. Torununun ay taşlarını anımsatan o kocaman mavi gözlerini gördüğünde de aşırı tepki vermemeye çalışmıştı. Görme engelli bir çocuk için bundan daha gereksiz bir oyuncak seçebilir miydi?

"Çok üzgünüm," dedi. Her ne kadar bu özrü seçtiği o faydasız oyuncak içinse de, aslında her şey için özür dilemek istemişti.

"Üzülme," dedi Twyla. Yere, Charlie'nin yanına oturup, onun o minicik elini avucunun içine aldı. "Büyükbaban sana çok güzel bir oyuncak getirmiş."

Büyükbaban.

Stephen artık bir büyükbabaydı.

"Bir çiçek dürbünü... Bak." Twayla dürbünü Charlie'nin ellerine verdi. "Salla bakalım. Evet, işte böyle."

Charlie dürbünü delicesine sallarken Twyla, "Bir teleskop gibi içinden bakıyorsun," diyerek açıklamaya devam etti.

Stephen bir an tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Sosyal hizmetler görevlisi sanki olanları onaylarmışçasına başını sallıyor, önündeki dosyaya bir takım notlar alıyordu.

Twyla konuşmaya devam ederek, "Şuradaki düğmeyi çevirince dürbün ortaya çok hoş desenler çıkarıyor, Charlie," dedi.

Charlie dürbünü gözlerine götürmüş, yukarı doğru bakıyordu. Bu manzara Stephen'ı âdeta kahretti. İçinde bastırmakta zorlandığı bir ağlama hissi baş gösterdi. Bu his geçene dek parmaklarını birbirine dolayıp yumruğunu sıktı.

Sonrasında da çok kalmadı. Zaten Twyla'nın günü oldukça yoğundu. Yeniden arayacağını söyleyip evden ayrıldı. Arabayı kenara çekmek içinse ancak Bath'in kenar mahallelerine kadar sabredebilmişti. Durduğu yerde yanından geçen okullu çocuklara ve annelerine, çukurlara girip çıkan otobüslere, kamyonlara baktı. Arabanın hâlâ çalışan motorunun gürültüsü eşliğinde, yerle bir olmuş gururuyla uzun uzun ağladı.

İçini nihayet boşaltabildiğinde kravatını gevşetti, yeniden radyoyu açtı ve eve doğru yol aldı.

Altıncı Bölüm

Daily Herald'da yayımlanan yazı, yardım kampanyasından elde edilen geliri dörde katlamayı başarmıştı. Paskalya Bayramı geldiğinde hesapta neredeyse yüz bin pound vardı. Twyla artık para toplamayı bırakıp başka şeylerle ilgilenebilirdi. Beklediğinden çok daha fazla para birikmişti ve araştırma merkezinde artık yeterince tanınıyordu. Royal Square hazır olur olmaz onunla iletişime geçecekti.

Twyla elinden geldiğince onları sık sık rahatsız etmemeye çalışıyordu. Zaten aradığında da çok fazla bir şey söylemiyorlardı. Genellikle uygulanması gereken prosedüre dair hâlâ pek çok sıkıntı olduğundan bahsediyorlardı, o kadar. Kimi zamansa onu muhtemel riskler konusunda uyarıyorlardı. Ancak çoğunlukla telefon hattında Handel'in Water Music parçasını dinletip, onu yetkiliye bağlamayı unutuyorlardı.

Paskalya Bayramı mevsim normallerinin aksine insanın içine huzur veren bir güneşle oldukça ılık geçmiş ve Twyla kendini çok mutlu hissetmişti. Artık on altı aylık olan Charlie bebeklikten çıkmış, ufak bir erkek çocuğu gibi görünmeye

başlamıştı. Twyla da ilk günlerin bezginliğini ve korkularını geride bırakmış, anneliği üzerine daha kendinden emin bir şekilde giymeye başlamıştı. Yeni rollerine bürünürlerken, sanki hayat başka türlü olamazmış gibi bir güven duygusu da beraberinde geliyordu. Bu yeni hayatlarına uygun bir de tek katlı, bahçeli, trafikten uzak bir ev arayışına girmişlerdi. Bir yandan Twyla'nın, Charlie'ye yürümeyi öğretme çabaları da devam ediyordu.

Aslında Charlie'nin kasları oldukça iyi durumdaydı. Sadece çevresine ve tek başına yön bulma yeteneğine güvenemiyordu. Twyla'nın elini bıraktığı nadir zamanlarda ayağı takıldığında etrafına suçlarcasına bakıyor ve bir daha günlerce yürümeyi denemiyordu. Evdeki tüm sivri köşeler köpükle kaplanmış, kapılar takozlarla sabitlenmişti. Eileen, Charlie'ye içi odunlarla dolu bir ilk adım arabası almıştı ama Charlie arabayı itip yürümek yerine, içindeki odunları boşaltıp içine kendisi oturuyor ve odunları tıpkı bir müzik aleti gibi sallıyordu.

Twyla, oğlunun yürümesine yardımcı olduğu kadar etrafında olan biten her şeyi ona anlatarak, ona kitaplar okuyup, sesli kitaplar dinleterek konuşmasına da yardımcı olmaya çalışıyordu. Kendisine bir kılavuz kitapla etiket kalemi almış ve televizyondan, Dylan'ın iç çamaşırı çekmecesine kadar her şeyi etiketlemişti.

Her gece işi bitip yatağa girdiğinde yorgunluktan bitmiş olsa da kesinlikle buna değerdi.

Paskalya Bayramı'ndan sonraki salı günü Twyla destek grubuna gittiğinde gruptaki anneler etrafını sardı. Her ne kadar açık pencerelerden esen rüzgâr perdeleri tıpkı bir tekne yelkeni gibi havalandırıyorsa da içerisi oldukça sıcaktı ve yanık çorap kokuyordu.

Twyla, Charlie'yi oyun halısının üzerine bırakıp, düşmemesi için bacaklarıyla tutarken, "Neler oluyor?" diye sordu.

Grup lideri, "Öncelikle kızmaca yok, ama biz seni bir ödüle aday olarak göstermiştik," diye söze başladı. "*Star*'ın *Yılın En İlham Verici Annesi* ödülüne ve bil bakalım ne oldu? Ödülü sen kazandın!"

"Ne?" Twyla şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Ama nasıl..."

"Biliyorum," dedi grup lideri. "Bu çok çılgınca. Kazanabileceğini düşündük yoksa seni aday göstermezdik. Ve dün duyduk ki gerçekten sen kazanmışsın!"

"*Star* mı?" diye sordu Twyla. "Şu bildiğimiz ulusal gazete mi yani?"

Ofelia, Twyla'yı dürterek, "Harika, değil mi?" diye sordu.

Twyla doğru düzgün düşünemiyordu. Tüm anneler hep bir ağızdan konuşmaya başlamışlardı.

Birisi, "Belki de aday göstermeden önce onun da fikrini almalıydık," dedi.

Twyla ise durmadan, "Ama neden ben?" diye sorgulayıp duruyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ben ne yaptım ki?"

Ofelia, "Çok başarılı bir yardım kampanyası yürüttün, seni şaşkın," dedi. "Bunun bize ilham vermeyeceğini, bizi de kendi çocuklarımız için bir şeyler yapmak üzere teşvik etmeyeceğini mi sandın?" Ofelia gözlerini onu baş hareketleri ve sözleriyle destekleyen diğer annelere dikti.

Twyla ne diyeceğini bilemiyordu.

Bakışlarını bacaklarının arasından kurtulan Charlie'ye çevirdi. Charlie ellerini kendisiyle yaşıt bir kız arkadaşına uzatmıştı ve ikisi birlikte gülümseyerek birbirlerinin avuçlarına dokunuyorlardı.

Twyla oğlunun daha önce hiç böyle bir şey yaptığını görmemişti. Gördüğü manzara onu âdeta kendinden geçirdi.

Grup lideri düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Kızmadın, değil mi?"

Twyla başını sakince iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Ama şimdi tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

Kadın nazikçe gülümsedi. "Aslında en zorunu zaten yaptın tatlım. Sadece gelecek ay düzenlenecek bir ödül töreni var. Ve o törende hepimiz senin yanında olacağız."

Twyla dalgınlıkla, "Ödül töreni..." diye tekrar etti.

Ofelia onu bir kez daha dürterek, "Londra'da," dedi. "Lüks bir otelde kızlar gecesi yapacağız. Ne dersin, ha?"

Twyla için duyduğu büyük minneti hissettirerek teşekkür etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Ödül töreni Mayfair'de bir oteldeydi ve kadınlar o geceyi *Star* gazetesinin konukları olarak orada geçireceklerdi.

Dylan ve Twyla destek grubundan diğer kadınlarla birlikte trenle Londra'ya geldiler. Açık büfeden plastik bardaklar içinde şampanya almışlardı. Dylan uzun bir aradan sonra ilk defa böylesi eğlenceli bir organizasyona katılıyordu.

Twyla'nın ödülü alabilmesi için kabul etmesi gereken iki ön koşul vardı. Bunlardan biri *Star* gazetesinde ve bir kadın dergisinde bir makaleye konu olmayı kabul etmek, diğeri de televizyon programı için röportaj vermekti. Televizyona çıkma fikrinin ürkütücülüğü bir yana, asıl sorun tören boyunca Charlie'yi ne yapacaklarıydı. Çünkü daha önce Charlie'yi hiç gece boyunca bir başkasıyla bırakmamışlardı. En sonunda Eileen'in eve gelip ona bakmasına karar verdiler.

Öte yandan Dylan, bu işin medyanın gündemine bu kadar oturması konusunda karışık hisler içindeydi. Yerel basın konusunu daha önce sorun etmemiş olsa da bu ödül, medyanın daha güçlü yayın organlarını kapsaması açısından daha tehlikeli gibiydi. Milyonlarca izleyicinin önüne çıktıktan sonra artık üzerlerinde deyim yerindeyse milli bir baskı olacaktı.

Gerçi haklarını korumak adına bir takım sözler verilmişti. Örneğin hiçbir kişisel bilgi açığa vurulmayacak ve asıl vurgulanan şey Twyla'nın yardım kampanyası olacaktı. Nihai amaç hâlâ aynıydı: Charlie'nin göz ameliyatı geçirmesini garanti altına almak. Bu sebeple bu girişimde zarardan çok fayda var gibiydi. Fakat her ne kadar üstlendikleri öncülük rolü ve bilinmeyene atılan adımın getirdiği güvensizlik olsa da sonuçta endişe de keşif sürecinin vazgeçilmez bir parçasıydı. Ve insan o duyguya yenilecek olsaydı, hiç kimse yeni bir okulun bahçesine adım atamaz ya da bir ofisin kapısından içeri giremezdi.

Ama yine de... Anneler aslında lider vasfı taşıyan insanlarda olması gereken o korkusuz kalplerle donatılmamışlardı ya da her koşula uyum sağlayabilen dayanıklı, çelik gibi sinirlere sahip değillerdi. Twyla da her ne kadar aksi gibi görünse de

en az diğer anneler kadar incinmeye açıktı. Dylan tüm bu yaşananların onu nasıl etkileyeceğini düşünmeden edemiyordu.

Bakışlarını karısına çevirdi. Ofelia ve destek gurubuyla arkadaşlıklarının, çocuklarının ve *Star* gazetesinin şerefine kadeh kaldırırken, Twyla'nın hiç de endişe edilecek bir durumu yok gibi görünüyordu. En azından şimdilik...

Dylan başını cama yaslayıp ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Karısının yaptığı her şey, ne kadar da özel ve eşsiz bir çabanın ürünüydü. Öte yandan her şeye rağmen dudağının kenarına yapışıp kalan o derin gerginlik çizgileri ve günün sonunda dermansız kalan kolları da her zaman oradaydı işte.

O sırada Ofelia ona şişeyi uzatıp, "Doldurmamı ister misin?" diye sordu.

"Neden olmasın?"

Bir şeyleri başaran, değişim yaratmaya çalışan insanlar tüm bunları yaparken hiç yara almıyor değillerdi. Değişimi yakalamaya çalışanlar yorgunluk nedir bilmez, iyi uyuyamazlardı. Mücadele ederken gerekirse her şeylerini kaybederlerdi, ama zafer günü geldiğinde kutlama yaparken çok daha fazlasını kazanmış olduklarını bilirlerdi. Dylan tüm bunların doğru olduğunu adı gibi biliyordu. Trende Londra'ya doğru yol alırken de, otele varıp tören salonundaki yerine geçerken de karısıyla ilgili hissettiği en belirgin duygu gururdu.

Fakat adı anons edildiğinde Twyla'nın birden beti benzi atmış ve gözlerini önce destek için Dylan'a, ardından da sanki kaybolmuşçasına etrafına çevirmişti. Ama çok geçmeden kendisini toparladı ve ayağa kalkıp sahneye doğru yürüdü. Tepe ışığı onu takip ederken elbisesi ışıl ışıl parıldıyordu. Fon

müziği olarak dokunaklı bir şarkı olan *I Believe I Can Fly* * seçilmişti.

Twyla sahneye çıktığında, destek grubundan arkadaşları ayağa kalkıp neşeyle tezahürat ederek alkışlamaya başladılar. Dylan da onlara katılsa da başının dönmeye başladığını hissediyordu.

Twyla ona neden öyle bakmıştı? Neden korkuyormuş gibi görünüyordu?

Korktuğu neydi? Ödülden mi yoksa ilgiden mi hoşlanmamıştı?

Dylan dudaklarının üzerinin terlediğini hissetti. Oturup bir bardak soğuk su içti. Seyirciler susmaya başlamıştı. Dylan o an içinde ilk defa bir şüphe duygusunun filizlendiğini hissetti.

Adı hoparlörlerden yankılanırken alkışların yükseldiğini duyduğu an, Twyla korkusunun artık göğüs kafesine sığmadığını fark etti.

Giydiği topuklu ayakkabılar şu an ona sanki birer cambaz ayaklığı gibi gelse de bir şekilde sahneye ulaşmayı başarmıştı. Ödülünü ona uzatan *Star* gazetesinin editörü oldu. İşte çocukken ayakkabı kutusunda sakladığı koleksiyonuna ekleyebilecek yeni bir ödülü daha olmuştu. Seyirciye dönüp alkışlarına gülümseyerek karşılık verdi.

* *İng.* Uçabileceğime İnanıyorum. 1996 yılında yazılan ve R. Kelly tarafından seslendirilen şarkı. (Ed. N.)

Fakat fotoğraf makinelerinin flaşları, durmadan açılıp kapanan binlerce kirpik gibi bir yanıp bir sönerken Twyla orada olmasının haklı bir sebebi olup olmadığını düşünmeye başladı. Acaba daha önce kaç insan aynı duygulara kapılmıştı? Kaç kral ya da madalya kazanan sporcu tam da taç giyme ya da ödül töreni sırasında, o an oldukları noktada durmak için oynadıkları oyunların suçluluğunu duyuyordu? Kaç tanesi kılıçlar omuzlarına değerken kendi değerini sorguluyordu?

Burada ne bir kılıç ne de taç vardı. Avucunun içine yapışıp kalan ödül, yalnızca dik memeli bronz bir kadın figüründen ibaretti. Twyla'nın sağ dizi artık kendi bağımsızlığını ilan edip, titremeye başlamıştı. Durmaya da hiç niyeti yok gibiydi. Dudakları sanki ağzının içine kum dolmuşçasına kurumuştu. Işıkların altı ne kadar da sıcaktı böyle? Twyla'nın gözlerinin önünden cehennem sıcaklığında bir çölle altın dişli bir kral, işlenen günahlar ve şeytanca pazarlıklar geçiyordu. Bir an kendini vicdani bir mahkemedeymiş gibi hissetti.

"Ve işte bayanlar, baylar karşınızda Yılın En İlham Verici Kadını: Twyla Ridley!"

Twyla bir anda önüne uzatılan mikrofona şaşkınlıkla baktı.

Tüm salon sessizliğe gömülmüştü. Altın dişli kral bir anda toz duman olmuş, Sahra Çölü yakıcı sıcaklığıyla beraber toparlanıp gitmişti.

Twyla destek almak için kürsüye yaslanıp konuşmaya başladı. Mikrofonu dudaklarına değdiriyordu. Kısa ve mütevazı bir konuşma yaptı.

Sözlerini bitirdiğinde salonda kopan alkışın sesi giderek yükselmişti. Kimileri ayaktaydı, bazıları da yeni kalkıyordu. Yüzlerce insan onu alkışlıyordu. Twyla bir an Dylan'ı gördüğünü sansa da emin olamadı.

Elindeki ödülü havaya kaldırıp salladı ve gülümsedi.

Otel odasına geldiğinde Twyla ayağındaki topuklu ayakkabıları çıkarıp ayaklarını ovuştururken, gözleri odanın loş bir köşesinde oturan Dylan'a takıldı. Yüzünde tuhaf bir sakinlik vardı. Bu ifadenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu; Dylan konuşmak istiyordu.

Ancak Twyla istemiyordu, bunun için enerjisi kalmamıştı.

"Twyla..."

Twyla banyoya gidip makyajını çıkardı. Parlak ışıkların altında yüzü solgun ve hasta gibi görünüyordu. Birden karşısındaki aynadan Dylan'ın yanında bitiverdiğini gördü. Gevşetmiş olduğu kravatı tüm seksiliğiyle boynundan aşağı sarkıyordu.

Konuşmaya hiç niyeti olmayan Twyla yatana dek onu oyalamayı başardı.

Ancak yatağa yattıklarında Dylan'ın ona doğru döndüğünü hissetti. Perdeler sımsıkı kapalıydı. İçerisi öyle karanlıktı ki Twyla onu göremiyordu bile. "Twyla..." dedi bir süre sonra Dylan. "Ne oldu orada?"

Twyla'nın, Dylan'ın duyacaklarından korktuğunu anlaması için yüzünü görmesine gerek yoktu. Twyla şimdiye dek

kocasını kandırarak ya da kontrol altına alarak değil, tutku ve istekle yanında tutmuştu. Böyle durumlarda taraflardan birinin fikirleri daha baskınsa ve diğer tarafın herhangi bir fikri yoksa baskın olanın yolundan gidilirdi.

Fakat bu sahiden adil miydi? Eğer Dylan'ın oğullarının durumu için bir tercihi yoksa, bu da kendi içinde bir tercih sayılmaz mıydı? Tarafsız kalmak da bir tercih değil miydi?

Düşüncelerinden güçlükle sıyrılan Twyla, "Nerede?" diye sordu.

Dylan elini uzatıp karısının omzuna dokundu. "Ödülü almak için ayağa kalktığında... Sanki korkmuş gibi görünüyordun."

Twyla esnedi. "Yerimde sen olsan, onca insan sana bakarken korkmaz mıydın?"

"O hâlde yüzündeki o ifadenin sebebi aklından geçen başka düşünceler değildi, öyle mi?"

Twyla gözlerini tavana dikti. "Hayır... Yoksa senin aklından geçen bir şeyler mi var?"

"Hayır."

"Pekâlâ, iyi geceler o zaman."

"İyi geceler." Dylan karısına doğru uzattığı kolunu geri çekti.

Her ikisi de sırtüstü yatıp, gözlerini karanlığa dikerek uzunca bir süre öylece kaldılar.

Paul, Twyla'nın görme engelli bebeğinin haberinin, *Herald* gazetesinde ilk sayfadan verildiğini gördüğünde çok üzüldü. Üstelik haberde onun Noel'de çektiği fotoğrafı kullanmışlardı. Bu, ne kadar da utanç verici bir durumdu. Oysa Twyla oğlunun doğduğu gün nasıl da mutlu görünüyordu. Böyle olacağını nerden bilebilirdi ki?

O günden sonra Twyla'yı ne çok düşünmüştü. Yollarının bir şekilde tekrar kesişeceğini ve onu bir kez daha göreceğini biliyordu. Bu yüzden bir sabah televizyonu açıp da onu karşısında gördüğünde hiç şaşırmamıştı. Üzerinde limon sarısı bir bluz vardı. Biraz gergindi. Durmadan saçlarıyla oynuyor ve kelimelerini özenle seçiyordu ama onun dışında kusursuzdu.

Yorgun görünüyor, diye düşündü Paul. Sanki biraz da zayıflamıştı. Durmadan bir şeyle oynuyordu. Paul öne doğru eğilip oynadığı şeyin ne olduğuna baktı. Bu, ucunda süsü olan bir kolyeydi. Twyla kolyeyi nihayet bıraktığında, Paul de tıpkı o kolye gibi kendini geriye atıp arkasına yaslandı.

Twyla ödüle layık görüldüğü için ne kadar mutlu olduğunu anlatıyordu.

Bir anda ekranda, onun yardım kampanyasına katılabilmek için bir numara ve bir internet sitesinin adresi belirdi. Paul eline bir kâğıtla kalem alıp bilgileri not etti.

Programın sunucusu, "*Seni burada ağırlamak bizim için bir zevkti*, Twyla," diyordu. "*Bundan sonraki yaşamınızda sana ve ailene şans diliyoruz. Lütfen, bir kez daha konuğumuz olup bizi gelişmelerden haberdar etmeyi unutma.*"

Bir hafta sonra Twyla elini tuttuğu oğluyla birlikte evin önünde göründüğünde, Paul her zaman saklandığı ağaçların

arasındaydı. Twyla'nın üzerinde zarafetine yakışan bembeyaz bir elbise vardı. Paul onu görür görmez panikledi. Twyla tam da üzerine doğru geliyordu. Hızla kitabını kapıp, onlara yakın olan ağaçların ve çalılıkların içine atladı.

Paul görünmediğinden emin olduğunda başını uzatarak, çalılıkların arasından onları izlemeye koyuldu. Twyla, Paul'ün en sevdiği yer olan karaağacın altına battaniye seriyordu. Artık geldiği yerden geri dönemezdi. Ağaçların arasından geçip diğer taraftan çıkmalıydı.

Kendini çalılıklardan kurtarıp yola attığında, bebeğini emziren bir kadının asık suratıyla karşı karşıya geldi. Omuzlarındaki yaprakları çırparak koşar adımlarla uzaklaştı ve önüne çıkan merdiveni üçer üçer tırmanmaya başladı. En üst basamağa geldiğinde geriye dönüp aşağıya baktı.

İşte, onu görebiliyordu. Oğlunu kollarının arasına almış, parmağıyla gökyüzünü işaret ediyordu. Çocuğun yüzü tamamen gökyüzüne dönüktü. Paul bir dakika boyunca onları izledikten sonra, artık fotoğraf çekmek için çok geç kaldığını fark ederek hızla oradan uzaklaştı.

Bir temmuz sabahında her şey bir anda bıçak gibi kesildi. Twyla da Dylan da bunu hissedebiliyorlardı.

Medyanın ilgisi de yardım kampanyası da eski etkisini kaybetmişti. Artık Royal Square'den gelecek haberi bekliyorlardı. Ev arama fikri bile cazip gelmiyordu. Yapılacak tek şey bu sıcak yazın tadını çıkarmaktı.

Birlikte denize gitmeye karar verdiler. Charlie mor şortu içinde harika görünüyordu. Islık çalarak radyoya eşlik eden Dylan'ın da keyfi yerindeydi. Charlie'nin ısıra ısıra sırılsıklam ettiği çok sevdiği mavi fili de onlarla birlikte denize geliyordu.

Aslında Weston'da güzel bir plaj yoktu. Hatta çoğu yerde plajlar, insanı yutacak gibi duran tehlikeli, ıslak çamur topaklarından başka bir şey değildi. Bugün olduğu gibi güneşli günlerde deniz öylesine geriye çekilirdi ki, ufukta âdeta bir salyangoz iziymiş gibi görünürdü. Bristol Kanalı'ndan esen rüzgâr da hayli sertti. İnsanlar rüzgârla savrulan bacaklarına sahip olmaya çalışarak sendeleye sendeleye gezinti yapıyordu.

Twyla, Charlie'nin çoraplarını ayaklarından çıkararak, "Kumları hisset, Charlie," dedi. "Denizi duyabiliyor musun? Bizden biraz uzakta ama sesini duyabilirsin."

Charlie neşeyle ellerini çırptı. Kumu çok merak ediyordu ve yemek için uğraşırken elleri dudaklarının kenarında kumdan izler bırakıyordu. Birlikte kumdan bir kale yaptılar. Güneş en yakıcı hâliyle tepede ışıldarken, esen rüzgâr tişörtlerini bir yelkenli gibi havayla dolduruyordu.

Dylan büfeye gidip dondurma almış, sonra da büyük ve yumuşak bir topla Charlie'yle oynamaya başlamıştı. "İşte geliyor, Charlie," diyordu. Charlie kumun üzerinde iki bacağını iki yana uzatmış topun tam olarak önüne gelmesini bekliyor, sonra da topu yanlış yöne doğru atıyordu. Dylan her seferinde sabırla topu yeniden alıp geliyordu.

Twyla temiz havanın ve nadiren bulduğu dinlenme fırsatının tadını çıkararak gözlerini kapadı. Yine de göz

kapaklarının ardındaki turuncu güneş ışığını ve rüzgâra rağmen yüzünü yakan sıcağı hissedebiliyordu.

Weston'da hep güzel vakit geçirirlerdi. Kumsal seyrine doyum olmayacak kadar güzel olmasa da büyülü bir havası vardı.

İşin tuhafı Dylan'la da burada tanışmış olmasıydı. Bir gün kız arkadaşlarıyla dışarı çıkmışlardı ve sahilde bir sonraki trenle eve dönüp dönmemek üzerine tartışıyorlardı. O sırada bir grup delikanlı yakınlarına gelip oturmuş ve onlara laf atmaya başlamıştı. Onların da Bath'te yaşadığını öğrenince hep birlikte bir şeyler içmeye karar vermişlerdi.

Dylan'ın ondan hoşlandığını anlamak, Twyla için pek kolay olmamıştı. Dylan arkadaşlarına göre daha mesafeli biriydi ve kendini diğerleri gibi sürekli ortalığa atmıyordu. Yine de grubun en yakışıklısı oydu. Muhtemelen Twyla'nın o güne dek tanıdığı her erkekten daha yakışıklıydı. Onun bu suskunluğu Twyla'yı ona daha da çok çekmişti. Dylan bunu planlayarak yapmış olsa belki de bu kadar etkili ve karşı konulmaz olmazdı. Twyla'nın ilgisi karşısında Dylan onu başıyla onaylıyor ya da gülümsüyordu. Aralarındaki uyum mükemmeldi. Twyla çok geçmeden ona sırılsıklam âşık olmuştu.

İki yıl sonra bir ilkbahar sabahı Weston-super-Mare'deki nikâh salonunda evlenmişler ve köşedeki bir barda da evliliklerini kutlamışlardı. Geceyi Victoria tarzı bir otelde geçirmiş, ertesi sabah da neşeyle yeniden normal hayatlarına, yani Bath'e dönmüşlerdi.

Normal hayat...

O zamanlar biri Twyla'ya hayatının böylesine değişeceğini söyleseydi, Twyla buna asla inanmazdı.

Twyla ona seslenen Dylan'ın sesiyle uyandı.

İlk tepkisi paniklemek oldu. Ayağa kalkıp, ellerini gözlerine siper etmek için alnına doğru kaldırdı. Hâlâ uyku sersemiydi ve öylesine bir panikle ayağa fırlamıştı ki gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Dylan'sa sanki bir kutlama yaparmışçasına kollarını havaya kaldırmıştı. "Twyla! Şuna bak!" diye bağırıyordu.

Charlie sendeliyor ve bacaklarıyla yaptığı bu yeni, büyüleyici deneyimin coşkusuyla kafasını neşeyle sallayarak ona doğru yürüyordu.

Twyla onun daha önce böyle güldüğünü hiç duymamıştı. Daha doğrusu sadece güldüğünü bile hiç duymamıştı. Ama işte şimdi hem gülüyor hem de yürüyordu; tıpkı diğer çocuklar gibi.

Twyla sevinçten dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. "Anne burada!" diye seslendi.

Bir anne kalbinin böylesi bir anın mutluluğunu içine sığdırması imkânsızdı. Twyla'nın tek yapabildiği, mor şortu ve sallanan yanaklarıyla kendisine koşan Charlie'ye kollarını açmak oldu.

"İşte böyle, Charlie!" dedi. "Anne burada!"

Charlie şans eseri bir çocuğun kazdığı çukuru ve bir ailenin piknik için yere serdiği battaniyeyi teğet geçmiş, doğrudan Twyla'nın kollarına düşmüştü. Terli, minik bedeni hafifçe titrerken tuzlu deniz havası ve evlat aşkı kokuyordu.

O gün ailecek geç vakitlere kadar sahilde kaldılar. Charlie altını ıslatana kadar neşeli kahkahalar atarak bir annesine, bir babasına doğru yürümeye devam etti. Sonunda yorgunlukla uykuya daldığında Twyla ve Dylan kucaklarında Charlie'yle sırtlarını sahilin duvarına yaslamışlardı. Birbirlerine sarılmış bir hâlde karton paketten mısır cipsi yiyor ve güneşin batışını seyrediyorlardı.

Eğer Twyla gelecek günlerin ne getireceğini biliyor olsaydı, hiç şüphesiz o günü bir şişeye doldurup sonsuza dek saklamak isterdi. Kasvetli günlerde sallayıp izleyerek huzur bulacağı, içi deniz suyu ve kumla dolu bu şişe ne kadar güzel bir kar küresi olurdu kim bilir.

Yedinci Bölüm

Stephen 1950'de Louisiana'da doğmuş ve çocukluk yıllarının sonlarında New York'a taşınmıştı. Her ne kadar Thibodeaux ailesi zengin ve Manhattan'ın Yukarı Doğu bölgesinde yaşıyor olsa da güneyli oldukları ve Bayan Thibodeaux kelimelerin sonlarındaki 'g' harfini hep yuttuğu için bir türlü içinde yaşadıkları toplum tarafından kabul görmemişlerdi.

Babası Bay Thibodeaux saygıdeğer bir psikiyatristti ve tek oğlunun da Harvard'da onun izinden gitmesi mucize sayılmazdı. Stephen'ın okumak üzere Massachusetts'e taşınmasıyla ailesiyle olan hayli resmi ilişkisi biraz daha resmileşmiş ve aralarındaki uçurum giderek daha da açılmıştı. Stephen yine de okul masraflarını ailesi karşıladığı için doğum günlerinde ve Noel'lerde kart atarak onlarla iletişim kurmayı ihmal etmiyordu. Bu, onun işine geldiği gibi ailesi de oğullarıyla aralarında aynı uçurumu hissettiği için onların da canını sıkmıyordu.

Bu sayede Stephen sevginin zorunlu bir bağ olduğu fikrine kapılmış ve Harvard'da yaşadığı ilişkiler de hep bunu

doğrulamıştı. Kız arkadaşları hep akademisyendi. Aralarında duygusal bir bağdan çok bilimsel tartışmaların vuku bulduğu tuhaf bir ilişki olurdu. Belki kendi yarattığı dünyanın dışındaki insanlar için yaşamın farklı olduğunu fark edebilecek kadar dikkatli değildi. Öte yandan eğer insan beynine bu derece saplantılı olmasaydı, belki de kalbi daha kolay anlayabilirdi.

Oldukça yetenekli bir bilim insanıydı ve diplomalı bir klinik psikiyatrist olarak işinde oldukça iyiydi. Fakat hayatı sadece zenginlerin gözünden gören o kısıtlı bakış açısını genişletmeye ihtiyacı vardı. Bu sebeple New Orleans'taki bir toplum sağlığı merkezinde iş fırsatı bulduğunda fırsatı kaçırmadı.

Tam da o dönemlerde bir gün, sağlık merkezinin dışındaki bir sosisçiden sandviçini almış ve köşeyi hızla dönmüştü ki Robin'e çarpıp genç kadının tulumuna hardal bulaştırmıştı. İşte, ancak o an sevginin zorunlu bir bağ olmadığını anlayabilmişti.

Robin tam da yetmişli yıllara göre bir kızdı. Pırıl pırıl saçlarını bir taçla geriye doğru yatırmıştı, oldukça güzel ve zarifti. Gamsız ve narin biriydi. Güçlü ama centilmen bir adam onu kolayca etkileyebilirdi.

Stephen'ın ona kapılmasının nedeniyse, onu bir türlü tanımlayamıyor oluşuydu. Robin ne tam olarak bir genç kız ne de erkeksi tavırları olan bir kadındı. Ne eğitimliydi ne de cahil. Herkesi kategorilere ayırmaya bayılan bir psikiyatrist olarak bu belirsizlik Stephen'ı büyülüyordu.

Stephen, Robin'in onun hakkında ne düşündüğünü de tam olarak bilemiyordu. Onu her an kabul de ret de

edebilirdi. Robin'in, Stephen'ı ciddiye alması tam bir yıl sürdü. Stephen, şanının kendinden önce yürüdüğü Harvard'da olsa bu sorunu hiç yaşamazdı belki, ama New Orleans gibi bir yerde bu onun için tam bir çöküştü. Erkekler Robin'le çıkabilmek için âdeta sıraya girmişlerdi ve görünüşe göre Robin daha çok kaslı şairlere meyilliydi. Stephen uzun boyluydu ama biraz güçlenmeye ihtiyacı vardı. Bu sebeple ağırlık çalışmaya ve Byron okumaya başladı.

Robin'se edebiyata olan düşkünlüğüne rağmen bir sekreter olarak çalışıyor ve bunu çok fazla dile getirmiyordu. Stephen onunla çıkmaya başladıktan ancak bir sene sonra Robin'in annesinin hastalarından biri olduğunu öğrenebilmişti. Zaten tanıştıkları gün de Robin'in, çalıştığı merkezin dışında bekliyor olmasının sebebi buydu. Robin çocukluğundan beri annesinin bakımını üstlenmişti. Patronu düşük bir ücret karşılığında ona, annesine bakması için gereken esnek çalışma saatlerini sağlıyordu.

Stephen, Robin'in annesinin tam olarak kim olduğunu bir türlü öğrenememişti. Tam öğreneceğini düşündüğü sırada da kadın vefat etmişti. Robin'se yaşadığı acının üstesinden başarıyla gelmiş, Stephen'a hayatı boyunca bu günü beklediğini söylemişti. Stephen da bir aptal gibi ona inanmıştı.

Stephen kapıya hafifçe vurdu. Twyla kapıyı hiç vakit kaybetmeden açtığında, bir önceki seferkinden daha yorgun görünüyordu.

Twyla şaşkınlıkla, "Stephen," deyiverdi.

Stephen bu kez sessiz kalmayacaktı. "Neden bana baba demiyorsun?" diye çıkıştı.

"Peki, sen neden gelmeden önce aramıyorsun?"

Anlaşılan bugün kötü bir başlangıç yapacaklardı.

Stephen hemen sesini yumuşattı. "Acaba sen ve Charlie benimle bir dondurma yer misiniz diye merak ettim."

"Londra'dan onca yolu bize dondurma ısmarlamak için mi geldin yani?"

"Sayılır." Aslında Stephen, Bath Üniversitesi'ndeki bir toplantının ardından geçerken uğradığını söylemeyi düşünmüştü. Ancak sonra bu yaptığı jestin değerini azaltır diye düşünerek vazgeçmişti. Zaten işin aslı toplantıyı, Charlie'yi de görebilmek için bir fırsat olduğu için ayarlamıştı.

Twyla, "İçeri gelsene," dedi. "Charlie uyuyor ama her an uyanabilir."

"Harika, teşekkür ederim."

"Kahve içer misin?"

"Evet, lütfen."

Twyla mutfağa geçerken Stephen da salona doğru yürüdü ve etrafına bakınıp belli belirsiz bir ıslık çaldı. O an sehpanın üzerinde duran bir şey ilgisini çekti. Gördüğü şey gazeteden kesilmiş bir makaleydi.

> Yılın En İlham Verici Annesi; bir annenin görme engelli oğluna ışık olmak için çıktığı umut dolu yolculuğun hikâyesi.

Stephen makaleye hayretle baktı. Bundan haberi yoktu. Yani Charlie için tedavi olanaklarını denediklerini bilmiyordu. Hatta bir yaşına gelene dek Charlie'nin kör olduğundan bile haberdar değildi.

Twyla babasına karşı olan mesafeli duruşunu açıkça belli etmek için daha başka ne yapabilirdi ki?

Stephen düşünceli bir tavırla kupürü elinden bıraktığında kâğıt yere düştü. Bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. Temmuz ayıydı. Evin önündeki ağaçların açan çiçekleri, şehir manzarasını engelliyordu.

Stephen duyduğu sesle arkasına döndüğünde, Twyla'yı yere düşen gazete kupürünü kaldırırken buldu.

"Bunu bana söyleyemez miydin?" diye sordu.

"Çok da önemli bir şey değil."

"Ama neden haberim yok?"

Twyla öylece durmuş dudağını kemiriyordu.

Stephen koltuğa oturdu ve takımının cebinden kalemiyle çek defterini çıkardı. "Ne kadara ihtiyacın var?"

"Ne?" dedi Twyla şaşkınlıkla. "Paraya ihtiyacım yok!"

"Yardım kampanyası başlatmışsın, Twyla."

"Kampanya bitti. Artık sadece bekliyoruz."

"Bekliyor musunuz?"

"Araştırma merkezinin onayını bekliyoruz." Twyla babasına doğru bir adım attı. Fakat sonra sanki önünde görünmez bir engel varmış gibi durdu. "Eğer istersen tüm detayları sana e-postayla atabilirim."

Stephen başını sallayarak, "Elbette," dedi. "Postayla at." Aralarındaki ilişki bundan ibaretti işte.

Stephen ayağa kalktı, takımını düzeltip parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve kapıya yöneldi.

Twyla babasının arkasından koşarak, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Stephen koridordan geçti. Bu sırada Charlie de uyanmıştı, üst kattan sesi geliyordu. Bu ses Stephen'ı daha da yaraladı.

Ön kapıyı açıp dışarı çıktı ve Twyla'ya döndü. "Belli ki beni hayatında istemiyorsun."

"Bu doğru değil!"

"Maalesef, doğru."

Twyla sanki her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Ama kendini toparlayıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Seni bir daha ne zaman görebileceğim?"

"Hazır olduğunda. Bu kez görüşmek için senin aramanı bekleyeceğim."

Twyla gözlerini üst kata çevirdi. Charlie'nin sızlanmaları artık Twyla'nın yüreğinin kaldıramayacağı boyuta ulaşmıştı.

Stephen onun bu yönünü takdir ediyordu. Twyla oğluna çok bağlıydı.

Kapanışı güzel yapabilmek için, "Seninle gurur duyuyorum," dedi Stephen.

"Neden?"

"Ödülün için, kararlılığın için... Ben seni tam da böyle yetiştirdim işte. Hep daha iyisinin, umudun peşinden koşmanı istedim."

Twyla'nın attığı kahkaha bir anda kendisini bile şaşırttı. "Benim böyle biri olmamdan kendine pay mı çıkarıyorsun?" diye sordu. "Ben sana rağmen böyle biriyim oysaki."

Stephen gözlerini kızına dikti. Sanki yutabileceğinden daha büyük bir yumru gelip boğazına takılmıştı. Yine de güçlükle yutkundu. "Twyla, lütfen..."

"Gidip Charlie'ye bakmam lazım. Hoşça kal, Stephen."

Ona adıyla hitap etmesi de son vuruş olmuştu.

Twyla kapıyı kapattı. Stephen kapının üzerindeki oluklara öylece bakakaldı. Sanki her biri görüşmenin ne kadar berbat geçtiğini özetler gibiydi. Sonra yavaş adımlarla arabasına ilerledi.

Bir gün kızının yanından farklı duygularla ayrılacağını biliyordu. Günün birinde bu kapıdan yenik bir asker gibi omuzlarını düşürmeden, umutla ayrılacaktı.

Stephen sızlanarak başını direksiyona dayadı.

Neden o gün bir türlü bugün olmuyordu?

Başını kaldırdı. Bu işin böyle bitmemesinin tek yolu, böyle gitmemekti.

Tam arabadan indiği anda Twyla'nın evinin kapısı açıldı. Dimdik saçları ve ağzındaki kocaman filli emziğiyle merdivende torunu duruyordu.

Stephen usulca, "Sen de nereden çıktın?" diye sordu.

Twyla daha önce de aynı şeyi yapmıştı. Artık kötü ayrılıkların kimseye bir faydası olmadığını biliyordu ve bazen ringi terk etmek yerine geri dönüp dövüşmek gerektiğini anlamıştı. Ve Twyla bu konuda kesinlikle bir uzmandı. Elbette dövüşmek konusunda değil, ama sabredip sonuna kadar direnmek konusunda kesinlikle yetenekliydi.

Bir süre sonda Twyla da Charlie'nin yanında göründü. Araba yolunun yarısında yolları Stephen'la kesişti.

Twyla, "Charlie, dondurma ısmarlamadan gitmene izin vermeyeceğini söyledi," dedi.

Stephen, Charlie'nin saçlarını okşadı. "Bunu o mu söyledi?" Bu Charlie ile ikinci karşılaşmasıydı ve iki seferde de Charlie'nin ağzından tek bir kelime duymamıştı.

"Evet."

"Peki, o zaman. Küçük adam ne derse onu yapalım."

Böylece birlikte yürümeye başladılar. Charlie durmadan kaldırımdaki taşları, duvardaki delikleri hissetmek için duruyordu. Twyla ameliyattan bahsederken, Stephen birden omzundaki yüklerden kurtulmuş olmanın da o yükleri taşımak kadar tuhaf olduğunu düşünüyordu. Çünkü şimdi de kendini bir korkuluk kadar güçsüz hissetmeye başlamıştı.

Dylan, Charlie'nin vaftiz töreninin yemek işlerini üstlenmesi için bir İtalyan restoranıyla konuşmaya gidiyordu. Bu fikir Weston'dan dönerken arabada akıllarına gelmişti. Üstleri başları kum içinde olmasına ve Charlie'nin attığı ilk adımların yorgunluğuna rağmen son derece mutluydular. Charlie'yi ancak bu şekilde zapt edebileceklerini düşünerek, büyük bir vaftiz töreni hazırlamaya karar vermişlerdi.

Bugün güneş oldukça yakıcıydı, ama sabahın ilk saatlerinde yağmur yağmış ve kaldırımların üzerinde küçük birikintiler oluşturmuştu. Havadaki keskin nemle sıcaklığın kokusu, Dylan'a çocukken gittiği kamplarda çadırın üzerindeki çiy tanelerine vuran güneş ışıklarını anımsatmıştı.

Restorana girip de sıra sıra dizilmiş makarnaları gördüğünde, henüz bir şey yememiş olduğunu fark etti. Tam menüyü oluşturmaya koyulmuştu ki dükkânın kapısından içeri Molly girdi. Molly'nin yüzü her zaman olduğu gibi Dylan'ı görür görmez kıpkırmızı kesilmişti. Restoran sahibinin onu "Moll-lee!" diye çağırmasına bakılırsa araları iyi olmalıydı.

Restoranın sahibi, "Yemeğiniz on dakikaya hazır olur," dedi. "Ama eğer bahçede bekleyecek olursanız, size birer kahve ısmarlayabilirim."

Molly, "Hiç fena olmaz," dedi.

Dylan da aynı fikirdeydi. "Neden olmasın?"

Dylan daha önce hiç arka bahçeye çıkmamıştı ve neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Molly de öyle. Durup etrafına bakınırken yanakları giderek daha da kızarıyordu. Bu küçücük, güneşli mekân nasıl da romantizm kokuyordu böyle. Duvardaki sarmaşıkların arasında yarı çıplak heykel figürleri vardı ve ortadaki bir şadırvandan su akıyordu. Gizli hoparlörlerden bahçeye hafif bir müzik sesi sızıyordu.

Molly en yakın masayı göstererek, "Burası nasıl?" diye sordu. Bahçe sanki aralarındaki samimiyeti artırmak istermişçesine bomboştu.

Çok geçmeden kahveler geldi. Dylan kahvesini karıştırırken, bu kadar sakin bir ortamda ne konuşacaklarını içten içe merak ediyordu.

Molly, kulağa burnundan çıkıyormuş gibi gelen bir sesle, "Öğle yemeği için buraya sık sık gelir misin?" diye sordu. Sanki burnu tıkalıymışçasına dudaklarını aralık bırakmıştı.

"Pek sık sayılmaz," diye yanıtladı Dylan. "Oğlumun vaftiz töreni için yemek siparişi vermeye geldim."

"Charlie Ross için mi?"

Dylan belli belirsiz bir şaşkınlıkla başını salladı. Ona ailesine dair herhangi bir bilgi verdiğini hiç hatırlamıyordu.

"Sizi gazetede gördüm," dedi Molly kahvesini karıştırırken. "Zor olmalı."

Şimdi anlaşılmıştı işte.

Dylan vereceği cevabı kafasında uzun uzun tarttıktan sonra, dürüstlüğün en doğru seçim olacağına karar verdi. "Evet, bir hayli zor."

Molly burnunu kırıştırarak gülümsedi. "Karın çok özel biri."

Molly'nin seçtiği cümleler ne kadar da açıktı. Kafasından geçeni olduğu gibi söylüyormuş gibi bir hâli vardı. Anlaşılan, kıyafetlerini de sözcükleri gibi seçiyordu. Süsten uzak, abartısız... Bugün üzerinde beyaz bir tişörtle siyah pantolon vardı.

Dylan konuşmanın gidişatından rahatsızlık duysa da "Çok özel biridir, evet," diye yanıtladı.

"Sence Charlie'yi ameliyat ettirmeyi başarabilecek misiniz?"

Dylan gözlerini ona dikti. O da sorgularcasına Dylan'a bakıyordu. Molly'nin yüzündeki ifadeden, küçücük bir mekânda patronuyla konuşmak için konu bulmaya çalışan birinin çabasından fazlasını okuyamamıştı. Bilindik yoldan ilerliyordu. Patronunun konuşmaktan hoşlanacağı konuları, yani muhtemelen kendisini konu olarak seçiyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Dylan. "Öyle umuyoruz." Oturduğu yerde doğruldu ve takımının pantolonunu düzeltti. "Molly, yakında üzerinde senin de çalışmanı istediğim bir projeye başlıyoruz..."

Dylan işten bahsederken Molly onu kibarca başıyla onaylıyordu. Dylan, bu kızda zamane gençlerinde olmayan bir şey olduğunu düşünüyordu. Alçak gönüllü, utangaç bir yanı vardı. Yıllar önce olsa, mesela altıncı sınıfta, böylesi bir kızla seve seve birlikte olabilirdi. O zamanlar tek dileği Palladium Sineması'nın önüne zamanında gelip, Dylan bilet paralarını ödedikten ve arada da dondurma ısmarladıktan sonra ona küsmeyecek bir kız bulabilmekti.

Hoparlörlerden yükselen ses bir anda sustuğunda önce bir cızırtı ardından da restoran sahibinin sesi duyuldu. "Moll-lee, krem peynirli İtalyan ekmekli sandviçin hazır. Ve bir de Parma salamlı sandviç sahibini bekliyor." Sesin kesilmesiyle müzik yeniden başladı.

Birlikte bahçeden çıkarlarken Molly, "Sicilya makarnalarını özellikle öneriyorum," dedi.

"Anlamadım?"

"Vaftiz töreni için."

"Ah, evet. Teşekkür ederim," dedi Dylan ve yemeklerini almak üzere birlikte kafenin içine girdiler.

Arıların lavanta saksılarına bir konup bir uçtuğu ve etrafın taze kesilmiş çimen koktuğu sıcak bir öğleden sonra, Twyla en sonunda atölyesini açıp yeniden çalışmaya başladı.

Charlie'yi de beraberinde dışarı çıkarmıştı. Charlie'nin yerdeki küçük kilimin üzerinde saatlerce oynadığını görmek onu çok mutlu ediyordu. Twyla o etraftayken lehim yapmaktan kaçınarak boya ya da süsleme gibi daha basit işlerle ilgileniyordu. Charlie hem annesinin çıkardığı seslerden, hem de annesinin ona keşfetmesi için verdiği nesnelere dokunmaktan oldukça hoşlanıyor gibiydi. Annesinin işleriyle ilgilenmediği anlarda ise kendi eğitici oyun masasına dönüyor ve alfabe şarkısını duymak için tuşlara basıyordu.

Charlie nihayet uyuduğunda Twyla, tel ızgaralı istif raflarını lehimledi. Raflar oldukça eskiydi. Bu rafları yıllar önce bir bitpazarından almıştı ve duygusal sebeplerle uzun zamandır onlara elini sürememişti.

Aslında bir mücevher tasarımcısı olmak hayat planında yer alan bir şey değildi. Genç bir kızken rozet toplayıcılığından, sertifika koleksiyonerliğine terfi etmişti. Ancak hukuk eğitimi sırasında finallerin stresini azaltmak için takı yapmaya başlamıştı. Zaman içinde bunun onu sadece rahatlattığını değil, bu işte oldukça iyi olduğunu da fark etmişti. Bu sebeple bir takı ve gümüş işleme kursuna yazılmıştı. Victoria&Albert Müzesi'nin düzenlemiş olduğu bir yarışmada, mücevher kategorisinde ödül kazanınca da hayatını kazanmasına yetecek kadar takı siparişi almıştı.

Artık çok fazla reklam yapmıyor, sadece küre kolye işiyle uğraşıyordu. En iyi reklam kendi boynuna taktığı kolyeydi. Destek grubundaki anneler Twyla'nın boynundaki kolyeyi gördüklerinde, hemen birer tane de kendileri için sipariş vermişlerdi. Hatta şimdi, aldığı bir sürü siparişi yetiştirmesi gerekiyordu.

Küre, namı diğer top kolyeler, aslen Meksika'ya aitti. Uzun bir kolyenin ucunda asılı olan süsler, anne karnındaki bebeği rahatlatmak için müzikli bir çana sahipti. Zincir ayarlanabilir uzunluktaydı ve emzirme esnasında bebek küreyle oynayabilirdi.

Twyla kolye uçlarını sipariş verenin isteklerine göre değiştirebiliyor; çakıl, kalp, göz bebeği, çiçek ya da yıldız şeklinde yapabiliyordu.

Zincir olarak da gümüş, kendir ipi ya da yazılı kurdeleler kullanabiliyordu ama müşterilerin çoğu Twyla'nın kolyesinin aynısından sipariş veriyorlardı.

Twyla'nın boynundaki kolye ona annesinden kalmıştı. Onu verandadaki metal küvette yıkamak için eğildiğinde ya da arka bahçedeki şeftali ağaçlarının arasında onu kovaladığında, annesinin kolyesinin çıkardığı sesleri dün gibi hatırlıyordu. Twyla bu sesi annesiyle öylesine özleştirmişti ki, annesinin her adımında sihirli sesler çıkaran bu çanın sihirli güçleri olduğuna inanıyordu.

Bazı geceler annesi verandada uyuyakaldığında gizlice annesine yaklaşır ve boynundaki kolyenin sesini duymak için küreyi sallardı. Kendini yeterince cesur hissettiği zamanlardaysa küreyi ağzına alır ve soğuk metalin sivri uçlarını dilinin üzerinde hissederdi. Annesinin kolyesinin modeli daha önce hiç görmediği bir desendi. Üzerinde girdaplar ve haçlar vardı. Kolyeye hayran olan herkes aynısından istiyor olsa da, Twyla kolyenin birebir aynısını yapmayı hiç becerememişti. O model, âdeta artık kullanılmayan ve unutulmaya yüz tutmuş bir dil gibiydi.

Charlie de kolyeyi sallıyor ve tıpkı bir zamanlar annesinin yaptığı gibi ağzına sokarak küreden sesler çıkmasını sağlıyordu. Fakat kolyenin yapabildiği tek şey bundan ibaretti. Kulakta bir süre asılı kalan gizemli bir çınlama yaratıyordu, o kadar.

Charlie'nin telsizinden beşiğinde döndüğünü anlatan sesler geldi. Twyla çalışmayı bırakıp sese kulak kesildi. Ama çok geçmeden Charlie yeniden sessizliğe gömüldü.

Twyla ufak çakmağını eline almış, kolye ucuna bir çengel lehimlemek için boynunu hafifçe yana eğmişti. Annesinin hayatı hakkında bu kadar az şey biliyor olması ne kadar da tuhaftı.

Annesini sorabileceği sadece bir kişi vardı; annesine açılan kapının tek bekçisi, onun kahkahasını, menekşe parfümünün kokusunu hatırlayan tek kişi... Annesinden kalan herhangi bir şeyi; arasına saç tellerinin sıkıştığı tarağını ya da bir elbisesinin cebinde unuttuğu mendili ona getirebilecek tek kişi...

Öte yandan Twyla artık geride böyle hatıralar kalmadığından emindi. Annesinin sahip olduğu her şey; saç fırçaları, elbiseleri ve o menekşe kokulu parfümleri uzun yıllar önce sırra kadem basmıştı.

Babasının kederleriyle başa çıkma yöntemi de buydu işte. Otuz iki yıl önce yaşadığı o tarifi imkânsız, yakıcı acıyla böyle baş etmeyi seçmişti.

O zamanlar beş yaşında olan Twyla'ya mantığa dayalı her tür kavram oldukça uzaktı. Ne var ki annesini gömdükleri andan itibaren ona sunulan tek seçenek buydu; mantıklı düşün ve acını içine göm.

Belki de Stephen, Twyla'nın yaşadıklarını fark edemeyecek kadar kendi kederinin içine gömülmüştü. Taziye için gelen son misafir gittiğinde, son kahve bardağı yıkandığında, son baş sağlığı dilekleri sunulduğunda baba kız, artık derin bir sessizliğin içine gömülmüşlerdi. Toparlanıp Boston'a taşınırlarken de aynı sessizlik peşlerini bırakmamıştı.

Beacon Hill'de Common'a tepeden bakan kahverengi bir binaya girdiklerinde babası, yatak odalarından birini göstererek, "Senin odan burası," demişti. Oldukça güzel bir odaydı hatta gösterişli bile sayılırdı. Ancak bir o kadar da sessizdi.

O günden itibaren herkes kendi işine baktı. Babası sadece zaman zaman Twyla'nın kabanının önünü düğmelemek ya da kahvaltıda ona şurup içirmek için kendi işlerine ara verirdi o kadar.

Bazen Twyla utanarak babasının kucağına oturur ve ona, onun da annesini özleyip özlemediğini, annesinin geri gelip gelmeyeceğini ya da geceleri uyumasına yardımcı olmak için yastığına annesinin parfümünü sıkıp sıkamayacağını sorardı. Babasıysa ona annesinin geri gelmeyeceğini ve uykuya dalmak için menekşe yerine lavanta kokusunun daha faydalı olduğunu söylerdi.

Okyanusu aşıp da Londra'ya taşındıklarında ilişkileri artık tamamen umutsuzdu. Sanki aralarındaki o belli belirsiz, pamuk ipliğine bağlı olan bağ da kopmuştu. Twyla elindeki çakmağı bırakıp hiç düşünmeden telefona sarıldı.

Karşı taraf telefonu anında yanıtladı.

Twyla abartılı bir neşeyle, "Selam," dedi. "Küre kolyem nereden alınmıştı?"

Babası, "Sana da iyi günler," diye karşılık verdi.

Twyla, babasının gözlüğünü çıkarıp sapını kemirdiğini gözlerinin önüne getirebiliyordu.

"Annenin kolyesiydi o."

"Biliyorum." Twyla radyoda ara sıra çalan coşkulu caz şarkısının sesini kıstı. "Nereden aldığını merak ettim."

"Onun da annesinin kolyesiydi. Yani büyükannenin. Tüm bildiğim bu."

Müzik durmuş, aralarındaki konuşma da canlılığını yitirmişti. Caz... Konuya buradan girebilirdi.

"Annem Miles Davis'i severdi, öyle değil mi?" Twyla, nedense anne kelimesini söylerken zorlanmıştı. Bu kelimeyi dillendirmek, sanki her seferinde birileri ona vuruyormuş gibi hissettiriyordu.

Twyla çocukken evde caz şarkılarının çaldığını hatırladı. Hatta komşulardan birinin oğlu duyduğu sesle çöp gibi bacaklarıyla çimlere çıkıp, tıpkı bir tavuk gibi kollarını çırparak dans ederdi.

"Hayır," diyerek yanıtladı Stephen.

"Gerçekten mi? Oysaki ben düşünmüştüm ki..."

"Miles Davis'i seven bendim."

"Ah," dedi Twyla. "Peki, annem kimi severdi?"

Stephen'ın cevap vermesi uzun sürdü. Twyla telefonu hoparlöre alıp beklerken çakmağını yeniden eline aldı. Takı yaparken en sevdiği süreç metali eritme anıydı. Bir de küreyi pürüzsüzleştirmek için zımparalamayı çok seviyordu. Tüm bunları yaparken elde edeceği sonucu bilmek tam Twyla'ya göreydi. Metal ısıtılırsa eriyor, çekiçle vurulursa düzleşiyor,

silinirse parlıyordu. Bu ona pazar günü kiliselerdeki ayinlerde söylenen ilahilerin sözlerini anımsatıyordu.

En sonunda babası, "John Denver," dedi. "Ve bir de Carly Simon."

Twyla, "Demek Carly Simon," dedi. "Vay canına. Şarkılarından hiçbiri aklıma gelmiyor."

"*You're So Vain*," dedi Stephen. "*Nobody Does it Better*."

"Hiç bilmiyorum bu şarkıları. Belki sen biraz mırıldanabilirsin."

Stephen bir süre durdu. "Dalga geçiyorsun."

"Evet."

"Hoşça kal Twyla."

"Hoşça kal Stephen... Yani baba."

Twyla telefonu kapatıp, bir büyüteçle yaptığı küre kolyenin kancasına baktı. Gayet iyi görünüyordu. Sıradaki kanca ve küreye geçip, elindeki çakmakla yeniden işinin üzerine eğildi.

Annesini kaybettikleri ilk günlerde, bu her ne kadar tuhaf da olsa, babasıyla samimi bir ilişkileri vardı. Ancak gitmedikleri o Cape Cod seyahatinden sonra her şey değişmişti.

Twyla, Leighford Park'taki okulundan yeni mezun olmuştu. Bir gün babası bir tatil sürpriziyle çıkagelmişti. Dediğine göre bu, Twyla üniversiteye başlamadan birlikte vakit geçirebilmek için harika bir fırsat olacaktı. Ayrıca yolculuk esnasında Stephen'ın, Manhattan'daki anne ve babasına da uğrayabilirlerdi. Büyükanne ve babası, namı diğer efsanevi Thibodeuxlar ile buluşmak istemez miydi?

Twyla babasına ödediği parayı geri almasını söylemişti. Ne onunla eve dönecek ne de Cape Cod'a gidecekti. Yazı

Reading'de geçirmek istiyordu. Dönem başladığında da hukuk okumak üzere doğrudan Bristol Üniversitesi'ne gidecekti. Orada kendine bir ev kiralayacak ve geçimini sağlamak için bir de iş bulacaktı.

Duyduklarıyla babasının yüzündeki ifade bir anda allak bullak olmuştu. Dişlerini sıkarken şakaklarındaki bir damar atıyordu. Twyla bir an onun oraya düşüp kalacağını ya da onu kapıp zorla arabaya bindireceğini düşündüyse de, Stephen'ın tek yaptığı arabasına binerek çekip gitmek olmuştu.

Stephen, sonrasında Twyla'nın kaldığı öğrenci evine de sadece bir kez gelmişti ve üzerindeki pahalı yağmurluğuyla kendisine oturacak bir sandalye bulabilmek için ayağının dibindeki pizza kutularını tekmelemek zorunda kalmıştı.

"Bunu yapmaya mecbur musun?" diye sormuştu kızına. "Böyle yaşaman gerekmiyor. Eğer istersen sana para verebilirim."

Twyla'nın ev arkadaşları anne babalar çıkageldiğinde hep yaptıkları gibi ortadan kaybolmuşlardı. Yukarı kattan bir bass gitar sesi geliyordu. "İyi misin, Twyla? Beslenmene dikkat ediyor musun? Yeterince uyuyor musun?"

O gün Twyla için ne uzun bir gün olmuştu. En sonunda gitmişti ve Twyla onun sehpaya bıraktığı zarfı ancak günler sonra fark etmişti. İçinden çıkan çeki de yırtıp atmıştı. Babasının aramalarına da cevap vermemişti.

Twyla mezun olduktan sonra Bath'e taşınmıştı. İlk evi, çoğu kişinin avuç içi kadar ve şekilsiz diye tarif edeceği kirli bir bekâr odasıydı. Babası bu eve de gelmişti. Hatta bu kez sorgulayan gözlerle evde uyuşturucu şırıngası bile aramıştı. Aralarında geçen konuşma bir öncekinden daha da kısaydı.

"Güzel. En azından hayattasın," demişti Stephen.

Ve bir kez daha bir çek bırakmış, Twyla da yine çeki yok etmişti. Ancak bu sefer, çeki gaz sobasına atıp yakacak kadar dramatik bir son yaşanmıştı.

Twyla giderek daha iyi işler bulmaya başladığında yaşam koşulları da düzelmişti. Babasıyla olan ilişkisiyse yaşam koşullarına ters oranla ilerliyordu. Şehrin göbeğinde 1+1 bir eve taşındığında, babası artık ziyaretine gelmez olmuştu. Keşke gelseydi, çünkü gelmiş olsa yeni evini kesinlikle çok beğenirdi.

Twyla elindeki çakmağı bırakıp yeniden telefonuna sarıldı.

"Cape Cod için verdiğin parayı geri aldın mı?"

Gelen seslere bakılırsa babası bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. "Anlamadım?"

"Hani üniversiteye başlamadan önceki yaz gideceğimiz tur vardı ya."

Klavye sesi birden kesildi. "Ah..."

"Eee?"

"Hayır. Twyla, lütfen..."

"Belki bir gün gideriz."

Babası yeniden yazmaya başladı. "Bunu çok isterim."

Hiç gitmeyeceklerini ikisi de çok iyi biliyor olsa da bunu düşünmek bile insanı rahatlatıyordu.

Telsizden Charlie'nin sesi duyulduğunda Twyla aceleyle eve girdi. Tam merdivenleri çıkıyordu ki birinin kapıya bir şey bıraktığını işitti.

Dışarı çıkıp, paspasın yanına konan postayı almak üzere eğildi. "Hemen geliyorum, Charlie."

Gelen zarfın üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Twyla mektubu açıp içindekileri okumaya başladı. Ancak merdivenin yarısına geldiğinde durdu.

"Bu da ne?"

Merdiveni tekrar hızla indi ve ön kapıya koşup sağına soluna bakındı.

Komşulardan birinin arka bahçesinde çamaşırlar seriliydi. Beyaz bir çarşaf el sallarmışçasına havada uçuşuyordu.

Twyla eve geri dönüp, zarfla içindeki kâğıdı bir konfeti misali kahverengi ve beyaz parçalara ayırarak çöpe attı.

Yukarı doğru koşarken bir kez daha, "Geliyorum, Charlie," diye seslendi.

Ancak günün geri kalan kısmında okuduğu sözcükler aklından hiç çıkmadı. Tüm o sözcükleri paramparça etmesine rağmen, gün boyunca beyninin içinde aynı cümleler yankılanıp durdu.

Bayan Ridley,

Oğlunuzun kör doğmuş olması Yüce Tanrı'nın takdiridir. Aksini iddia etmek sizin haddinize değildir. Çok geç olmadan evvel attığınız adımlara bir son verin.

Kadere müdahale etmeye çalışmaktan vazgeçin. Tanrı'dan korkun ve şeytandan uzaklaşın.

Sekizinci Bölüm

Gün oldukça sakin geçiyordu. Personelin birkaçı ve önemli müşteriler hep tatildeydi. Dylan bu sebeple çalışmaya konsantre olmakta zorlanıyordu. Kendine kahve makinesinden bir kahve, yanına da dizüstü bilgisayarını alarak yan odalardan birine geçti ve ardından da kapıyı kapattı.

Dün başladığı araştırmalarına bugün kaldığı yerden devam etmek niyetindeydi. Royal Square'in internet sitesinde, keratoprotez ameliyatı hakkında daha önce Twyla ile de okuduğu birçok bilgi vardı. Fakat bugün bir kez de kendisi okumak istiyordu. Törendeyken içine yerleşen o şüphe tohumlarını kalbinden söküp atmak zorundaydı.

Girdiği oda oldukça havasızdı. Pencereyi açtıysa da dışarıdan gelen trafik sesi o kadar dayanılmazdı ki, yeniden kapatmayı tercih etti. Sitede yazanları okurken gömleğinin kollarını kıvırıp kravatını gevşetti.

Yazanlara göre korneanın işleyişi tıpkı bir kol saatinin camı gibiydi. Keratoprotez ameliyatı sırasında, önceden zarar görmüş olan kornea tabakası vücudun kolay kolay tepki

vermeyeceği suni bir maddeyle değiştiriliyordu. Keratoprotezin kendisi de ufak bir teleskop gibiydi. Nakil edilecek hâle getirilip hastanın korneasına dikiliyordu. Sonrasında da hem koruma için hem de görüntü açısından göze bir kontak lens yerleştiriliyordu.

Dylan yapılmış ameliyatları görmek üzere fotoğraflara tıkladı. Ameliyat edilmiş gözler, kenarlara doğru uzanan ve birer dikiş gibi görünen çizgilerle tıpkı bir denizanası gibi görünüyorlardı. Üzerlerine renkli lens takılmış olan gözler göze daha hoş görünüyordu. Ancak ne şekilde olursa olsun, gözün doğal görünmeyeceği ortadaydı.

Dylan ürpererek bilgi sayfasına geri döndü.

Operasyonun ardından hastaların yüzde ellisinde göz içi basıncının artması ve yüzde yirmi beşinde de glokom görülme riski vardı. Bunun yanında başka riskler de mevcuttu ama onlara dair yeterli istatiksel veri yoktu. Yine de göz içinde kanama ya da enfeksiyon, retinanın yerinden oynaması, ameliyat sonrası görüşü engelleyebilecek doku yaralanmaları, göz içinde iltihap, nakil dokusunun erimesi ya da incelmesi, göz kapaklarının düşmesi, gözün tamamen kaybedilmesi de yüzdesi verilmeyen diğer risklerdi.

Operasyonun başarıyla sonuçlanacağının garantisi yoktu. Hatta var olan koşulları daha da kötüye götürebilme ihtimali vardı.

Sayfaya büyük harflerle şöyle bir not düşülmüştü:

KERATOPROTEZ OPERASYONU İSTEĞE BAĞLI BİR İŞLEMDİR.

Dylan kravatını tamamen çıkarıp arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi.

Bir süre öylece oturdu. O an birden çok eskilerden kalma bir anının, gözlerinin önünde canlanmasıyla hayretle belli belirsiz bir ıslık çaldı.

Hemen hemen altı yaşındaydı. Uzun çoraplarını, yüksek belli şortunu, sanki portakallı çikolata tadındaymış gibi duran kehribar rengi desenli halıyı, üzerindeki '85'inde de Hayatta Ol' yazan tişörtüyle Bindy'yi ve tekerlekli sandalyesinde elindeki plastik meyve sepetiyle oynayan Felicity'yi dün gibi hatırlıyordu.

Bindy, "Hadi ama Dills," demişti. "Korkak bir tavuk olma."

Dylan kendisinden çok daha büyük birinin, bu aşağılamalarına cevap veremeyecek kadar küçüktü. Tek yapabildiği aksini iddia etmekti. "Ben tavuk değilim!"

Bindy durmadan dalga geçerek, "Korkak tavuk, korkak tavuk, korkak tavuk," demeye devam etmişti.

Dylan öfkeyle ayağını yere vursa da daha fazlasını yapmaya cesaret edemiyordu. Kendinden beş yaş büyük ablasından, gizliden gizliye bir korku duyuyordu. Ayrıca yan komşunun oğlunun söylediğine göre Bindy, tek eliyle örümcekleri dahi ezebiliyordu. Gerçi Dylan ablasını bunu yaparken hiç görmemişti.

Bindy, "Bir bakalım başarabilecek miyiz?" demişti.

Dylan yanlış bir şey yapacak olmanın korkusuyla olduğu yerde kalakalmıştı.

"Zavallı Fee tüm zamanını bu kahrolası şeyde geçirmek zorunda." Bindy bunu söylerken Felicity'nin tekerlekli sandalyesinin arka tekerine bir tekme savurmuştu. Öyle ki Felicity korkudan elindeki plastik muzu yere düşürmüştü.

Dylan eğilip yerden almadan önce muza bir bakış attığında Bindy hemen ona engel olmuştu.

Parmağını sallayarak, "Hayır," demiş, sonra da dönüp Felicity'ye bakmıştı. "Bakalım kendisi alabilecek mi?"

Dylan kardeşlerini hiç anlayamıyordu. Ama eğer ikisinden birine biraz daha fazla yakınlık hissediyorsa, o kesinlikle sandalyesinde oturan sessiz kardeşiydi. Yumruklarıyla örümcekleri ezen ablası değildi. Dylan, Bindy'nin Felicity için ne düşündüğünü anlayamıyordu. Ona yardımcı olmaya mı çalışıyordu, yoksa eziyet mi ediyordu? Tek bildiği yaptıklarının ona yanlış geldiği, kalbinin tıpkı televizyonda kötü adamları gördüğü anlarda olduğu gibi delicesine çarptığıydı.

"Sen kollarını açıp şurada dur, Dills. Ben de burada durup sandalyeyi çekeceğim."

Dylan ablasına cevap vermemişti. İçinden gelen tek şey, kendini tuvalete atıp kafasını bacaklarının arasına sokmaktı.

"Hadi, seni kokarca," demişti Bindy. "Annem uyanmadan şu işi bitirmemiz lazım."

Dylan gözlerini kapıya doğru çevirmişti. Annesi her an üzerinde geceliğiyle kapıdan içeri girebilirdi. Bazen kafasındaki tüm o bigudilerle tıpkı peruklu yargıçlara benzerdi.

"Acele et! Geç yerine. Aç kollarını!" Bindy tekerlekli sandalyenin arkasına geçip, gıcırdattığı dişleriyle sandalyenin

arkasını havaya kaldırmaya başlamıştı. Felicity kürdan gibi bir kızdı. Dylan ise kollarını açmış bekliyordu.

Dylan'ın olan biteni anlaması tam bir dakikasını almıştı. Felicity hızla Dylan'ın üzerine düştü. Göründüğünden çok daha ağırdı. Dylan'ın kolları aniden tıpkı bir şezlongun ayakları gibi kapanıvermişti. Çeneleri birbirine çarpmıştı. Felicity'nin ağzından, Dylan'ınsa burnundan kan geliyordu.

"Vay canına! İşte bu hiç hesapta yoktu." Bindy bağırmaya başlamıştı. "Kalkın ayağa, çabuk!"

Dylan burnundan akan kanı dilinin ucuyla yalarken ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ağzındaki tat metal tadıydı. Sıcacıktı. Sıcak bir metal gibiydi.

"Orada öylece dikilmesene kuş beyinli! Gel de şunu yerine oturtalım!"

Birlikte var güçleriyle Felicity'yi tekerlekli sandalyesine oturtmuşlardı. Felicity ise sanki tek isteğinin onu yalnız bırakmaları olduğunu söylemek istercesine inliyordu. Sandalyesine oturduğunda da inlemeye devam etti. Dylan bunun sebebinin sadece plastik muzunu geri istemesi olduğunu anladı. Tüm sepet yere saçılmıştı.

Dylan meyveleri geri toplarken Bindy, parmaklarını mutfak tezgâhının üzerine vuruyordu. "Demek ki gerçekten de yürüyemiyormuşsun, Fee, değil mi? Biz de bir daha bunu denemeyiz. Mesaj alınmıştır."

Dylan, Twyla ile konuşmak için Charlie'nin uyumasını bekledi. Twyla bacaklarını bir örtünün altına saklamış, kanepede televizyon izliyordu. Dışarıda bir yaz ayına göre oldukça soğuk, nemli ve karanlık bir hava vardı.

"İsteğe bağlı ne demek biliyor musun?"

Twyla kumandanın sesi kısma tuşuna basıp, bakışlarını kocasına çevirdi. "İsteğe bağlı operasyonlardaki *isteğe bağlıdan* mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Şey, sanırım..."

"'Seçmek' anlamına geliyor olsa gerek," dedi Dylan.

Twyla televizyonu kapattı. Alet, kapanmadan önce cızırtılı bir ses çıkarmıştı.

"Son birkaç gündür ameliyat hakkında biraz daha inceleme yaptım."

"Öyle mi?"

"Ve ben..." Dylan bir an duraksadı. Hislerini en iyi hangi kelime anlatabilirdi? Şüpheli mi? Pekâlâ, Twyla'nın da ondan bu konuda pek farkı yoktu. Korkuyor muydu? Twyla da öyleydi. İyimser miydi? Hayır. Bu sadece Twyla'ya özgü bir histi. Dylan daha önce pek çok kez denese de iyimserlik hiç ona göre bir şey değildi. Dylan, Charlie'nin görmediğini kabullendikleri an her şeyin daha güzel olacağını düşünüyordu, ama bu şekilde şartları zorlayınca...

Tek bildiği otuz yıl önce Felicity'yi zorla yürütmeye çalıştıklarında sonucun sadece bir kan gölü olduğuydu. Belki de

hafızasından yıllar sonra çıkıp gelen bu anı, ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"İsteğe bağlı demek, ameliyatın hayati bir öneme sahip olmaması demek," dedi. "Üstelik bu operasyon, küçük çocuklarda yarattığı risk sebebiyle hâlâ tartışılan bir mevzu." Twyla'nın elini avucunun içine aldı. "Bunu neden yapıyoruz?"

"Charlie'nin daha iyi görebilmesini sağlamak için."

"İyi de olmayan bir şeyi nasıl sağlayabiliriz ki?"

Twyla ona, yarı yolda bırakılmış olma hissinden çok daha başka bir ifadeyle bakıyordu. Reddetme ya da amansız bir hayal kırıklığı... Bu ifade ancak ikisinden biri olabilirdi.

"Ama ben sana bunu bir sene önce, bu ihtimali araştırdığım ilk günlerde sormuştum," dedi Twyla. "Riskleri birlikte gözden geçirdik ve klinikle de konuştuk..."

Dylan acınası bir tavırla, "Biliyorum," dedi. "İtiraz ettiğim falan yok. Aslında ne yaptığımı ben de tam olarak bilemiyorum."

Bunun üzerine Twyla toparlandı. "O hâlde bir şey söyleme. Belki onu ameliyata almayacaklar bile. Klinik bunu hiç kabul etmeyebilir. Şansımızı kaybetme ihtimalimiz hâlâ var."

Kesin kararın verilmesi için biraz daha zamanlarının olması iyi bir şeydi. Dylan omuzlarından koca bir yük kalkmış gibi hissetti. Uzanıp karısını öptü. Twyla her akşam Charlie'nin banyo suyuna damlattığı lavanta yağı gibi kokuyordu. "Anlayacağını biliyordum."

"Ah, Dylan." Twyla gülümsemeye çalıştıysa da becerememişti. "Tabii ki anlıyorum."

Yeniden az önce oturduğu yere döndü ama bu kez televizyonu açmadı. Onun yerine hiç kıpırdamadan oturup, yaz yağmurunu seyrederek çayını yudumladı.

Gizemli mektuplar, ağustos ayında da gelmeye devam etti. Kimden geldiğinin belli olmaması, onları yok etme işini Twyla adına kolaylaştırıyordu. Ona göre mektubu yazanın altına imzasını atmaması bir zayıflık belirtisiydi. Bu sebeple böylesi bir insandan korkmaya, onu bir tür ceza unsuru olarak görmeye gerek yoktu. Şimdiye kadar ne yaptıysa aynını yapmaya devam edecek, yani her hafta o mektupları parçalara ayırıp çöpe atacaktı.

Ancak çok geçmeden nihayet üzerinde isim yazılı olan bir mektup geldi. Mektubun üzerinde Southampton damgası vardı ve gönderen, Twyla'nın kadın dergisindeki röportajını okuyan bir görme engelli erkek çocuk annesiydi. Röportajda operasyonda yaşanabilecek riskler üzerine, aslında Twyla'nın çok da derinlere inmek istemeyeceği kadar ayrıntılı sorular sorulmuştu. Ama yine de Twyla tüm sorulara açık sözlülükle cevap vermişti.

Röportajı okuyan kadın mektubunda, *bu kesinlikle çok yanlış bir adım,* yazmıştı. *Alacağınız riskler böylesi ufak bir çocuk için fazla ağır. Neden onu olduğu gibi kabullenmek istemiyorsunuz?*

Kadının karşı çıktığı şey olası riskler mi, Twyla'nın aldığı karar mı, yoksa her ikisi birden miydi? Twyla bunu merak etmeden duramıyordu. Operasyon kesin çözüm vadediyor olsaydı, yine de onu ayıplayabilirler miydi? Zarfın üzerinde adres olmadığından, Twyla'nın bunu o anneye sorma şansı yoktu.

Sonunda o mektup da parçalanmış konfetilere dönüştü.

Çok geçmeden o anneye, görme engelli ikiz bebeklere sahip bir baba, gözleri giderek daha da az gören ergen bir erkek çocuk annesi, bir destek grubu, dini bir tarikat, olaya ilgi duymuş bir rahip ve çok daha fazlası katıldı. Tüm bu insanların, onların ev adresini nasıl buldukları konusunda Twyla'nın hiçbir fikri yoktu. Özel bilgileri korunuyor olmasına rağmen, nasıl bu kadar deşifre olmuşlardı?

Tanrı'nın kararına karşı çıkma hakkını size kim veriyor?
İnsan kendi çocuğuna bunu nasıl yapabilir?
Ayıp size.

Bir gün o kadar çok mektup geldi ki, Twyla dışarı çıkıp kendine bir kâğıt parçalama makinesi aldı ve kanepenin arkasına sakladı.

Neyse ki mektuplar hep Dylan işteyken geliyordu. Aksi takdirde ona tüm bu olanları anlatması mümkün değildi. Kesinlikle bunu yanlış yolda olduklarının bir kanıtı olarak kabul ederdi. Her şey öylesine tehlikeli bir dengedeydi ki, eğer bu ameliyatı yaptırmamaya karar vereceklerse de bu kendi kararları olmalıydı. Hiç tanımadığı yabancılar onların adına bu kararı verecek değillerdi. Bu yüzden Twyla gelen tüm mektupları parçalamaya devam etti.

Ama isimsiz kahverengi ve krem renkli zarflar en zor olanlarıydı. Çünkü Twyla onca dikkatine rağmen, o mektupları bırakan eli bir türlü yakalayamıyordu. O kişi her kimse, her an Dylan ile yüz yüze gelebilirdi. Mektupların ne zaman geleceği belli olmadığı için Twyla, âdeta diken üstünde yaşayarak ayak seslerini dinliyor, gözünü ön kapıdan ayırmıyor ve kapı önündeki paspası defalarca kontrol ediyordu.

Sahte mucizeler aramak ailene lanetten başka bir şey getirmez.

Zarfların üzerinde isim yerine artık Twyla'nın ezbere bildiği özdeyişler yazıyordu.

Hiç kimse ona doğrudan yaklaşacak kadar cesaretli değilmiş gibiydi. Ta ki biri, hiç olmadık bir yerde karşısına çıkana dek.

O gün mahallenin süpermarketindeydiler. Hava öylesine sıcaktı ki sırtlarına yapışan kıyafetlerini havalandıracak ufacık bir meltem bile esmiyordu. Charlie bir dondurma almak için dondurucuya doğru sarkmıştı. Twyla da onu bacaklarından tutmuş, parmaklarının kapıların arasına sıkışmasını ya da kayıp düşmesini engellemeye çalışıyordu. Aniden gülmeye başladığında Charlie de güldü. Bazen öylesine komik görünüyorlardı ki.

"Affedersiniz!"

Hemen arkalarında duran birisi sanki dondurucuya ulaşmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi. Twyla, Charlie'yi kendine doğru çekip dondurucudan uzaklaştırdı. Bekleyebilirlerdi. Dondurucunun içinde Charlie'nin eliyle yoklayacağı daha yirmiden fazla çeşit dondurma vardı. Twyla acele etsin istemiyordu.

Önlerinde duran yaşlı kadınsa öfkeli gözlerle Twyla'ya bakıyordu.

Twyla eliyle dondurucuyu işaret ederek, "Buyurun, önce siz seçin," dedi. Charlie'yi yere, bacaklarının arasına bıraktı.

Kadın dondurucuya doğru hamle bile yapmadı. Kendini hazırlıyormuş gibiydi ve gösterdiği çaba sebebiyle yüzü

titriyordu. Dudağının üzerindeki kan toplamış noktacıklar koyu mor renkteydi. Twyla'yı işaret ederek, "Yaptığın şey çok şeytani," dedi.

"Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Tanrı'nın takdiri bu değil," dedi kadın. "Şeytani olandan uzak dur." Sonra da elini havada savurarak, sanki onlara daha fazla zaman harcamak boşunaymış gibi arkasını dönüp gitti.

Charlie annesinin elini tuttu. Muhtemelen aralarında geçen konuşmayı anlamamıştı ama bebekler bile onlara yaklaşan insanların iyi niyetli mi, yoksa kötü niyetli mi olduklarını çok iyi biliyorlardı.

Twyla oğlunun yüzüne bakmak için eğildi ve biraz hava alması için kafasındaki şapkayı çıkardı. Sonra da yanağına bir öpücük kondurdu. "Tamam, Charlie. Hepsi geçecek. Hadi." Onu yavaşça kucağına aldı. "Hadi, gel dondurmalara bakmaya devam edelim. Bak çikolatalı hatta jelibonlu olanlar bile var."

Az önce yaptığı gibi Charlie'yi sıkıca tutarak, yeniden dondurucunun içine doğru sarkıttı. Ancak bu kez ikisi de gülmüyordu ve Charlie eline değen ilk dondurmayı seçmişti.

Bindy esneyerek, "Eee, kaç kişi geliyor?" diye sordu. Vaftiz töreni iki hafta sonraydı ve her şey Twyla'nın kontrolü altındaydı. Ama bugün bir araya gelmelerinin sebebi Charlie'nin mendillerini seçmekti. Bindy içte içe aslında Twyla'nın onların yardımını istemediğini ve Charlie Ross baskılı mendilleri

klişe bulduğunu sezebiliyordu. Fakat doğası gereği Twyla bunu dile getirmeyecek kadar nazik biriydi.

Twyla, "Yaklaşık elli kişi," diye cevap verdi.

"Aman Tanrım!" dedi Eileen. "Sence de bu biraz..." Muhtemelen manasız bir şeyler söyleyecekti ki dişlerini sıkıp sözlerini yuttu.

"Konukların çoğu yardım kampanyası için destek verenler," dedi Twyla. "Bu şekilde onlara teşekkür etmiş olacağız. Tabii bir de, sizin geniş aileniz var..."

Geniş aile... Bindy gözlerinin önüne, bir araya geldiklerinde kuru kalabalıktan başka bir şey yaratmayan teyzelerini ve dayılarını getirdi. Hepsini bir arada bir ağacın kökleri gibi birbirine dolanmış vaziyette görüyordu.

Kafasını iki yana salladı. Şu viskiden biraz uzak dursa iyi ederdi. Son günlerde fazlaca içmeye başlamıştı. Bunlar hep stresten oluyordu.

Buraya gelirken arabada yaptıkları konuşmada annesi, Bindy'nin başarısızlıklarının bir listesini sıralarken, "Neyin stresi bu?" diye sormuştu. "Kocan yok, ödemek zorunda olduğun bir ev kredin yok, çocuğun yok, kariyerin yok. Bence ortada hiç de stres yapacak bir durum yok."

Bindy bazen içine girdiği büyük, kara boşluğun çetrefilli bir yoldan daha zor olabileceğini düşündü.

Eileen not defterine bir not düşerek, "Pastayı biz yaptıralım," diye teklif etti.

"Gerek yok," dedi Twyla. "Pastasını ben yapacağım."

Bindy bu cevap üzerine tek kaşını havaya dikip, topuklarının üzerinde geriye döndü. Belli ki cevabı fazlasıyla eğlenceli bulmuştu.

"Öyle mi?" dedi Eileen. Suratındaki ifade aniden dev bir çamaşır mandalında sıkışıp kalmış gibi bir hâl almıştı.

"Böylece benim de uğraşacak bir şeylerim olur."

Eileen gözlerini, sanki yapılacak işler sırada onu bekliyormuş gibi salonda gezdirdi. "Sence de zaten uğraşacak yeterince işin yok mu?"

Eileen'in üzerinde koyu patlıcan renkli bir hırka vardı. Başka birisinin üzerinde olsa bu hırka onu sarılık olmuş gibi gösterebilirdi belki ama nasıl olduysa, Eileen'in turuncu saçları ve koyu kırmızı rujunu tamamlayarak ona çok yakışmıştı.

Yine de Bindy içinden pantolonunun çok kısa olduğunu geçirdi. Öyle ki koyun desenli çorapları görünüyordu. Bindy bunu annesine daha önce defalarca kez söylemişti fakat Eileen, paçalarının yerleri süpürüp toz olmaması için pantolonlarını acımasızca kısaltmaya devam ediyordu.

"Ciddiyim," dedi Twyla. "Seve seve yaparım. Kendimi meşgul etmeyi ve kendi ellerimle bir şeyler yapmayı seviyorum."

"Ama ben çoktan Bayan Jessop ile konuşmuştum," diye itiraz etti Eileen. "Bizim pastalarımızı hep Jessoplar yapar." Bakışlarını Bindy'ye çevirdi. "Öyle değil mi, tatlım?"

Bindy'yse yüzünde bir tebessümle Twyla'ya döndü. "Bu Twyla'nın seçimi. O nasıl istiyorsa öyle olsun."

Ancak Eileen'in pes etmeye hiç niyeti yoktu. Hâlâ Bayan Jessop'un kremalarına övgüler düzmeye devam ediyordu. Twyla her zaman yaptığını yaparak sakinliğini korudu. Aklındakini her zaman içtenlikle savunsa da durması gereken yeri bilirdi.

Beklendiği üzere Twyla ayağa kalkarak, "Biraz daha çay alır mıydınız?" diye sordu. Anlaşılan tek kaçış yolu buydu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Bindy fesatlık kokan bir edayla. "Sen de istemiyorsun sanırım, öyle değil mi anne?"

Eileen başını hayır anlamında salladı.

Twyla ortamdaki gergin havadan rahatsızlık duyuyor gibiydi. Zaten bugün hiç kendinde sayılmazdı. Gerçi bu sadece bugüne özel bir durum değildi. Son haftalardaki genel durumu hep böyleydi. Gözlerinin altında koyu mor halkalar oluşmuştu ve her şeye çok çabuk sinirleniyordu. "Gidip çamaşır makinesine baksam iyi olur," dedi.

Neyse ki şu pamuklu pantolonlar vardı.

Bindy dönüp dışarıyı izlemeye koyuldu. Sıcak bir gündü. Ağaçlarda yaprak kıpırdamıyorken, pencerenin camlarına çarpan arılar tombul ve miskin görünüyordu.

Eileen kısık bir ses tonuyla, "Şimdi ben Bayan Jessop'a ne diyeceğim?" diye sordu. "Sen de bana destek olmalıydın Berlinda. Ciddiyim! Bazen kimin tarafındasın anlayamıyorum."

"Taraf mı? Sence de bu kadarı biraz fazla değil mi?"

"Lafı başka yere çekme. Ne demek istediğimi çok iyi anladın. Bayan Jessop..."

Bindy tam, "Of, yetti artık şu Bayan Jessop," diyordu ki gözleri birden caddede yürüyen birine takıldı. Gördüğü kişi güneş gözlüğü takmış genç bir kadındı. Buraya kadar her şey normaldi. Tuhaf olansa kadının bu sıcakta üzerine simsiyah bir kaban giymiş olmasıydı. Dahası gerginlikle durmadan etrafına bakıyordu. Kabanının düğmeleri açıktı ve o aceleyle hareket ederken iki yakası, kanat çırpan bir karga gibi havalanıyordu.

Bindy, şaşkınlıkla eve yönelen kadını izledi. Durup kapının çalmasını beklediyse de ses yoktu. Kadın aynı hızla evden uzaklaşırken bu açıdan üzerindeki siyah kabanı, tıpkı bir vampir pelerinine benziyordu.

Bindy merakına daha fazla engel olamayarak koridora yöneldi ve Twyla'ya kulak kesildi. Seslere bakılırsa Twyla hâlâ çamaşır odasındaydı. Ön kapıya yaklaştı. Paspasın üzerinde bir şey vardı. Zarfı yerden alıp doğruca üst kata yöneldi. "Ben tuvalete gidiyorum."

Üst kata çıkıp, kendini banyonun ıssızlığına attığında isimsiz kahverengi zarfı yırtarak açtı ve içindeki mektubu çıkardı.

"Şu işe bak," dedi kendi kendine.

Bir süre sonra düşünceli bakışlarını buzlu cama ve camın ardındaki bulanık nesnelere dikmişti. Mektubu usulca pantolonunun arka cebine koyup, kazağını da üzerine indirerek yeniden aşağı kata indi.

Dylan atölyeye girmeden önce duraksadı. Çalışırken radyoda çalan şarkıya eşlik eden Twyla'nın sesini duyabiliyordu. Böylesi anlar artık hayatlarında öyle enderdi ki Dylan bu anı ondan çalmaya korktu. Ancak bunu yapmak zorundaydı.

Kapıyı açtı. İçerideki hava sıcaktı ve küf kokuyordu. Twyla tepesinde dağınık bir topuz yaptığı saçları ve bir omzunun üzerine attığı sarı bir kumaş parçasıyla çalışma tezgâhının üzerine eğilmiş, lehim yapıyordu. Dylan onun saçlarının bu

hâline bayılıyordu. Gidip ensesine bir öpücük kondurmayı çok istese de, elinde lehim makinesi varken bunu yapmayacak kadar aklı başındaydı.

Twyla, Dylan'ı fark eder etmez gözlüğünü çıkardı ve elindekileri tezgâhın üzerine bıraktı.

Neşeyle, "Merhaba aşkım," dedi. Anlaşılan yorgun görünmesine rağmen iyi bir gün geçirmişti. Dylan da yorgundu. Aslında buraya gelmeden bir duş alıp, kıyafetlerini değiştirse belki daha iyi olurdu. Gömleği eve gelirken arabanın içinde sırılsıklam olmuştu.

Üzerine oturduğu hasır koltuk onu selamlamak istercesine gıcırdarken Dylan, "Twyla," diyerek söze başladı. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Twyla ellerini üzerindeki önlüğe silerken, "Ah, öyle mi?" diyerek sandalyesinde ona doğru döndü. Çenesinde siyah bir is lekesi vardı. Dylan tam o lekeyi silmek üzere eğilmişti ki Twyla onu yakaladı ve kendine doğru çekerek dudaklarından öptü. "Yakaladım seni!"

Gülüştüler. Ancak hemen sonrasında yapmak zorunda olduğu şeyi hatırlayan Dylan'ın gülümsemesi yüzünden siliniverdi.

Twyla, "Ne oldu?" diye sordu.

Dylan bir an kız kardeşinin o sabah aniden ofisine geldiği anı hatırladı. Onu görür görmez Dylan'ın aklına ilk önce karısına ya da çocuğuna bir şey olmuş olma ihtimali gelmişti.

Bindy kardeşinin işlerini böldüğü için özür dilemiş, ardından da büyük bir hayat enerjisiyle konuşmaya başlamıştı. Yüz ifadesi Dylan'a birden ablasının, tekerlekli sandalyedeki

kardeşleri Felicity'yi üzerine ittiği anı anımsatmıştı. O zaman da ablasının az sonra neler yapacağından emin olamıyordu, şimdi de...

Bindy, Dylan'a evlerine el yazısıyla yazılmış bir mektup geldiğini ve onun da bu mektubu görmesi gerektiğini düşündüğünü söylemişti.

Dylan mektubu okudu. "Twyla bunu gördü mü?"

"Hayır," dedi Bindy. "Onu üzmek istemedim."

"Peki ya annem?"

Bindy başını hayır anlamında salladı. Tüm dikkatiyle Dylan'ın yüzüne bakıyordu. Dylan'sa içten içe bu bakışın altında yatan gerçeği merak ediyordu. Çok geçmeden gerçeği fark etti. Mektubu Bindy'ye doğru sallayarak, "Tam da bunu bekliyordunuz, değil mi?" diye sordu.

Bindy'nin ağzı hayretle açıldı. "Saçmalama! Biz neden..."

"Sen ve annem," dedi. "Yaptığımız şeyi onaylamıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Dills... Annem, her zamanki annem işte. O hiçbir şeyi onaylamaz. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Peki ya sen?"

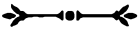
Tekerlekli sandalye faciasının yaşandığı güne göre Bindy artık çok daha yaşlıydı. Yıllar onu yıpratmış, hayal kırıklığına uğratmış, hatta belki de yalnız bırakmıştı. Ama tıpkı o günkü gibi hâlâ başını dik tutacak kadar cüretkâr ve soğukkanlıydı.

Omuzlarını silkerek, "Ben ne diyebilirim ki?" dedi. "Bu sizin seçiminiz."

Dylan o an Bindy'nin soğukkanlılığının sadece bir maske olduğunu düşündü. Tam tersiymiş gibi görünse de bu

durumu, çoğu insanın sandığından daha fazla umursuyor olabilirdi. Ancak o an Dylan'ın aklında çok daha önemli konular vardı. Elindeki mektup da bunlardan biriydi.

"Twyla'ya bundan bahsetmem lazım," dedi. Fakat bunu Bindy'den çok kendisine söylemiş gibiydi.

Twyla radyoyu kapattı. Müzik sustu. Dışarıda bir dal, içeri davet edilmek için hiç de acelesi olmayan bir misafir gibi usulca atölye duvarına vuruyordu.

"Ne söyleyeceksin?" diye sordu Twyla.

Dylan çantasını açıp zarfı çıkardı. Elindeki mektubu bitkinlikle Twyla'ya uzatırken onu izlemeye koyuldu.

Twyla havada asılı kalan zarfı aldıktan sonra bir süre öylece kalakaldı.

"İçinde yazanlar hiç de hoş şeyler değil," dedi Dylan. "Ama yine de okuman lazım."

Twyla hâlâ kılını kıpırdatmıyordu.

"Tamam, sana yardımcı olayım." Dylan zarfı Twyla'nın elinden aldı. Tezgâhın üzerine eğilip okumaya başladı. "Bayan Ridley, İsa tam sürüsünü toparlamıştı ki..."

"Dur," dedi Twyla.

Dylan mektubu indirip ona baktı. "Belki de bunu daha sonraya ertelemeliyiz. Senin de hazır olduğun..."

"İçinde yazanları biliyorum," dedi Twyla. Üzerinde gözlerinin altını daha da mor gösteren leylak rengi bir eşofman üstü vardı. Eli az önce lehimlediği kürenin üzerinde

duruyordu. Eliyle küreyi ittiğinde küre şıngırdayarak yuvarlandı ve Twyla'nın içine kurdelelerini koyduğu fincana çarparak durdu.

"Ama Bindy mektubu sana göstermediğini söylemişti."

"Bindy mi? Onun bu konuyla ne ilgisi var?"

Dylan o an tarif edilemez bir suçluluk duygusu yaşadı. İnsanların onu zor durumda bırakmasından nefret ediyordu. Böylesi durumlarda sanki yanlış bir şey yapmış hissine kapılıyordu. Aynı şey trafikte ilerlerken arkasına bir polis aracı yanaştığında da oluyordu. "Bindy bunu iş yerime getirdi. Görmem gerektiğini düşünmüş."

Twyla ayağa kalktı. "İyi ama bunu neden yapmış? Yani neden bana değil de sana vermiş bunu?" İncinmişe benziyordu. Yanakları sanki birileri tokat atmış gibi kızarmıştı. Saçları da tutam tutam yüzüne dökülmüştü.

Dylan, karısının saçlarını kulağının arkasına yerleştirmek için uzandı. "Sanırım seni korkutmak istememiş."

"Demek öyle."

Dylan gülümsedi. "Gerçi bu hiç de Bindy'den beklenecek bir davranış değil ama..."

Dylan'ın gülümsemesi havayı bir anda değiştirmişti. Twyla aniden verdiği tepkiden pişman olmuştu. "Dylan... Bu ilk mektup değil."

"Ne? Ne demek oluyor bu?"

"Daha önce buna benzer mektuplardan düzinelerce geldi."

"Düzinelerce mi? Aynı kişiden mi?"

"Hayır. Pek çok farklı kişiden. Ülkenin pek çok farklı yerinden. Ancak hepsinde de aynı şey yazıyor, hepsi de yanlış yolda olduğumuzu söylüyordu."

Dylan, Twyla'nın yüzüne hayretle baktı. "Ne?"

Bu oda ne kadar da havasızdı böyle. Twyla çalışırken ne diye bir pencere açmıyordu ki? Dylan gidip kapıyı açtı. Açılan kapıyla birlikte gecenin serin meltemi de içeri doldu.

Dylan esen hafif rüzgâra arkasını dönerek kapıda öylece durdu. Gözlerini atölyenin duvarlarında gezdirmeye başladı. "Peki, neden bana o mektuplardan hiç bahsetmedin?" Etraf bulutları andıran beyaz örümcek ağı kesecikleriyle doluydu. Odanın köşelerinde ölmüş böcekler birikmişti. Dylan daha önce onları fark etmemişti bile. Tüm bunlar Twyla'yı rahatsız etmiyor muydu?

Twyla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü..."

"Evet?"

Twyla öylesine ufak tefek, öylesine yenilmiş ve solgun görünüyordu ki, Dylan bir an tüm kalbiyle her şeyin geçip gitmesini diledi.

"Çünkü o mektupları okursan bizden şüphe duyacağını düşündüm."

Dylan bir süre gözlerini karısından alamadı. Sonra çantasına uzandı.

"Hayır," dedi. "O mektupları yazanlar bizden şüphe duymama asla sebep olamazlardı. Ama senin bunu benden saklamış olman..." Başını iki yana salladı. "İşte bu, bizden şüphe duymam için yeterli bir sebep."

"Ah, Dylan. Lütfen böyle söyleme. Lütfen..."

Fakat Dylan çoktan kapıyı çarparak dışarı çıkmıştı bile.

Dokuzuncu Bölüm

Başlangıçta Stephen, New Orleans'ın French Quarter mahallesinde, Chartres Caddesi'ndeki bir barın yanında bir apartman dairesi kiralamıştı. Bunu yaparken mahallenin tuhaflığından bir şeyler kapabilmeyi ummuştu. Ancak tek yaptığı evine başı önde girip çıkmak ve artık iş yerinde uyuklamaya başlamak olmuştu. Gece boyunca evinin önündeki bara girip çıkan sokak müzisyenlerinin, garsonların, striptizcilerin ve denizcilerin gürültülerini dinliyordu. Çok geçmeden yaptığı hatanın farkına varıp, Mississippi Nehri'nin hemen yanındaki Jefferson Parish'de bir kenar mahalleye taşınmıştı. Orası o dönemlerde Little Farms olarak biliniyordu. Stephen kendine sıralı evlerden tek yatak odalı bir daire kiralamıştı. Buranın da sessizliği âdeta kulaklarını sağır ediyordu. Onun taşındığı yıl bölgenin adı River Ridge olarak değişmişti.

Robin de River Ridge'de yaşıyordu. Yani Stephen'ı, French Quarter'dan gönderen sadece striptizciler ve denizciler değillerdi. Yine de Stephen çok hevesli olduğunu düşünmesini istemediği için Robin'e uzunca bir süre aynı mahalleye

taşındığını söylememişti. Robin'in peşinde koşan onca adam vardı. Biff adında bir aday, elini çabuk tutarak Robin'in annesiyle bile tanışmıştı. Stephen ne zaman Robin'i işten almaya gitse Biff de zaten orada olur, ağzında çiğnediği kibrit çöpüyle Robin'in çıkmasını beklerdi. Onu gören Robin'in de yüzü aydınlanır, birbirlerine sarılırlar ve birlikte cadde boyunca yürürlerdi. Öylesi zamanlarda Stephen midesinin bulandığını hissederek üzüntüyle eve döner ve Robin için hiçbir zaman değerli olmayacağını düşünerek dertlenirdi.

Tam bir sene boyunca Robin'in etrafında dolanıp durmasının ardından, tüm elde edebildiği birlikte içilen bir içecek ya da yanağa kondurulmuş resmi bir öpücükten öteye gitmemişti. Ne var ki bir gün birdenbire bir dönüm noktası yaşandı. O gün birlikte bir kafede oturmuş kahve içiyorlardı. Stephen son günlerde fazlaca ağırlık çalışmıştı ve bu yüzden üzerinde tüm kaslarını gözler önüne seren dar bir tişörtle oturuyordu. Artık sadece Robin'in peşinden koşmaktan değil, River Ridge'de yaşamaktan ve onu etkilemek için ağırlık çalışmaktan da sıkılmaya başlamıştı. Dar kıyafetleri oldum olası sevmezdi zaten. Zorlamanın âlemi yoktu, eğer istediği buysa Robin, Biff'i ve onun çiğnenmiş kibrit çöplerini alabilirdi.

Ama yine de... Robin'in dudağının üstüne bulaşan çikolatayı yalamasını izledi. Ne kadar da güzeldi. Son zamanlarda gözlerine siyah kalem çekmeye başlamıştı. Belki de Biff öyle istiyordu. Fakat bu hâli Stephen'ın da çok hoşuna gidiyordu. Bu şekilde daha olgun, daha baştan çıkarıcı duruyordu. Stephen tatlı bir şekilde ürperdiğini hissederek, boynunun acıyacağını bile bile bakışlarını uzaklara çevirdi.

Artık buna dayanamıyordu. Belki de en iyisi New Orleans'tan tamamen vazgeçip, yeniden kendini tam anlamıyla oraya ait hissettiği ve böyle kıyafetler giymek zorunda kalmadığı Boston'a dönmekti.

"İşte," dedi Robin. "Annem." Stephen'a bakması için bir fotoğraf uzatmıştı.

Stephen yeterli ilgiyi göstermeye çalışarak oturduğu yerde doğruldu ve fotoğrafa baktı. "Bu annen mi?"

"Elbette," dedi Robin. "Yoksa tanıyor musun?"

Stephen başını evet anlamında salladı. "Hastalarımdan biri olur kendisi."

Robin'in yüzünden öyle çok ifade geçmişti ki, Stephen hangisine dikkat kesilmesi gerektiğini bilemedi. Hem memnun, hem etkilenmiş, hem minnettar, hem de utanmış görünüyordu. Bakışlarını masanın üzerine çevirdi. Yanakları kızarmıştı.

"Sorun değil," dedi Stephen. *Fakir olmanız da, annenin bir akıl hastası olması da senin suçun değil...* diye eklemek istediyse de söyleyememişti.

Robin masadaki şekerlikle oynamaya başlamıştı. Stephen, "Hey," diyerek çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Ben seni seviyorum, Robin."

Stephen bunu neden söylediğini bilemiyordu. Birden dudaklarından dökülüvermişti işte. Tıpkı Robin'in iri iri açılmış gözleri ve titreyen elleriyle şekerleri oraya buraya saçması gibi döküvermişti içindekileri.

Ertesi yıl en mutlu yıllarıydı. Stephen düşünse de tek bir kötü anı bile hatırlayamıyordu. 1975 yılı boyunca çıkmışlar ve 1 Haziran 1976'da evlenmişlerdi.

Zamanı doğru hatırlıyor olmalıydı. Çünkü bu tarih aynı zamanda Robin'in annesinin doğum günüydü. Onu kaybedeli uzun zaman olmuş olsa da, kadın hâlâ pek çok şeyde söz sahibiydi. En başından beri ilişkileri üzerinde tuhaf bir ağırlığı vardı. Stephen, Robin'in annesinin hastalığı olmasa onunla hiç tanışamayacağının farkındaydı.

Aslında özellikle annenin doğum gününde –hele de tüm hayatı boyunca akıl sağlığı hiç yerinde olmamış bir annenin doğum gününde– evlenmek Stephen'ın seçimi değildi. Bunu isteyen Robin'di. Ve Stephen onu asla kırmazdı. Öyle ki onu Manhattan'daki ailesiyle tanıştırmaya bile götürmüştü. Gerçi Stephen'ın annesiyle babası bunu kesinlikle umursamamış, hatta düğüne davet edilmemiş olmalarını bile sorun etmemişlerdi. Oğullarını ve gelinlerini şampanyalı bir kutlama için Four Seasons'a götürüp, onları yolcu etmeden önce de ellerine bir koli kristal brendi bardağı ve ilk evlerini almaları için yüklüce bir çek vermişlerdi.

Evi Robin seçmişti. Jefferson, Smoke Rock Caddesi'ndeki 403 numaralı daireyi görür görmez ona âdeta âşık olmuştu.

Stephen, eşikten geçerken Robin'i kucağında taşımış ve evdeki ilk gecelerinde yıldızların altında uzanarak Stephen'ın anne ve babasının hediye ettiği kristal bardaklarda viski içmişlerdi.

O gece Robin artık annesi olmadığına göre ne yapacağını bilemediğinden bahsetmişti. Bunu öylesine zarif sözlerle dile getirmişti ki, duyan hiç kimse onun bu bakıcı kimliğinden bir an olsun pişmanlık duyduğu hissine kapılmazdı. Robin'in annesine duyduğu sevgi öylesine derindi ki... Özellikle de

anne ve babasıyla arasında hiçbir bağı olmayan Stephen için bu, çok gizemli bir histi.

Stephen viskinin de abartılı etkisiyle çiçeği burnunda karısına, istediği her şeyi yapabileceğini söylemişti. Çünkü o yeterince zeki, neşeli ve güzeldi.

O gece sanki Stephen'ın verdiği sözü onaylamak istermişçesine sevişmişlerdi. Robin de zaten o gece hamile kalmıştı. Yıldızların altında çok daha özgür ve bambaşka bir gelecek düşleyen Robin, bakıcı kimliğine bu kadar çabuk geri döneceğini tahmin bile edemezdi.

Vaftiz töreni ertesi gündü. Ağustos ayları genelde yağmurlu geçerdi ama bu yıl, aynı şeyi söylemek pek mümkün değildi. Bahçeyi flamalarla süslemişlerdi ve ne olur ne olmaz diye bir de çardak kurmuşlardı ama yağmur yağma ihtimali bir hayli düşük gibiydi.

Telefon çaldığında Twyla pastasının kremasını yapmakla meşguldü. Ahizeyi eline alarak çenesiyle omzunun arasına sıkıştırdı.

"Twyla, sen misin?"

Kâseden havalanan bir krema şekeri bulutu Twyla'nın burnunu gıdıkladı. "Stephen..."

"Baba," diyerek düzeltti onu Stephen. "Herkes iyi mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Güzel."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Twyla bu zamanı, tahta kaşığının ucundaki bir parça tereyağını kâsenin kenarına sürterek kremaya katmak için kullandı.

"Twyla, uzun zamandır düşünüyordum da..."

Tereyağı, kremanın içine düşerken tatminkâr bir ses çıkarmıştı. Twyla sessizce kremayı çırpmaya devam etti.

"Sizin için yapmak istediğim bir şey var. Yardım edebilmek için."

Twyla tam da babasına yapabileceği bir şey olmadığını söylemek üzereydi. Ancak bir anda aklına, kendisinin babası için yapabileceği bir şey olduğu geldi.

"Yarın Charlie'nin vaftiz töreni var," dedi. "Neden sen de gelmiyorsun? Yani siz de, ikiniz..."

Kremanın içine bir damla mavi gıda boyası damlattı ve boyanın, bir havuz gibi büyüyüp tereyağının kenarlarını da deniz mavisine boyamasını seyretti.

"Bir dakika," dedi Stephen.

Arka planda fısıltılar ve açılıp kapanan bir kapıyla beraber ayak sesleri duyuldu.

Bir süre sonra hatta Stephen'ın sesi yeniden duyuldu. "Orada olacağız."

Telefonu kapattığında Twyla'nın içi, iyi bir şey yaptığında hep olduğu gibi mutlulukla doluydu. Dylan'ı bulmak üzere bahçeye çıktı.

"Yarın Stephen ve Juliet de geliyor. Az önce onları da davet ettim."

Dylan o sırada tezgâhtan arka kapıya kadar uzanan bir dizi flamayı düzeltmekle meşguldü. "İyi yapmışsın, aşkım."

"Şarap bardağı almak için dışarı çıkmam gerekiyor. Sen de gelmek..."

"Ben kalayım."

"Öyle mi? Emin misin?"

"Evet." Dylan gülümsedi. "Çardağı sağlamlaştırmam lazım. Rüzgâr giderek sertleşiyor."

Twyla şüpheyle, "Tamam, o zaman," dedi. Gözlerini, sanki aksini ispat etmek istermişçesine bahçede gezdirdi. Gerçekten de biraz rüzgâr vardı.

Dylan'a mektuplardan bahsetmemek bir hataydı. Bu su götürmez bir gerçekti. Twyla kendi doğrusunun ne olduğunu iyi biliyordu. Ona göre yaptığı en doğrusuydu. Ancak Dylan belli ki ona kızgındı ve ondan uzak durmaya çalışıyordu. Twyla da bu durumu nasıl düzelteceğini bilemiyordu. Direksiyona daha sıkı yapıştı. Bazen gün içinde kendini o kadar çok sıkıyordu ki geceleri her yerinin ağrıdığını hissediyordu.

Dikiz aynasından oğluna bakıp, "Pekâlâ, şimdi süpermarkete gidiyoruz, Charlie," dedi. "Şu anda her iki tarafında ağaçlıkların olduğu yüksek bir tepenin üzerindeyiz. Ağaçlar çok güzel."

Omzunun üzerinden arkaya baktı. Charlie büyük bir çabayla ağzını oynatmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra, "Ağaç," dedi.

Twyla, "Hey," diyerek bakışlarını Charlie'ye dikti ve uzun uzun ona baktı. Neredeyse yol kenarındaki kaldırıma

çarpacaktı. Hemen derin bir nefes alıp yola odaklandı. Fakat çok geçmeden dikkati yeniden Charlie'ye kaydı. Kulaklarını dikip, tüm dikkatiyle onu izlemeye devam etti. Az önce sanki ağzından...

Charlie bir kez daha, "Ağaç," dedi.

Bu kez daha anlaşılır bir şekilde söylemişti. Twyla sevincini saklamak için eliyle ağzını kapattı.

Çok büyük bir olaymış gibi davranma, diye telkin etti kendini. *Doğal davran. Aklını yitirme. Sakin ol. Charlie'nin hatırına, sakin ol.*

Bu olması gereken bir şeydi. Eğer Twyla şimdiki heyecanı ve sevinciyle aşırı tepki vermeye kalkarsa, Charlie şaşkına dönüp bir daha konuşmak istemeyebilirdi.

Charlie bir kez daha, "Ağaç," dedi. Bu kez daha yüksek sesle ve daha kendinden emin söylemişti. Sonra da kendi kendine gülmeye başladı. Tıpkı ilk yürüdüğü gün sahilde yaptığı gibi kahkahayla ve tiz bir sesle gülüyordu.

Bir yandan, "Ağaç," derken, diğer yandan çıplak bacaklarını birbirine vuruyordu. Koltuğuna sığmıyor, onu tutan kemerleri çekiştirerek sanki arabanın içinden gökyüzüne uzanmak istiyormuş gibi kıpırdanıyordu.

Twyla arabayı durdurmak için bir yer aradı. Kalabalık bir yoldalardı ve trafik hızlı akıyordu. Bunu göz önüne alarak arabayı bir barın avlusunda durdurdu. Araba, çakıl taşlarının üzerinde patinaj çekerek durdu.

Twyla hızla arabadan inip arka koltuğa yöneldi. Charlie turkuaz şortu içinde onu beklerken, yüzünü de beklentiyle annesinin geleceği yöne doğru çevirmişti.

Bak, ne yaptım ben, anne! der gibiydi âdeta.

Twyla, kemerlerini çözüp oğlunu koltuğundan kaldırdı ve kollarına aldı. Sıcacıktı, sırtı ter içinde kalmıştı. Burnunu oğlunun burnuna sürtüp, alnına ve yanaklarına öpücükler kondurdu. Her ne kadar tepkilerini kontrol etmeye çalışsa da Charlie, bunun kendisi için büyük bir an olduğunun farkındaydı.

Araba parkında kollarında Charlie ile dans ederken, "Evet!" diye haykırdı Twyla. Sanki yanlarından akıp giden trafik ya da bara öğle yemeği için gelen ve onlara tuhaf tuhaf bakan hiç kimse yokmuş gibi rahatça dönüyorlardı.

Aklını mı kaçırmıştı bu kadın? Sarhoş muydu yoksa?

"Başardın!" dedi Twyla. "Evet, Charlie!"

Charlie de kahkahalarla gülüyordu. Kestane rengi kabarık saçları, güneş ışığının altında ışıl ışıl parıldarken tüm masumiyetiyle kahkahalar atıyordu.

Charlie, annesinin yanaklarına dayadığı avuçlarını sıkarken bir kez daha, "Ağaç," dedi. Annesinin yüzüne dokunmayı ne kadar da çok seviyordu.

"Seni çok seviyorum, benim küçük aşkım."

Twyla kafasını gökyüzüne kaldırıp, onları izlediğini düşündüğü o yüce varlığa sessizce teşekkür etti. Hem de defalarca...

Aslında mektupları gizlemiş olması Dylan'ın, Twyla'nın sandığı kadar umurunda değildi. Dylan, karısının bunu yapma

nedenini anlayabiliyordu. Hatta onun yerinde olsa, belki kendisi de aynı şeyi yapardı. Çünkü posta yoluyla gelen tehditlere verilecek tepkilere dair yazılı bir anlaşma yoktu.

Fakat Twyla, Dylan onu aksine ikna etmeye çalışsa bile, onun etrafındayken sürekli tetikteydi. Hep onun sevdiği biftekli, kırmızı soğanlı menüyü yapmaya çalışıyor, sık sık gülümsüyordu. Hatta kendi kendineyken bile yüzünde bir tebessüm vardı. Dylan'ın ise ne biftekler ne de tebessümler umurundaydı. O sadece karısını inandıramamış, bu yolda hâlâ beraber yürüdüklerine onu ikna edememiş olmanın sıkıntısını yaşıyordu.

Belki de ondan şüphe duyduğundan hiç bahsetmemeliydi. Çoktan pişman olmuştu ama artık çok geçti. Twyla'ya söyleyebileceği en kötü sözlerden birini söylemişti. Artık Dylan'ın ona olan güvenini, inancını ispatlaması hayli zordu. Bu yüzden zamana bırakmaya karar vermişti. Şu vaftiz töreninden sonra belki de her şey yoluna girerdi.

Tam duştan çıkmış, yatak odasında kurulanıyordu ki evin dış kapısının açıldığını ve Twyla'nın merdivenden yukarı çıkmaya başladığını duydu. Bir yandan da, "Dylan?" diye bağırıyordu.

Dylan ayağa kalkıp, havlusunu beline sardı.

"Dylan?" Twyla odaya girip nefes nefese, "Ne oldu, inanmayacaksın!" dedi. "Asla tahmin bile edemezsin. Charlie konuştu!"

"İnanmıyorum!" Dylan onları yalnız bıraktığı için aniden içinde bir suçluluk duygusu hissetti.

Twyla odadan çıkarken omzunun üzerinden, "Gidip onu getireyim," diye seslendi.

Dylan karısının arkasından bakarken onlarla gitmeliydim, diye düşünüyordu. Charlie konuştuğunda yanlarında olmalıydı. Twyla bir kez daha, bu kez kucağında Charlie'yle merdiveni çıktı. "Yukarı çıkıyoruz," diyordu. "Yukarıya babanın yanına gidiyoruz."

Charlie'yi kapının eşiğine bıraktı. Oğlu elini kenara dayayarak usulca içeri girdi. Duvarın solda, yatağın sağda olduğunu biliyordu.

Dylan onu tutmak üzere elini uzattı. "Söylediğini bir kez de bana söyle, Charlie, oğlum hadi."

Charlie ona böyle seslenilmesinden çok hoşlanıyordu. Güldüğünde yanaklarında, kumun üzerine düşen iki yağmur damlasını andıran çukurlar oluşmuştu. Fakat sonra yüzünde, görevini anımsamış gibi dikkatli bir ifade belirdi ve tekrar, "Ağaç," dedi.

Dylan usulca, "Vay canına," dedi. "Gel buraya, Charlie." Oğlunu kendine doğru çekti ve kafasına bir öpücük kondurdu.

O an Charlie'nin burnunun üzerinden geçen bir damarın, kulak kıvrımlarının, sol yanağındaki çillerin ve kalın kaşlarının farkına vardı. Oğulları da tıpkı onlar gibi hücrelerin ve organların mükemmel bir birleşimiydi.

Hayatlarını değiştirecek haberi getiren mektup, dünden beri orada öylece duruyordu. Henüz kimse farkına varmamıştı.

Twyla normalde kınama mektuplarını gelir gelmez açıp okurdu, ama partiyi organize etmenin telaşı içinde gelen

postalar koridordaki şifonyerin en alt çekmecesine konulmuş ve orada tamamen unutulmuştu. İşin garip tarafı mektubu bulan Charlie olmuştu. Farklı koşullarda olsa bu durum Twyla'yı bir hayli eğlendirebilirdi.

Vaftiz töreninden önceki gece Twyla, Charlie'yi yatmaya hazırlıyordu. Ancak Charlie hem kendini hem de annesini ıslatmıştı. Bu yüzden Twyla aşağı inip, Dylan'dan kendisi üzerini değiştirinceye kadar Charlie'ye göz kulak olmasını rica etti.

Geri döndüğünde Dylan merdivenin en alt basamağında oturuyor, Charlie de koridordaki halının üzerinde oturmuş bir mektubu çiğniyordu.

Yavaşça mektubu Charlie'nin ağzından almaya çalışan Twyla, "Hey, sen ne yapıyorsun bakalım?" diye sordu. Sonra mektubun geldiği yere baktı. "Ah!"

Dylan ellerini çenesine dayamış, boşluğa bakıyordu. Bütün gün bir an olsun durmamışlardı; sandalyeleri yerleştirmişler, süsleme ve temizlik işini halletmişler, bardaklarla tabakları düzenlemişlerdi. Birden ayağa fırlayarak, "Ne?" diye sordu.

Yüz ifadesine bakılırsa, mektubun başka bir tehdit mektubu olduğunu sanıyordu.

Twyla, "Royal Square'den gelmiş," dedi.

"Öyle mi?" diyen Dylan rahatlamış görünüyordu. Bacağını duvara dayayarak arkasına yaslandı. "Aç bakalım."

Twyla, mektubun ne anlama geldiğini anlamak için tam iki kere okudu. Çünkü ancak o zaman içinde yazan kelimelerin gerçek anlamını çözebilmişti.

Bazı zamanlarda Charlie annesinin ona baktığını anlayabiliyordu. İşte, şimdi bir kez daha ikisinin gözleri tuhaf bir kararlılıkla yeniden buluşmuştu.

Dylan, "Ne yazıyor?" diye sordu. "'Para için teşekkürler ama daha fazlasına ihtiyacımız var,' falan mı diyorlar?"

"Pek sayılmaz." Twyla mektubu Dylan'a uzattı. "Hazırlarmış, ameliyatı yapacaklar."

Onuncu Bölüm

Stephen, içkisini sanki içinde fazladan alkol varmış gibi dikkatle yudumlarken, "Demek otuz bin pounda ihtiyacınız var," dedi.

Twyla gülümsedi. Babasının böyle ders verircesine konuşması onu çok eğlendiriyordu.

Demek bir oğlunuz var.

Demek Bath'te yaşıyorsunuz.

Demek...

Bir buçuk metrelik boyu yüzünden konuşmaya dâhil olabilmek adına boynunu uzatmak zorunda kalan Juliet, "İyi de sizden fazla para talep etmeleri hiç adil değil, Twyla," dedi. Juliet'in gülen gözleri ve büyük ama insanın gözüne batmayan memeleri vardı. Sanki bir çizgi film kahramanını andırıyordu fakat Twyla kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. "Yardım kampanyası ile topladığınız paraları hesaba katmayacaklar mı?"

Twyla bir an Betty Boop diye düşündü. Juliet, Betty Boop'a benziyordu.

"Sanırım işler pek öyle işlemiyor."

"Peki, operasyon ne zaman yapılacak?"

"İki hafta içinde."

Stephen kaşlarını havaya dikti. "Bu acele neden peki?"

Twyla boşalan bardağının dibine bakarak, "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," dedi. Acaba dipte kalmış olan portakal parçalarını yalasa ayıp olur muydu? Midesi acınacak derecede gurulduyordu.

"Ama neden, tatlım?" diye sordu Juliet.

Juliet'in bu fazlaca samimi hitaplarından rahatsız olan Twyla, cevap vermek için bir süre bekledi.

"Çünkü normalde Charlie'nin çok daha önce ameliyat olması gerekiyordu. Beyni görme duyusuna ne kadar erken alışırsa o kadar iyi."

Stephen araya girdi. "Peki, herhangi bir risk var mı?"

Risk.

Bu kelimeyi duyar duymaz Twyla yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Gözlerini topuklu ayakkabılarının içine hapsolan ayaklarına indirdi. Ayakları hamileliği sırasında oldukça büyümüştü ve artık hiçbir ayakkabısı ayağına tam olmuyordu.

"Risk var," dedi Twyla.

Bu cümle âdeta tüm konuşmanın gidişatını tıkayan bir ifade olmuştu. Bu sırada hemen yanlarında çoğunluğunu destek grubu annelerinin oluşturduğu bir grup da sohbeti kesip sessizliğe gömülmüştü. Sessizlik havada bir süre öylece asılı kaldı; ta ki annelerden biri bir kahkaha patlatıp sessizliği bozuncaya dek.

Juliet, "Sizi bir kez daha takdir ettim," dedi. "Böyle bir parti organize etmeniz harika. Çok ilham verici olmuş."

Twyla, "Teşekkürler," dedi.

Partide her şey yolunda gidiyormuş gibiydi. Gerçi alkollü içki seçimi biraz sert olmuş gibiydi ama şikâyetçiymiş gibi görünen yoktu. Sıcak bir gündü ve her ne kadar çardak biraz gölge vaat ediyor olsa da konukların çoğu terlemiş, yüzleri sıcaktan al al olmuştu. Charlie Ross üzerindeki krem rengi keten takımıyla çimenlerin üzerinde babasının elini tutuyordu. Eileen ona doğru eğilmiş, bir şeyler söylüyordu. Bindy ise esneyerek kolyesiyle oynuyordu.

Juliet, "Şu, Dylan'ın kız kardeşi mi?" diye sorarak Twyla'nın baktığı yeri gözleriyle takip etti.

"Evet," dedi Twyla. Bir yandan da içinden, keşke Bindy sıkıldığını bu kadar belli etmese, diye geçiriyordu. "Şu da annesi, Eileen. Charlie'nin büyükannesi yani. Charlie'ye çok düşkündür."

Eileen'in adının geçmesiyle Stephen'ın yüzünde beliriveren endişeli ifade, Twyla'nın dikkatinden kaçmasa da sebebini anlayamamıştı.

Tam o sırada Juliet, "Banyoyu kullanabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki," dedi Twyla. "Soldaki ilk kapı."

Juliet'in güzel vücudunun kalabalığın arasından süzülerek ilerleyişini seyretti. Sonra da kafasını kaldırıp babasına baktı. Aralarındaki sevgi baloncuğu da ortadan kaybolduğuna göre, şimdi ne konuşacaklarını merak ediyordu.

Stephen güneş gözlüğünü çıkararak, "Twyla," dedi. Bakışlarında çok okumuş birinin bezginliği vardı. "Bırak, ameliyatın parasını ben ödeyeyim."

Twyla gözlerini yerdeki çakıl taşlarına dikti, sanki aradığı kelimeler o çakılların arasına gizlenmişti. Ah, bir toparlayıp konuşabilseydi. "Ben..."

Bu kararsızlığı belli ki babasını üzmüştü.

"Neden kabul etmiyorsun, Twyla? Sen benim tek kızımsın. Charlie de tek torunum. Param da var." Omuzlarını silkti. "Reddetmen için hiçbir neden göremiyorum."

Twyla yardım etmesi için etrafta Dylan'ı aradıysa da Dylan, komşulardan biriyle derin bir sohbetteydi.

Twyla bir an paniklediğini hissetti. Kalbinde endişe verici bir çarpıntı başlamıştı. "Affedersin," diyerek eve koştu.

Yukarı çıkıp kendini yatak odasının ıssızlığına attığında, topuklu ayakkabılarını ayağından çıkarıp fırlattı ve sırtını yatağın başlığına dayayarak bacaklarını uzattı. Kalbi delicesine çarpıyordu. Düşüncelerini tartmadan önce kalp atışlarının normale dönmesini bekledi.

Mesele parayı alıp, sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranmak kadar kolay değildi. Bunu babasına nasıl açıklayacaktı?

Ondan bir şey istemeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki. Çünkü eğer isterse, babasının her şeyin yolunda olduğunu sanmasından korkuyordu. Annesini gömüp onu köklerinden koparak önce Boston'a, sonra İngiltere'ye getirmesinin, ardından da yatılı okula göndermesinin sorun olmadığını düşünecekti.

Babasından gelen her teklifi reddetmek, Twyla için onun seçimlerini onaylamadığını belli etmenin tek yoluydu. Çünkü bağırıp çağırmak için biriyle gerçek anlamda yakın olmak gerekirdi.

Parayı kabul etmeyi zorlaştıran bir sebep daha vardı ki o da, artık para da olduğuna göre ameliyatı gerçekleştirmemek için hiçbir sebeplerinin kalmayacak olmasıydı.

Yardım kampanyası döneminde her şey daha kolaydı. Sebepleri daha onurlu, daha merhametli görünüyordu. Hesaba gelen her para destek veren ellerin bir göstergesi gibiydi.

Ama işin aslı, gelen paranın büyük kısmını, gözlerini kaybetmekte olan bir multi milyonerin devasa yardımı oluşturuyordu. Yaşlı adama göre Twyla çok önemli bir şey yapıyordu.

Twyla yatağın yanı başındaki komodine uzandı ve çekmeceden pembe bir zarf çıkardı. Bu şu ana kadar aldığı tek destek mektubuydu.

Mektup gül kokulu bir kâğıt üzerine, ancak yaşlı bir el tarafından yazılmış olabilecek birkaç satırdan ibaretti.

Sevgili Bayan Ridley,

Sizi bu sabah televizyonda gördüm. Çok fazla televizyon seyrediyorum gerçi ama bu ayrı bir hikâye.

Ben tam altmış üç sene önce oğlumu bir mağara kazasında kaybettim. Ona hep, eğer Tanrı bizim solucan gibi toprakta sürünmemizi isteseydi, bize güzel kıyafetler yerine sert kıllar verirdi derdim.

David için yapmayacağım şey yoktu. Bu sebeple eğer oğlunuzun gözlerini tedavi ettirmek istiyorsanız, arkanızdayım.

Tanrı sizi korusun.

Bayan Jones, Portsmouth

Twyla mektubu yeniden çekmeceye koydu.

Bir anda uzaktan gelen samba müziğinin sesini duydu. Dylan'ın özel günler için sakladığı Brezilya albümü çalmaya başlamıştı. Twyla topuklu ayakkabılarını yeniden giyip, elbisesini düzeltti ve tekrar aşağıya döndü.

Babası hâlâ bahçede, Twyla'nın onu bıraktığı yerdeydi. Juliet kollarını kocasının beline dolamış, müziğin ritmiyle hafifçe sallanıyordu. Dylan da çimlerin üzerinde Charlie ile dans ediyordu. Charlie'nin üzerindeki keten takım elbise iyice buruşmuştu.

Twyla, Stephen'a, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Birlikte evin yan tarafındaki nispeten daha sakin olan dar yola geçtiler.

"Parayı Charlie için alacağız. Teşekkür ederim."

"Dylan ile konuştun mu?"

"Henüz değil," dedi Twyla. "Ne söyleyeceğini bilmiyorum. Ben sadece benim kişisel cevabımı bilmeni istedim."

"Güzel." Stephen gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Stephen sanki bir şeyler daha söylemek istermiş gibi görünüyordu. Fakat söylenmeyen sözler bir süre aralarında, o daracık yolun duvarlarında asılı kaldı sonra da uçup gitti.

Jefferson, Smoke Rock Caddesi'ndeki, 403 numaralı ev mutlu oldukları yerdi. Stephen uyku tutmayan gecelerde hep mavi Ford'una atlayıp Mississippi Nehri'nden geçerek sola döndüğünü ve Jefferson'ın merkezindeki o ağaçlı yola girdiğini hayal ederdi. Yoldaki her tümseği, her meşe ve servi ağacını öyle iyi tanırdı ki...

Twyla, babası caddeye girer girmez hemen karşısına çıkmazdı. Arabanın, araba yoluna girmesini bekleyip, üzerindeki rengârenk elbisesi ve beklentiyle birbirine kavuşturduğu elleriyle kapıda görünürdü.

Babasını hep sakız ağaçlarının ve İspanyol yosunlarının gizlediği merdivenin ilk basamağında beklerdi. Stephen kimilerinin ağaç saçı diye adlandırdığı, evlerini gümüşümsü parmaklar gibi saran bu yosunu uğursuz bulsa da Robin çok seviyordu. Ona göre o bitki yosun değil, ananas familyasından gelen çiçekli bir bitkiydi. Ağaçlara zarar vermiyor ve evi koruyordu.

Geceleri evleri İspanyol yosunu ve çalı kokardı. Robin bahçe işlerine çok meraklıydı. Bahçenin düzenlemesi için saatlerini harcar sonra da karşısına geçip, emekleriyle gurur duyarak çalıların arasında uçuşan sinek kuşlarını izlerdi.

Stephen eve erken gelecek olursa, Twyla'yı merdivenin en alt basamağından alırdı ve parka kadar yarışırlardı. Yolda pastanede durup, içleri vanilyalı krema dolu bademli pasta alırlardı. Twyla bu pastalara bayılırdı. O kremanın tadı sanki dün gibi hâlâ Stephen'ın hatırındaydı.

Eve geç geldiği zamanlardaysa sessizce Twyla'nın odasına girer ve o uyurken alnına bir öpücük kondururdu. O gecelerin sabahında Twyla hep anne ve babasının odasına girip, babasının sağ salim eve döndüğünden ve hâlâ evde olduğundan emin olurdu. Sonra da kendini babasının kucağına atarak yorganın altına girip, Robin'le aralarına yatardı.

"Hepimiz buradayız," derdi. "Harika!"

Nasıl olmuştu da Stephen tüm bu işaretleri gözden kaçırmıştı? Nasıl olmuştu da beş yaşındaki kızının kaygılarını görememişti? Bir zamanlar son derece enerjik olan karısının durgunluğunu nasıl fark edememişti? Evini günden güne ele geçiren lanetin, evi çepeçevre saran İspanyol yosunuyla bir ilgisi olmadığını nasıl görememişti?

Stephen hâlâ New Orleans'taki akıl sağlığı merkezinde çalışıyordu. Merkez aşırı kalabalıktı ve aldığı maaş berbattı ama çok şey öğreniyordu. Üstelik önemli insanların dikkatini de üzerine çekiyordu. Aylık gelirine katkı sağlayan birkaç özel hastası bile vardı. Ama ne olursa olsun, sıkıcı bir işi vardı ve zaman akıyor, yaşlanıyordu. Robin ve Twyla için bu işe katlanmaya çalışsa da günler geçip gidiyor ve Stephen kimi zaman dinlenmek için başını dayadığı yemek masasında uyuyakalıyordu.

Robin bunu sorun etmiyordu. Fakat Stephen onun son zamanlarda iyice kilo verip, bir deri bir kemik kaldığını fark etmişti. Ama Robin bunun sebebini ya grip olmasına ya da enfeksiyon kapmasına bağlıyordu. Her zaman bir açıklaması vardı. Stephen'sa onun açıklamasını kabul edip uykuya dalıyordu. Ancak bir akşam, ertesi gün mutlaka komşuları Jolie

ile konuşmaya karar verdi. Jolie'nin de genç bir kızı vardı ve iki kadın tüm günlerini birlikte geçiriyorlardı.

Öte yandan Stephen'ın sabahları Jolie ile karşılaşması bir türlü mümkün olmuyordu. Çünkü işten önce buna ayıracak vakti kalmıyordu. En sonunda ona ulaşan Jolie oldu.

Jolie gelip, "Robin için çok endişeleniyorum," demişti.

Eğer Jolie'yle ilk konuşan kendisi olmuş olsaydı, Stephen için durum farklı olabilirdi. Ama kadının bu şekilde işlerine burnunu sokması canını sıkmıştı. Onun pozisyonunda bir adamın durumu fark etmediğini sanmasını kadının saflığına vermişti.

"Robin gayet iyi," diye karşı çıkmıştı kadına.

Ne var ki aynı gün işe giderken yol boyunca kendi kendini yemişti. Kafasından ailesiyle birlikte geçirdiği zamanları, masasının üzerindeki kartvizitlere bakıyormuşçasına hızla geçirdi.

Robin en son ne zaman gülümsemişti?

Neden ikinci bir bebeğe sıcak bakmıyordu?

Yemek yiyor muydu?

Twyla iyi besleniyor muydu?

O evde yokken neler yaşanıyordu?

Stephen gömleğinin üst düğmesiyle arabanın camını açtı. Birdenbire başı dönmeye başlamış ve terlemişti. Bu sırada arkadan hızla yaklaşmakta olan bir ambulansla bir polis arabası gördü. Herkes yavaşlamış, onların geçmesine izin veriyordu. Stephen da sırtından aşağı inen teri hissederek frene bastı. Ve o an kafasında âdeta aniden bir şimşek çaktı.

Yolun tam ortasında tehlikeli bir hareketle U dönüşü yaptı. Lastiklerin çıkardığı acı sesler eşliğinde gaza yüklendi ve ambulansın peşine takıldı.

Bir yandan arabayı sürerken bir yandan da, "Tanrım, lütfen," diye yalvarıyordu. "Lütfen..."

Stephen sıçrayarak uyandı. Juliet yanında belli belirsiz horlayarak uyuyordu. Stephen ayağa kalkınca Juliet yattığı yerde hafifçe kıpırdansa da, sonra yeniden uykuya daldı. Stephen saatine baktı. Sabahın üçü olmuştu.

Kendine bir fincan çay yapmak için mutfağa gitti. Ardından seraya geçip oturdu ve camdaki aksini seyre daldı. Fırtınalı bir geceydi.

Ne kadar da kederli bir adamım, diye düşündü. *Ne kadar da aptalım.* İçi acı ve pişmanlıkla doluydu.

Cama yansıyan aksinden sırtındaki hafif kamburu, sarkmış gıdısını inceledi. Yaşlanmıştı artık. Şimdiden Robin'den otuz iki sene fazla yaşamıştı.

"Ne yapıyorsun burada?" Stephen, aniden gelen sesle irkildi. Juliet üzerinde, *horlarsan kaybedersin* yazan açık yeşil pijamalarıyla kapının eşiğinde duruyordu. Böyle çocukça şeyler giymeye bayılırdı. Zar şeklinde küpeler, geyik desenli hırkalar üzerinde hiç sırıtmazdı. Belki de ufak tefek olduğundan dolayı bu kız çocuğu tarzını kaldırabiliyordu. Sebep her ne olursa olsun, bu ona farklı bir hava katıyor ve Stephen'ın

onu, bu hâliyle sabahın bu saatinde bile hayat dolu bulmasını sağlıyordu.

"Hiç," dedi Stephen.

Juliet hemen arkasına geçip omuzlarına masaj yapmaya başladı. "Hadi ama, seni çok iyi tanıyorum."

Stephen derin bir iç geçirdi. "Robin..."

"Robin mi?" Juliet ellerini birden geri çekti. "Ne olmuş ona?"

"Nasıl öldüğünü anımsadım da."

"Ah." Juliet, Stephen'ın karşısındaki tekli koltuğa oturdu. "Dün vaftiz töreninde Twyla'yı gördün. Sanırım o sebeple..."

"Pişmanlıklar yüzünden."

"Mümkün." Juliet ayağa kalkıp yürüdü.

Stephen, Juliet'in arkasından bakarak, "Ona gerçeği anlatmalıyım," dedi.

Juliet bir an durup yavaşça geriye döndü. "Hayır. Onun için yeterince şey yaptın. Charlie'nin tedavi masraflarını karşılayarak yeni ve harika bir adım attın. Bırak burada kalsın."

Stephen akan musluğun sesini dinledi. Juliet artık uyumaz, muhtemelen konuşmacı olacağı konferans için hazırlık yapardı. Stephen onun bu duyguları yok sayarak her şeyi akla uydurma çabasını hiç sevmez, fazla faydacı bulurdu. Belki de bunun en büyük sebebi, Stephen'ın kendini sevmiyor oluşuydu.

Juliet elindeki kahve bardağıyla, "Bu arada yeri gelmişken..." dedi. "Twyla annesine ne olduğunu sanıyor?"

Dışarıda esen rüzgâr seranın camlarını titretiyor, Stephen'ın aksi de camla beraber sarsılıyordu.

Stephen derin bir nefes aldı. "Trafik kazası..."

Juliet cevaptan memnun olmuş gibiydi. "O hâlde bırak öyle bilmeye devam etsin. Zaten olan da bu değil mi? O yüzden unut artık. En sonunda akıl sağlığını kaybedeceksin."

İşte, Juliet söyleyeceğini söylemişti. Konuyu uzatmaya gerek yoktu. Dizüstü bilgisayarını açıp yazmaya başladı.

Ancak durum çok daha başkaydı. Stephen kederle başını iki yana sallayıp, gözlerini pencereden dışarı çevirdi. Robin'in hayali pencerenin diğer tarafında, bahçedeki karanlığın arasında, sakız ağaçlarının ve İspanyol yosunlarının altında duruyordu.

Evet, Robin bir arabada ölmüştü ama sebep trafik kazası değildi.

Vaftiz töreninin ertesi sabahı Dylan tam da bir e-posta yazarken çaldı telefonu. Hayretle arayanın annesi olduğunu fark etti. Eileen selam bile vermeden doğruca konuya girdi.

"Şu ana kadar yeterince sustum ama artık daha fazla dayanamayacağım!"

"Neler oluyor?"

"Yaptığınız şey çok yanlış. Biliyorum bu senin kararın değil, Twyla seni de parmağında oynatıyor. Ama bu kadarı yeter. Artık daha fazla içimde tutamayacağım. Çok geç olmadan önce şu saçmalığına bir son verin. Kesin şunu. Son sözüm bu!"

Dylan annesini daha önce hiç bu kadar tedirgin ve öfkeli görmemişti. Dylan hızlı düşünüp annesini yatıştıracak kelimeleri bulmaya çalıştı, ama sözcükler ağzından bir türlü dökülmüyordu. Hep böyle oluyordu. Birileri duygusallaştığında Dylan doğru dürüst düşünemez hâle geliyordu.

En sonunda sadece, "Anne..." diyebildi.

"Sakın Charlie'yi o ameliyata sokmayın. Sana yalvarıyorum. Twyla'nın gerçekleri görmesini sağla artık!"

Dylan annesinin karşısında cevap verememekten de, onunla tartışamıyor olmaktan da nefret ediyordu. Gözlerinin önüne yine çocukken, annesinin kafasına sardığı bigudilerle kapıdan çıkagelişi geldi. Annesi nasıl da hem onun hem de Bindy'nin gözünü korkutmuştu.

Nasıl bir adamdı böyle? Artık büyümüş, kendi ailesini kurmuştu ama hâlâ annesine tek kelime edemiyordu.

"Daha fazla konuşup, pişman olacağım şeyler söylemeden önce kapatsam iyi olur, oğlum!"

Dylan telefonu kapatmadan önce elindeki ahizeye öylece bakakaldı.

"Her şey yolunda mı?" Dylan kafasını kaldırdığında, karşısında elindeki dosyaya sımsıkı sarılmış Molly'yi gördü.

"Evet," diye yanıtladı. Ardından az önce olanları aklından bir kez daha geçirdi. "Hayır." Ayağa kalktı. "Erken bir öğle yemeğine ne dersin?"

Molly kıpkırmızı kesilmişti. Dylan'sa cümle daha ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu bile. Ya yanlış anlarsa, o zaman ne yapacaktı? Fakat şu an tek isteği, annesi ya da karısı dışında birileriyle konuşmaktı.

"Ceketimi alayım," dedi Molly.

Restorana giderlerken Molly, Dylan'a pazar günleri gittiği yoga dersinden bahsedip, ateşböceği duruşuna henüz geçtiğini anlattı.

Restorana geldiklerinde bir yere geçip oturmak yerine, yemeklerini alıp çıktılar. Dylan için yürürken konuşmak daha kolaydı.

Geri dönüş yolunda Dylan, "Charlie ameliyat olacak," dedi.

Molly birden durdu. "Gözlerinden mi?" Bunu söylerken burnunu kıvırmıştı.

Bu ne saçma bir soruydu böyle... Ama Dylan buna takılmamaya karar verip, konuşmaya devam etti. "Twyla bugün ameliyat için gün alacak." Saatini kontrol etti. "Muhtemelen şimdiye kadar çoktan almıştır. İki hafta içinde Charlie ameliyata girmiş olur."

Molly yeniden yavaşça yürümeye başladı. Sonra da yeni bir cesaretle, "Ama senin şüphelerin var, öyle değil mi?" diye sordu.

Dylan derin bir nefes aldı. "Evet... Var."

Bu sırada şehir dışına doğru çıkan bir kamyon, motorunu zorlayarak tepeyi aşmaya çalışıyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?"

Molly cevap vermeden önce kamyonun geçip gitmesini bekledi. Ses neredeyse saçlarını diken diken etmişti. "Ben ne diyebilirim ki?"

Yaya geçidine geldiklerinde, karşıya geçmek için ışığa basıp beklemeye başladılar. Işıklar birden değişti ve trafik aniden durdu. Caddeyi geçip, ofisin olduğu binanın arka

tarafına inen dar merdivene ulaştılar. Dylan eliyle Molly'ye ilk önce onun inmesi için işaret etti. Molly merdivenden inerken, Dylan onun sallanan kafasını ve kafasındaki altın renkli büyük tokaya yansıyan kendi yansımasını seyretti.

"Ama mutlaka bir fikrin vardır."

Molly güldü. "Bu tuzağa düşmeyeceğim!"

Merdivenden indiklerinde yan yana yürüdüler. İndikleri yer loştu ve nemli toprakla küf kokuyordu. "Tuzak değil," dedi Dylan. "Sadece senin de bir fikrin olabileceğini düşündüm."

Yolun sonunda yeniden parlak ışıkların altına geldiklerinde Molly birden durdu. "Bu konuda senden ve karından başka kimin ne düşündüğünün bir önemi yok. Asıl önemli olan senin ne düşündüğün, Dylan."

Dylan gözlerini ona dikti. Cildi ne kadar da kusursuzdu, mermer gibiydi ve neredeyse gerçek değildi. Molly, üzerinde tek bir leke olmayan simsiyah bir tuvale benziyordu. Üzerinde hiçbir çıkmaz, insanın boğazına yapışan hiçbir ikilem yoktu.

Köşeyi döndüklerinde aniden karşılarına çıkan kaykaylı bir genç, sert bir frenle durdu. Sonra yeniden ayaklarını yere sürterek hızlanmaya başladı.

Dylan ani bir refleksle, sanki yasak bir şey yapıyormuş gibi Molly'den uzaklaşmıştı. Biraz zaman geçince yeniden birlikte yürümeye başladılar. Dylan çaresizlikle, "Zaten problem de bu ya," dedi. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"O hâlde Twyla ile konuş."

"Konuştum. Hem de neredeyse nefessiz kalana dek konuştuk bu meseleyi. Artık sadece evet ya da hayır deme zamanı."

Molly omuzlarını silkti. "Peki, hangisini seçeceksin?"

O akşam Twyla, Dylan'ı Charlie'nin gelecek hafta perşembe günü ameliyata gireceği haberiyle karşıladı.

Dylan'ın midesi âdeta bilmesi gerekenleri ona fısıldıyor, tepkisini ortaya koymak istercesine fena hâlde buruluyordu. Dylan yine de cesaretini toplayıp, Twyla'ya kendisinin hâlâ emin olamadığını söyleyemedi. Özellikle de onay verildikten sonra ameliyatla ilgili şüphesinin katlanarak büyüdüğünü dillendiremedi.

Twyla ise Royal Square ile yaptığı konuşmayı anlatıyordu. Saat kaçta gideceklerinden, ameliyatın ne kadar süreceğinden, giderken yanlarında neler götüreceklerinden bahsediyordu. Dylan ona, annesiyle yaptığı telefon konuşmasından bahsetmesi gerektiğini biliyordu. Ancak bunu yaparsa karısının canının sıkılacağının farkındaydı.

Kararsızlık, Dylan'ın midesinde yumru olmuştu sanki ve git gide büyüyor gibiydi. Twyla'nın anlayışlı davranacağından emindi hatta belki kendisi de aynı duygular içindeydi. Kimse böyle bir durumda kesin bir karara varıp, her şeyi kestirip atamazdı, değil mi?

Dylan o gece Twyla'ya sarıldı ve dudaklarını Twyla'nın boynuna dayayarak uyudu. Ama daha önce hiç kendisini karısına bu kadar yakınken, bu kadar uzak hissettiği olmamıştı. Ameliyatı gerçekleştirecek olan merkezin internet sitesinde gördüğü saydam gözler, saçları peruklu hâkimler ve yoga yapan ateşböcekleri bir türlü aklından çıkmıyordu.

On Birinci Bölüm

Bindy, hayatta bazı şeyleri düzeltmenin imkânı olmadığını düşünüyordu. Bazı insanların değişecek gücü yoktu. Ya da kimi koşullar öylesine değiştirilemezdi ki, insan bunu bir yazgı olarak kabullenmek zorundaydı.

Kim bilir annesi, bebeği henüz daha kendisine göbek bağıyla bağlıyken ona verilen haberi aldığında ne kadar ağlamıştı. Doğacak bebeği ileri derecede engelliydi. Öyle ki bebek, belki de kendini doğum kanalına itecek durumda bile değildi.

Bindy, annesi haberi aldığı anda bambaşka bir yerde, durumun vahametinin farkında olamayacak ya da bunun, onu da ilgilendirdiğini anlayamayacak durumdaydı. Henüz bir yaşındaydı ve komşunun evinde muhtemelen ahşap oyuncakları kemirmekle meşguldü. Annesi Cork'tan henüz yeni gelmişti ve yanında hiçbir akrabası yoktu. Tek güvendiği Tanrı'ydı.

Bindy o zamanlar annesiyle birlikte kiliseye giderdi. Hep birlikte gitmek zorunda kalırlardı, bu yüzden Dylan da

yanlarında olurdu. Hatta Felicity bile ağır tekerlekli, gri muşambalı çirkin sandalyesiyle yanlarında olurdu. Fee'nin solgun bir teni, sarı saçları vardı. Saçları sanki pamuk ve yapıştırıcıyla uğraşmayı seven bir çocuk tarafından kafasına tutam tutam yapıştırılmış gibi dururdu.

Felicity'nin rahatsızlığı serebral palsi yani beyin felciydi. Ayrıca buna ek olarak bir de epilepsi hastasıydı. Bu öyle bir rahatsızlıktı ki Fee'yi tıpkı dönen bir çamaşır makinesi gibi sallayıp titretiyordu.

O günlerde Bindy de etrafındaki herkes gibi dua ederdi. Tanrı'nın onlara yardım edeceğine inanırdı. Bazen de sırtını içerideki sessiz dualara dönerek ayinlerin yapıldığı ambarın merdivenine otururdu. Cebinden çilekli şekerlemeler çıkarır ve kâh telgraf tellerindeki kuşları, kâh geçip giden bulutları seyrederek şekerlerini yerdi.

Yanında kollarını ve bacaklarını tekerlekli sandalyeden amaçsızca uzatıp, etraftaki her şeyi kucaklarmış gibi yaparak inleyen kız kardeşiyle Bindy, o zamanlar bile o merdivende kuşların, bulutların, çilekli şekerlemelerin ve inlemelerin, içeride yaşananlardan çok daha gerçekçi olduğunu bilirdi.

Bazen Felicity epilepsi nöbeti geçirirdi. Bindy de ambarın ağır kapılarını iterek açıp pederden ayini durdurmasını ister ve babasını yardıma çağırırdı. Bindy o kurşun gibi ağır kapılardan nefret ederdi. İçinden hep kapıda bir delik olsa da komşunun kedisinin yaptığı gibi ben de içeri süzülüversem, diye geçirirdi.

Felicity ilk kez epilepsi nöbeti geçirdiğinde, Bindy onunla birlikte postanenin önünde bekliyordu. Yağmur yağıyordu

ve Bindy'nin üzerinde kiraz desenleri olan bir elbise vardı. İnsan bazen ne kadar da önemsiz detayları hatırlıyordu. Felicity çok geçmeden titreyip ağzından beyaz köpükler çıkarmaya başlamıştı ve tamamen geriye kayan gözlerinin sadece akları görünüyordu.

Anne ve babası Bindy'yi bu konuda uyarmışlardı. Peki, ama ne yapması gerekiyordu? Bindy düşünmeye çalışarak kafasına hafifçe vurmuştu.

Fee tekerlekli sandalyesinde çırpınırken, sandalye gıcırdayarak titriyordu.

Sakın dilini yutmasına izin verme! Evet, annesi tam da böyle söylemişti.

O an bu Bindy'ye oldukça tuhaf bir tavsiye gibi gelmişti. Yani tam olarak yapması gereken neydi? Kardeşinin tıpkı bir balık gibi çırpınıp duran dilini mi tutacaktı? Yoksa bir yabancıyı durdurup yardım mı istemeliydi? Belki de Fee'yi yalnız bırakıp postaneye, annesini bulmaya gidebilirdi.

Onu yan yatıracaktı. Evet, yapması gereken buydu. Ama sandalye kaldıramayacağı kadar ağırdı. Nasıl yan yatıracaktı ki?

Birden sandalyenin tekerleklerini tekmelemeye başlamıştı. Dişlerini sıkıp var gücüyle tekmeler savuruyordu.

"Hadi! Kıpırdasana, seni kahrolası şeytan! Seni lanet..."

"Belinda! Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Annesi kaşlarını çatmış tam karşısında duruyordu.

Bindy o an kız kardeşine bakmıştı. Nöbeti geçmişti. Gayet huzurlu görünüyor ve sandalyesinde sessizce oturuyordu.

"Tanrı aşkına, Bindy! Sizi beş dakika bile yalnız bırakmaya gelmiyor!"

Fee büyüdükçe nöbetleri daha da zor atlatır hâle gelmişti. Artık bir ergen bedeni olan bedeni, daha şiddetli nöbet sınavları verir olmuştu. Bindy duruma alışmış olsa da annesi giderek daha derin bir depresyona sürükleniyordu. Öyle ki tavana asılmış ıslak çamaşırlar gibi hep tepelerindeydi ve Bindy artık nefes almakta zorlandığı anlarda, biraz rahatlayabilmek için kendini dışarı atardı.

Sonra bir gün hayatlarını sonsuza dek değiştiren o kaçınılmaz olay yaşandı.

Bindy'nin bildiği kadarıyla Felicity'nin bir fotoğrafı bile yoktu. Ne tuhaftı, değil mi? Yaşayan, nefes alan ama sonrasında ufak hatıralara sıkışmakla cezalandırılmış bir çocuk...

Evet, şu hayatta gerçekten de düzeltilemeyecek, ne kadar istesen, aksi için dua etsen de değiştiremeyeceğin şeyler vardı.

Bindy tüm hayatı boyunca bunu çok iyi öğrenmişti. Kardeşinin hastalığına ait o değişik isimleri ezberlediği ilk an, bazı şeylerden kaçış olmayacağını anlamıştı. Bu bir şelaleye doğru sürüklenen nehir kadar trajikti. O noktaya gelip, uçurumun dibine ulaştığında tek seçenek aşağı düşmekti.

Ancak Twyla henüz bunu öğrenememişti. O hâlâ doğaya karşı gelebileceğini, kaderi değiştirebileceğini düşünüyordu.

Bunu en kötü yoldan öğrenmeden, hayatları tamamen değişmeden, yaşanacak boşluk giderek büyüyüp keskinleşmeden ve onları ikiye ayırmadan önce birileri onu durdurmalıydı.

Aslında amacı onları takip etmek değildi. İçgüdülerine kulak vermiş ve tıpkı susamış bir farenin bir su deliğine atlaması gibi yaptığı şeyin saçmalığını düşünmeden harekete geçmişti.

Yağmurun hafifçe çiselediği serin bir gündü. Onları gördüğü an otobüs durağında bekliyorlardı. Üzerlerindeki kırmızı yağmurluklarla el ele tutuşmuş bir hâlde konuşmaya dalmışlardı. Anne oğul oldukları her hâllerinden öyle belliydi ki.

Sonra Twyla dönüp onun olduğu yere baktı ama onu fark edemedi. Bir an önce yola koyulmak istediğinden saatini kontrol etti.

İşte, en sonunda on dört numaralı otobüs gelmişti. Twyla çocuğunu kucağına alıp kuyruğa girdi.

Adam haritadan otobüsün güzergâhına baktı. Haritaya göre şu an şehrin diğer ucundaydı. Diğer ucu mu? Ona göre en doğu ucu burasıydı hâlbuki.

Otobüs çalıştığında adam da arka sıralarda kendine bir yer bulup oturdu ve koltuğuna iyice gömüldü. Bir eliyle de boynunda sallanan fotoğraf makinesini tutuyordu.

Bunu neden yapıyordu sahi?

Çünkü onları merak ediyordu. Kendi kendine yapabildiği en iyi açıklama buydu.

Twyla oğluyla konuşup, dışarıdaki şeyleri ona işaret ederek anlatırken onları izledi. Çocuk sakince etrafına bakınıyordu. Diğer yolcuların da gözleri onların üzerindeydi. Kimileri Twyla'nın güzelliğini izlerken, çoğu çocuğun görme engelli olmasının şaşkınlığı içindeydi.

Twyla bir sonraki durakta inmeden önce düğmeye basmak için, adamın beklediğinden daha erken ayaklandı. Henüz tepenin üzerine bile çıkmamışlardı.

Twyla'nın adımları ufak ve hafifti. Bunun sebebi sadece hareket hâlindeki bir otobüste yürümenin, bir koşu bandında yürümesine benzemesi değildi. Twyla'nın tarzı buydu. Âdeta kayarcasına yeri incitmeden yürüyordu. Oğlu kucağındaydı. Ellerinin eklemleri bembeyaz olmuştu, belli ki onu güvenle kucağında tutmak için çaba sarf ediyordu.

Otobüsten indiklerinde Twyla, Charlie'nin montunun fermuarını çekmek için eğildi.

Adam birkaç dakika bekleyip, bir sonraki durakta indi. Aralarında yaklaşık iki yüz metre vardı. Yol boyunca onlara doğru koşarken fotoğraf makinesi göğsüne çarpıyordu.

Neredeydiler? İşte, ilerideki çakıllı yolda kırmızı bir şeyler ilerliyordu.

Koşmaya devam etti. Yola ulaştığında köşeye doğru baktı.

Çocuk yere düşmüştü ve ağlıyordu. Bir an ileri atılıp, onlara yardım etmeyi istese de bu yakınlığını nasıl açıklayacaktı? Öylece ortaya atlayacak durumda değildi. Bir aptal gibi onları takip ettiğini öğrenmesini istemiyordu.

Twyla, oğlunun avuçlarındaki kum tanelerini çırpıp çenesini kontrol etti. Sonra da ceplerini karıştırıp minik bir ilk yardım kutusu çıkardı. Tüm bunları sanki her zaman başına gelen günlük bir işmiş gibi yapıyordu. Çocuk hemen sustu ve yeniden yola koyuldular.

Adam burada onlardan ayrılmayı, köşeyi dönüp yeniden on dört numaralı otobüse binerek şehre dönmeyi düşündü.

Ancak gördüğü manzaraya kendisini öylesine kaptırmıştı ki onları takip etmeye devam etti.

Anneyle oğulun yol boyunca yavaşça ilerleyerek, evlerinin önündeki araba yoluna girmelerini izledi.

Ön kapıya geldiklerinde, Twyla sanki kendilerini izleyen birinin varlığını fark etmiş gibi omzunun üzerinden etrafına baktı. Fakat sonra yoluna devam etti ve adam kapının sertçe kapandığını duydu.

İçeri girdiklerinde Charlie yeniden ağlamaya başladı. Öylesine sert düşmüştü ki çenesine taş parçaları batmıştı. Twyla'nın, çenesini pamukla temizlemesi gerekiyordu.

Charlie takılıp düştüğünden beri sanki hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Kuşlar kanatlarını çırparak hızla uçuşmuşlar ve yağmur da daha da bir hırslı yağmaya başlamıştı. Rüzgâr şiddetlenip, yağmurluklarının eteklerini havaya uçuşturmuştu. Sanki tüm bunlar başlarına gelecek berbat bir şeyin habercisi gibiydi. Hatta bir ara Twyla başını gökyüzüne doğru kaldırıp, her an bir afetin kopmasını bile bekledi.

Ve tüm bu olanların sebebini ancak içeri girdiğinde anlayabildi. Dylan ve ailesi hiç beklenmedik bir biçimde salonda bir araya gelmiş onu bekliyorlardı.

Twyla bir eliyle saçını düzeltmeye çalışırken, bir yandan da şaşkınlıkla, "Ah, merhaba," diyerek onları selamladı. İyice ıslanmıştı. "Geleceğinizi bilmiyordum."

Dylan birden ayağa fırladı. "Twyla..."

Çay içiyorlardı. Dylan, Twyla'nın pişirdiği meyveli keki de dilimlemişti ama görünüşe göre henüz tadına bakan olmamıştı. Ortamda olumsuz bir havanın hâkim olduğu kesindi ama Twyla henüz sebebinin ne olduğunu anlayamamıştı.

Bir kez daha, "Twyla..." dedi Dylan. Gergin görünüyordu ve ağırlığını bir sağ, bir sol ayağına vererek kıpırdanıp duruyordu.

Twyla, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Cevap veren olmadı. Charlie hemen arkasındaydı ve başını annesinin bacaklarının arasına sokmaya çalışıyordu.

"Gidip yaramızı temizlememiz lazım," dedi. "Charlie düşüp yaralandı." Charlie'yi kucağına alıp çenesini Dylan'a gösterdi. "Bak."

Dylan oğlunun başını okşayarak, "Of," dedi. "Canım oğlum, acımış olmalı." Fakat Twyla kocasının sesinde bir yapmacıklık olduğunu anlayabiliyordu. Bir sıkıntısı vardı.

Zaten ortamdaki tuhaflık da buradan geliyordu. Kimse konuşmuyor, bir şey paylaşmıyordu. Ne diye sessizlik içinde oturuyorlardı ki?

"Bir dakikaya gelirim," dedi Twyla.

O Charlie'yi üst kata çıkarırken, Dylan da peşinden gelmeye başladı.

Yatak odasına girdiklerinde Dylan kapıyı kapattı. İyice kıstığı sesiyle, "Annemle Bindy'nin geleceğinden benim de haberim yoktu," dedi.

"Ee?" Twyla, Dylan'ın yanından geçip, ilk yardım çantasını almak üzere banyoya girdi.

Dylan da peşinden gitti. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Twyla, Charlie'nin çenesini temizlerken ellerinin titrediğini fark etti. Charlie'yi yeniden yatak odasına taşıdı ve üzerini değiştirip havluyla saçını kuruttu. Sonra da kendi kıyafetleri ve saçlarıyla ilgilenmeye başladı.

Dylan, "Annem, Charlie'nin ameliyat olmasını istemiyor," dedi. "Pazartesi günü beni iş yerindeyken aradı. Bütün hafta bunu sana söylemenin bir yolunu aradım."

Twyla'nın saçlarını tarayan eli birden öylece havada kalakaldı. Gözlerini şaşkınlıkla Dylan'a dikmişti. "Ne?"

"Seninle konuşup seni vazgeçirmem gerektiğini düşünüyor."

"Anladım," dedi Twyla. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Ben..." Dylan başını salladı.

"Ah, Tanrım."

Twyla, Charlie'yi kucağına alıp odadan çıkarken Dylan arkasından, "Çok üzgünüm," diye seslendi.

Aşağı indiklerinde salon hâlâ büyük bir sessizlik içindeydi. Dylan da Twyla'nın ardından odaya girdi ve birlikte aynı kanepeye, yan yana oturdular. Hemen karşıdaki kanepede de diken üstünde oturan Bindy ve Eileen vardı. Odadaki tek hareket Bindy'nin birbirinin etrafında çevirdiği başparmaklarıydı.

Charlie, Twyla'nın kucağında oturuyordu. "Kabalaşmak istemem," diyerek söze başladı Twyla. "Fakat normalde hiç cumartesi günleri gelmezdiniz. Nedir sizi buraya..."

Eileen, Twyla'nın gözlerinin içine bakarak, "Royal Square'de yaptıracağınız ameliyatı iptal ettirmenizi istiyoruz," dedi.

Twyla cevap vermeden önce kendini toparlamaya çalıştı. Delicesine atan kalbiyle, "Biz derken?" diye sordu.

Eileen onu başıyla onayladı. "Ben, Bindy ve... Dylan."

Twyla birden yanında oturan adamı sanki artık tanıyamıyormuş gibi baktı.

Giderek öfkelendiğini hissediyordu. "Bu doğru mu?" Charlie'nin ameliyat olma fikrini böylece ailesinin gözleri önünde mi tartışacaklardı yani?

Dylan konuşmaya başladı. "Ben..."

Eileen, "Doğuları söyle, oğlum," dedi.

"Anne, sus artık lütfen!"

Eileen birden taş gibi kaskatı kesildi.

"Ben sadece emin olamıyorum, Twyla."

Eileen kendi kendine, "Önceden tam olarak böyle söylememiştin," diyerek mırıldandı.

Dylan birden ayağa fırladı. "Anne, sana çeneni kapatmanı söyledim! Kafamı bir türlü toparlayamıyorum."

Eileen'in gözleri hayretle iri iri açılmıştı.

Dylan bu kez Twyla'ya dönüp sesini yumuşattı. "Riskler beni korkutuyor. Charlie gözlerini tamamen kaybedebilir."

"Ama ameliyatımızı yapacak olan cerrah çok güvenilir bir doktor," dedi Twyla. "Bunları daha önce de konuştuk. Ve biz..."

"Charlie daha çok küçük. Onu böyle bir yükün altına sokmamalıyız."

Dylan elini, sanki onu kutsuyormuşçasına Charlie'nin kafasına koydu. Bu öylesine basit bir hareketti ki Twyla bir an, gittiği yolun ne kadar yanlış olduğunu ve bebeğini böylesi bir

ameliyat uğruna bıçak altına yatırmanın ne kadar da iğrenç bir fikir gibi göründüğünü düşündü.

Fakat işte Charlie kanayan çenesi ile kucağında oturuyordu. Düştüğü için başına gelen günlük kazalardan sadece biriydi bu. Sonra Charlie'nin aslında hiç görmediği o gökyüzünü ne kadar çok sevdiğini düşündü. Bulutları ve o engin mavilikleri görmese de bakışları hep yukardaydı.

"Onun için istediğin hayat böyle bir şey mi?" diye sordu Twyla dayanamayarak.

Dylan karısının ne demek istediğini anlayamamıştı, boş gözlerle Twyla'nın yüzüne bakıyordu.

"Oğlumuzun gökyüzü bile karanlık Dylan, onun için bambaşka bir gökyüzü hayal etmiyor musun? Hem... Çenesine bir bak! Sence o böyle bir hayat mı yaşamalı? Böyle yara bere içinde..."

Eileen hemen araya girdi. "Saçmalık... Her çocuk düşüp kendini yaralar. Gözleri görse de görmese de. Hiçbir anne baba çocuğuna hiçbir zorlukla karşılaşmayacağı bir hayat sunamaz. Bu imkânsız. Tanrı'nın arzusu da bu değil..."

Dylan öfkeyle saçlarını çekiştirerek, "Tanrı aşkına," diye isyan etti.

Twyla öfkeyle ayağa kalktı. "Gitseniz iyi olur."

"Evet," dedi Dylan. "Siz varken bu şekilde tartışamayız."

O an berbat bir sessizlik oldu. Hemen ardından da Eileen ile Bindy ayağa kalkıp montlarını ve çantalarını topladılar.

Bindy tek kelime etmeden odadan çıkarken, Eileen kapıda durdu, bir an tereddüt etmiş gibiydi. Dylan'a yalvaran gözlerle baktı ve en sonunda bakışlarını Twyla'ya çevirdi.

Hırkasıyla bol pantolonunun içinde ne kadar da ufak tefek görünüyordu. Çantası hemen önünde birleştirdiği ellerindeydi. "Yapma bunu, Twyla. Sana yalvarıyorum. Charlie için yapma."

Twyla'nın ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. "Sence bu yaptığım Charlie için değil mi?"

Eileen burnunu çekerek başını hayır anlamında salladı. "Hayır, canım," dedi. "Hiç sanmıyorum."

On İkinci Bölüm

Stephen, Jefferson yoluna geri döndüğünde Ford markalı arabası bir türlü istediği hıza ulaşmıyordu. Direksiyona iki eliyle birden yapışmıştı ve açık pencerelerden içeri dolan rüzgâr gömleğinin kollarını havalandırıyordu.

"Hadi, hadi," diyerek ambulansın yanıp sönen ışıklarını takip etmeye çalışmıştı. Nereye gitmişti şu ambulans?

LaFleur Gölü'ne giden bir tali yolun yanından geçti. Şans eseri yola kafasını çevirdiğinde mavi ışığın o yolda yandığını gördü.

Tehlikeli bir U dönüşü daha yaptı. Yanından geçen arabalar, kornalarına basarak onu sıyırıp geçtiler. Hatta birisi camını aşağı indirip küfür etmişti.

Tali yol aslında bir yoldan çok ize benziyordu. Stephen camını kapattı. Tekerleri yerdeki tozu havalandırarak hızla ilerliyordu. Keskin bir virajı döndüğünde neredeyse ambulansa arkadan çarpacaktı.

Bir süre saçlarından akan ter ve nefes alma ihtiyacı içinde şiddetle inip kalkan göğsüyle öylece oturup, gözünün

önündeki manzarayı seyretti. Gözlerinin önünde bir ambulans, bir itfaiye, iki polis arabası ve toplanan küçük bir kalabalık vardı. Yol bu noktada daralmıştı ama yaklaşık yarım kilometre ileride Jefferson'a giden bir kavşak vardı. Daha önce birkaç kez yolun bu tarafından geçip, Twyla ile timsahları görmeye gelmişlerdi. Tupelo ve servi ağaçlarının çevrelediği derin gölle oldukça güzel bir yerdi burası.

Stephen bir anda camına tıklayan birisi yüzünden olduğu yerde sıçradı.

"Bayım?" Bir polis memuru ona eliyle camını indirmesini işaret ediyordu. Memur üstüne basa basa, "Burada olmamanız gerekiyor," dedi. "Geldiğiniz yönden geri dönseniz iyi edersiniz."

Stephen memura sanki söylediği sözlerin hiçbirini anlamıyormuş gibi baktı.

"Siz iyi misiniz, bayım?"

"İyiyim." Stephen emniyet kemerini çözdü. "Sadece biraz arabadan insem iyi olacak. Bir kaza mı oldu?"

"Aracınızda kalmanız en iyisi. Şu an tam da sizin durduğunuz yere bir vinç gelecek. Bu yüzden bir an önce dönüp, yolunuza gidin."

Stephen aracından inip polisle yüz yüze geldi. Her ikisi de fena hâlde terliyordu. İnsanların kan ter içinde kaldığı o sıcak günlerden biriydi. "Bana sadece yaralı olup olmadığını söyleyin."

Polis çenesini öfkeyle sıksa da Stephen'ı tepeden aşağı şöyle bir süzdü. Anlaşılan görünüşünden dolayı onun, en

azından bilgi vermesi gereken önemli biri olduğunu düşünmüştü. Kollarını göğsünde birleştirip, "Sanırım birisi arabasını doğrudan göle sürmüş," dedi.

Stephen bir an rahatladığını hisseti. Fakat çok geçmeden karısının zaman zaman işlerini halletmek için komşuları Jolie'nin arabasını ödünç aldığını anımsadı. Jolie'nin sarı bir Fiat Punto'su vardı.

Stephen ayak uçlarında yükselip, polisin yanından olay yerine, itfaiye arabasının ilerisine bakmaya çalıştı. Polis elini onun omzuna attı ve sertçe, "Artık arabanıza dönseniz iyi olur," dedi.

Stephen, polisin sabrının giderek azaldığını görebiliyordu. Yeniden arabasına döndü. Boynundaki ter damlalarını bir mendille silerken, "Göle düşen araba..." dedi.

"Evet?" dedi memur.

"Şey... Ah... Çirkin sarı bir Punto mu acaba?"

Memur ağzındaki sakızı çalılıkların içine tükürüp, elinin tersiyle ağzını sildi. "Kesinlikle öyle, bayım."

Stephen, ömrünün geri kalanı boyunca o anı bir daha asla unutamayacaktı. Korkudan buz kesmek deyiminin gerçek anlamını bizzat yaşayarak öğrenmişti. Louisiana'da yazın tam ortasında bir gölün kıyısında titreyerek oturuyordu.

"Karım," dedi güçlükle. "O benim karım."

Stephen, Punto'nun, yamulmuş kaportasının altından geçirilmiş bir ipin ucunda sallanarak sudan çıkarıldığını görene dek beklemişti.

Bu manzarayı neden seyrettiğini bilmiyordu. Arabanın içi boştu. Suya dalan birisi cesedi çoktan sudan çıkarmıştı. Ceset şimdi arkalarda bir yerlerde bir ceset torbasının içindeydi. Fakat Stephen olay yerinden, Robin'den önce gitmek istemiyordu. Aynı anda gitmeliydi. O yüzden şu an sudan çıkarılan arabayı izlemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Birileri omzuna bir battaniye atmıştı. Kaşındıran ve omuzlarına ağır gelen bir battaniyeydi bu. Ayaklarına kan gitsin diye sürekli yere vurduğunu anımsıyordu. İşte, o güne dair aklında en çok kalan detay buydu; buz kesmiş ayakları.

Polis memuru onu bir an olsun yalnız bırakmadı. Kim bilir belki sakin bir gündü ya da Stephen'ın hâline üzülmüştü. Belki de Stephen'ın şık takım elbisesi içinde önemli bir adam olduğunu sanmış ve onun payına da bir şeyler düşebileceğini düşünmüştü. Sebep ne olursa olsun, yanından ayrılmamış, hatta onu evine arabayla bırakmayı önermişti. Stephen'ın arabasının olay mahallinden çekilmesini bile sağlamıştı.

Ambulansı neredeyse eve giden tüm yol boyunca takip etmişlerdi; ta ki ambulans bir sapaktan hastaneye dönünceye kadar. Ambulansın onlardan ayrılıp uzaklaşmasıyla birlikte, Stephen'ın hissettiği acı katlanılması zor bir hâl almıştı. Oturduğu koltuğun kenarlarına tutunup, sanki oksijen giderek azalıyormuş gibi içine derin nefesler çekmeye başladı.

Memur, "Sakin olun," dedi. "Sakin olmaya çalışın. En doğrusu bu. Bunu da atlatacaksınız, bayım."

Smoke Rock Caddesi'ne girdiler. Stephen, Twyla'nın tam olarak ne zaman görüneceğini çok iyi biliyordu.

403 numaralı evin önünde durduklarında, Twyla evin önündeki merdivende oturmuş, güneşin altında bebeğiyle oynuyordu.

Jolie ile kızı hemen yan tarafta, kendi bahçelerindeydiler. Jolie, Hint pembesi rengindeki çiçekleriyle ilgileniyordu. Polis arabasını gördüğünde elini beline koyarak doğruldu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Yaklaşarak, "Robin nerede?" diye sordu. "Saatler önce işi olduğunu söyleyip arabamı aldı." Çamurlu ellerini gömleğine sildi. "Bir şey mi oldu?"

Stephen susması için Jolie'ye işaret ettikten sonra, ayakta kalabilmek için elini polis arabasına dayadı. "Twyla'nın önünde olmaz."

Jolie aniden, "Twyla'nın önünde olmaz da ne demek?" diye haykırdı. "Eğer annesine bir şey olmuşsa bilmesi gerekir! Ah hayır!" Ağlamaya başladı. "Aman Tanrım!"

Stephen komşusunu iterek doğruca eve doğru yürüdü. Jolie'yi sakinleştirme işini memura bırakmıştı. Merdivene oturduğunda kızının yüzünde sorgulayan bir ifade olmadığını fark etti. Twyla, babasının işten neden bu kadar erken döndüğünü merak etmemişti. Evde olduğu için mutlu olmuştu o kadar. "Selam, baba," dedi. "Gidip kendimize biraz bademli pasta alalım mı?"

Stephen, kızına gerçeği söyleyecek cesareti kendinde asla bulamayacaktı. Robin'in hızını artırıp, direksiyonu doğruca gölün kenarındaki korkuluklara kırdığını asla söyleyemeyecekti. O anlara bir aile tanıklık etmişti. Tıpkı Stephen'ınki gibi bir aile, piknik yapıp timsahları görmeye gelmişti.

Ancak timsahlar yerine ailecek çok daha korkunç bir şey görmüşlerdi.

Öte yandan Twyla babasının yalanına kanmış ve annesini ondan koparanın bir kaza olduğuna inanmıştı. Bu gerçek karşısında sergilediği güç görülmeye değerdi. Öyle ki Stephen bir meslektaşından kızını muayene etmesini bile istemişti. Sonuçta Twyla'nın akıl sağlığında bir sorun olmadığı, sadece fazlaca gerçekçi olduğu ortaya çıkmıştı. Sorunlarla baş edebilmek için bir tür iyimserlik oyunu oynuyordu.

Jefferson'dan ayrılmaları çok sürmedi. Louisiana'daki her şey Stephen'a, Robin'i hatırlatıyordu.

Evdeki eşyaları toparlayıp Robin'in kıyafetlerini hayır kurumlarına, mobilyalarını da komşulara verdiler. Her şeye bir ticaretmiş gibi yaklaşmak, evin ön bahçesine koydukları satılık levhasının o yürek burkan hissini az da olsa hafifletiyordu. Eğer Twyla'nın sorunlarla baş etme yöntemi iyimserlikse, Stephen'ınki de faydacılıktı.

Stephen, Twyla'yı da alıp her zaman dost bildiği Boston'a geri döndü. Kısa bir süreliğine orada kaldılar. Stephen mutlu olmasa bile en azından daha sakindi. Yine de içine sinmeyen şeyler vardı. Yeniden Harvard'a dönmek, onun için sanki geriye doğru atılmış bir adım gibiydi. Annesiz kalan kızını, artık kendilerine uymayan bu hayata alıştırmaya çalışmak bir hataydı. Bu yüzden Londra'dan iş teklifi geldiğinde Stephen bunu değerlendirmeye karar verdi. Kızına İngiliz tarzında bir eğitim verebileceği gibi ağaçların, sinek kuşlarının ya da timsahların olmadığı yepyeni bir hayata başlayabilirlerdi.

Ancak bunun için de ödenmesi gereken bir bedel vardı. Faydacılık ticarette işe yarıyor olabilirdi ama söz konusu

kalpler olunca sınıfta kaldığı açıktı. Stephen, karısının eve dönmediği o gün biricik evladını, Twyla'yı da kaybetmişti. Çünkü Twyla hâlâ gülümseyebilmesine ve mutlu görünmesine rağmen, bir daha asla merdivene oturup sevdiği birinin eve dönüşünü beklememişti.

Cumartesi gecesi çalan telefon buz kesmiş odayı âdeta çınlattı. Stephen henüz sobayı yakmamıştı. Aslında düşünmüştü ama Juliet dışarıdaydı ve Stephen havanın nasıl karardığının farkına varmamıştı bile. Telefona uzandığında elleri üşümüştü. Uzanıp üzerine bir battaniye çekti.

Arayan Twyla'ydı ve ağlıyordu. Öylesine üzgündü ki bir süre tam olarak konuşamamıştı. "Sakin ol, Twyla," dedi Stephen. "Bir daha söyle. Yavaş yavaş."

Twyla derin bir nefes alıp, yavaşça bıraktıktan sonra, "Yapmamı istemiyorlar," dedi.

"Neyi yapmanı istemiyorlar?"

"Ameliyatı. Charlie'nin ameliyatını."

Stephen kucağındaki battaniyeyi düşürerek ayağa kalktı. "İyi de her şey ayarlanmıştı."

"Biliyorum, ama devam etmek istemiyorlar."

Aradaki kısacık sessizlikte Twyla burnunu çekti.

"Onlar dediğin kim?"

"Dylan, Eileen ve Bindy."

"Hımm."

Ne söyleyebilirdi ki?

Stephen gözlerini sobanın yanındaki sepette duran odunlara dikti. Bir tespih böceği iki odunun arasında usulca ilerliyordu. Ne yaptığı şeyin tehlikesinin, ne de odunları bekleyen kaderin farkındaydı. Stephen, odunları ateşe atmadan önce üzerlerinde böcek kalmasın diye kontrol etmek istese de bunu yapmayı sürekli unuturdu. Çünkü hep dalgın olurdu.

İşte şimdi karşısındaki minicik böcekte gerçeğin ta kendisi duruyordu: Stephen kimsenin hayatını kurtaramayacak kadar meşgul bir adamdı.

Okuduğu hasta kayıtlarını bir kenara koydu ve masanın üzerindeki viski bardağına uzandı. Karşısındaki çok can sıkıcı bir vakaydı. Kadının açık alan korkusu o kadar kronikleşmişti ki, Stephen ona nasıl yardımcı olabileceğini bilemiyordu.

"Dylan ne diyor?" diye sordu.

Twyla bir kez daha burnunu çekti. "O da perşembe günkü ameliyatı ertelememiz gerektiğini söylüyor."

"Peki ya sen ne düşünüyorsun?" Viskisinden bir yudum alıp Twyla'nın cevabını beklemeye başladı.

"Devam etmemiz gerektiğini."

"O hâlde senin cevabın belli."

Böcek odunlar üzerindeki şansını denemeliydi. Açık alan korkusu olan kadın da korkusunun üzerine gitmeliydi.

"Ama bunu yaparsam, Dylan'ı kaybedebilirim."

Stephen bardağını dizinin üzerinde çevirip, altın renkli sıvının bardağın içinde dönüşünü seyretti. "Belli olmaz," dedi. "Eğer Charlie görecek olursa, buna gerek kalmaz."

"Ama... Ya eğer...?" Twyla cümlesini bitiremedi.

"Twyla..." Stephen'ın gözlerinin önüne Twyla'nın güneşten omuzlarının yandığı ve saçlarının suyun etkisiyle kabardığı çocukluk hâlleri geldi. "Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Charlie'ye bu şansı vermek istiyorum. Çünkü eğer vermezsem, hayatım boyunca bunun pişmanlığını yaşayabilirim."

Stephen boş bardağını masanın üzerine sertçe bıraktı. "O hâlde yap."

Dylan televizyonu kapattı. Zaten seyrettiği şeye bir türlü odaklanamıyordu. Tedirgin ve sürekli yorgundu. Ne kadar da çaresiz bir ikiliydi bu.

Üst kattan sesler geliyordu. Dinlemek üzere salonun kapısını açtı. Twyla boş odada telefonla konuşuyordu. Gecenin bu saatinde kiminle konuşuyor olabilirdi ki?

Merdivenden çıkıp yolun yarısında durdu ve kulak kabarttı. Ne dediğini anlamıyordu çünkü Twyla ağlıyordu.

Duyduğu sesle içini bir hüzün kapladı. Twyla'nın içini döktüğü biri vardı ve o kendisi değildi.

Peki, ama kimdi? Bir kız arkadaşıydı belki ya da onun duygularını anlayan biri. Dylan her şeye rağmen Twyla'nın neler hissettiğini, bu konunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamaya çalışıyordu oysa. Yine de sonuç olarak kararı, Charlie'yi olduğu gibi kabul etmekti. Twyla ise onu değiştirmekten yanaydı. Nasıl çözeceklerdi bu sorunu?

Dylan tam yorulduğunu hissedip merdivene oturmak üzereydi ki, boş odanın kapısı aniden açıldı. O an kendini tepe ışıklarının altında suçüstü yakalanmış bir suçlu gibi hissetti.

Twyla durup gözlerini ona dikti. Belki de konuşmanın ne kadarını duyduğunu merak ediyordu. Fakat sonra dönüp banyoya doğru yürüdü.

"Twyla." Dylan merdivenin kalan basamaklarını da çıktı. "Konuşmamız lazım." Twyla tam banyodan içeri girecekken, Dylan onu kolundan yakaladı ama Twyla silkinerek kendisini kurtardı.

"Konuşacak bir şey yok," dedi. "Sen hislerini yeterince açıkladın."

"Açıkladım mı?" Charlie'nin gürültüden rahatsız olmaması için banyonun kapısını kapatmıştı. "Ben bile hislerimi bilmezken sana nasıl açıklamış olabilirim ki?" Ellerini Twyla'nın iki kolunun üzerine koyup, dikkatini çekmeye çalıştı. "Twyla... Neler olduğunu göremiyor musun?"

Dylan'ın ellerinin arasında Twyla ne kadar da ufacık kalıyordu. Dylan onun minik bir çocuk gibi göründüğü gerçeğiyle bir kez daha yüzleşti. Tıpkı o gün kırmızı montu ve botlarıyla olduğu gibi. O hâli Dylan'a, Felicity'yi hatırlatmıştı.

İkisi arasındaki bu benzerlik nereden geliyordu? Sadece fiziksel bir benzerlik miydi? Solgun ve açık tenleri mi benziyordu yalnızca yoksa dahası mı vardı?

"Güçlü olmamız gerek," dedi Dylan. "Seni seviyorum."

Twyla kendini Dylan'ın ellerinin arasından kurtarıp, yüzüne soğuk su çarpmak üzere lavaboya yürüdü.

Dylan, "Hayır demedim," dedi. "Ne düşündüğümü ben de bilmiyorum. Sadece perşembe gününden önce emin olmam gerekiyor. Anlıyor musun?"

"Tabii." Twyla yüzüne bastırdığı havlunun altından konuşmuştu.

Birbirlerine hissiz bir iyi geceler öpücüğü verdikten sonra, Dylan yeniden aşağıya döndü. Sabaha kadar bir karar vermeliydi. Bütün gece oturup, uykusundan olmasına sebep olacaksa da o kararı verecekti.

Kendine tarçınlı süt hazırlamak üzere mutfağa gitti. Bunu ona annesi yapardı. Anne kuzusu olduğu için, şu an bir avuntuya ihtiyacı vardı ve onu tarçınlı sütte bulmayı umuyordu.

Öte yandan illa ki birine ait olması gerekiyorsa Dylan, babasının oğluydu. Babası tam bir kaçaktı. Her durumda kaçmayı bilirdi. Tost yandığında, Felicity nöbet geçirdiğinde, annesi bağırıp çağırmaya başladığında... Ve en sonunda da Felicity'nin ölümünde bu kez sonsuza dek olmak üzere kaçmıştı.

Dylan sütünü alıp salona geçti ve kanepeye oturmadan önce, masa lambasını açıp ellerini kupasının etrafına sardı. Eylül ayının ilk haftasının sonuydu. Hava hayli serinlese de sonbahar tam anlamıyla gelemediği için etrafta bir sıkıntı hâkimdi.

Dylan bir kez daha babasını ve onları terk edip gidişini düşündü. Dylan o zamanlar on bir yaşındaydı. Felicity'yi yeni kaybetmişlerdi. Berbat bir dönem olmalıydı ama Dylan'ın o döneme dair hatırladığı tek şey, dışarıda buzun üzerinde yaptığı futbol maçları ve özel derste yanında oturup diz üstü çorabının lastiğinde şekerleme saklayan saçları örgülü kızdı.

On bir yaşındaki bir erkek çocuğunun, kayıpla baş etme yöntemi akıl sağlığı kitaplarında yazan cinsten şeylere hiç de benzemiyordu. Dylan sadece yaşananlar hiç olmamış gibi davranıyordu, hepsi bu.

Babası da aynı şeyi yapmıştı zaten. Gideli tam yirmi beş yıl olmuş ve bir daha da dönmemişti. Kim bilir şimdi neredeydi. Hatta hayatta olup olmadığı bile meçhuldü.

Dylan sütünden bir yudum alıp, pencereden rüzgârla savrulan ağaçları seyretti. Henüz perdeleri kapatmamıştı. Dışarıda akıp giden hayatı görürse kendini daha az yalnız hissedeceğini düşünmüştü.

Babası nereden gelmişti şimdi aklına? Ya da Felicity? Ya da örgülü saçlı kız? Ne gereği vardı şimdi?

Molly haklıydı. Bu karar kimseyi ilgilendirmezdi. Kararı verecek olan Twyla ve kendisiydi.

Bir an Molly'yi ve onun o kadifemsi tenini hatırladı. Aniden onu aramak ve oturup sohbet etmek için inanılmaz güçlü bir istek duydu. Elindeki kupayı masanın üzerine bırakıp yüzünü ovaladı.

Onu Molly'ye çeken sadece kızın gözle görünür biçimde kusursuz olmasıydı, o kadar. Bu Dylan için mükemmel bir kaçış yolu olsa da düşüncesizce davranarak bu fırsata balıklama atlayacak hâli yoktu. O babasından daha iyi bir adamdı.

Böylece, keratoprotez ameliyatının gerçekleriyle yüzleşerek düşünmeye devam etti. Bunu yaparken dikkatini en önemli şeyden ayırmamaya özen gösteriyordu, yani Charlie'den. Çünkü cevap Charlie'deydi. Ne olursa olsun, onun için en iyisi olmalıydı.

Dylan nihayet düşünmeyi bıraktığında gözleri acıyor ve her yeri ağrıyordu. Üstelik üşümüştü de. Saat sabahın biri olmuştu. Kupasını yıkamak üzere mutfağa gitti. Işığı söndürüp

esnerken aradığı huzuru hâlâ bulabilmiş değildi. Bitkinlikle, kendini yapayalnız hissederek merdivenden çıktı.

Yatak odasına geldiğinde yatağında uyuyan Charlie'yi seyretti. Charlie yüzünü çarşafa dönmüştü ve sarı saçları, gece ışığının altında meleklerinki gibi parlıyordu. Dylan oğlunun üzerindeki yorganı düzeltmek üzere eğildiğinde, kendini birden dizlerinin üzerinde buldu.

Dua etmeyeli uzun zaman olmuştu. Artık yapabileceği başka bir şey de kalmamıştı zaten.

"Lütfen, Tanrım," diye fısıldadı. "Lütfen, bana bir yol göster."

Birden Twyla'nın, hemen arkasındaki yatakta döndüğünü duydu. Söylediklerini duymuş olması korkusuyla donup kaldı. Ona bu hâlde yakalanmak istemiyordu. Ne yapacağını bilemediğini, umutsuz olduğunu bilmesini istemiyordu. Omzunun üzerinden geriye baktığında Twyla'nın hâlâ uyuduğunu gördü.

Elinde bir şey vardı.

Dylan karısının elindeki şeyi alıp ay ışığına doğru tuttu. Bu, tuhaf bir kokusu olan el yazısı bir mektuptu. Mektubu burnuna götürdü. Çiçek gibi kokuyordu.

Bu çok garipti. Ne diye bu mektubu elinde tutuyordu ki?

Dylan ışığa doğru biraz daha eğilip, okumaya başladı.

Twyla'nın ısrarla, ameliyata onların yerine başka birinin karar veremeyeceğini söylemesine rağmen, hayatlarını değiştiren yine bir yabancı olmuştu.

İnsanlar genelde eleştirmek dururken destek mesajları yazmıyordu. Kararlılıklarına hayranlık duyduklarını belirten mektuplar yazanlar oldukça azdı. Ne var ki Portsmouth'tan Bayan Jones o nadir insanlardan biriydi. Dylan o an, onları yerenler kadar bu yola devam etmelerini isteyenlerin de olduğunu fark etti. Belki çoğu kişi bunu yazarak dile getirmiyordu ama yine de onları destekleyenlerin sayısı da az değildi. Bu farkındalık kararlarını haklı ya da haksız kılmıyor ve sorulara cevap olmuyordu belki ama en azından, tamamen yalnız olmadıklarını gösteriyordu.

Dylan yatağa oturup Twyla'yı uyurken seyretmeye başladı. Bitkin ve sıkıntılı görünüyordu. O an Twyla'nın, Felicity ile olan benzerliğinin nedenini anladı. İkisinin de olaylar üzerindeki kontrolleri zayıftı ve her ikisi de zor dönemlerin üstesinden kendi çabalarıyla gelme konusunda yeteneksizlerdi.

Her ikisi de hayatlarının daha ilk yıllarında, kendileri dışında gelişen olaylar yüzünden oradan oraya savrulmuşlardı. Öyle ki en sonunda bir el Felicity'yi alıp uzaklara götürmüştü. Twyla hayatta kalmayı başarmıştı, çünkü hayata devam edebilmek için umudu ve amaçlarını nasıl kullanması gerektiğini öğrenmişti. Ve şimdi bunlar elinden alınacak olursa bu, onun sonu olurdu.

Dylan, nazikçe Twyla'nın koluna dokundu. "Twyla... Uyan."

Twyla yavaşça doğrulup oturdu. "Ne? Charlie'ye bir şey mi oldu?"

Dylan yatağında uyuyan oğlunu gösterdi. "Merak etme, Charlie iyi."

Twyla uykulu gözlerle etrafına bakındı. "Ah. Ne oldu o zaman?"

Dylan karısının elini tuttu. "Yapalım."

Twyla yorganı çenesine kadar çekerken, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"Ameliyatı diyorum."

Twyla gözlerini ona dikti.

"Sen haklısın. Bunu yapmamız gerek. Denemeden ne olacağını bilemeyiz."

Twyla bir süre daha kıpırdamadan öylece kaldı. Sonra aniden yorganı kenara fırlatıp, kollarını Dylan'ın boynuna sardı. Yüzüne öpücükler kondurarak ona teşekkür ediyordu. Dylan'sa en sonunda bir karar vermenin rahatlığı içindeydi. O da karısına sımsıkı sarılıp, boynunu öpmeye başladı. Gelecek hafta bu zamanlarda Charlie'nin, annesinin güzelliğini kendi gözleriyle göreceğinin umudunu taşıyordu.

On Üçüncü Bölüm

Bindy'nin çocukluğunda kendi başına kaldığı anlar öyle az ve değerliydi ki, zihninde bir vitrinin parlak ışıkları altında sergilenen objeler gibi duruyorlardı. Otobanda bisikletini bir aşağı, bir yukarı sürdüğü günü, bisikletinin gidonundan sarkan ve güneşin altında ışıl ışıl parıldayan püsküllerini, ağzında kamayla çimenlerin arasında süründüğü zamanları ve bir düğünde babasıyla dans edişini hiç unutmuyordu.

Çünkü geri kalan zamanlarda tek yaptığı şey Felicity'nin bakıcısı olmaktı. Aslında bunu yapmasını ona kimse söylememişti. Bu ona verilmiş resmi bir görev falan değildi. Bu sebeple onu öven ya da hoş gören kimse de yoktu. Öğretmenlerine aslında hasta olduğu için değil, annesi erken kalkamadığı için evde kalıp Fee'ye bakmak zorunda olduğundan okula gelemediğini söyleyen de olmamıştı. Resmi evraklara bakılırsa Fee ile ilgilenen kişi annesiydi. Sağlık görevlilerine her şeyin kendi kontrolünde olduğunu söylüyordu. Ve gerçekten de onlar ziyarete geldiği zamanlar işler öyleydi. Eileen onları gördüğünde çay demler, bisküvi hazırlar, makyaj yapar

ve gözlerinde, *Sizce de ben mükemmel anne değil miyim*, diyen bir bakışla tekerlekli sandalyeyi alarak odaya girerdi.

Ancak ziyaretçilerin gidişiyle birlikte kendini sandalyeye atıp, gözlerini o an ya dizindeki yaranın kabuğuyla oynayan ya da boyama yapan Bindy'ye diker ve ondan kardeşini bir an önce kendisinden uzaklaştırmasını isterdi. Bindy o an her ne yapıyorsa bırakıp, kız kardeşinin tekerlekli sandalyesini koridora ya da annesinden uzak herhangi bir yere sürerdi ki annesi biraz kafasını dinlesin.

Bindy okulu çok özlemiyordu. Bunu okula gittiği günlerde tek yaptığının esnemek olduğunu ya da konuşulan konuları bir türlü takip edemediğini anladığında fark etmişti. Sınıf arkadaşlarına ayak uyduramayacak kadar yorgun oluyordu ve sınıfta anlamsızca sıkılıyordu. Okula gitmek tam bir saçmalıktı.

Eklem yerleri sancıdığı için bütün gece inleyen Fee ile aynı odada kalıyorlardı. İlk başlarda Bindy bu sesler yüzünden âdeta çıldıracaktı. Bu tıpkı kesik kesik bağıran bir fok balığıyla aynı odayı paylaşmak gibi bir şeydi. Fakat babası sonra ona, Felicity'nin bir fok balığı değil, herkes gibi derin duyguları olan bir insan olduğunu anlatmıştı. Sadece kendini kelimelerle ifade edemiyordu o kadar.

Bunu öğrendikten sonra Bindy kız kardeşini merakla gözlemlemeye başladı. Tepkilerinin bir anlamı olup olmadığını, çıkardığı seslerin gizli bir kod içerip içermediğini merak ediyordu. Belki evet demek için bir kez, hayır demek için iki kez bağırıyordu. Ne var ki tüm çabası faydasızdı. Fee bir dizi duyguyu hissedebiliyor olabilirdi, ama bunlar için ne bir kod geliştirmişti ne de düşüncelerini çözmenin bir yolu vardı.

O günden sonra Bindy mümkün olduğunca kız kardeşinin yanından ayrılmadı ve onun adına konuşmaya çalıştı. Fee'nin işe yaramaz bir deri kütlesinin içinde hapsolmuş olması Bindy'yi öyle çok üzüyordu ki, bu konuda bir şeyler yapmak istiyordu. Bu yüzden Fee ne zaman inlese ziyaretçilere, *Fee sizden pencereyi kapamanızı istiyor çünkü boynu tutuluyormuş,* gibi cümleler söylemeye başlamıştı. Hatta gözünün daha kara olduğu günlerde, *Fee, kafanızdaki plastik üzümlü ve kirazlı şapkanın çok komik olduğunu ve size de hiç yakışmadığını söylüyor,* gibi cümleler uyduruyordu.

Kız kardeşler arasında yalnızca bir yaş vardı ama Dylan, Fee'den tam dört yaş küçüktü. Bindy hep Dylan'ın gelişinin sürpriz olduğunu düşünmüştü. Tıpkı Felicity'nin durumunda olduğu gibi. Nasıl olursa olsun, Dylan hep kendi işini kendi yapmaya alıştırılmıştı ve bu konuda da oldukça iyiydi. En başından beri tıpkı babası gibi hep kızlardan uzak duruyordu. Her iki erkek de ailenin bir parçası olmasına rağmen, ne zaman işler sarpa sarmaya başlasa ikisi de ortalıktan kayboluyordu.

Ve işler çok sık sarpa sarmaya başlamıştı. Fee ergenliğe girdiğinde annesi de kendi yatağına daha çok sığınır olmuştu. Bindy annesine tepsiyle yemek getirir, loş odaya girdiğinde gözlerini kısıp, havasız odanın ve havada asılı kalan depresyonun kokusunu içine çekmemeye çalışırdı. Annesi ne perdeleri ne pencereyi açmaya ne de bir şeyler yemeye yanaşırdı.

Fee'nin nöbetleri giderek daha da çetin geçerken, Bindy okuldaki orta öğretim programı sertifika seçeneklerini gözden geçiriyordu. Dylan bu sırada bir futbol takımına

kaydolmuştu ve gönlünce antrenmanlara gidip geliyordu. Ama en azından Bindy artık rahat bir uyku uyuyabiliyordu. Fee'nin çıkardığı gürültülere alışmıştı. Artık o sesler ona uykuya dalmasına yardımcı olan birer ninni gibi geliyordu. Tıpkı yuvalarına tüneyen kuşların ötüşleri gibiydi. Üstelik günün sonunda Bindy o kadar yoruluyordu ki bir tren rayında bile uyuyabilirdi.

Bindy sinirini kimden çıkaracağını da çok iyi biliyordu; babasından. Babası nadiren evde olurdu. Bir bisküvi fabrikasında imalathane müdürü olarak çalışıyordu ve haftada bir kez eve kutularca kırık bisküvi ve gofretler getirirdi. Bunlar ufak avuntulardı işte. Kutuları neredeyse babalarından daha çok görmeye başlamışlardı. Artık hafta sonları da mesaiye kalıyordu. İşte olmadığı zamanlarda da Dylan'ın odasındaki katlanan bir yatakta uyurdu, çünkü Eileen onu da yanında görmek istemiyordu.

Bir sebeple anneleri Fee için babalarını suçluyordu. Kulağa saçma geleceğini bildiğinden, bunu çok dillendirmese de babalarını suçladığı ortadaydı. Bu sebeple günden güne onu kendisinden uzaklaştırıyor ve kendisi de Tanrı'ya yöneliyordu. Bindy, annesinin depresyonlarından birinin tam ortasında, elinde tespihle evin içinde tökezleyerek gezindiğini hatırlıyordu. Aşağı kata her inişinde, sanki duvardaki alçıda delikler varmış ve deliklerin kapatılması gerekiyormuş gibi bıkıp usanmadan duvara bir şeyler asıyordu. *Tanrı sayesinde yeşerir en ufak otlar.* Evet, bu çok doğruydu. Bu evde yeşeren tek bir şey varsa o da küftü.

Felicity'nin kara talihi, ergenlik yılları boyunca da yakasını bırakmamıştı. Diğerleri, hatta onu hiç tanımayanlar bile

bunu hissedebiliyorlardı. Onu gördükleri an geri çekilerek hem ona, hem tekerlekli sandalyesine genişçe yer açıyorlardı. Köpekler etrafında dikkatle dönüyorlardı. Sanki tüm ev nefesini tutmuş yaklaşmakta olan trajediyi bekliyordu.

Bindy, Fee'nin de bu durumu hissettiğinden adı gibi emindi. Geceleri onu yatağına yatırdığında Fee boynuna daha da sıkı sarılır olmuştu ve inlemeleri daha bir hüzünlüydü. Sanki her an, *Korkuyorum Bindy. Başıma ne gelecek*, dermiş gibiydi.

Bindy cep matarasının kapağını açıp, kendini yatağının üzerine attı. Fee'yi olması gerekenden çok daha fazla düşünüyordu. Hatta onu düşünmediği tek bir günü bile yoktu. İşte, yine bir hatıra ruhunu bedenine dar ediyordu. Uzun zamandır yok olduğunu sandığı bir hatıraydı bu.

Kız kardeşini ilk kez o an ağlarken görmüştü. Fee'nin ağlayabileceğini de, gözyaşlarının ne anlama geldiğini bildiğini de tahmin etmiyordu. Yanaklarından süzülen yaşlar, sanki oraya ait değillermiş, birileri onları oraya koyuvermiş gibi tuhaf görünüyordu. Bindy'nin çocuk aklıyla yapabileceği tek açıklama buydu.

Bu pek sık rastlanmayan bir durum olsa da o gün ailecek fuara gitmişlerdi. Bindy'nin özenle sakladığı hatıraları arasında yer alan günlerden biriydi. Annesi Felicity'ye bir balon almış ve balonu tekerlekli sandalyesinin koluna bağlamıştı. Fee neşeyle ayaklarını sallayıp, sevinç çığlıkları atarak sandalyesinde sallanıyordu. Balonu çok sevmişti. Hepsi de hâlinden son derece memnundu.

Ancak eve dönüş yolunda balonun ipi, kimseye fark ettirmeden çözülmeye başlamıştı. Arkalarına dönüp baktıklarında, Fee'nin sessiz gözyaşları içinde şaşkınlıkla uçan balonu izlediğini gördüler. Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu. Tek yapabildikleri, balonun onlardan uzaklaşarak bir yaprağın bile kımıldamadığı gecenin karanlığına karışmasını izlemek olmuştu.

Paul erkek kardeşinin evine daha yeni varmıştı, tam kabanını çıkardığı sırada telefonu çaldı. Telefonu açmak için odadan çıkarken, kardeşine özür dilercesine bir bakış attı.

Koridora çıktığında bebek eşyalarıyla dolu kutular arasında patronuyla konuştu. Görünüşe göre kutulardan biri bir bebek karyolası, bir diğeri bebek arabası, en sonuncusu da safari hayvanlı bir dönenceydi. Patronunun az önce aldığı habere göre ufak Ridley, perşembe günü ameliyat olacaktı ve patronu ondan ameliyat gününün sabahı erkenden hastaneye gidip, fotoğraf çekmesini istiyordu.

Paul bitkinlikle, "Ufak Ridley mi?" diye sordu. Bildiği kadarıyla *Herald* gazetesinin ilgi alanında tek bir Ridley vardı.

"Gözleri görmeyen çocuk," dedi patronu. "Kim olduğunu biliyorsun."

Paul gerçekten de kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu sırada mutfaktan tencere tava sesleri geliyordu. Hindistan cevizi, soğan ve tavuk kokuları iştahını iyiden iyiye kabartmıştı. Paul'ün kardeşinin eşi aşçıydı; hamile bir aşçı.

Dünyanın başka hiçbir yerinde ondan daha hevesli bir aşçı olamazdı...

"Fotoğraf çekilmesini istemeyeceklerdir."

Patronu, "Bunu nereden bilebilirsin ki?" diyerek çıkıştı. "Önce git ve sor! Olaya iki taraftan da bakmaya çalışıyorum. Operasyon çocuk için oldukça riskli. Bu bölge halkının dikkatini hayli çekecektir. İnsanların neler olup bittiğini öğrenmeye hakkı var."

Paul telefonu kapatıp, gözlerini koridordaki kutulara dikti ve son birkaç haftada giderek hızlanan bebek hazırlıklarını düşündü.

Bir zamanlar Ridleyler de böyle olmalıydı, diye geçirdi içinden. Kim bilir ne çok şey sipariş etmişlerdi; dönenceler, görsel oyuncaklar. Ve belki de aldıklarının yarısı oğulları için işe yaramamıştı bile. Muhtemelen tüm bu çabalarının sebebi de tam olarak buydu; bebeklerinin etrafındaki dünyayı daha işe yarar ve anlamlı kılmak.

Paul yeniden mutfağa döndü ve kardeşinin karısını, sosun tadına bakmak üzere parmağını tavaya daldırırken buldu. Kız, gür saçlarını bir bandananın altında toplamaya çalışmıştı. Koca karnı, ancak önüne döndüğü zaman fark edilebiliyordu. Yemekleri servis ederken, "Patronun muydu?" diye sordu.

Paul sandalyelerden birine otururken, "Evet," dedi.

Erkek kardeşi ona büyük bir kadeh şarap uzattı. Paul, uzatılan içkiyi sanki suymuş gibi tek seferde kafasına diktiyse de sonrasında kendisini toparladı.

Patronu onu sürekli azarlıyordu. Bu işe başlayalı neredeyse iki yıl olacaktı ve uzun zamandır başka yerlerde iş arıyordu.

Belki de düğün ya da mezuniyet fotoğrafçılığı ona daha uygundu. En azından ahlaki açıdan insanı daha az ikilemde bırakırdı. Belki de avukatlığa geri dönmeliydi.

Erkek kardeşi, "Yarını bekleyemeyecek kadar acil olan neymiş?" diye sordu.

"Ridleyler," diyerek yanıtladı Paul. "Ameliyatı bu hafta yaptırıyorlarmış."

Kardeşi boş gözlerle, "Ridleyler mi?" diye sordu. Paul'ün kardeşi odunlarla baş başa kalıp, tek başına çalışabilmek için marangozluğu seçmişti. Elleri nasırlı, saçları talaş parçalarıyla dolu ve dış dünyayla bağlantısı yok denecek kadar azdı.

"Gözleri görmeyen çocuk," diye açıkladı Paul.

Kardeşi yemeğine başlarken, "Hiç duymadım," dedi.

Yemeği yarılayıp, açlıklarını biraz olsun bastırdıkları anda Paul, çatalını masanın üzerine bıraktı. Kardeşinin karısına dönüp, "Onların yerinde olsan sen de aynı şeyi yapar mıydın?" diye sordu.

Ne demek istediğini açıklamaya gerek yoktu. Son zamanlarda gazeteyi okuyan herkesle olduğu gibi, Paul bu konuyu onunla da fazlasıyla tartışmıştı. Danışılan insanlar anne baba olmamalarına, Twyla ve Dylan'ın yaşadıkları hakkında hiçbir şey bilmemelerine rağmen yine de fikir yürütmekten hoşlanıyorlardı.

Kardeşinin eşi, "Kesin olarak bir şey söylemek çok zor," dedi. Konuşurken karnına dokunuyordu. "Ama sanırım yapmazdım."

Kardeşi, ona katılırcasına elini karısının karnının üzerindeki eline koydu. "Zaten bunu yapmaya gerek de olmayacak. Bebeğimizin bir sorunu yok."

Paul, "Ama ya eğer olsaydı?" diye sordu. "Tanrı korusun." Sanki sözlerini desteklemek istermişçesine ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Hiç kimse bunun kendi başına geleceğini düşünmez. Zaten kendi başlarına geldiğinde de durumu zorlaştıran tam da bu düşünce değil mi?" Şarabından bir yudum aldı. "Ya bu kararı siz verecek olsaydınız? Gerçi biz kimiz ki o insanları yargılıyoruz?"

Kardeşinin karısı, "Paul, sence de bu konuyu biraz fazla kafana takmıyor musun?" dedi. "Artık bunları düşünmeyi bırakıp, güzel bir uyku çeksen iyi edersin."

Paul bitkinlikle tebessüm etti. "Deneyeceğim."

Paul, evine dönerken patronunun söyledikleri kafasının içinde yankılanıp durdu. Adamın söylediklerine şiddetle karşıydı. Yöre halkının Ridleylerin ne yaptığını bilmeye hakkı falan yoktu. Böylesine kişisel bir mevzuda kimse fikir yürütmemeliydi ama yine de bu gerçek kimseye engel olmuyordu.

İlk bakışta *Herald*'ın manşeti, Twyla Ridley'yi cezbedecek kadar sempatik görünüyordu. Twyla da yürüttüğü yardım kampanyasına destek olacak her türlü yardıma açıktı. Ancak çok geçmeden denge bozulacak ve patronu sinsice eleştirilere başlayacaktı. Twyla'nın aradığı şeyi bir mucizeden çok, gözü kara bir cesaretmiş gibi gösterecekti. *Anne tüm risklere rağmen oğlunun görebilmesi için o ameliyatı yaptırmakta kararlı.*

Patronu, gerçek bir haber yayımlamaktan, ortalığı karıştırmak kadar çok hoşlanmıyor gibiydi. Çünkü insanlar başkalarının kararlarının sorgulanmasından, dedikodularının yapılmasından ve başka insanların yerilmesinden zevk alıyorlardı.

Geçen ay paket servisten yediği bir tavuk parçası yüzünden bir çocuk ölmüştü. *Herald* trajik haberi yayımlar yayınlamaz, gazetenin internet sitesi konuya dair fikir bildirenlerin yorumlarıyla dolup taşmıştı. Hatta biri, hazır yemek yemeye alıştırılmamış olsa çocuğun şu an hayatta olabileceğini söylüyordu. Keşke her anne baba, çocuğuna düzgün beslenme alışkanlıklarını kazandırabilseydi. Üstelik bunu psikopatça bir yorum olarak görmeyen elli kadar kişi de beğen tuşuna basmayı ihmal etmemişti. Fakat tek bir kişi bile Paul'ün en sona eklediği yorumu beğenmemişti.

> Ben çocukken küçük bir kız çocuğu, yediği elma parçası boğazına kaçtığı için öldü. Sizce anne ve babası kızımız ne de sağlıklı besleniyordu diye sevinmişler midir?

Paul daha sonra içinden bunu hiç yazmamış olmayı geçirmişti. Fakat o kadar öfkelenmişti ki bir şeyler yapmak istemişti. Ancak internette aptalca bir yorum paylaşmak hiç de ciddi bir adım sayılmazdı.

Belki de hukuk dünyasındaki geçmişi artık onu geri çağırıyordu. Onu zorlayan sadece Twyla Ridley ve onun içinde bulunduğu zor durum değil, aynı zamanda dünyayı kendi ufak çabalarıyla daha iyi bir yer hâline getirebilme isteğiydi.

Ve *Herald*'da çalıştığı sürece bunu yapmasına imkân olmadığı ortadaydı.

Sabah olur olmaz soluğu Ridleylerin yanında almak gibi bir planı yoktu. Onun yerine bir e-posta atıp, fotoğraf çekimi için rızaları olup olmadığını öğrenecekti. Patronunun bundan haberdar olması mümkün değildi. Böylece Ridleyler'i de rahatsız etmemiş olurdu. Twyla Ridley'nin onun hakkında kötü şeyler düşünmesini istemiyordu.

Paul eve doğru yürürken gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Şehir merkezinde az rastlanır bir durum olsa da bugün Kuzey Yıldızı'nı ve Büyükayı'yı görebiliyordu. Soğuk bir sonbahar akşamıydı. İnsanın kabanını vücuduna daha da sıkı sarmak istediği, ama henüz düğmelerini kapatmayı düşünmeyeceği türden bir serinlik vardı havada.

Tepedeki yüz binlerce yıllık gökyüzü de sanki insanoğlu gibi hiç değişmemişti. Herkes âdeta Roma halkıymışçasına, Twyla Ridley adlı gladyatörün kaderini izlemek için beklemeye koyulmuştu. Toplandıkları yerde önce gözleri bayram edecekti. Ardından da Twyla'dan daha mutlu, şanslı ve huzurlu olduklarına sevinerek evlerinin yolunu tutacaklardı.

Ameliyattan bir gün önce Twyla hiç kimsenin onları aramaması, hiçbir sağlık görevlisinin ya da aile üyesinin ziyarete gelmemesi için gerekli tedbirleri almıştı. Gazeteden gelen bir fotoğraf isteğini geri çevirmiş ve haklarında herhangi bir haber yapılmamasını rica etmişti. Bu ricasının kabul görüp

görmeyeceği umurunda değildi. Nasılsa ertesi gün her şey son bulacaktı.

Artık bütün nefret mektupları okunmuş, aile içi tartışmalar yatıştırılmış, parasal bağlantılar sağlanmış, tren biletleri alınmış ve hastanede yer ayırtılmıştı.

Her şey hazırdı.

Bu arada havalar iyiden iyiye soğumuştu. Sonbahar kimseye fark ettirmeden evlerden içeri süzülüyordu. Yapraklar ağaçların üzerinde tıpkı yalanıp kapatılmış zarflar gibi kıvrılıyordu. Hava serindi ve mavi gökyüzü gri bulutlarla bezenmişti. Kimi zaman ılık, kimi zaman soğuk olan hava yakında tamamen buz kesecek ve yaz bavulunu toplayıp tamamen gidecekti.

Dylan'ın eve gelmesi an meselesiydi. Her ne kadar havada hemen anlaşılabilen bir gerginlik varsa da aralarındaki ilişki düzelmişti.

Dylan'ın annesi, Twyla'ya hâlâ gözle görülür biçimde mesafeliydi ve muhtemelen bugün ameliyatta iyi şanslar dilemek için aramayacaktı. Belki bu kadarını beklemek fazlaydı ama yine de artık bir karar alındığına göre Twyla, Eileen'in arayıp en azından şans dilemesini isterdi.

Neyse ki babası maddi olarak da olsa yanlarındaydı. Bu da bir şeydi. Daha doğrusu bu durumda her şeydi, çünkü eğer para olmasaydı şu an bu noktada olamazlardı.

Twyla, Charlie'nin kafasının arkasını öpüp saçlarını düzeltti. Charlie'yse annesinin dizlerinin üzerinde oturmuş, hayvanat bahçesi oyuncağıyla oynuyordu. Charlie'yi öğle yemeğinden sonra ördekleri beslemeye götüreceklerdi. Böylece biraz kafa dağıtıp her şey normalmiş gibi davranabilirlerdi.

Korkmasından endişe ederek Charlie'ye ameliyattan hiç bahsetmemişlerdi. Sadece trenle İngiltere'nin başkenti Londra'ya gideceğini söylemişlerdi o kadar. Ameliyat sadece birkaç saat sürecek kadar kısa olacaktı ve Charlie, ameliyat boyunca genel anestezi ile uyutulacaktı. Uyandığında ise en az hasarla iyileşme safhasına geçmiş olacaktı.

Charlie oturduğu yerde bezini hışırdatarak kıpırdandı. "Ağaçlar mı?" diye sordu. Bu onun, "Bahçeye mi çıkıyoruz?" deme şekliydi.

Twyla onu yanağından öptü. "İyi fikir. Hadi bakalım."

Koridordan el ele geçerek birlikte çamaşır odasına girdiler. Twyla bahçeye çıkan arka kapıyı açtığında güneş ışıkları halının üzerine düştü.

Twyla tam Charlie'yi bahçedeki bir biberiye kasasına yaslayarak oturtmuştu ki kapı çaldı. Twyla şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Normalde sosyal hizmetler görevlisinin gelme saatiydi ama Twyla bugün gelmesini istemediğini açıkça belirtmişti.

Bir anlık tereddütle gözlerini Charlie'ye dikti. "Seni bir saniyeliğine yalnız bırakacağım. Sakın kıpırdama, olur mu?"

Gelen sosyal hizmetler görevlisi değildi. Kapıda tüvit ceketinin üzerine rozet takmış bir adam duruyordu. Rozetin üzerindeki yazılar okunamayacak kadar küçüktü. "Günaydın," dedi adam. "Ben Yüce Azizler Kefaret ve Kurtuluş Kilisesi'nden geliyorum." Kelimeleri arka arkaya hızla sıralıyordu. "Sanıyorum ki siz..."

Twyla, "Üzgünüm," dedi. "Bugün buna ayıracak hiç vaktim yok." Gülümseyip karşısındakini de kırmamaya çalışarak kapıyı kapatmaya başladı.

Ancak aniden adamın söylediği bir şey kapıyı yeniden ardına kadar açmasına neden oldu. "Ne dediniz?"

Yolunu kaybetmiş bir kelebek önce Twyla'ya yaklaşıp sonra yeniden uzaklaştı.

"Çok geç olmadan evvel Charlie için dua etmenizi söyledim," dedi adam.

Twyla gözlerini şaşkınlıkla adama dikti. Verebilecek kibar bir yanıt aklına gelmediğinden ve yapacak başka bir şey de bulamadığından kapıyı kapattı.

Koridordan geçerken duyduğu şeye hâlâ inanamıyordu. İnsanlar bu hakkı kendilerinde nasıl bulabiliyorlardı?

Düşünceler arasında bahçeye girer girmez donup kaldı. Gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı.

"Charlie? Neredesin?"

Arka bahçeden dışarı herhangi bir çıkış yolu yoktu. Charlie buralarda bir yerlerde olmalıydı. Kapı çaldığında o da muhtemelen Twyla'nın peşinden gelmişti. Twyla yeniden çamaşır odasına girdi. "Charlie?"

Dikkatle önce mutfağa, ardından koridora baktı. Bütün kapılar kapalıydı ve Charlie'nin kapı kollarına uzanmasına imkân yoktu. Merdiven kapısı da kapalı olduğuna göre üst kata da çıkmamıştı. Bütün dolaplar çocuk kilidiyle emniyet altındaydı. Her şey kapalı ve güvendeydi.

Twyla yeniden arka bahçeye çıktı. "Charlie?" Gökyüzü kararmıştı. Sanki her an yağmur yağacakmış gibi duruyordu.

Charlie'nin üzerinde ne vardı sahi? Canavar baskılı yeşil tişörtü ve mavi şortu. "Charlie!"

Kaçacak olsa ne tarafa giderdi acaba? Buralarda kendini sıkıştırabileceği bir yer var mıydı?

Twyla, Charlie'yi en son bıraktığı yerde dizlerinin üzerine çömeldi. Annesini takip etmeye karar vermişse çitin üzerinden atlayıp, çakıl taşlarıyla kaplı olan kısma geçmesi gerekirdi. Çitin tehlikeli olduğunu biliyordu. Bunu denemezdi bile.

Peki, ama başka nerede olabilirdi?

Dar yerler.

İyi ama bahçede öyle dar bir yer de yoktu ki. Herhangi bir boşluk, kendini sıkıştırabileceği ufak bir aralık bile yoktu.

Atölyenin arka tarafında olabilir miydi? Kulübe, arkasındaki duvardan sadece birkaç santim uzaktı. Twyla dizlerinin üzerine iyice eğilip, briketlerin üzerine oturtulmuş atölyenin altına doğru baktı. "Charlie?"

Aşağıda bir farenin bile zar zor sığabileceği bir boşluk vardı. Twyla hızla içeri koştu. Eline bir fener alıp yeniden bahçeye döndü. Yere dümdüz yatarak kulübenin altına baktı. Fener çalışmıyordu. Pili bitmiş olmalıydı. Twyla feneri bir kenara fırlattı. Charlie burada olamazdı zaten. Sığabileceği kadar yer yoktu.

Biberiye kasasının üzerine basıp duvara tırmandı. Dizlerini sürterek duvarın üzerine ulaştığında, komşusunun mozaiklerle kaplanmış tertemiz yoluna baktı. "Charlie?" Bebeğinin buraya tırmanmasına imkân yoktu.

Dönüp bu kez de diğer duvara doğru koştu. Bu duvar diğerinden de yüksekti. Burayı aşması da mümkün değildi.

Twyla yeniden etrafına bakındı. Nereye gitmiş olabilirdi bu çocuk?

Gözleri birden bahçenin arka tarafındaki kullanılmayan kapıya takılıp kaldı. Kapı bir zamanlar burada oturanların kullandığı ufak bir yola açılıyordu, ama şimdi yolun her tarafı otlarla kaplanmıştı. Kapı Charlie'nin uzanamayacağı kadar yüksek olsa da, bir yetişkin kapının diğer tarafından uzanarak kilidi açabilirdi. Charlie buraya tırmanmış olamazdı. Çalılıkların içinde ayak basacak yer yoktu.

Twyla kapıya yaklaştı. Kulübe ile komşunun duvarının arasında Twyla'nın kapıya ulaşabileceği daracık bir yer vardı.

Yol oldukça karanlıktı. Twyla ancak bir adım atmıştı ki kapının altından, karanlığa düşen bir ışık huzmesi olduğunu gördü.

"Aman Tanrım," dedi. "Aman Tanrım, hayır."

Kapı açıktı.

"Twyla? Charlie? Ördeklere gitmeye hazır mıyız?"

Dylan eve gelmişti.

Twyla bir an ne yapacağını bilemedi. Eğer durup ona olanları açıklamaya kalkacak olursa, en önemli ilk dakikalarda zaman kaybedebilirdi.

Bu yüzden Dylan'a hiçbir şey söylemeden, kapıyı açıp hızla çalılıklara koşturdu. Büyüyen onca çalının içinde yolunu bulmak hayli zor olsa da, yüzünü dikenli sarmaşıklardan sakınarak yürümeye başladı.

Birisi buradaki çalılıkları çiğnemişti. Şu an tıpkı onun yaptığı gibi, birisi burada kendine yol açmıştı. Ezilmiş ısırganlar, kırılmış dallar bunun göstergesiydi.

Twyla yerdeki izleri takip ederek ilerledi. Yol, Orchard Caddesi'ndeki kendi evleriyle, ana cadde arasında kalan yan yana dizilmiş sekiz evin olduğu sokak boyunca devam ediyordu. Artık Charlie'ye seslenmez olmuştu. Çünkü bunu yapmak hiç de güvenli görünmüyordu. Bunun yerine kendi kendine sürekli, "Bana yardım et, Charlie, canım," diye mırıldanıyordu. "Nerede olduğunu söyle bana."

Çok geçmeden, deliğinden çıkan bir tavşan gibi geçtiği yoldan ana caddeye çıktı ve hızla akıp giden trafiğe bakakaldı.

Ya Charlie buraya kadar yolu tek başına yürümüşse? Acaba kaldırımdan inmemesi gerektiğini biliyor muydu? Twyla ona yol güvenliği hakkında bilgi vermiş miydi? Arabaların ne kadar tehlikeli olabileceğinden bahsetmiş miydi?

Korkusu, tıpkı hızla dönen bir top gibi kafasındaki düşünceleri allak bullak etti. Charlie'ye araba çarpmış olamazdı. Öyle olsaydı şu an caddede korkunç bir karışıklık olurdu. Yani şimdilik en azından bu kadarından emin olabilirdi.

O hâlde ne olmuştu?

Hızla caddeden aşağı koşturmaya başladı ve sıska kollu adamların arabalarını yıkadıkları bir otoparkın yanından geçti. Adamlar o kadar dalgın görünüyordu ki, Twyla durup onlara bir şey görüp görmediklerini sormayı düşünmedi bile.

Charlie bunca yolu tek başına gelmemişti. Twyla'nın geldiği yerdeki çalılıkların ezilme şekline bakılırsa, Charlie oradan geçtiyse bile birinin kucağında taşındığı aşikârdı.

Twyla köşeyi dönüp Orchard Caddesi boyunca koşmaya başladığında istemsizce titremeye başladı. Üzerinde incecik bir tişört vardı. Çıplak kolunun üzerine bir yağmur damlası düştü. Charlie üzerinde kabanı olmadan çok üşürdü. Acaba altını en son ne zaman değiştirmişlerdi? Aç mıydı? Tam da yemek saatiydi oysa.

Yağmur aniden bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Twyla evlerinin araba yolundan geçerek, hızla koşup ön kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Avuçlarıyla kapıyı döverken, "Dylan?" diye bağırıyordu. "Dylan!"

Birkaç ev ileride arabalarına binmeye hazırlanan komşuları, onu gördüklerinde durup ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Islak saçları boynuna yapışan Twyla hızla kafasını çevirdi.

En sonunda Dylan kapıyı açtı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Twyla'yı içeri alırken, "Neler oluyor?" diye sordu. Twyla'nın dişleri birbirine çarpıyordu. Dylan raftan aldığı bir kabanı Twyla'nın omuzlarının üzerine attı. "Tekrar soruyorum: Neler oluyor?"

Twyla gözlerini sildi. Kirpiklerindeki rimel parmaklarına bulaşmıştı. "Ben..."

"Ne?"

"Charlie'yi bulamıyorum."

Dylan gözlerini ona dikti. "Ne demek bu?"

"Gitmiş."

"Gitmiş mi?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Onu en son ne zaman gördün?" diyen Dylan'ın sesi panikle yükselmeye başlamıştı.

"On dakika önceydi. Ama sonra birden ortadan kayboldu."

"Aman Tanrım." Dylan gerginlikle yüzünü ovaladı ve hemen telefonuna sarıldı.

Merdivenin en alt basamağında oturan Twyla'ysa, âdeta havada uçuyormuşçasına bir hissizlikle kaplanmıştı.

Dylan telefona cevap veren kişiye, "Kayıp bir çocuk bildiriminde bulunmak istiyorum," diye resmen haykırdı. "Yirmi aylık... Çok acil bir durum! Gözleri görmüyor."

Twyla'nın saçlarından sızan bir yağmur damlası, sırtından içeri aktı. Midesi bulanıyordu. Elini ağzına götürüp kusma isteğini bastırmaya çalıştı.

"Teşekkürler," dedi Dylan. "Ve acele edin lütfen!"

Telefonu kapattı. Üzerinde normalde pek giymediği eski tarz, ince çizgili bir takım elbise vardı. Takımın rengi nedense yüzünü olduğundan daha soldun gösteriyor, cildine sarımtırak bir ton katıyordu.

Twyla'ya dönerek, "Şimdi bana neler olduğunu anlat," dedi.

"Bahçedeydi... Sonra bir baktım ki gitmiş."

"Nasıl? Nasıl gitmiş? Ne zaman gitmiş? Nereye gitmiş?"

"On dakika önce," dedi Twyla. "Bekle." Parmaklarıyla şakaklarına bastırdı. "On bir buçuk, on bir kırk civarıydı."

"Eee?"

"Birisi kapıyı çaldı. Ben de kapıyı açmak için Charlie'yi bahçede yalnız bıraktım. Gelen bir adamdı."

"Adam mı?"

Twyla başını evet anlamında salladı. "Din adına pazarlama yapan şu tiplerden biriydi. Bana Charlie için çok geç olmadan evvel dua etmemi söyledi."

"Ne için çok geç olmadan?"

Twyla yüzündeki ıslak saçları kenara itti. Ne cevap vereceğini bilemiyordu. "Sence adamın amacı birileri Charlie'yi kaçırırken beni oyalamak mıydı?" diye sordu.

"Nereden kaçıracaktı ki?"

"Bahçeden," dedi Twyla.

"Siz bahçede miydiniz?"

"Evet..."

"Bunu bana söylememiştin."

"Söyledim."

Birbirlerine uzunca bir süre ne diyeceklerini bilemeden baktılar. Ardından Dylan salona girdi. Twyla da hemen arkasından onu takip etti. Dylan takımının ceketini kanepenin üzerine fırlatıp, pencereden dışarı bakmaya başladı. "Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi. "Nasıl olur da bahçeden çıkabilir?"

"Arka bahçedeki kapı kilitli değilmiş."

Dylan sanki yabancı bir dili öğrenmeye çalışıyormuş gibi usulca, "Arka bahçedeki kapı kilitli değilmiş," diyerek onu tekrarladı. "Biz arka kapıyı hiç kullanmayız ki. Neden kilitli değildi?"

"Bilmiyorum. Kapının ardındaki yolu takip ettim. Çalılıklardan birinin geçtiği çok belli. Sanırım birisi oğlumuzu oradan götürmüş."

"Aman Tanrım," diyen Dylan, odanın içinde hızlıca dolanmaya başladı. "Adam nasıl biriydi?"

"Bilmiyorum... Kısa boylu. Tuhaf görünüşlü."

Dylan aniden durdu. "Bunlar hep o ameliyat yüzünden, değil mi?"

Twyla bir kez daha ne cevap vereceğini bilemiyordu. Gözlerini pencereden dışarı dikti. İncecik beyaz bir tüy, usul usul gökyüzünden yere düşüyordu. Twyla onun minik bir yelkenli misali havada süzülerek ilerlemesini izledi. Sanki sahibinden kopup düştükten sonra ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Sahibiyse kaybından bihaber yükseklerde kanat çırpıyordu.

On Dördüncü Bölüm

Çok geçmeden polisler eve geldi. İki memur titizlikle soruşturmaya başlayıp, Charlie Ross'un eşkâlini ve son çekilen fotoğraflarını aldılar. Bununla birlikte en son nerede görüldüğüne ve normal bir gününde neler yaptığına dair bilgileri de alıp, tanıdıklarının ve birlikte çalıştıkları uzmanların bir listesini istediler.

Ancak Twyla için tüm bu prosedürler çok yavaş işliyordu. Hiç durmadan saatini kontrol ediyordu. Charlie şu an her yerde olabilirdi. Dylan'ın kabanı hâlâ omuzlarının üzerindeydi. Saçları ıslaktı, teni de yağmur ve korku kokuyordu. Saatin saniye çubuğunun gürültüyle ilerlediğini duyabiliyordu. Onun dışında polisler işlerini yaparken oda son derece sessizdi. Sadece arada bir telsizleri hışırdıyordu, o kadar.

Memurlardan biri ona harekete geçmeden önce, riskin boyutunu belirlemeleri gerektiğini söylemişti.

Twyla, "Riskin boyutu mu?" diye sordu. "Charlie kör!"

Memur ruhsuz bir ses tonuyla, "Bu sebeple kaçırılmış olduğunu düşünmek için haklı sebepleriniz var, öyle mi?" dedi.

Twyla sanki tüm duvarlar üzerine geliyormuşçasına bir bıkkınlıkla, omuzlarının üzerinde duran kabanı fırlatıp attı. "Size aldığımız nefret mektuplarından ve kapıya gelen adamdan bahsettim. Bana çok geç olmadan oğlum için dua etmem gerektiğini söylediğini de anlattım."

Dylan, "Yarınki ameliyatı durdurmak isteyen çok kişi var," dedi. Pencerenin kenarında durmuş, sanki her an çıkıp gelecekmiş gibi gözleriyle Charlie'yi arıyordu. Gömleğinin kollarını kıvırmıştı, sırtında da ter izleri vardı.

Memur, "Buradaki işimiz biter bitmez ilk işimiz onu araştırmak olacak," dedi.

"İyi de şu anda dışarıda onu arıyor olmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Twyla.

"Tabii ki," dedi diğer memur. "Riski belirler belirlemez bunu yapacağız."

Twyla öfkeyle yumruklarını sıkarken, "Tanrı Aşkına!" diye söylendi.

O sırada birinci memur defterini kararlılıkla kapattı. "Bakın, bu durumun sizi fazlasıyla huzursuz ettiğini biliyorum, ama şu an yapabileceğiniz en iyi şey sakin kalmak olmalı. Bu tür olayların genellikle bir sebebi vardır."

Memurlar yeteri kadar bilgi aldıklarından emin olduktan sonra evi ve bahçeyi gezdiler. Orchard Caddesi boyunca uzanan evlerde yaşayan insanlara sorular sordular. Evin ön ve arka kısmında, yeni yeni yürüyen bir bebeğin saklanabileceği her köşeyi kolaçan ettiler. Ve atölyenin arkasındaki çalılarla kaplı yolu incelediler.

En sonunda da ağızlarından, Twyla'nın duymaktan ölesiye korktuğu o sözcükler döküldü. *En kısa sürede onlara geri dönüş yapacaklardı.* Bu süre içinde sakin olmalarını tembihleyip, Charlie'nin çok geçmeden ortaya çıkacağından emin olduklarını söyleyerek gittiler.

Dylan giderek uzaklaşan polis arabasının arkasından baktı. Eğer ekip yarım saat içinde onlara herhangi bir dönüş sağlamazsa, polis olan eski bir arkadaşını arayacaktı. Arkadaşı trafik biriminde çalışıyordu ama onlar için birkaç telefon bağlantısı ile işi halledebilirdi. Bu süre zarfında, beklemeleri gerekiyordu.

Dylan midesinin kaynadığını, dudaklarının titrediğini hissedebiliyordu. Sanki hücre hücre parçalara ayrılıyor gibiydi. Bu durum ona küçük bir çocukken gittiği bir bilim müzesi gezisinde, televizyonun aslında binlerce ışık noktasından oluştuğunu keşfettiği anı anımsatmıştı. İşte, onca yıldır ilk defa kendisinin de aslında tek parça bir insan değil, çoğunluğu su ve moleküllerden oluşan bir canlı olduğunu fark ediyordu.

Twyla'ya bakmak üzere arkasına döndü. Twyla'nın başı önüne düşmüştü, kolları ve bacakları da hareketsizdi. Âdeta kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Ondan geriye kalan tek şey, dudaklarının etrafına yapışıp kalan şaşkınlık ifadesiydi.

Dylan gidip karısının önünde diz çökerek elini avuçlarının arasına aldı. "Twyla..." Elleri resmen bir cesedinki kadar soğuktu. "Gel, üzerindeki şu ıslak kıyafetleri çıkaralım."

Dylan onu ayağa kaldırmaya çalışsa da Twyla teslim olmuyordu. Yerinden kıpırdatılamayacak kadar ağırdı sanki.

"Üşüteceksin ve bunun kimseye bir faydası olmaz. Eve döndüğünde Charlie'nin sana ihtiyacı olacak."

Bu işe yaramışa benziyordu. Twyla aniden yaşlanmış gibi yavaşça ayağa kalktı ve sessizce odadan dışarı çıktı.

Dylan arkasından seslenerek, "Ameliyat işini ne yapacağız?" diye sordu.

Cevap yoktu.

Dylan, karısının peşi sıra üst kata doğru ilerlediğinde, Twyla'yı çamaşır odasındaki pencerenin önünde dışarıyı izlerken buldu. Arka kapı açıktı. Böcekleri evden ve Charlie'den uzak tutmak için astığı boncuk perde rüzgârda havalanıyordu.

Twyla ne kadar da özenli bir anneydi. Kapılarda takozlar, sivri köşelerde köpükler, görme engellilere özel alfabeyle yazılmış etiketler...

Dylan, "Royal Square'deki operasyonu ertelememi ister misin?" diye sordu.

Twyla hâlâ cevap vermiyordu.

Dylan gözlerini huzursuzlukla bahçede gezdirdi. Charlie'nin küreği biberiye saksısına dayalı öylece duruyordu. Onu orada görmek Dylan'ın içini bir kez daha acıttı. Charlie kürekle toprak kazmayı çok severdi. Twyla ona kendi kendine oynaması için bir çamur saksısı vermişti.

Dylan, Royal Square'i arayıp durumu bildirmeliydi. Birinin bunu yapması gerekiyordu.

Peki, ne diyecekti onlara? Gerçeği söyleyip anlayışlarına sığınmaktan başka çaresi yoktu. Charlie'nin eve dönüp, yeniden seyahat edebileceği başka bir güne ameliyat tarihi alabilmek için yalvaracaktı.

Charlie'nin seyahat engelinin olabileceğini de nereden çıkarmıştı şimdi?

Dişlerini sıkıp kendini sakinleştirmek adına bir süre öylece kaldı. Daha sonra, "Hadi, aşkım," diyerek Twyla'yı pencerenin önünden aldı. "Polis her an geri dönebilir."

Üst kata kadar karısına eşlik ederken, Twyla'nın bir insanın olamayacağı kadar ağır mı yoksa hafif mi olduğunu kestirememişti. Fakat ne olursa olsun Twyla, eski Twyla değildi.

Twyla banyoda akan suyun sesini dinledi. Yatağın bir ucuna oturmuş gözleriyle duvardaki bir çatlağı takip ediyordu.

Dylan, polisin her an geri dönüş yapabileceğini söylemişti. Yani kendini biraz olsun ısıtmak için kısacık bir duş almaya zamanı vardı. Eğer bunu yapmazsa her an yataklara düşebilir ve Charlie eve döndüğünde ona hiçbir faydası olmayabilirdi.

Öte yandan Dylan öyle söylese de Charlie'nin eve hemen geri döneceğine kendisi de inanmıyordu. Zaten bu yüzden Royal Square'i aramıştı. Twyla'nın onun ameliyatı ertelediğinden haberi olmadığını sanıyordu, ama Twyla onu telefonda fısıltıyla konuşurken duymuş ve ne yaptığını tahmin etmişti.

Twyla elini alnına götürdü. Islaktı. Bir an tüm vücudunu saran buz gibi teri hissetti. Charlie üzerinde montu olmadan

üşüyecekti. Kulaklarını dikip Dylan'ın banyoda akıttığı suyun sesini dinledi.

Bir polis arabası dışarıdaydı. Daha doğrusu pek çok polis arabası dışarıdaydı. Kapılar çarpılıyor, bir cep telefonu çalıyordu. Twyla aşağıdan pek çok ses geldiğini duyabiliyordu. Ön kapıdaki buzlu camın arasından, arabaların mavi ışıkları sessizce içeri süzülüyordu. Tüm bunlar Twyla'ya kapılarının önünde bir destek kuvvetinden çok, evlerini işgal etmeye hazır bir ordu olduğu izlenimini veriyordu.

Twyla detayları onlarla çoktan konuşmuştu. Artık orada oturup form doldurmaya, çay demlemeye mecali yoktu. Bunları Dylan da yapabilirdi.

Twyla üzerine ne bir kazak ne de bir kaban giydi. Çünkü Charlie'nin üzerinde de yoktu. Ayaklarına eski bir çift ayakkabı geçirdi ve arka kapıyı arkasından kapatarak yavaşça evden çıktı.

Daha önce geçtiği yerlerden yine usulca yürüdü. Önce kapıdan, ardından da çalılarla kaplı yoldan geçti. Araba yıkama alanındaki adamlara bu kez ufak, sarışın bir çocuk görüp görmediklerini sordu. Aynı şeyi paket servis sistemiyle çalışan bir Çin restoranına da sordu. Otobüs durağında yaşlıca bir adamı ve bebek arabalı bir kadını durdurdu. Mahalledeki her evin kapısını çalmaya başladı. Ta ki kapılara vurmaktan eli ağrıyıncaya, konuşmaktan sesi kısılıncaya ve güneş eski parlaklığını kaybedip batıncaya kadar...

Twyla hayatında sadece bir kez sabaha kadar uyumadığını hatırladı. O da öğrenci olduğu zamanlardaydı. Kendi grupları içinde iddiaya girmişlerdi. Aslında yaptıkları bir tür deneydi. Ne kadar uzun süre uykusuz kalabileceklerini ve bütün bir gece uyumadıklarında ertesi gün neler olacağını görmek istemişlerdi. Aslında pek bir şey olduğu yoktu. Sadece ertesi sabah kahvaltıda türlü sakarlıklar yapıp, kendi hâllerine kıs kıs gülmüşler ve sonra da okuldaki derslerde uyuyakalmışlardı. O zamanlar bu ne kadar cesur ve olağan dışı bir deneyim gibi gelmişti. Oysa şimdi Twyla, sabaha kadar oturmanın hiç de öyle olmadığını görebiliyordu. Kimi insanların bazı geceler çaresizce hastalıktan, korkudan ya da her ikisinden muzdarip bir biçimde sabaha dek oturmaları ne kadar da üzücüydü.

Gece olduğunda dışarıdaki dünya ne kadar da farklı görünüyordu. Hava bir kez karardı mı, gün aydınlanana kadar her şey aynıydı. Ve karanlık dağıldığında yeni günün başladığını belirten hiçbir şey olmuyordu. İki gün arka arkaya, tıpkı denizdeki dalgalar gibi sıralanırken arkalarında ne bir sınır ne de iz bırakıyorlardı.

Saat beşi gösterdiğinde ağaçların arasında bir ışık belirdi. Ama bu ışığın şehrin ışıkları mı yoksa ellerinde yanan meşaleler taşıyan bir kabile gibi yaklaşmakta olan gün doğumunun ışıkları mı olduğunu söylemek zordu. En sonunda yol bile ıssızlaşmıştı. Gece boyunca birkaç araba yoldan geçtiyse de, saat beşte dünya tuhaf bir düşler ülkesine dönüşmüş gibiydi. Sanki tüm çarklar birdenbire durmuş, her şey son bulup yeniden doğaya teslim olmuştu.

Twyla hayatı boyunca bir daha uyuyabilecek miydi acaba?

Saat altı gibi ağaçların arasından görünen gün ışığı artık iyice belirginleşmeye başlamıştı. Şekil değiştirerek tüm gökyüzünü solgun bir turnusol kâğıdı rengine bürüyen çivit gibiydi. Saat altıyı yirmi geçeyse kuşlar ötmeye başlamış, gökyüzü de uğursuz bir griye bürünmüştü. Ve nihayet altı buçukta gökyüzü verdiği savaşı kazanmış, rengi utangaç bir pembeye çalmaya başlamıştı. Tam da o an Twyla babasını aramaya karar verdi.

Babasının telefona cevap vermesi biraz uzun sürdü; muhtemelen uyuyordu. Çalan telefonu fark edip üzerine sabahlığını geçirmesi zaman almış olmalıydı.

Twyla telefonu tam on sekiz kez çaldırdı. Kapatmadan, babasının lüks evinde telefona ulaşmak için yürümesini gözünün önünde canlandırdı. Muhtemelen dağılmış saçları ve burnunun üzerine indirdiği gözlüğüyle telefonuna doğru ilerliyordu. Twyla ile yaşadığı zamanlarda da hep yaptığı gibi büyük ihtimalle telefona çalışma odasından cevap verecekti. Twyla babasının Highgate'teki evini ziyaret etmemişti ama orada da bir çalışma odası olduğundan emindi. Çevreleri değişse bile insanlar kolay kolay değişmiyordu.

Babasının yıllar önce Scotland Yard'da bir arkadaşı olduğundan bahsettiğini hatırlıyordu. Onu nereden tanıdığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de önceden beraber çalıştığı biriydi. Birlikte Harvard'da psikoloji okumuş olabilirlerdi.

Stephen, Twyla'nın sözlerini dolma kalemini kâğıdının üzerinde gezdirip notlar alarak dinledi. Twyla çocukken bazı zamanlar gizlice babasının çalışma odasına girer ve kalemleriyle oynardı. Parmaklarında ve babasının pahalı çalışma

kâğıtlarında bıraktığı mürekkep lekeleri suçunun kanıtları olurdu. Ancak Stephen bunu çok da önemsiyormuş gibi görünmezdi. Ona dair hatırladığı şeylerden biri de buydu.

Bir diğer şeyse babasının Louisiana'da doğmuş olduğuydu. Twyla da orada doğmuştu. Onlar bir aileydi. Ve söz konusu aileden birinin canıysa, Twyla dizlerinin üzerine çöküp yalvarmaktan bile çekinmezdi.

"Lütfen yardım et," dedi. Gözlerinden süzülüp, yanaklarında kuruyan gözyaşları yüzünün kaskatı kesilmesine neden olmuştu.

"Elimden geleni yapacağım, Twyla," dedi babası. "Ama Yard'daki bağlantım oradan çoktan ayrıldı. Arkadaşım yıllar önce emekli oldu."

"Ama eminim tanıdığın birileri vardır, öyle değil mi? Yapabileceğin bir şeyler vardır?"

Twyla başını ellerinin arasına aldı. Dylan'ın etrafta gezindiğini duyabiliyordu. Yatmaya gittiğini söylemiş olsa da Twyla bütün gece kapı kollarının ve yerdeki döşemelerin seslerini dinlemişti. Demek ki o da uyuyamamıştı.

"Sen bana bırak," dedi babası.

Twyla, "Teşekkür ederim," dedi. Fakat telefonu kapatmadan önce kendini aniden, "Seni seviyorum," diye fısıldarken buluverdi. Ancak bunu boşuna söylemişti, çünkü babası telefonu kapatalı dakikalar olmuştu.

Yeni günle birlikte evlerine bir dedektif, çok sayıda zabıta ve alman kurtları doldu. Dedektif, Charlie'nin engeli ve

kaybolmasının ardında yatabilecek muhtemel sebepler dolayısıyla durumun yüksek risk taşıdığını söylemişti.

Polisler, yanlarındaki uzman ekiple birlikte evi detaylı bir aramaya tabi tutuyorlardı. Tavan arasına ve atölyeye dahi girmişlerdi. Her kapıyı, her çekmeceyi açıyor; her şeyi altüst ederek arıyorlardı. Twyla bir an etrafa dağılan şeylerin eşyalar değil de kendi ruhunun parçaları olduğunu hissetmişti. Onların isteği üzerine o koltukta öylece oturup, gelişmeleri beklemek ve etrafında dönen insanları izlemek oldukça baş döndürücüydü.

Dylan bir arama ekibiyle birlikte dışarı çıkmıştı. Yanlarında kurt köpekleri ve giderek kalabalıklaşan bir gönüllüler ekibiyle Charlie'nin olabileceği her alanı kolaçan ediyorlardı. Oysa Dylan burada, onun yanında olmalıydı. Kollarını Twyla'ya sarmalı, ellerini tutmalıydı. Ama ona başka bir yerde ihtiyaç duyulurken, kocasını yanında alıkoymak bencillik olurdu. Bu yüzden Twyla hiç sesini çıkarmadan bir başına oturmaya devam etti.

Saate baktığında şimdi hastanede olacaktık, diye düşündü. Tam da şu anda Charlie'yi ameliyata hazırlıyor olacaklardı.

Geçen her saniye ona acı veriyor, saatin her tik takı onu âdeta tahrik ediyordu. Tüm saatleri kırıp dökerek, çığlık çığlığa caddeye çıkmamak için kendini zor tutuyordu. Fakat elbette bunu yapamazdı.

Sabahın erken saatlerinde, abartılı kıyafetleri içindeki adli tıp görevlileri de gelmişti. Kendilerini tanıtmadıkları gibi eve sanki her zaman gelip gidiyorlarmış, hatta ev zaten

onlarınmış gibi rahat bir tavırla her şeyi incelemeye başladılar. Üst kata çıktıklarında Twyla daha fazla dayanamayarak peşlerinden gitti. Ama son basamağa geldiğinde, içinde onlara karşı koyacak cesareti bulamadı ve bir şeyler arama bahanesiyle yatak odasına girdi.

İşin aslı ne yatak odasında ne de evin herhangi bir odasında ihtiyaç duyduğu bir şey yoktu. Şaşkınlıkla evin içine göz gezdirmeye başladı. Acaba ne diye evde kahve, pasta kalıpları, abajurlar ve kitaplar vardı ki? Kim bunlara ihtiyaç duyardı?

Twyla yatak odasından çıktığında gözüne banyodaki bir adam takıldı. Elindeki plastik bir kaba oğlunun diş fırçasından örnekler alıyordu.

Twyla birden bacaklarının ağırlaştığını, bulunduğu yerde âdeta kök saldığını hissetti. "Ne için o?" diye sordu.

Adam, "Sadece bir önlem," diyerek elindeki plastik kavanozun ağzını kapattı ve arkasını dönüp gitti.

O an Twyla, aşağı kattaki dedektifin ona seslendiğini duydu.

Belli ki dedektif olanların üzerinden bir kez daha geçmek istiyordu. Ama bu kez her şeyi biraz daha derinden irdeleyecekti. Charlie'nin tıbbi hikâyesi, uygulanacak olan operasyon, konuşması ve fiziksel yetersizlikleri, arkadaş listesi ve arkadaşlarının aileleri... Her şeyi bilmek istiyordu. Charlie'nin vaftiz törenine kimler gelmişti? Çocuğun akıl sağlığı nasıldı? Twyla'nın evliliği nasıl gidiyordu? Mutlular mıydı? Twyla dedektifin sözlerini düşünmek istercesine başını ellerinin arasına aldı.

Dedektif dudaklarını gererek, "Sizce de çok acı bir tesadüf değil mi?" diye sordu. "Yani, Charlie'nin ameliyattan tam da bir gün önce ortadan kaybolması?"

Twyla, "Evet," diyerek ona katıldı.

"Charlie'nin ortadan kaybolmasının, o ameliyata girmesini istemeyen biriyle bağlantısı olma ihtimali akla çok yatkın geliyor." Adam, dişleriyle kaleminin arkasını çiğniyordu.

Twyla bir kez daha, "Evet," dedi.

Dedektif not defterinde yeni bir sayfa açarken, "Bana ameliyata karşı çıkan kişilerin isimlerini verebilir misiniz?" diye sordu.

"Herkes."

"Herkes mi?"

"Yani oldukça fazla. Aslında bu ameliyatı isteyen tek kişi bendim. Dylan bile bu konuda kararsızdı." Twyla kendini toparlayıp, kot pantolonunun paçalarını düzeltti ve nemli ellerini dizlerine sürttü.

"Peki ya Dylan'ın ailesi?" Dedektif, isimlerini hatırlayabilmek için defterini karıştırdı. "Eileen ve Bindy Ridley? Onlar bu konuda ne düşünüyorlardı?"

"Vazgeçmemi istiyorlardı."

"Bunu size söylediler mi?"

"Evet, cumartesi günü. Ameliyattan vazgeçmem için âdeta yalvardılar."

"Sizi ikna etmeye mi çalıştılar?"

"Evet."

"Ama yine de Charlie ameliyata girecekti, öyle mi?"

"Ne olursa olsun, karşı çıkmalarının beni durdurmasına izin vermeyecektim. Bunu Charlie için yapıyordum."

Dedektif, "Gayet makul," dedi. "Sanırım sizden, bu ameliyata karşı çıkan herkesin isimlerinin yazılı olduğu bir liste hazırlamanızı isteyeceğim. Bu tanıdığınız herkesin adını yazmanız anlamına gelse de. Bunu yapabilir misiniz?"

"Denerim."

Dedektif yavaşça, dizlerini çatırdatarak ayağa kalktı. "Eğer sizi bir nebze olsun teselli edecekse, bana sorarsanız yaptığınız oldukça cesurca bir şeydi."

Twyla bu sözleri dün duymuş olsaydı mutluluktan havalara uçabilirdi. Fakat şimdi tek yaptığı, cevap vermeden sessizce adamı dinlemek olmuştu.

Birlikte salondan çıktılar. Adli tıp görevlileri koridordaki parke taşlar üzerinde çamur izleri bırakarak gitmişlerdi. Kapı da açıktı, içeri dolan sert meltem Twyla'nın bacaklarını yalayıp geçti. Twyla üzerindeki hırkaya biraz daha sıkı sarıldı. Kim bilir Charlie üzerinde kabanı olmadan ne kadar üşüyordu?

"Dedektif?" dedi Twyla. "Onu bulacaksınız, değil mi?"

"Elimizden gelen her şeyi yapacağımızdan emin olabilirsiniz."

Twyla gülümsemeye çalıştı ama dudaklarını beceriksizce titretmekten öteye gidemedi. "Teşekkür ederim."

"Siz biraz dinlenin." Dedektif tam gitmek üzere arkasını dönmüştü ki birden durdu. "O kilisenin adını hatırlamanız gerekiyor. Adamın size ne dediğini tekrar tekrar düşünün lütfen." Parmağıyla kafasına vurdu. "İlla ki aklınızın bir köşesine yerleşmiştir."

Twyla, "Biliyorum," dedi. "Durmadan düşünüyorum, ama bir türlü hatırlayamıyorum."

"Hatırlayacaksınız, güvenin bana. İnancınızı kaybetmeyin."

İnanç.

Evladını kaybeden bir anne için inanç ne anlama gelirdi ki? Evdeki abajurlar ve kitaplar bile gereksiz bir karmaşadan ibaret gibi görünürken, böylesi soyut kavramların şansı ne olabilirdi? Her şeyini kaybettiğini düşünen bir anneye inancın ne faydası vardı?

Twyla en son ne zaman sıcak bir çay içtiğini ya da boğazından bir lokma bir şey geçtiğini hatırlamıyordu. Saatler ilerledikçe, kafasındaki karmaşa giderek büyüyordu o kadar.

O akşam tam televizyondaki şekillerin amaçsızca yer değiştirmesini izliyordu ki kapı çaldı. Dylan kapıyı açmaya gittiğinde, peşinde başka biri ile geri döndü. Gelen kişi Dylan'ın yanına geldiğinde durdu. Dylan'ın annesi, Eileen'di.

Eileen elini uzatıp, "Twyla... Gerçekten son derece üzgünüm," dese de ileri doğru bir adım atmamış, olduğu yerde durmaya devam etmişti.

Twyla yavaşça başını sallayarak, sanki onu selamlıyormuş gibi onayladı.

Eileen cebinden buruş buruş olmuş bir kâğıt mendil çıkarırken, top hâline getirilmiş birkaç mendil beraberinde yere düştü. Dylan eğilip onları toplamaya başladı.

Bu ufacık kibarlık gösterisi Twyla'yı neredeyse ağlatacaktı. Uzanıp hemen yanda duran örtüyü üzerine çekti. Eğer ortadan kaybolabilme gibi bir yeteneği olsaydı o an, kaybolmayı dilerdi.

"Teşekkürler, oğlum." Eileen'in, içi saklama kutuları ve kurulama bezleriyle dolu hasır sepeti hemen ayaklarının dibindeydi. "Size yahni getirdim."

Dylan annesinin koluna girdi. "Hadi, gidip ısıtalım."

Twyla kendini yün örtünün altına daha da gizledi. Örtünün pürüzlü kumaşı teninde hissedebiliyordu. Gece çökmüştü ve sanki perdenin arkasından onu gıdıklayarak, bitmek bilmeyecek yeni bir karanlığın daha başlamak üzere olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Charlie'nin burada değil de dışarıda bambaşka bir yerde olduğu fikrine dayanmak çok zordu. Twyla şimdi oğlunun yanında olması için neler vermezdi. Ona dokunmak için her şeyi yapmayı hazırdı.

"Lütfen al, Twyla." Eileen eğilmiş Twyla'ya üzerinde dumanı tutan yiyeceklerin olduğu bir tepsiyi uzatıyordu. "Bir şeyler ye, canım. Güçlen... Charlie için."

Twyla gözlerini kaldırıp Eileen'e baktı. "Bana sarılabilir misin?"

Eileen'in ağzı bir an hayretle açıldı. Daha sonra toparlanarak, "Elbette!" dedi.

Twyla ağlamaya başladı. Gözyaşları, kayınvalidesinin bluzunun kollarını ıslatıyordu. Eileen, Twyla'nın annesi gibi kokmasa da sonuçta o da bir anneydi. Belli belirsiz de olsa Twyla'nın hasret kaldığı ve koklamak için can attığı o annelik kokusu onda da vardı.

Twyla, sanki Charlie'siz geçen saniyeleri dövüyormuş gibi sırtını sıvazlayan Eileen'de, hayal ettiğinden çok daha fazla huzur bulmuştu.

Ev temiz ve düzenliydi. Eileen akşam yemeğinden kalan bulaşıklarını toparlamış, çamaşırları yıkamış ve Charlie'nin dinozor desenli pijamalarını beşiğinin içine sermişti. Ona ihtiyaçları olursa hemen geleceğini söyleyerek ayrılmıştı. Ertesi sabah elinde sepetiyle bir kez daha kapının eşiğinde duruyor olacağına şüphe yoktu. Sepetin içinde de kaymağı alınmış süt, folyoya sarılı meyveli kek, mercimek salatası ve pastırmalı çorba olacaktı muhtemelen.

Twyla içinse bunların hiçbirinin önemi yoktu. Ama eğer Eileen içini böyle rahatlatıyorsa, sorun değildi. Kendini nasıl rahat hissediyorsa öyle davranabilirdi. Zaten Twyla'nın ev yıkılsa bile umurunda değildi. Charlie'nin dönmesinden başka hiçbir şey istemiyordu.

Dylan karşıdaki kanepede sakallı suratı ve yüzündeki boş ifadeyle oturuyordu.

Gece yarısıydı. Twyla hâlâ üzerine çektiği örtünün altındaydı. Ama bu kez gecenin sabaha karıştığı anı görebilmek için perdeleri açmıştı. Yahnisi soğumuş, tekrar ısıtılmış ve en sonunda da yere bırakılmıştı.

Twyla omzunun üzerindeki örtüyü fırlatıp ayağa kalktı ve temkinli adımlarla kocasına doğru birkaç adım attı. "Dylan... Çok özür dilerim."

"Dileme," dedi Dylan. Twyla bunu fazlasıyla cömert bir tavır olarak aldı.

Dylan'ın şu an ona kızmak için çok büyük bir sebebi vardı ve Twyla da kızmasını istiyordu. Bu kadar nazik olması onu daha da yaralıyordu çünkü.

"Eğer ameliyat konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydım Charlie şimdi burada olacaktı."

"Hayır." Dylan başını iki yana salladı. "Bu senin suçun değil."

Dylan öne doğru eğilip başını ellerinin arasına aldı. Dakikalar boyunca tek kelime etmeden öylece oturdu. Sonra birden ayağa kalktı. "Birkaç saat uyumaya çalışacağım," dedi. "Sen de biraz uyusan iyi edersin."

"Hemen uyanıyorum, uyku tutmuyor..."

Dylan anladığını belli edercesine kafasını sallayarak odadan çıktı.

Saat ikiyi gösterdiğinde Twyla boynunda müthiş bir ağrıyla uyandı. Alnı ter içindeydi. Rüyasında Charlie Ross'u görmüştü.

Parktalardı ve hava kararmıştı. Nehirde buz parçaları, yerde de kar vardı. Pantolonlarının paçaları yere değerek ıslanıyordu. Twyla durmadan, "Kabanını giymeliydin," diyerek Charlie'ye söyleniyordu. Charlie ise ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Çok üşümüştü. Twyla oğlunu dinleyebilmek için öne doğru eğildi. Fakat aniden duyduğu bir sesle arkaya döndü. Yeniden önüne döndüğündeyse Charlie yoktu.

Twyla yan taraftaki sehpanın üzerine uzanıp, dedektifin isteği üzerine hazırlamaya başladığı listeyi eline aldı. Yeterince detaylı bir liste oluşturamamıştı. Aklına gelmeyen daha pek çok isim olmalıydı. Neden bu kadar zordu bu iş? Keşke onca nefret mektubunu yırtıp atmamış olsaydı.

Yine de her şey bitmiş sayılmazdı. Durup durup aklına gelen öyle bir satır vardı ki unutması imkânsızdı.

Dizüstü bilgisayarını açıp Google'a İncil ayetleri yazdı.

Aradığı şey çıkmamıştı. Sadece dini metinlerin ve İncil'e göndermelerin yapıldığı sayfalar sıralanmıştı o kadar. Twyla aramasına Bath, Birleşik Krallık ifadesini de ekledi. Ekranda sanki düşünüyormuşçasına dönen bir ok vardı.

Ve işte en sonunda aradığı şey ekranda belirmişti.

Bath Yüce Azizler Kefaret ve Kurtuluş Kilisesi'ne
Hoş Geldiniz.

Twyla kilisenin adını görür görmez, iki gün önce kapısına gelen adamın da aynı şeyi söylediğini hatırlamıştı.

Hızla sayfayı aşağıya indirerek içeriğe göz attı. Sayfanın en altında, gülümseyen kilise cemaati üyelerinin fotoğrafları ve kilisenin tarihçesi arasında aradığı 3:7 numaralı ayet duruyordu.

On Beşinci Bölüm

Bölgede Yüce Azizler adında tek bir kilise vardı. Kilise Bath'e özel taş duvarları, eski demir kapısı ve kapısının üzerinden sarkan gaz lambasıyla oldukça etkileyiciydi. Öğrenciler her gün bu kilisenin önünden geçip gidiyor, parmaklıklardan içeri çomaklar sokuyor, kargalar çatı kiremitlerinin üzerine tünüyor ve ağaçlardan düşen yapraklar avluda birikiyordu.

Ancak kilisenin görsel şölen vadeden bu dış görünüşünün aksine, oldukça tuhaf bir özelliği de vardı. Kilisenin kapısından içeri giren ya da dışarı çıkan kimseyi göremiyordunuz. Açık pencerelerden dışarı pazar günleri, ne cemaatin söylediği ilahi sesleri ne de rahibin dingin duaları sızardı. Sanki kilise ıssız ve kaderine terk edilmiş bir yerdi.

Yüce Azizler Kilisesi, cemaatin üyeleri tarafından evden idare ediliyordu. Kilise sadece görünen bir yüzden ibaretti. Nadir zamanlarda kullanılıyordu çünkü üyeler, duvarların ardında değil sokaklarda dua etmekten yanaydılar.

Kilisenin kayıtlı iki yüzden fazla üyesi vardı. Tüm bu üyeler kapı kapı dolaşmaya ya da bir alışveriş merkezinde

ellerinde mikrofonlarla Tanrı'nın emirlerini dillendirmeye gönüllüydü.

Twyla ismi görür görmez, onu daha önce nerede gördüğünü anımsadı. Şehir merkezindeyken pek çok kez, Charlie'nin bebek arabasını kendine siper edinerek bu ilan tahtasının yanından geçmişti. Tahtada, "Çok geç olmadan evvel ruhunuzu kurtarın!" yazıyordu.

Twyla artık kapıya gelen adamın, ona neden çok geç olmadan evvel Charlie'yi kurtarması gerektiğini söylediğini anlayabiliyordu. Bu kilise uyarılar kilisesiydi. Aslında adı Kum Saati Kilisesi olsa isabet olurdu. Böylece çatısına bir kum saati yerleştirip, kum taneleri döküldükçe yaşanmaması için uyarıda bulundukları tüm o felaketlere geri sayım yapabilirlerdi.

Bu kilisenin üyeleri buna nasıl katlanıyorlardı? Her şeyin bu kadar kötü bir sonu olacağını nasıl düşünebiliyorlardı? Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Twyla'ya kalsa bu soruların cevaplarını isterdi fakat o cuma sabahı polisin, cevaplanmasını istediği çok daha basit soruları vardı. Twyla o gün ilk iş olarak onlara kilisenin adını vermişti ve Yüce Azizler Kilisesi'nin üyeleri için hemen bir soruşturma başlatılmıştı.

Polis memurlarından birinin dediğine göre kilise yönetiminden bir hanımefendi, Ridleylerin kapısını o gün kimin çaldığını söylemenin çok zor olduğunu söylemişti. Kapıdaki herhangi bir kişi olabilirdi.

Memur, Twyla'ya, "Oradan biri Charlie'nin adını biliyordu," dedi. "Nerede yaşadığını ve ertesi gün ameliyata gireceğini de...

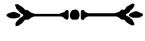
Hangi delikte saklanıyor olursa olsun onu bulmamız çok sürmeyecektir."

Bu sözler Twyla'nın aklında hiç de hoş görüntüler canlandırmıyor olsa da, duruma fazlasıyla uyuyordu. Adam o an gözüne tıpkı bir solucan gibi görünmüştü. *Solucan gibi saydam.* Belki de Twyla bunu kendi kafasında yaratıyordu. Çünkü üzerinden günler geçtikçe, Twyla'nın hem kendisine hem de başkalarının değerlendirmelerine olan güveni giderek daha da azalıyordu.

Memurun yanında olması iyi bir şeydi. Eileen şu an mutfaktaydı ve dün akşam Twyla'nın göstermiş olduğu sevgi gösterisinin ardından ona karşı mesafesini koruyordu. Eileen sınırlara inanan ve bunu yaratan biri olarak, Twyla'nın davranışını biraz fazla bulmuş olmalıydı. Bindy durmadan arayıp bir gelişme olup olmadığını ve elinden bir şey gelip gelmeyeceğini soruyordu. Stephen da yola çıkmıştı bile. Ama Twyla'nın zihnine iyi gelebilecek tek kişi yanında yoktu.

Dylan dışarıda Charlie'yi arıyordu. Dediğine göre bu şekilde kendini daha çok işe yarıyormuş gibi hissediyordu. Polisin aramalara devam etmesinin çok önemli olduğunu birkaç kez vurgulamış olsa da Twyla, elinde olmadan Dylan'ın bir diğer amacının ondan uzaklaşmak olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Öte yandan bu duyguya kendini kaptıramazdı, çünkü hislerine hiç güvenmiyordu. Dylan'ın amacı belki de gerçekten sadece oğlunu aramaktı, o kadar.

Paul işlerinin arasındaki boşluklarda parka gidiyordu. Burası şehirde en sevdiği noktaydı. Bath'te büyümüştü, çocukken anne ve babasıyla da aynı yere geldiğini hatırlıyordu.

Paul dizlerinin üzerine koyduğu kitabı ve uykusuzluktan kapanan gözleriyle bir karaağacın altına otururdu. Kitabından birkaç sayfa okuduktan sonra içi geçerdi ve ona işe gitmesini hatırlatan alarmın sesiyle uyanırdı.

Ancak bugün kitap okumaya vakti yoktu. Patronu az önce Ridleylerin oğlunun kaybolduğunu söylemişti ve Paul, kafasını biraz olsun dağıtabilmek için parka gelmişti. Patronu çok istese de bu kayıp hikâyesini haber yapmayacaktı. Çünkü son zamanlarda manşetler başka bir kayıp vakasına odaklanmış durumdaydı. "İki kayıp hikâyesi dengemizi bozar," demişti.

Paul kendi kendine bu konunun dengeyle nasıl bir ilgisi olduğunu düşündü.

Bir diğer kayıp, bölgedeki milletvekillerinden birinin on yedi yaşındaki Jones adlı oğluydu ve onun da nehirde boğulduğundan şüphe ediliyordu. O çocuk bulunur bulunmaz –ki patron o haberle yüksek bir tiraj yakalamayı umuyordu– insanlara hazırladıkları Ridley haberini sunacaklardı.

Paul parka girmeden önce istemsizce arkasına baktı. Ama Twyla Ridley gelmeyecekti. En azından bugün, oğlu yanında değilken gelmeyeceği kesindi.

Paul onun için çok üzülüyordu. Onu belki de bir daha hiç göremeyecekti. Tek umudu ona burada rastlamaktı. İkisi de şehirdeki onca ağacın arasında hep aynı ağacın altını seçiyordu.

Dylan neredeyse tüm cuma gününü yürüyerek geçirdi. Tarlalarda, ormanda, terk edilmiş çiftliklerde Charlie'yi aradı. Twyla'ya cep telefonunun yanında olacağını ve ona ihtiyaçları olursa hemen bir taksiye atlayıp geleceğini söylemişti. Evde oturmaya dayanamıyordu. Üstelik bugün Stephen da kızına destek olmaya geliyordu. Yani Twyla yalnız olmayacaktı.

Dylan her ne kadar Charlie kaybolduğundan beri geçen her günün, her saatin, her dakikanın farkında olsa da tarihi doğrulamak için saatine baktı.

Polis elinden gelen her şeyi yapıyordu ama şu ana kadar bir şey bulamamışlardı. Adli tıp raporları ikna edici değildi. Basına haber verilmişti fakat şu an gündemde olan milletvekilinin kayıp oğlu olduğundan bunu haber yapmayacaklardı. Charlie dünyada kaybolan tek çocuk değildi. Hayatta her şeyde olduğu gibi bu işte de bir sıra vardı. Bu ufacık şehirde bile kayıp başka bir ruh daha vardı ki söylenenlere bakılırsa, o da mümkün olabilecek en kötü şekilde kaybolmuştu.

Dylan havaya bir toz bulutu kaldırarak patikadaki bir taşa kızgınlıkla tekme savurdu. Tüm kalbiyle içinden, gücü her şeye yeten bir dev olabilmeyi geçiriyordu. Böylece istediği an kum fırtınaları, gök gürültüleri ya da dolu yaratabilir ve koca dünyayı avucunun içine alıp, tıpkı bir sürpriz yumurta gibi sallayıp içini dökerek oğlunu bulabilirdi.

Öte yandan his, üzerinde tam tersi bir etki yaratmış ve dikkati birden bu dünyada ne kadar da önemsiz olduğuna kaymıştı. Bir anda kendini devasa bir kanyonun ucunda,

bozguna uğramış minicik bir karınca gibi hissetti. Bir tarlanın tam ortasındaki ağaç kütüğüne oturup etrafına bakındı. Nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de acil bir durumda eve taksiyle gidemeyecek kadar uzak ve sapa bir yerdeydi. Kazağını çıkarıp gömleğini silkeleyerek biraz serinlemeye çalıştı. Sıcak bir gündü.

Ağzına bir ot sapı alarak çiğnemeye başladı. Tarlada böylece oturmak ona ne kadar da iyi gelmişti. Sanki burası etrafta bir traktörden başka şeyin olmadığı sakin, sessiz, yalın bir dünyaydı. Dylan'ın, Charlie için istediği tam da buydu işte; basit bir yaşam. Birlikte vakit geçirmekten hoşlanan, birbirlerinin hikâyelerini ve birbirlerini dinleyen bir aile olabilmek istiyordu sadece. Küçücük bir çocukken bu güzellik elinden alınmıştı çünkü. Kendi çocukluğuyla ilgili ilk aklına gelenler huzursuzluk, çatışma ve karmaşadan ibaretti.

Onu adım adım Molly'ye çeken şey bu muydu? Sahi, ona doğru kayıyor muydu yoksa?

Dylan omuzlarını silkti. Şimdi nereden çıkmıştı bu? Neden böyle saçma bir soru aniden kafasını kurcalıyordu ki?

Etrafta kimseler yoktu. Ne bir kuş ne de başka bir hayvan. Sadece hemen yanındaki geniş bir yaprağın üzerinde bir uğurböceği vardı, o kadar. Dylan, uğurböceğine doğru hafifçe üflediğinde böcek kanatlarını açıp uzaklaştı.

O uzaklara doğru kanat çırparken, Dylan başını ellerinin arasına almış ağlıyordu.

Stephen kafasını kaldırıp eve baktı. Her zaman olduğu gibi araba yolculuğu onu yine yormuştu. Aslında trene binmek çok daha kolay olabilirdi, ama yolu yarılayıncaya dek bu aklına bile gelmemişti. Ayrıca Stephen yolun kontrolünün kendisinde olmasını seviyordu ve toplu taşıma araçlarında böyle bir şansı yoktu.

Stephen o gün oraya Twyla'ya destek olmaktan çok, ona yardımcı olmak için gelmişti. Twyla gelmesine gerek olmadığını söylemiş olsa da Stephen kendini buna mecbur hissetmişti.

Kapıyı açan Charlie'nin büyükannesi oldu. Stephen onu görmeyi hiç beklemiyordu. Kapıda durup birbirlerine anlamsızca gülümserlerken, Stephen kadının adını hatırlamaya çalışıyordu.

Bir zamanlar oldukça güzel bir kadın olduğu belliydi. Gözlerinde gri bir kaşmir kazağın rengi ve yumuşaklığı vardı. Dudaklarının kenarları, içinde kopan fırtınaları saklamak istercesine her daim yukarı kıvrılmış olurdu. Ne var ki Stephen mesleğini o kadar uzun yıllardır yapıyordu ki depresyonu nerede görse tanırdı. Kimileri depresyonu, tıpkı şık bir kaban gibi üstlerinde taşırdı. Kimileriyse tıpkı bu kadın gibi –neydi adı, Elinor muydu? Yoksa Elsie mi?– daha derinlere saklarlardı. Onu tehlikeli bir sır gibi yutup yok etmeye çalışırlardı. Bu numara Stephen'ı sadece bir kez yanıltmıştı, onun da çok acı sonuçları olmuştu. Bu yüzden artık bu konuda çok daha dikkatliydi ve nerede görse depresyonun âdeta kokusunu alırdı.

Büyükanne, "Siz Stephensınız, öyle değil mi?" diye sordu. Üzerinde dantel bir önlük vardı. "Elinizi sıkardım ama ben de

tam çörek yapıyordum." Un içindeki ellerini havaya kaldırdı. Nezaket ve iyi niyet kokan çok tatlı bir İrlandalı aksanı vardı. "Lütfen, içeri gelin."

Stephen içeri adım atar atmaz Twyla koridorda göründü. Büyükanne hızla mutfağa yöneldi.

Twyla babasının önünde durdu. Omuzları sanki gömleğinin askısını çıkarmayı unutmuşçasına dimdikti. Onu son gördüğünden bu yana hayli zayıflamıştı.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi ve dönüp koridor boyunca yürüdü. Stephen'ın da arkasından gelmesini mi bekliyordu?

Birlikte mutfağa girip, çörek hamuru yoğuran büyükannenin yanından geçtiler. Twyla askılardan iki tane fincan aldı ve bu kez çamaşır odasından geçerek birlikte bahçeye çıktılar. Bahçede dövme demirden bir masayla sandalyeler vardı. Paris'te meşhur olan adaçayı yeşili, uzun ince bacaklı takımlardandı. Masanın üzerinde de dergiler ve içi dolu bir çaydanlık duruyordu.

Twyla oturup, iki fincanı da çayla doldurdu ve bakışlarını gökyüzüne dikti.

"Bu benim çayım mı?"

Twyla omuzlarını umursamazlıkla silkti. Stephen bunu bir evet olarak kabul edip masaya oturarak kızına katıldı. Aslında çay çok iyi bir fikirdi çünkü dili damağı kurumuştu. Londra'dan Bath'e gelene kadar berbat bir trafik vardı.

"Zayıflamışsın. Bir şeyler yemiyor musun?"

Twyla omuzlarını bir kez daha silkti.

"Onun varlığının büyük yardımı olmalı... Neydi adı? Dylan'ın annesinden bahsediyorum."

"Eileen," dedi Twyla.

"Evet, Eileen." Stephen onu başıyla onayladı. "Dylan nerede?

"Dışarıda, yürüyüşte." Twyla çayından bir yudum aldı.

"Yürüyüşte mi?"

"Charlie'yi arıyor."

Twyla üzerine vuran sabah güneşiyle ne kadar da güzel ve kırılgan görünüyordu. Stephen dehşetle kızının annesine ne kadar benzediğinin farkına bir kez daha vardı. Özellikle bugünkü hâliyle her zamankinden daha çok benziyordu sanki.

Stephen sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Bunca yıl sonra bile Robin'in güzel özelliklerini hatırlamak canını yakıyordu. Onunla alakalı iyi şeyleri hiç anımsamamak en güzeliydi aslında. Bu sayede ne yas tutuyor ne de kaybettiklerine özlem duyuyordu.

Gözleriyle Twyla'nın baktığı yeri takip edip, kızının neye baktığını anlamaya çalıştı. Bitki saksılarına bakıyor gibiydi.

Demek kapıya gelen kilise üyesi adam Twyla'yı, Charlie'nin arka bahçeden alıp götürülmesini sağlayacak kadar uzun süre oyalamıştı. Stephen polisin adamı ne kadar sürede bulabileceğini merak ediyordu.

Twyla, "Bulmaları uzun sürmez," dedi.

"Kimi?"

"Kilise üyesi adamı."

Stephen bakışlarını kızına dikti. O kelimeden nefret ettiği için ona "psişik" değil, "sezgileri kuvvetli" diyecekti. Twyla

altıncı hissi güçlü bir insandı, tıpkı annesi Robin gibi. "Bir gelişme mi oldu?"

"Kilisenin adını hatırlayabildim. Şimdi polisler onun üzerinde çalışıyorlar."

"Güzel. Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü bundan hiçbir şey çıkmayabilir de."

"Anladım, anlaşılan polisler oldukça iyi çalışıyorlar."

"Bana göre öyle," dedi Twyla. "Sence?"

"Basınla irtibat kuruldu mu?"

Twyla babasına boş gözlerle baktı. "Sıramızı beklememiz gerekiyormuş. Kayıp olan bir çocuk daha var; bir milletvekilinin oğlu." Twyla sanki eline ağır gelmişçesine fincanını masanın üzerine bıraktı. Stephen gitmeden önce kızını bir şeyler yemesi için teşvik etmeliydi. "Çocuğun nehre düşmüş olabileceğini düşünüyorlar."

Stephen, "Zavallı çocuk," dedi.

Kızının solgun yüzündeki çizgilere, yanaklarına dağılan çillere baktı. Gözlerinin önünde sanki hâlâ dört yaşındaki Twyla var gibiydi. Bir çiçeği incelerken burnunu kırıştıran ya da babasının sakalını çekiştirerek, yerinden çıkıp çıkmayacağını anlamaya çalışan küçük bir kızdı sanki. Ancak artık ne o sakallar kalmıştı ne de dört yaşındaki küçük kız.

O an telefon çaldı. Twyla sanki kimseyle konuşacak önemli bir şeyi yokmuş gibi bıkkınlıkla içeri kaçtı.

Bu, Stephen için içerideki büyükanneyle konuşmak adına eşsiz bir fırsattı. İyiden iyiye kıstığı sesiyle, "Onun için çok endişeleniyorum," dedi.

Eileen yaptığı işe ara vermedi. Çörekleri yapmayı bitirmiş, hızlı hareketlerle ellerini yıkıyordu. Sıkıntıyla başa çıkabilmek için kafa dağıtmanın en iyi yollarından biri bu olmalıydı.

"Ah, her zaman böyle değil," dedi Eileen. "Az önce daha iyiydi ama siz gelmeden yaklaşık bir saat önce yeniden kötüleşti. Çay saati geldiğinde kendini toparlayıp koşturmaya, listeler falan yapmaya başlar."

"Listeler mi?"

"Evet. Liste yapmaya bayılıyor." Eileen dönüp ellerini önlüğüne kuruladı.

Stephen içinde bir an bu kadının kızı hakkında bildiklerine dair bir kıskançlık, bir öfke kabardığını hissetti. Ağzını açıp bildiği eski Twyla ile ilgili bir şeyler söylemek istedi. Belki çocukluğundan hatırladığı bir şeyler söyleyebilirdi ama Eileen susacak gibi değildi.

"Kızınız muhteşem bir iyimser," dedi. "Bu zor durumu atlatmaya son derece kararlı." Çamaşır odasına gidip, makineden çamaşırları almadan önce üzerindeki önlüğü çıkarıp, fırının üzerindeki askılıklara astı. "Bunun için ona hayranlık duyuyor olmalısınız."

Eileen, Stephen'ın üzerinde iyiden iyiye üstünlük kurarken, aniden durup uzun uzun baktı. "Ailemize ilk katıldığı zaman isminin anlamına bakmıştım. 'Alacakaranlık' demekmiş, öyle değil mi? Çok güzel ve nadir bir isim. Siz mi seçtiniz?"

Stephen bu dost canlısı İrlandalı kadına –aslında kendisinin olması gereken yerde olan ve onun bilmesi gereken şeyleri bilen bu kadına– bakarak ağlamak istedi. Kariyerinin zirvesinde bir psikoterapist olarak bağıra bağıra ağlamak istiyordu.

"Hayır," dedi. "Annesi, Robin seçmişti."

Kadın, sanki hamurun nasıl kabarabileceği üzerine basit bir konuşma yapıyorlarmış gibi düz bir tavırla, "Ne hoş," dedi. "Yukarı çıkıp ütüye başlasam iyi olur. Akşam yemeğine kalacak mısınız?"

Stephen neredeyse koridoru yarılayan kadının arkasından bakakalmıştı. "Efendim? Ha, evet, lütfen. Akşam yemeği. Tabii."

Aniden açılan salonun kapısının ardında Twyla göründü. Babasını görür görmez, Twyla'nın yüzüne kocaman bir tebessüm yayılmıştı. Sarı saçları ve çilleriyle âdeta bir ışık huzmesi gibiydi.

"Onu bulmuşlar, baba!" diye bağırarak kollarını babasının boynuna doladı. "Kilise üyesi adamı! Yakalamışlar!"

Polis, Twyla'ya şüphelinin bir fotoğrafını e-posta ile atmıştı. Twyla görür görmez onu tanıdı. Adamın adı Collins'ti ve Bath'in yaklaşık on beş kilometre güneyindeki Midsomer Norton'da yaşıyordu. Sorgulama için Bath'e getirilmişti ve herhangi bir bilgi elde eder etmez, görevli memur onları ziyaret edecekti.

Twyla hiç vakit kaybetmeden dönmesi için Dylan'ı aradı. Eve koşa koşa gelen Dylan, soluk soluğa ve kan ter içindeydi. Twyla'yı görür görmez onu çok mutlu edecek bir şey yapmış ve elini tutarak sıkmıştı.

Stephen ve Eileen ile birlikte akşam yemeğinde, Twyla'nın kederinden tadını alamadığı bir kıymalı patates yemeği yediler.

Sonra da salonda Stephen'la birlikte oturup televizyon kanalları arasında boş boş gezinerek dergi karıştırdılar. Eileen durmaksızın elinde çay ve bisküvi dolu tepsilerle çıkageliyordu. Eileen'in kendini meşgul etme yöntemi de buydu işte. Kimseyi rahatsız etmemeye çalışarak durmaksızın ev işleri yapıyordu. Evdeki varlığının tek belirtisi, tıpkı bir solucanın kumlarda bıraktığı iz gibi ardında bıraktığı katlanmış tertemiz çamaşırlardı.

Hava kararmaya başlayınca Stephen eve dönmek üzere ayaklandı. Pazar günü yeniden geleceğini ve Dylan için de uygunsa kafasını dağıtmak için Twyla'yı biraz açık havaya çıkarmak istediğini söyledi.

Dylan, Stephen'ın elini sıkarken, "Burada istediğin kadar kalabilirsin, Stephen," dedi. "Böylece onca yolu gidip gelmek zorunda kalmazsın."

"Gerek yok," diyerek yanıtladı Stephen. "Benim için sorun değil." Ardından Twyla'ya döndü. "Hepiniz biraz dinlenseniz iyi edersiniz."

Babasının kibar ses tonu Twyla'yı hayli şaşırtmıştı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Görevli memurun gelmesi akşam onu bulmuştu. Geç kaldığı için özür dileyen memurun mahcup tavrının yanı sıra, yüzünde de sıkıntılı bir ifade var gibiydi. Onları birazdan duyacaklarına hazırlamaya çalışan bir hamle yapıyordu sanki.

"Üzülerek belirtmeliyim ki Collins salıverildi," dedi.

Dylan aniden ayağa fırlayarak, "Ne?" diye bağırdı.

Twyla da ayağa kalkmıştı. "Ama neden?"

Memur dudağını bükerek, "Yasa dışı bir durum yok," dedi. "Dediğine göre aranıp çağırılmış."

Twyla'nın yanakları öfkeden al al olmuştu. "Ne? Ama bu imkânsız."

"Aslında değil." Memur sözlerine devam etmeden önce topuklarının üzerinde yaylandı. "Sizin onu arayıp, size rehberlik etmesi için ona ihtiyacınız olduğunu söylediğinizi iddia etti."

Dylan, "Rehberlik mi?" diye sordu.

"Aynen öyle. Kilise üyeleri geçen hafta bir yakınınızdan telefon almışlar. Arayan adını vermemiş ama onlara bir zaman verip, sizin onları bekliyor olacağınızı söylemiş."

Twyla, "Ama bunu kim yapabilir?" diye sordu.

Memur, "Kim bilir?" dedi. "Biz de bunun cevabını sizin vermenizi umuyorduk."

Oda bir anda sessizliğe gömüldü.

Twyla kendini yeniden koltuğa bırakırken, "Bunlar tamamen deli saçması," dedi.

Dylan da karısına katılarak, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Twyla kocasına nasıl hissettiğini sormaya gerek bile duymadı, çünkü yüzündeki ifadeye bakılırsa yeterince umudu kırılmış gibi görünüyordu.

Memur derin bir iç çekip, sakalının kısa kıllarını çekiştirdi. "Şimdilik ben de için bilemiyorum, fakat bir şey öğrenir öğrenmez sizi arayacağım."

Twyla ve Dylan memura teşekkür edip, onu yolcu ettiler.

Eileen gideli bir saat olmuştu. Loş ışığın yıkadığı evde yalnızca ikisi kalmıştı şimdi. Baş başa kalmayalı ne kadar uzun

zaman olmuştu? Twyla şöyle bir düşününce, Charlie'nin doğduğu gün olduğunu hatırladı.

Twyla, Dylan'ın elini tutmak için uzandıysa da Dylan yine kendini çekti. Collins'i bulmuş olmaları onu bir an için heyecanlandırmış, korkularını azaltmış ve ona umut vermişti. Ama işte sonunda yine elleri bomboştu. Ve Twyla bir kez daha, Dylan'ın ondan biraz daha koptuğunu hissetti.

On Altıncı Bölüm

Bindy arabayı annesinin hoşlanmayacağı kadar hızlı sürüyordu. Eileen arabanın ön koltuğunda, kucağında kol çantasıyla sanki bir teleferikteymiş gibi tepesindeki tutamaca sıkı sıkıya yapışmıştı.

Ne var ki bu Bindy'nin elinde değildi. Annesinin bu resmi tavırları onu daha da sorumsuz davranmaya teşvik ediyordu. Virajları çok hızlı döndüğünün de, annesinin arabaya binmeden önce durmadan dua ettiğinin de farkındaydı. Demek ki insan belirli bir yaşa geldiğinde, anne ve babasıyla ilişkisi böyle bir hâl alıyordu. Senden bir şey istediklerinde, ne olduğuna bakmaksızın tam tersini yapmak adına güçlü bir istek duyuyordun. Bu doğanın sana, sen artık bir yetişkinsin, kendi kararlarını kendin almalısın, ailenin işine burnunu sokmasına izin verme, deme biçimiydi.

Bugün ikisi birlikte bir kilise etkinliğine katılacaklardı. Eileen annesini götürmeyi teklif etmişti. Bugün cumartesi olduğu için Dylan, kendi başlarının çaresine bakabileceklerini, Eileen'in gelmesine gerek olmadığını söylemişti. Ancak

annesi kendini meşgul edecek bir şey bulamazsa kafayı yiyebilirdi. Ülkeyi savaşa sokmuş bir başbakan gibi bir gecede yaşlanmıştı sanki. Belki de yarın sabah uyandığında kafasında hiç saç kalmadığını görecekti. Bazen böyle şeyler olurdu.

Saçları dökülse de dökülmese de Charlie'nin kayıp oluşu Eileen'in canını çok yakıyordu. Daha önce böylesi bir acıyı bir kez daha yaşamıştı ve şimdi hiç kimsenin o olaydan bahsetmeye dili varmıyordu. Aslında bunun için ortak bir karar aldıkları falan yoktu. Hiç kimse bundan sonra Felicity'den bahsedilmeyecek diye bir kural koymamıştı. Bu, hepsinin kendi seçimiydi. Bindy çalıştığı dişçideki dergilerde insanların acıyla başa çıkmak için farklı farklı yöntemler kullanabildiğini okumuştu. Kimisi kayıplarının ruhlarına mabetler, adlarına özel odalar, köşeler düzenlerken, kimisi de bu konunun üzerini tamamen kapatabilirdi. Bir şekilde onun ailesi de acıyla aynı şekilde başa çıkmayı seçmişti. Ve onca farklılıklarına rağmen aileyi bir arada tutan da bu dillendirilmeyen ortak fikir birliğiydi.

Sonra Charlie Ross gelmişti. Eileen ona çok düşkündü. Bunun sebebi sadece onun tek torunu oluşu değil, aynı zamanda engelinin ona Felicity'yi hatırlatıyor olmasıydı. Charlie'nin Noel gecesi doğmuş olması da Eileen'in onun bir kurtarıcı ve kendisi için ikinci bir şans olduğuna dair inancını artırmıştı.

Ve şimdi o tatlı çocuk üç gündür kayıptı. Ne kadar korkunçtu. Eileen hiç durmadan ellerini ovuştururken vücudu titriyordu. Fakat bunu isteyen kendisiydi. Tanrı'ya o ameliyata engel olacak bir şey yaşanması için yalvarmıştı. Şimdi

yüksek sesle söylendiğinde kulağa ne kadar da hastalıklı bir düşünce gibi geliyordu. Bindy annesinin bu düşüncelerine son derece karşıydı. Tanrı'ya dua ederken daha dikkatli olmalıydı.

"Dylan son zamanlarda çok fazla dışarı çıkıyor," dedi Eileen.

Bindy, annesinin ses tonundan hislerini çözmeye çalışarak gözlerini yan tarafa doğru kaydırdı. Ama annesinin ne hissettiğini söylemek hayli zordu. Dudaklarını sımsıkı kenetlemiş, gözlerini de havaya dikmişti.

Bindy, "Belki de kendini o şekilde meşgul etmeye çalışıyordur," dedi.

Eileen cevap vermedi.

Dylan nerede sorun varsa oradan kaçardı. İkisi de bunu çok iyi biliyordu. Charlie kayıp olduğu sürece, Dylan'ın kaçma isteği hiç bitmeyecekti. Felicity'nin ölümünde de aynı şeyi yapmıştı. Yemek masasında ailenin geri kalanına katılması haftalar, hatta aylar almıştı. Aynı odada olduklarında ailecek takındıkları tavra da, ortak kayıplarının ağırlığına da katlanamıyordu. Dylan bunu hiç dillendirmese de Eileen bunu çok iyi biliyordu. On bir yaşındaki yüzünden bu açıkça okunuyordu. Ve işte şimdi, yine aynı ifade gelip yüzüne oturmuştu.

Twyla tam anlamıyla ona göre bir gelindi. Yeterli enerji ve olumlu düşünceyle tüm sıkıntıların geride bırakılabileceğinin, geçmişinden kaçabileceğinin kanıtıydı.

Dylan evlendiği gün, güzelliğiyle ışık saçan karısının elini havaya kaldırıp âdeta, *Gördünüz mü?* der gibi bakmıştı. *Hayat hep üstüne gelecek ve karanlık olacak değildi ya. İzleyin ve öğrenin!*

Ancak hayat hiç de beklediği gibi olmamıştı. Çünkü karısının bitmek bilmez iyimserliği ve mükemmeliyetçilik duygusu, Dylan'ı felakete sürükleyecekti.

Dylan'ın tahmin etmediği ve asla da tahmin edemeyeceği diğer şey de, engelli bir çocuğunun olma ihtimaliydi. O ne kadar kaçmak istese de karanlık geçmişi ve Fee'nin varlığı, hayatı boyunca ruhunun derinliklerinde hissedeceği ağır bir yük olmaya devam edecekti.

Bindy arabayı kilisenin otoparkına park ederken Eileen'e, "Sence Twyla ile konuşmalı mıyız?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Dylan hakkında. Daha önce de bir şey olduğunda böyle davrandığını söylesek mi?"

"Ne olduğunda Bindy?"

Bindy somurtarak emniyet kemerini çözdü. Konuşmanın faydası yoktu. Kiliseye adım atıp tütsünün belli belirsiz kokusunu içine çekerken annesinin, arkadaşları tarafından içtenlikle kucaklanmasını izledi. Nihayet kendini ait hissettiği ve huzur bulduğu bir yer bulmasına sevinmişti. Çünkü Bindy kendisine henüz öyle bir yer bulamamıştı.

Kilisenin arka taraflarında kendine karanlık bir köşe bulup oturdu ve gözlerini sol taraftaki mozaik pencerelere dikti. Mozaiklerden birinde maviler içindeki bir annenin, saygıyla eğilerek çocuğunu İsa'ya sunması resmedilmişti.

Bindy üzerindeki paltoya biraz daha sıkı sarıldı. İçerisi çok soğuktu. Bir an annesinin onu aradığını gördü. Çaylar servis edilmeye, kekler dilimlenmeye başlamıştı ama Bindy'nin onlara katılmaya hiç niyeti yoktu.

Bakışlarını mozaiklerde resmedilen çocuklardan birinin üzerine dikti. Çocuğun sarı saçlarının kıvrımını, ışığın üzerine vurarak özellikle onu aydınlatmasını ve diğer çocuklar dururken güneşin onu seçmesini uzun uzun inceledi. O an güneşin oraya düşmesi gerekiyordu demek ki...

Twyla için de aynı şey geçerliydi. O bitmek bilmeyen iyimserliği, dokunduğu her şeye neşe verme hâli... Aslında bunların hiçbirini planlayarak yapmıyordu. Sadece şanslı bir kadındı o kadar. Her nasılsa geçmişinden yara almadan kurtulmuştu. Belki annesini çok küçük yaşta kaybetmişti, ama henüz birini kaybetmenin acısını irdeleyecek kadar büyümemişti. Söylediğine göre o dönemleri doğru düzgün hatırlamıyordu bile.

Ama günün birinde işler değişebiliyordu işte.

Bindy kendini haklı çıkarmak istercesine kollarını birbirine bağladı. Bu utanç verici düşünceler beynine hücum ettikçe, kalbi giderek daha da hızlı atıyordu. Çok kötü bir durum olduğu doğruydu ve Bindy, yeğeni Charlie'nin böylesi bir şeyi yaşamasını asla istemezdi. Fakat Twyla'nın zor zamanların üstesinden nasıl geldiğini görmek onun için eğlenceli olacaktı. Ne de olsa hayattaki en zor şey büyük bir güçlükle karşılaşıldığında ayakta kalabilmekti.

Dylan uzunca bir süre Twyla'yı, Bindy'ye karşı korumuştu. Ona göre yetersiz olan taraf her zaman Bindy'ydi.

Huysuz bir ihtiyar gibi davranma Bindy!

Kafanızı çevirin, çocuklar!

Çocuklar... Ah. Bindy gözlerini kapadı. Çocukları olsun hiç istememişti. Belki Fee'yi tanımamış, onca yıl onun

bakıcısı olmamış olsa çocuk sahibi olmak gözünc o kadar da itici görünmezdi. Birini çok sevip, onun için hayatı kolaylaştırmak istediğinde işlerin sarpa sardığına şahit olmamış olsa, o da kendi çocukları olsun isteyebilirdi. Fakat Fee'yi tanımış ve birini kaybetmenin acısını öğrenmişti. Artık hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Deyim yerindeyse Twyla'nın geçtiği yollardan o dönüyordu. Öyle ki ona bir yol haritası bile verebilirdi. Ancak o da bir zamanlar Twyla gibiydi, Dylan bu gerçeği unutuyordu. O da birilerinin hayatını iyi yönde değiştirmek istemişti. Hatta bu yönde ilerleme bile kaydetmişti. Felicity'nin konuşma terapisti ona işaret diliyle konuşmayı öğretmeye çalışırken, Bindy de ona bir ses birleştiricisi bulmanın yollarını arıyordu. Ayrıca orta öğretim sertifikasını almaya, Dylan'a göz kulak olmaya, sabahları annesini uyandırıp üzerini giydirmeye ve her gece babasının anahtarıyla kapıyı açma sesine kulak kesilmeye çalışıyordu. En büyük korkusu bir gün o anahtar sesini duyamayacak olmaktı.

Bindy başını eğip ellerini birleştirdi. Kafasını çay fincanından ve meyveli kekinden kaldıran herkes onun huşu içinde dua ettiğini düşünebilirdi. Ancak dua etmek Bindy'nin şu dünyada yapacağı en son şeydi. Çünkü bu onu kesinlikle rahatlatmıyordu.

Kalbi öyle delicesine atıyordu ki sanki göğsünde değil boğazındaydı. Yeniden o ana, o güne dönmek cesaret gerektiriyor olsa da Bindy tam da şu an buna hazırdı.

Bindy'nin orta öğretim sertifikası için biyoloji sınavına gireceği günün sabahıydı. Hiç ders çalışmamıştı. Ne de olsa

beyin anlamsız bir kütleydi; üreme organları da molekül israfından başka bir şey değildi.

Bindy o sabah nefes nefese kalmış bir hâlde, ter içinde yorganına sarılarak uyanmıştı. Rüyasında sınavı kaçırdığını görmüştü. Saati bozulmuştu ve okula vardığında herkes okuldan çıkıyordu. Üstelik hepsi birden, "*Sınavı kaçırdın, Ridley, seni beceriksiz*," diye bağırıyordu.

Bindy perdeyi kenara doğru çekerek içeriye, duvardaki saati görebilecek kadar gün ışığı girmesini sağlamıştı. Şükürler olsun ki saat daha sekizdi.

Yeniden yorganının altına girip, "Fee," diye fısıldamıştı.

Felicity uyuyormuş gibiydi.

Bindy bir an bunun pek de alışılmış bir şey olmadığını düşündü, ama imkânsız da sayılmazdı. Fee genelde her sabah şafak söker sökmez inlemeye başlardı. Ancak bugün nedense çok derin bir uykuda gibiydi. Bu onun için iyiye işaretti.

Bindy üzerindeki yorganı atıp, ayağına terliklerini geçirmişti. Yatak odası karanlık olsa da el yordamıyla ilerleyebiliyordu. Felicity son derece düzenli bir oda arkadaşıydı. Hem eşyaları hem de ihtiyaçları yok denecek kadar azdı. Makyaj malzemeleri de, posterleri de yoktu. Sadece bir tekerlekli sandalyesi ve birkaç egzama kremi vardı, o kadar.

"Fee?" Bindy elini kız kardeşinin başına koymuş ve saçlarını yüzünden çekmişti.

Şaşkınlıkla Fee'nin yüzünün beklediği yerde olmadığını görmüştü. Fee her zamanki gibi yan yatmıyordu, yüzüstüydü. Bu kez alnına dokundu, buz gibiydi. Üzerindeki yorgan gece uyurken düşmüş olmalıydı.

Bindy içinin ürperdiğini hissetmişti.

Fee'yi omuzlarından ve kalçalarından tutarak sırtüstü çevirmişti. Kadife geceliğinin altından bile sivri kemikleri belli oluyordu. Bindy birkaç dakika sonra Fee'nin yatağının ucuna oturup, kardeşinin buz kesen elini avucunun içine almış ve sımsıkı tutmuştu. En sonunda kardeşinin yüzüne bakacak cesareti topladığında, o tatlı Fee'nin gidip yerine soluk benizli, göz kapakları şeffaf, dudakları morarmış bir Fee geldiğini görmüştü.

Ağlamaya başlayarak, "Ah, hayır, Fee," diye haykırmıştı. "Hayır, Fee!"

Ailenin geri kalanı onları bulduğunda Bindy kız kardeşinin yanına yatmış, sarılarak onu ısıtmaya çalışıyordu.

Haftalar boyunca Bindy'nin tek düşünebildiği *serebral palsi* ve *epilepsi* tabirleri olmuştu. Kelimeler kafasının içinde mantıksız bir döngüyle yankılanıp duruyordu.

Ani ölümlerin sebebini tam olarak bilmek imkânsızdı. Kimileri bunu yeterince iyi kontrol altına alınamayan *epilepsi* hastalığına bağlıyordu. Kimileri de Fee'nin geçirdiği bir nöbetin nefes almasına engel olduğunu ve bunun, kalpte ya da beyinde hasar oluşturduğunu düşünüyordu. Ancak kimse sebepten tam olarak emin olamıyordu.

Ani ölüm, ani ölüm, ani ölüm.

Bindy bu kelimeleri her sabah kahvaltıda, okula giderken ve cenaze töreninin her anında tıpkı bir tekerleme gibi zihninden geçirip durmuştu.

"Bindy!" Bindy aniden sırtında bir el hissetti. "Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen?"

Bindy elleriyle yüzünü kapatıp, gözlerindeki yaşları sildi. "Özür dilerim anne. Charlie yüzünden oldu. Eminim herkes..."

"Yapma şunu kalabalığın içinde!" diye onu azarladı annesi. "Beni utandırıyorsun!"

Bindy, annesinin yeniden arkadaşlarının yanına dönerek pasta tabağını eline alıp, sohbete kaldığı yerden devam etmesini izledi.

Gözlerini bir kez daha mozaik pencereye dikti. Resimdeki kız hâlâ güneş ışıklarıyla aydınlatılıyordu.

O ışığa tutun, Twyla, dedi içinden. *Elinden geliyorken, tutun. Çünkü her an rüzgâr çıkıp, gökyüzü siyaha dönebilir. Ve güneş tamamen kaybolduğunda sonsuza dek o karanlığın içine hapsolabilirsin, tıpkı bizim gibi...*

Midsomer Norton'a giden yol tam kırk dakika sürüyordu. Son sürat ilerleyen otobüs çoktan Bath'ten çıkmış, Wells'e giden ana caddeye varan tepeden aşağı iniyordu. Sonbahar tıpkı tüm yaprakları çantasına dolduran bir hırsız gibi ağaçları çıplak bırakmaya başlamış olsa da, kırsallar hâlâ müthiş bir manzaraya sahipti.

Dylan şimdiye kadar çoktan duştan çıkmış, Twyla'nın notunu okuyor olmalıydı. Twyla nereye gittiğini ona

söyleyemezdi. Yaptığı şey başını derde sokabilirdi ama ne önemi vardı ki? Bu şekilde bir ilerleme kaydedemeyecekleri kesindi. Cumartesi günüydü ve Charlie'nin dosyasını yürütenlerin bugün atış eğitimi vardı. Görevli memur vazgeçmeyeceklerini ve sabırlı olmalarını söylemişti.

Sabırlı olmak mı? Twyla'ya güvence verecek olan şey bu muydu? Kulağa çok saçma geliyordu.

Otobüs sarsılarak durduğunda Midsomer Norton caddesine gelmişti. Twyla tepeyi tırmanırken kabanını üzerine geçirdi. Daha önce hiç Midsomer Norton'a gelmemişti ve kafası yapmayı düşündüğü şeyle öylesine meşguldü ki etrafına konsantre olması imkânsızdı.

Evin önüne geldiğinde durdu. Cebindeki telefon titremeye başlamıştı. Kolundan çekiştirip duran sinir bozucu bir çocuk gibi *yapma Twyla*, diyordu sanki... *Yapma!*

Twyla buna rağmen araba yolunu geçip, evin kapısını çaldı ve beklemeye başladı. Adamın kapıyı açması biraz zaman aldı. Kapı nihayet, altındaki fırçalı cereyan önleyici şeridin çıkardığı ıslığa benzer sesle açıldı.

Adam Twyla'yı görür görmez, "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu. Üzerinde hardal rengi bir kazak ve fitilli kadife bir pantolon vardı.

Adamın yüzünü gören Twyla'nın içi ürpertiyle doldu. Bu yüz, ona hayatının en kara gününü hatırlatıyordu. "Sizinle konuşmam lazım."

"Adresimi nereden buldunuz?"

Twyla'nın telefonu yeniden çalmaya başlamıştı. "İnternet adresinizden. Oradan cemaatinizin detaylarına ulaştım. Umarım sizi..."

Adam kapıyı kapatmaya yeltendi. "Bir an önce buradan gitmenizi istiyorum."

Twyla ani bir hamleyle ayağını uzatarak kapının kapanmasını önledi. "Lütfen..."

Ancak adam hâlâ kapıyı kapatmaya çalışıyordu ve nihayet başarmıştı da. Kapanan kapının önünde öylece kalan Twyla olduğu yere çöktü. Kapının üzerindeki posta aralığından, "Bu yaptığınız dine sığmaz," dedi.

"Git buradan."

"Bana yardım etmek istediğinizi sanmıştım. Çarşamba günü o yüzden gelmediniz mi? Bana dini telkinlerde bulunmayacak mıydınız?"

Yaklaşık beş dakika bekledi. Gözlerini gökyüzüne dikip, ayaklarını yere vurdu. Önünde harcayabileceği koca bir gün vardı. Yapacak başka işi de yoktu. Bir zamanlar kılı kılına ayarlanan randevular ve uyku saatleri artık geride kalmıştı. Zaman emrine amadeydi.

Kapı en sonunda gıcırtıyla açıldı. "Polis burada olduğunuzu biliyor mu?" diye sordu adam tereddütle.

"Hayır."

Adam sanki Twyla'nın dürüstlüğünü tartmak istiyormuş gibi başını yana eğdi. Parmaklarıyla on rakamını işaret ederek, "Sadece on dakika," dedi. "Sonra bitecek."

Twyla, adamın arkasından eve girdi. Bir kilise üyesine göre fazlaca karanlık bir yerde yaşıyordu. Koridorda neredeyse hiç ışık yoktu ve her yer küf kokuyordu. Adam yıpranmış bir tekli koltuğa otururken, Twyla'ya oturması için ahşap bir sandalyeyi işaret etti.

Aslında burası gayet güzel bir ev olabilirdi, ama âdeta kaderine terk edilmişti ve anlaşılan burada da zamanın pek önemi yoktu. Twyla içten içe adamın sadece kilise işleri yaparak böylesi bir evi nasıl çekip çevirdiğini merak etti. Belki de hastaydı ve o yüzden çalışamıyordu. Boynunda sedef hastalığının belirtisi olan lekeler vardı. Polisin yaptığı soruşturma sırasında stresten lekeleri de çoğalmış olabilirdi.

Adam sanki ısınmak istiyormuşçasına ellerini birbirine sürterken, "Neden geldiniz?" diye sordu.

Twyla gözlerini şöminenin üzerindeki çarmıha, ardından da masanın üzerindeki İncil'e dikti ve etrafta ne kadar az süs eşyası olduğunu fark etti. Yalnız mı yaşıyordu? Belki de karısı ve çocukları vardı, ama bu ihtimal Twyla'ya nedense çok uzak gelmişti.

"Çünkü siz benim tek umudumsunuz."

Adam koltuğunda kıpırdandı. Yüzünde garip bir ifade vardı; gurur mu yoksa memnuniyet mi, söylemek güçtü.

"Öyle mi?" dedi adam.

"Polislere söylemediğiniz bir şey olmalı. Belki bana söyleyebileceğiniz bir şey."

Adam ellerini yavaşça koltuğun kenarlarından sarkıttı. "Her şeyi polise anlattım."

Twyla gözlerini yeniden maun rengi çarmıha çevirdi. Güller ve dikenlerle süslenmiş enfes bir parçaydı. Twyla daha önce böylesini hiç görmemişti.

"Çok geç olmadan Charlie için dua etmem gerektiğini söylediğinizde, tam olarak ne demek istediniz?"

Adam umursamaz bir tavırla yanaklarında topladığı havayı geri üfledi. "Bunu söylediğim için çok pişmanım," dedi. "Bu bizim Yüce Azizler Kilisesi'nde sıklıkla söylediğimiz bir cümle. Biz sizin oğlunuzla sadece bir örnek vaka olarak ilgilendik."

"Örnek vaka mı?"

"İlgimizi çeken gazeteden kestiğimiz haber kupürlerini, kişisel fikirlerimizi haberin muhataplarına sunmak üzere saklarız."

Twyla, "Anlıyorum," dedi. "Peki, ama Charlie ile neden bu kadar ilgilendiniz?"

Adam tebessüm etti. "Bence cevabı gayet iyi biliyorsunuz."

Twyla içten içe böyle söylemesine rağmen cevabı yine de onun vermek istediğini hissediyordu. Bir süre sonra adam, "Tanrı'nın arzularını ihlal ediyordunuz," dedi.

Eğer Twyla'nın ona karşı çıkacağını, kendisini savunacağını düşünüyorsa yanılıyordu. Çünkü Twyla bu fikre karşı gelmeyecekti. Yüzündeki ifadeyi değiştirmeksizin onu başıyla onayladı.

Adam üstelemeye devam etti. "Charlie'nin haberi birkaç ay önce ilgimizi çekti. Sizden de sizi ziyaret etmemizi istediğinize dair bir davet gelince, bunu öğretilerimizi yaymak için bir fırsat olarak değerlendirdik."

Bu adamda sanki birbirini tutmayan parçalar vardı. Konuşma tarzı yüzünden olabilir miydi? Mütevazı görüntüsüne rağmen hitabeti güçlüydü. Twyla gözlerini odada gezdirdiğinde sırtları altın kabartmalı kitaplarla dolu bir kitaplık gördü. Tüm bunlar hiçbir şey ifade etmeyebilirdi ama Twyla adamı, açtıkça içinden farklı şeyler çıkan şaşırtıcı bir pakete benzetmişti.

Adam, Twyla'ya bakıp belli belirsiz gülümsedi ve yeniden on parmağını birden havaya kaldırdı. Çocuksu bir yanı vardı doğrusu.

Twyla zamanının dolduğunun hatırlatılması üzerine, "Tamam, gidiyorum," diyerek ayağa kalktı. "Ama lütfen, eğer aklınıza bir şey gelecek olursa polise ya da bana söyleyin."

Adam elini uzattı. "Sanırım size bugün kilisede bir ayin olduğunu söylesem ilginizi çekemem, değil mi? Bedava kahve ve bisküvi ikramımız da var."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Twyla. "Ben dua etmiyorum."

"O hâlde biz sizin için de dua ederiz."

Twyla bir an aklından bunu istemediğini söylemeyi geçirse de tek umuduyla zıtlaşmak istemedi. Tam arkasını dönüp gitmek üzereydi ki aklına bir şey geldi. "Bay Collins?" dedi. "Eskiden ne yapıyordunuz? Yani iş anlamında soruyorum."

Adam cevap vermeden önce bir süre durdu. Yüzünden bir kez daha tuhaf bir ifade geçip gitti. "Doktordum..."

"Ah, kitapların sebebi şimdi anlaşıldı."

"Kitaplar mı?"

"Hiç," dedi Twyla. Keşke bunu ağzından hiç kaçırmamış olsaydı.

"İyi günler," dedi adam. "Tanrı sizi korusun ve Tanrı'nın merhameti üzerinize olsun."

Twyla eve döndüğünde Dylan'ı ön kapıya çıkan merdivende beklerken buldu.

"Ne zamandır burada oturuyorsun?"

Dylan saatine baktı. "İki saattir." Öfkeli miydi yoksa sıkılmış mıydı? Hisleri, ifadesiz yüzünden anlaşılmıyordu.

Esen sert rüzgârla ağaçlardan düşen yapraklar, Twyla'nın ayaklarının dibinde uçuşuyordu.

"Collins'i görmeye gittim."

"Collins'i mi? Ne için?"

"Belki bana bir şeyler söyler diye umdum."

"Sonuç?"

"Bana söyleyecek bir şeyi yokmuş. İşe yaramadı." Twyla yapraklardan birine ayağıyla bir tekme savurup, yaprağı tabanının altında ezdi.

"Pekâlâ, demek ki onunla alakası yokmuş."

Twyla bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. Her yer göz alabildiğine beyazdı. Bir uçak sessizce yolunda ilerliyordu.

"O hâlde nerede bu çocuk, Dylan?"

"Bilmiyorum."

"Bize geri dönecek ama değil mi?"

"Umarım öyle olur," dedi Dylan.

Twyla eve girip içerideki havayı kokladı. Etraf duman içindeydi. Mutfak kapısını açtığında, kahve demliğinin her zamanki gibi saat sekizde otomatik olarak çalıştığını, ama kimse kahve yapmaya yeltenmediği için makinenin yandığını gördü.

Robin, tıpkı kendi annesinde de olduğu gibi doğum sonrası psikozundan muzdaripti. Bu, doğumun ardından annede görülebilen çok şiddetli bir ruhsal bozukluktu.

O dönemlerde bu konu hakkındaki farkındalık henüz bu kadar yaygın değildi. Hastalığın hastada paranoyaya, hayaller görmeye ve hayalleri gerçeklerden ayıramamaya sebep olduğu bilinmiyordu. Robin'in vakasındaysa, Robin kendini son derece sağlıklı biri olduğuna inandırmıştı. Kendi yarattığı hayale kendisi bile o kadar inanmış ve bu rolü o kadar iyi oynamıştı ki kocası da dâhil herkesi kandırmayı başarmıştı.

Stephen, karısını böyle bir hastalık yüzünden kaybettikten sonra, kızı Twyla'nın anne olmasından her zaman korkmuştu. Onu koruyup kollaması ve bu bilgiyi, onunla ilgilenen sağlık çalışanlarına vermesi gerektiğinin farkındaydı. Bu sebeple günün birinde aniden anne olduğunu duyduğunda yaşadığı şok hayli büyüktü. Belki de böylesi en iyisiydi. Twyla, hamileliği süresince annesinin durumundan haberdar olmuş olsaydı, bunun ona faydası yerine zararı dokunabilirdi.

Aslında Stephen geçen seneki ilk buluşmalarında bu konuyu ona açmayı düşünmüştü. Hani şu Charlie için bir kaleydoskop alıp geldiği gün... Ancak Charlie'nin durumunu gördüğü an bu artık imkânsız olmuştu. Twyla'nın zaten uğraşması gereken yeterince derdi varken, bir de annesinden miras alma ihtimali olan bir akıl hastalığının korkusu içinde yaşamasına gerek yoktu. Bu tür hastalıklar her zaman genetik yolla aktarılmayabiliyordu. Belki de o gen, o gün Robin'le birlikte ölmüş, LaFleur gölünün karanlık dibini boylamıştı. Şimdi de artık gölün dibinde salınan otların, levrek ve mercan balıklarının arasındaydı.

Stephen o günden sonra kızıyla her buluşmasında onu dikkatle inceliyordu, ama Twyla düşüncelerini gizleme konusunda tam bir uzmandı. Babasında, onun için endişelenmesine

neden olacak en ufak bir izlenim bırakmamıştı. Yine de son dönemde yaşanan olaylar ve Charlie'nin kayboluşu da göz önüne alınırsa, böyle durumlarda akıl sağlığı kusursuz olan birinin bile gözlem altında olması akıllıcaydı. Bir ara Dylan'a, Robin'den bahsetmeyi düşünmüştü fakat dertleri zaten başlarından aşkındı. Hem ikinci bir kez Twyla'nın arkasından iş çevirmeye cesareti de yoktu.

Stephen'ın çalışma odasının kapısı birden açıldı. Juliet içeri girip ışığı yaktı ve yüzündeki şüphe dolu ifadeyle tam önünde durdu. Kulaklarındaki siyah küpeler, tıpkı aç birer örümcekmiş gibi sallanıyordu. "Karanlıkta bir başına oturmuş, ne yapıyorsun?" diye sordu.

Stephen, "Düşünüyorum," dedi.

"Neyi?" Juliet çalışma masasının köşesine oturup, Stephen'ın yıllardır bir kâğıt ağırlığı olarak kullandığı pürüzsüz çakıl taşıyla oynamaya başladı. Taş ta Louisiana'dan gelmişti. Stephen onu, Twyla doğmadan birkaç ay önce Fontainbleau Milli Park'ına yaptıkları bir gezi sırasında bulmuştu.

Stephen uzanıp, Juliet'in elindeki taşı aldı ve avucunun içinde sımsıkı tuttu. O gün parkta gezinen geyiği, sahilde istiridye arayan çocukları, eski şeker fabrikası yıkıntılarının ve meşe korusunun üzerine düşen alacakaranlığı hayranlıkla seyreden Robin'i ve manzaradan ilham alarak kızı için Twyla adını seçmesini anımsadı.

Stephen derin bir iç çekti. "Twyla'ya annesiyle ile ilgili gerçeği çok daha uzun zaman önce söylemeliydim."

"Ah, hayatım, neden şimdi bunu düşünüyorsun ki?"

"Bunu ona o an söylemeliydim."

Juliet, Stephen'ın arkasına geçip, kollarını boynuna doladı. "Ama söylemedin," dedi. "O zamanlar sadece bir çocuktu. Gerçekle baş etmesi mümkün değildi." Stephen'ı sandalyesinde döndürüp, ona bakmasını sağladı. "Sen en doğru olduğuna inandığın şeyi yaptın." Kocasının burnuna hafifçe vurdu. "Unutma, Robin senin de kaybındı."

Hiç kimse bir kayıptan bahsederken Juliet kadar ruhsuz konuşamazdı.

"Şömineyi yaktım," dedi Juliet. "Gel..." Stephen'ı kolundan hafifçe çekiştirerek ayağa kalkmasını sağladı. "Burada karanlıkta oturma. Geçmişi geçmişte bırak artık."

Birlikte odadan çıkarlarken Juliet, her şeyin ne kadar da güzel olacağından bahsediyordu. Stephen kapıyı kapatmadan önce dönüp masasının üzerine baktı.

Bir an, baktığı yerde kahkahalarla çakıl taşını havaya atıp tutan Robin'i gördü.

Robin bunu sık sık yapardı. Stephen'ın masasına yaslanır, kalemi, taşı ya da lastiklerden yaptığı topu eline alır ve havaya atıp tutardı. Bu tavrı Stephen'a, sanki onun işini hafife alıyormuş gibi gelirdi. Robin'in okuyup bir meslek sahibi olmaya vakti olmamıştı. Zaten bunun gerekliliğine de inanmıyordu. Stephen da şimdi geriye dönüp baktığında, Robin'in bu düşüncesinde haklı olduğunu görüyordu. Çünkü okumanın ne kendisine ne de annesine bir faydası olmazdı.

Juliet'e, "Bir dakika," diyerek masasına döndü. Çakıl taşını dikkatle çekmecesinin içine koydu ve anahtarı kilide yerleştirip çekmeceyi kilitledi.

On Yedinci Bölüm

Charlie kaybolduğundan beri Twyla atölyeye adım atmamıştı. İçeri en son girenler polislerdi. Twyla sonrasında, polislerin içeriyi ne hâlde bıraktıklarını kontrol etmek için bile buraya gelmemişti.

Bir süre elini kapıya koyup öylece bekledi. İçeri girdiğinde neler hissedeceğini merak ediyordu. Kimileri girdikleri mekânlarda tıpkı bir nabız ölçer gibi duvarlardan enerji alabildiklerini, içerinin melodisini duyabildiklerini ve binanın hikâyesini okuyabildiklerini söylerdi. Acaba o insanlar şimdi tıpkı Twyla'nın yaptığı gibi şu ahşap kapının kulpunu tutuyor olsalar neler söylerlerdi? Burası Twyla için çok özel bir yerdi. O çalışırken Charlie'nin ayaklarının dibinde oturduğu yerdi. Bunu hisseden birileri olur muydu acaba? Bir zamanlar içeriye yayılan o sıcaklığın, artık yerdeki parkelerin çatlaklarının arasından sızıp gittiğini ve toprağa karıştığını hissedebilirler miydi?

Twyla derin bir nefes alarak kapıyı açtı. İçerisi beklenmeyecek biçimde ılık ve havasızdı. Hava şaşırtıcı derecede

güzeldi. Sonbahar tıpkı bir çocuğun büyümesi gibi günden güne, yavaş yavaş geliyor, kendini hiç belli etmiyordu.

Polisler odanın altını üstüne getirmemişlerdi. Her şey bıraktığı gibi duruyordu. Twyla'nın dönüşünü bekleyen hasır sandalye, çalışma tezgâhı, aletler ve malzemeler her zaman olduğu yerdeydi.

Twyla radyonun düğmesine basıp, kısık bir melodinin içeriyi doldurmasına izin verdikten sonra çalışma tezgâhının başına oturdu. Kimsenin sesini, fikirlerini ya da herhangi bir müziği duymak istemiyordu. Sadece anlamsız bir gürültü istiyordu, o kadar.

Titreyen eline hâkim olmaya çalışarak lehim aletine uzandı ama hiçbir şey yapmadı. Charlie olmadan çalışmasına imkân yoktu. Küre kolyelerin onsuz ne anlamı vardı ki? O kolyeler, onun için annesi ve Charlie demekti. Tıpkı annesi gibi Charlie de doğduğu günden beri Twyla'nın bir parçasıydı.

Yıllar önce, yeni doğan kız bebeklerin yumurtalıklarında yumurtalarla doğduğunu okumuştu. O zamanlar bu fikir onu âdeta dehşete düşürmüştü. Ancak hamile kaldığında fikri tamamen değişmiş, doğacak bebeğinin aslında aldığı ilk nefesten beri içinde taşıdığı bir parçası olduğunu düşünmek çok hoşuna gitmişti. Anneyle çocuk arasındaki o kuvvetli ve özel bağa belki de bu yüzden şaşırmamak gerekirdi.

Dışarıda yağmur başlamıştı. Kocaman damlalar kulübenin pencerelerine ve duvarlarına vuruyordu. Babası gelip birazdan onu dışarı çıkaracaktı. Stephen sen nereye istersen, demişti. Twyla parka gidebileceklerini düşündü. Aklına gelen tek yer orasıydı çünkü.

Normalde kulübede çalışırken dışarıda yağmur yağmasına bayılırdı. Kulübenin sıcaklığını ve konforunu çok severdi. Fakat şimdi yağan yağmur ona Charlie'yi hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Üzerinde kabanı olmadan, sadece şortuyla şimdi kim bilir ne kadar üşüyordu?

Paul onu gördüğünde gözlerine inanamadı. Öyle ki ilk gördüğü an onu tanıyamadı bile. Twyla üzerinde rüzgârın etkisiyle kabaran turkuaz rengi bir kabanla merdivenlerde duruyordu.

Paul'ün dikkatini çeken ilk şey kabanının rengi olmuştu. Ona Avustralya'daki Turkuaz Körfezi'ni hatırlatmıştı. Orayı anımsamayalı ne kadar uzun süre olmuştu. O zamanlar Batı Avustralya'da, oraları tanıdığı herkesten çok daha iyi bilen, kızıl kıvırcık saçlı bir kızla seyahat ediyordu. Artık o kız da yoktu. Tıpkı zamanla bitip giden her şey gibi o da, kumla ve sırılsıklam havlularla beraber toparlanıp gitmişti.

Twyla'yı tanıyamamıştı çünkü son gördüğünden bu yana hayli kilo vermişti. Yanında da daha önce hiç görmediği biri vardı. Onunla konuşurken tedirginmiş gibi duran adam, hemen yanında birkaç basamak yukarıda duruyordu. Twyla'nınsa her an kaçıp gidecekmiş gibi bir hâli vardı. Aralarındaki resmi tavra ve mesafeye bakılacak olursa baba kız olmalılardı.

Bakışlarını yeniden kitabına çevirse de turkuaz gölgenin ona doğru geldiğini fark edebiliyordu.

Twyla ani bir hareketle tam önünde durdu. "Merhaba."

Paul sanki kendini kitaba iyiden iyiye kaptırmış gibi başını bile kaldırmadı.

"Demek *Kabullenme Sanatı*," dedi Twyla. "*Hesaplaşmaya girmeden kaderinizi nasıl kabullenirsiniz*?"

Paul öyle şaşırmıştı ki aniden kitabını yere indirdi. Bunu yapar yapmaz da içinde bir pişmanlık hissetti. Bir dayanağı olmadan kendini korunmasız hissediyordu. Serin havaya rağmen alnının terlediğini fark etti. Doğru düzgün bir şeyler söylemek istese de ağzından, "Ne?" kelimesi dökülüverdi.

Twyla, "Kitabınızın ismi," dedi.

"Ah... Evet."

Paul çok utanmıştı. Uygunsuzca kafayı taktığı kadına, ulu orta bir yerde saçma sapan bir kişisel gelişim kitabı okurken yakalanmıştı.

"Eee, sırrı neymiş peki?" diye sordu Twyla.

"Ne?" Paul doğru dürüst düşünemiyordu. Zihni tamamen boşalmıştı âdeta.

Turkuaz.

Kişisel gelişim.

Kıvırcık kızıl saçlar.

Sırılsıklam havlular.

Oysa Paul bu anı ne kadar uzun zamandır bekliyordu. Ve işte sonunda beklediği an gelip çatmıştı fakat o, ne yapması ya da söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Sırrı neymiş diyorum."

"Neyin sırrı?"

"Hesaplaşmaya girmeden kaderini kabullenebilmenin sırrı?" Twyla sabırsızlanmaya başlamış gibiydi.

Paul omuzlarını silkerek, "Ah," dedi. Bunu öylesine ani yapmıştı ki bir tavırdan çok istemsiz ve tuhaf bir omuz spazmı gibi görünmüştü. "Bilmiyorum. Daha beşinci sayfadayım."

Bu apaçık bir yalandı. Elindeki kitabı tam ortasından tutuyordu. Kitabı öylece yere bırakıp, kollarını birbirine bağladı ve sanki bulutlar çok ilgisini çekiyormuş gibi bakışlarını gökyüzüne dikti.

Twyla, "Biz de normalde hep buraya otururduk," dedi. "Tam da bu ağacın altına."

"Ben de öyle," dedi Paul. "Her fırsatta."

"Daha önce sizi hiç görmemiş olmamız çok ilginç. Burası bizim ağacımız çünkü."

"Belki de farklı zamanlarda geliyoruzdur. Siz saat kaçta..."

"Tam şuraya bir battaniye serip, birlikte oturuyoruz."

Twyla eliyle karaağacın altını, Paul'ün oturduğu yerin arka tarafını işaret etti. Sesi öylesine kederliydi ki Paul kendini bir an başkasının yerini gasp etmiş gibi hissetti.

"Charlie Ross'la birlikte mi?"

Paul bu cümleyi kurduğuna daha kelimeler ağzından dökülür dökülmez pişman olmuştu. Twyla'nın yüzü bir anda bulutlanmıştı. Ellerini paltosunun cebine sokup arkasını döndü.

Paul her şeyi mahvetmişti ama Twyla yine de çekip gitmiyordu.

Paul ayağa kalktı. Güneş yüzünü nihayet gösterse de hava rüzgârlıydı. Günün erken saatlerinde yağmur yağmıştı ve çimler hâlâ su damlalarıyla ışıldıyordu.

Paul cesaret edip Twyla'ya yaklaşamadı. Sadece turkuaz paltosunun sırtına, rüzgârda savrulan saçlarına ve kazağının dışarı çıkan etiketine bakabildi. O etiketi yeniden kazağının içine sokabilmeyi, Twyla'yı kendi hayatının merkezine koymayı ne kadar da çok isterdi...

"Beni tanımadınız, değil mi?"

"Tanımalı mıydım?"

"Bebeğiniz doğduğunda yanınızdaydım. Fotoğrafınızı çekmiştim. Adım Paul Walden."

Twyla, Paul'ün yüzüne bakmak için tekrar önüne döndü, gülümsüyordu. "Demek doğduğunda Charlie'yi gördünüz." Twyla bunu öylesine büyük bir şaşkınlıkla söylemişti ki sanki Paul'e ayda yürüyen ya da Himalayalar'a tırmanan ilk kişi olduğunu müjdeler gibiydi.

Paul ahlaki değerlerin önemini bilen bir adam olmasaydı, bunu tamamen kadının ona kur yaptığı şeklinde yorumlayabilirdi. Ancak Twyla'nın şu an hiç kimseye ait olmadığı o kadar belliydi ki... Artık ulaşılamaz bir yerdeydi sanki. Ondan geriye kalan tek şey hâlâ sönmeyen ışığıydı. Paul, tüm kış boyunca yetinebileceği o ışığı kapalı bir fanusun içine hapsedip, yatağının yanı başına koymak ve tıpkı incik boncuk dükkânlarında satılan gün ışığı kavanozları gibi saklamak istiyordu.

Paul, "Haberinizi gazetede okudum," dedi. Sonra birden bunun kulağa biraz fazla ürkütücü gelebileceğini düşündü. "Sanırım çoğu kişi okumuştur."

"Göze çarpan bir hikâye."

Twyla yakından çok güzeldi, hem de kendinden çok şey kaybetmesine rağmen... Paul bir an içinden ona, onu çok önemsediğini söyleyebilmeyi diledi. Onu tanımasa da acısını hissedebildiğini, kendi acısıymış gibi benimsediğini söylemek istedi.

Aslında söyleyecek çok şeyi vardı fakat sadece, "İyi misin?" diye sormakla yetindi.

Twyla acı acı güldü. "Daha iyi günlerim olmuştu."

Gözleri yeşildi. Ne kadar aptalım, diye düşündü Paul. Daha gözlerinin rengini bile bilmiyordu. İçinde bulundukları durum televizyonda yayınlanan trajik programlardan bir kesit gibiydi.

"Kimsenin başına gelsin istemem," dedi Twyla. "Her günümü aklımı yitirmemeye çalışarak geçiriyorum."

Paul'ün söyleyebildiği tek şey, "Çok üzgünüm," oldu. "Peki, hiç haber var mı? Herhangi bir gelişme?"

"Hayır, hiçbir şey yok." Twyla dudağını ısırıp uzaklara baktı.

"Çok yazık," dedi Paul. İşte, yine bomboş bir laf etmişti. Bunu hemen telafi etmeliydi. "Benim yapabileceğim... Yani eğer çok tuhaf bir soru olmazsa... Benim yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

Twyla bu teklife ne şaşırmış ne de tekliften rahatsız olmuş gibiydi. Hatta yüzündeki ifadeye bakılırsa üzerinde bir süre düşünmüştü. Ancak en sonunda o kaçınılmaz cevap dudaklarından döküldü. "Hayır."

Twyla'nın ellerinde açık sarı renkli eldivenler vardı. Tuhaf bir tavırla ellerini birbirine değdiriyordu. Sanki konuşmanın

bittiğini ilan etmek ister gibiydi. Bir an Paul'ün gözüne Kral Edward dönemine ait biri gibi görünmüştü. Narin, soylu ve sanki bir opera sahnesinde şarkı söylerken, her an tüberküloz yüzünden yere yığılıverecekmiş gibi.

Paul, düşüncelerinin arasında kaybolduğundan yaşlı adamın yanlarına yaklaştığını fark etmedi bile. Ta ki adam gelip yanlarında duruncaya dek.

Adam her ikisini de şöyle bir süzdü. "Twyla?"

"Merhaba, baba."

Babasıydı işte!

Yaşlı adam, "Arkadaşın kim?" diye sordu.

Paul kendini cevaba hazırladı. Ne diyecekti acaba?

Parktaki bir yabancı mı?

Benim sapığım mı?

Twyla, "Paul Walden," dedi.

Demek onu dinliyordu! Paul onu kucağına alıp öpücüklere boğmamak için kendini zor tutuyordu. Onun yerine çimlerin üzerindeki kitabını aldı ve babası kitabın ismini okumadan önce kitabı kabanının cebine koydu.

Adam elini uzatarak, "Stephen Thibodeaux," dedi. Ellerinde deri eldivenler vardı, oldukça heybetli ve uzun boyluydu. Görünüşüne bakılırsa ciddi bir iş yapıyordu. Paul içinden avukat olabileceğini geçirdi. Belki de politikada sözü geçen biri...

"Nereden tanışıyorsunuz?"

Babası sorularını hiçbir imada bulunmadan soruyordu. Sadece cevabı beklerken kaşlarını havaya kaldırıp, dudaklarını büzmüştü o kadar.

Paul, yine merak içinde Twyla'nın ne diyeceğini beklemeye başladı.

"Eski arkadaşız."

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Stephen, Twyla'nın dirseğine dokundu. "Gidelim mi artık?" Ve tek bir kelime daha etmeden oradan uzaklaştılar.

Paul arkasında bir ses duyduğunda portatif sandalyesini katlamakla meşguldü. Arkasını döndüğünde, Twyla'yı nefes nefese yanı başında dururken buldu. "Ödünç alabilir miyim?"

Paul, "Neyi?" diye sordu.

Twyla, "*Kabul Sanatı*'nı," diyerek etrafta kitabı aranmaya başladı.

Paul elini cebine atarak kitabı ona uzattı. "İşte, burada."

Twyla başıyla teşekkür etti.

Paul arkasından, "Sakın babana kitabın benim olduğunu söyleme," diye bağırdı.

Turkuaz renkli kaban gözden kayboluncaya dek Paul, Twyla'nın arkasından bakmaya devam etti. Twyla ise bir kez olsun dönüp bakmamıştı.

Paul portatif sandalyesini, duvarın önünde birbirine paslı zincirlerle bağlanmış ve tezahürata hazır futbol fanatikleri gibi yan yana duran diğer sandalyelerin olduğu yere taşıdı.

İşte, Twyla en sonunda onu fark etmişti; hem de oğlu kaybolduktan sonra. Ancak şartlar o kadar üzücüydü ki, Paul bunu kutlamaya değer bir gelişme olarak değerlendiremiyordu.

Parktan çıkarken, en azından Twyla'nın cebinde artık ondan bir parça taşıdığını düşündü. Bunu bilmek bile rahatlatıcıydı.

Milletvekilinin kayıp oğlunun cesedini, öğleden sonra saat üç buçukta buldular. Manastırın çanı acı acı çalarak cemaati akşam duası için davet ediyordu. Son çanın çalıp tüm şehirde yankılanmasının ardından, her yanı sessiz ama korkunç bir beklenti sarmıştı.

Dylan, iş yerinde yazışmalarını kontrol ederek, yokluğunda yerine bakacak iş arkadaşları için randevu ayarlamaya çalışıyordu. Bunun için kimsenin ofiste olmadığı pazar günü öğleden sonrasını seçmişti. Kendi el yazısına bile bu kadar yabancılaşmışken, kimseyle yüz yüze gelmek istemiyordu. Fakat tam da korktuğu gibi ofiste üç tane tasarımcı vardı ve acil bir proje üzerinde çalışıyorlardı. Dylan'ı gördüklerinde ona yaklaşımları gayet kibar oldu. Sonrasında da işlerine odaklanarak ona tek kelime bile etmediler. Hiç şüphe yok ki Charlie'nin haberini almışlardı ve ona nasıl yaklaşacakları konusunda kararsızlardı.

Birkaç dakika sonra içlerinden biri, aşağıdaki nehir kıyısında bir kalabalığın toplanmakta olduğunu fark etti. Hep birlikte dördüncü kattaki ofisin pencerelerinden aşağı baktılar. Dylan bir anda tüm kanının damarlarından çekilip, âdeta ayaklarının altında göl olduğunu hissetti.

Biraz hava almak için pencereyi açtı. Ortalık çok sessizdi. Siyah giymiş pek çok adam nehri kolaçan ediyordu. Suyun içinde de bir dalgıç vardı. Sırtlarındaki parlak renkli çantalarıyla turistler ve tüm gerginliklerine rağmen kendilerini manzarayı izlemekten alamayan bölge halkı, ellerindeki

alışveriş torbalarıyla toplanmaya devam ediyordu. Kimileri cep telefonlarıyla fotoğraf çekerken, adamlardan biri de elini kolunu sallayarak onlara bağırıyordu.

Suyun içinde daireler çizen dalgıcı izleyen Dylan, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Görüşü bulanıklaşmaya, gözleri yanmaya başlamıştı. Ne doğru dürüst görebiliyor ne de düşünebiliyordu.

Ya şu an buldukları Charlie'yse?

Ah, Tanrım. Hayır. Lütfen, Charlie olmasın. Dylan panikle pencerenin pervazına tutundu.

Ceset üzerinden süzen sularla birlikte yavaşça yukarı kaldırılmaya başlanmıştı. Dylan o an sudan çıkan bedenin, Charlie için fazla büyük olduğunu fark etti.

Cesedi görür görmez gülerek, "Ah, şükürler olsun, Tanrım!" dedi. Hemen ardından da omzunun üzerinden arkasını kontrol ederek kendini toparladı. Bilinçsizce verdiği tepki, böyle bir anda yanlış anlaşılabilirdi.

Aniden kolunun üzerinde bir el hissetti. Elin sahibi Molly'ydi.

Ceset torbasının içindeki beden, bir sedyenin üzerine yatırılıyordu. Molly, "Zavallı çocuk," dedi. "Jones denen çocuk olmalı; milletvekilinin oğlu."

Milletvekilinin oğlu... Başka birinin trajedisi... Demek başka birinin hayatı mahvolmuştu.

Dylan hissettiği suçluluk duygusuyla pencereden uzaklaşıp, giderek azalan heyecanı ve kaygısıyla sandalyesine çöktü. Baştan ayağa keder içindeydi. Kendisinin değil de başka birinin çocuğunun ölmesinden memnuniyet duyduğunu bilmek, midesini bulandırıyordu.

Başını ellerinin arasına alıp inleyerek, "Tanrım," dedi.

Bu sırada Molly, yanındaki tasarımcılardan genç olanına bir şeyler fısıldıyordu. Çok geçmeden su sebilinden akan suyun sesi duyuldu ve Dylan, önünde içi su dolu bir plastik bardak buldu. Soğuk suyu minnetle eline alıp bir yudum içti.

Yaşça daha büyük olan tasarımcı, "Sanırım bugünlük bu kadar çalışma yeter," dedi. "Yarın sabah devam edebiliriz." Elini Dylan'ın omzunun üzerine koydu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Dylan. Başka ne diyebilirdi ki? Doğruyu söyleyemeyeceği kesindi.

"Pekâlâ, her şeyi bana bırak. Burayı hiç merak etme. Sen sadece oğluna..."

Dylan, "Teşekkürler," diyerek adamın sözünü yarıda kesti. Cümlenin devamını duymak istemiyordu.

Adam, yanına diğer tasarımcıları da alarak ofisten çıktı. Gördükleri ceset, onlara yaptıkları işin şu an ne kadar da yersiz olduğunu düşündürmüş olmalıydı. Aşağıdaki insanlar da ceketlerine biraz daha sıkı sarınıp, ellerindeki poşetleri daha sıkı tutarak dağılmaya başlamış olmalılardı. Hava ölüm kokusuyla ağırlaşmış, değişmişti sanki. Ölümün, şehrin dört bir yanında kol gezdiğini hatırlatmak ister gibi bir hâli vardı.

Ofisin loş ışığı altında sadece Molly ile ikisi kalmıştı.

Bir süre sonra Molly, "Çok üzgünüm," dedi.

Daha fazla bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Dylan bunun için ona minnettardı.

"Pazar günleri yogaya gittiğini sanıyordum," dedi Dylan. Artık içi boş olan plastik bardağı hâlâ elinde tutuyordu. Sıktığında yamulan bardak, bir süre sonra yeniden eski şeklini almıştı.

Molly, "Pazar sabahları," diye açıkladı.

"Ah, evet. Öyleydi."

Dylan ayağa kalktı. Artık kendini daha iyi hissediyordu. Bardağı çöp tenekesine atıp, bir kez daha pencereden baktı. Molly de gelip yanında durdu.

Nehrin kıyısında son birkaç kişi kalmıştı. Ambulans çoktan gitse de dalgıç ve üzerinde siyah kıyafeti olan birkaç adam hâlâ olay yerindeydi.

Molly uzanıp elini tuttuğunda, Dylan da onun elini tuttu. Dylan istese karşı koyabilir, onu iterek buna engel olabilirdi ama yapmadı. Bir süre öylece durup, aşağıdaki adamları sessizce seyrettiler.

Twyla bir süre gördüğü manzaraya bakarak öylece kalakaldı. Dylan'ın üzerinde kot pantolon ve eski bir kazak vardı. Hemen yanında da gömlek elbisesi ve dümdüz ayakkabılarıyla bir kadın duruyordu. Aslında görünürde rahatsız edici bir şey yoktu; konuşmuyorlardı bile. Ama sonra kadın birden elini uzattı ve Twyla, dehşet içinde kocasının hiç karşı koymayarak ona uzatılan eli kabul ettiğini gördü.

"Dylan?" diye seslendi.

Dylan şaşkınlıkla sesin geldiği yöne doğru döndü. "Sen ne yapıyorsun burada?"

Twyla gözlerini Dylan'ın yanından ayrılıp, hızla eşyalarını toplayan ve apar topar ofisten çıkan kadına dikti. Ofis başına yıkılsa, ortamı bu kadar hızlı terk edemezdi herhâlde.

Twyla, Dylan'a dönmeden önce kapının kapanmasını bekledi. "Kim bu kadın?"

"Molly Carpenter," dedi Dylan. "İşe yeni başlayan arkadaşlardan biri."

"Ve daha şimdiden el ele tutuşmaya başladınız, öyle mi?"

Dylan ellerini cebine koyup bakışlarını kaçırdı. "Hayır, sadece bana yardımcı olmaya çalışıyordu."

"Yardımcı olmaya mı?" Twyla'nın kalbi yerinden sökülecekmiş gibi hızla atıyordu. Destek almak için elini en yakındaki masaya dayadı. Elinin hemen yanında, bir nemlendirici krem kutusu için çalışılan tasarımın taslakları duruyordu. Belki de tasarım Molly Carpenter'a aitti. Son derece düzenli, sade duran ve Dylan'ın elini tutan Molly Carpenter.

Bu sırada Dylan masasına oturmuş, bazı evrakları karıştırmaya başlamıştı. "Az önce Jones denen çocuğu buldular," dedi. "Şoka girmiştim."

"Biz de o sebeple seni bulmaya gelmiştik, ama gördüm ki yalnız değilmişsin." Twyla suçlarcasına etrafına bakındı. "Yani endişelenmemi gerektirecek bir durum yokmuş."

"Biz derken?"

Twyla'nın, Dylan'ın ne demek istediğini anlaması birkaç dakika sürdü. "Ben ve babam," dedi sonunda. "Babam aşağıda, otoparkta."

Dylan kıpkırmızı kesildi. "Ah..."

"Tam eve gidiyorduk ki polis arabalarını gördük. Birisi Jones denen çocuğun bulunduğunu söyledi."

Zavallı Jones... Twyla birden, bir an önce eve dönmek istedi. "Sonra görüşürüz."

"Twyla!" Dylan hızla karısının peşinden koştu. "Yanlış anladın. Senin sandığın gibi bir şey..."

"Ben ne sanmışım ki?"

Dylan cevap veremedi. Twyla çekip giderken, çaresizlikle çırpınıyor ve kendini net bir cevap veremeyecek kadar bitkin, yenilmiş ve suçlu hissediyordu.

Arabayla eve dönerken, onların dosyasından sorumlu memur Twyla'yı aradı. Twyla hiç konuşacak havada değildi. Az önce yaşananlar çok canını sıkmıştı.

İsteksizce telefonu cevapladığında memur, "Tahmin edin, Yüce Azizler Kilisesi'ne kim duaya gidiyormuş?" diye sordu.

"Bilemiyorum..."

"Süpermarkette yanınıza yaklaşıp sizi uyaran kadın."

"O yaşlı kadın mı?"

"Aynen öyle. Collins'i tanıyor. Onu gözden kaçırmışız çünkü bir kaçık olduğunu düşünmüştük. Ama görünüşe göre zaman zaman aklı başına geliyor ve hâlâ kiliseye dua etmeye gidiyor."

Twyla söylenenleri sindirmeye çalışarak, "Tamam..." dedi.

Memur, "Peşinde olduğumuz eksik halka o," diye belirtti.

"Öyle mi?"

"Biri Charlie'nin o ameliyata girmesini istemedi. O kişiye 'A' diyelim. Yaşlı kadın da bunu istemiyordu; hatta bunun için bir kez sizi uyarma girişiminde bulundu. Siz de A kişisine bundan bahsettiniz. A kişisi, o an yaşlı kadının onun için bir müttefik olduğunu fark edip kadınla yakınlık kurdu. Yaşlı kadın da böylece A kişisini, Yüce Azizler Kilisesi'ne ve Collins'e götürdü."

Twyla sustu. Babası geriye taradığı saçları ve lekesiz takım elbisesiyle hemen yanında araba kullanıyordu. Mercedes'inin içi, ilk günkü gibi el değmemiş ve kusursuzdu. Asfaltın üzerinde sessiz ve kusursuzca kayıyordu. Sanki dünyanın dışında tamamen izole bir yerlerdeymiş ve bulundukları yerde yer çekimi dahi yokmuş gibiydi.

Twyla, "O hâlde bunu kime söylediğimi hatırlamam gerekecek," dedi.

"Şimdilik kendinizi zorlamayın," dedi memur. "Biz aksini söyleyinceye dek."

Twyla telefonu kapattı.

Stephen, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Twyla cevap vermedi. Yaşlı kadından kime bahsettiğini düşünüyordu. Dylan, Ofelia, babası, yan komşusu, destek grubu, yaklaşık bir düzine arkadaşı, Eileen, Bindy, Eileen'in kilisenin bağış ekibindeki arkadaşları...

Elli kadar kişinin kadından haberdar olması muhtemeldi. Hem sonra olayın medyaya yansıması vardı. Eğer Charlie için bir yardım kampanyası başlatılmamış olsaydı, yaşlı kadın Charlie'yi hiç tanımamış olacaktı.

Stephen, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç..."

Stephen evin önüne geldiklerinde durdu. "Benim içeri gelmemi istemediğinden emin misin? O çocuk bulunduktan sonra... Şey, yani kendini iyi hissetmiyor olmalısın."

"Hayır, iyiyim ben. Hem Dylan birazdan evde olur."

"Pekâlâ." Stephen motoru durdurmamıştı, araba kusursuzca çalışmaya devam ediyordu. "Her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum."

Twyla onu başıyla onayladı. İşte, yine o gereksiz kelime "inanç" karşısına çıkmıştı.

Stephen yavaşça uzaklaşırken, "Eve vardığımda seni ararım," dedi.

Twyla eve girdiğinde doğruca mutfağa gidip, su ısıtıcısını çalıştırdı ve tıpkı davul çalışıyormuş gibi elindeki kaşığı tezgâha vurmaya başladı.

Eve geldiğinde Dylan'a ne diyecekti? Tüm bu olanları görmezden mi gelmeliydi? Dylan'a inanmalı mıydı? Yoksa gördüğünden fazlası da mı vardı?

O an bir ses duydu. Tuhaf bir sızlanma sesi gibiydi. Kaşığı tezgâha vurmayı bırakıp kulak kesildi.

İşte, yine duymuştu. Bu ses sanki...

Kaşığı hızla elinden bırakıp, pencereden bakmak için çamaşır odasına koştu.

"Charlie!" diye bağırdı.

Kapının kolunu delicesine çekiştirerek kapıyı açmaya çalıştı:. Ancak kapı kilitliydi.

Yeniden mutfağa koşturdu ve anahtarları almak üzere dolabı sonuna kadar açtı. Sonrasında âdeta yıldırım hızıyla yeniden kapıya döndü ve kapıyı sonuna kadar açıp, önünde sıra sıra dizilmiş lastik çizmeleri savurarak kenara fırlattı.

İşte, Charlie oradaydı. Çiçeklerin arasında elindeki kilden saksıyla oynuyordu.

Twyla çakılların üzerinde sendeleyerek kendisini oğluna doğru attı. Merdiveni es geçip doğrudan çimenlere basmıştı. "Charlie!" diyordu. "Charlie!"

Charlie'yi çimlerin üzerinde kollarına aldı. Yanaklarına, çenesine, boynuna öpücükler konduruyor; büyüleyici teninin ve saçlarındaki sonbahar kokusunun tadını çıkarıyordu.

"İnanamıyorum. Eve döndün, Charlie! Eve döndün!"

Twyla, oğluna öyle sıkı sarılmıştı ki dışardan gören biri çocuğun kemiklerini kırmaya çalıştığını düşünebilirdi. Onu güldürmek için havaya kaldırıyor, kollarında döndürüyor ve coşkusunu göstermek için her yerini kıpkırmızı yapana kadar öpüyordu. Twyla defalarca oğlunun adını söyledi. Kollarında bebeğinin sıcaklığını hissederken, onun ismini haykırmak nasıl da mükemmel bir histi.

Sonrasında birden durup saatine baktı.

Polis, Charlie'nin eve saat kaçta geldiğini bilmek isteyecekti. Artık geri döndüğüne göre zaman önemliydi. İşte, Twyla yeniden hayata dönmeye başlamıştı. Bir kez daha her şeyin bir amacı vardı ve zamanlama önemliydi.

Twyla, Charlie'yi yere bırakıp önünde çömeldi. "İyi misin?"

Ondan ne beklediğini bilemiyordu. Belki bir işaretti tek istediği, ama Charlie'nin tek yaptığı tuhaf bir tebessümle annesine bakmaktı, o kadar.

Twyla sözlerini vurgulamak istercesine oğlunun kolunu hafifçe sıvazlarken, "Geldin işte," dedi. "Geldin!"

Aslında daha fazlasını söylemek isterdi. Onun zarar göreceğinden ya da başına daha kötü şeylerin geleceğinden ölesiye korktuğunu söylemek isterdi. Ancak onu da korkutmak istemedi. Hem zaten artık yeterince mutlu görünüyordu. Yeniden saksısıyla oynamaya başlamıştı bile.

Aniden bir karga çatıdaki antenin üzerinden acı acı bağırarak havalandı. Twyla duyduğu sesle olduğu yerde irkildi. Dönüp arkadaki kapıya baktı. Kapı daha önce de olduğu gibi birazcık aralıktı o kadar. Charlie kaçırıldığı yoldan geri getirilmişti. Twyla bu kez hiçbir şeye dokunmayacaktı. Ne kapının yanına gidecek ne de patika yola çıkacaktı.

Tepesindeki gökyüzünde bulutlar giderek toplanırken hava da soğuyordu. Charlie'ye, "Hadi içeri girelim," dedi.

Charlie'nin elini tuttu. Yürürken sendelemesini bekliyordu, ama şaşkınlıkla ayrı kaldıkları zamanda yere daha sağlam basmaya başladığını fark etti. Birlikte çimenlerin üzerinde ilerlediler. Bu sürede Charlie annesinin yardımına neredeyse hiç ihtiyaç duymamıştı.

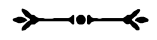
İçeri girer girmez Twyla arka kapıyı kilitledi. Sonra da yeniden Charlie'nin elini tuttu ve bu kez birlikte mutfağa yürüdüler. Charlie'nin elleri soğuk ve nemliydi. Sanki başka bir yerden çıkıp geldiğini belli etmek istermiş gibi kokusu bile değişmişti.

Twyla dudaklarının kuruduğunu hissederek huzursuzlukla yutkundu. Charlie'yi tezgâhın üzerine oturttu. Başı neredeyse askılardan sarkan fincanlara değecekti.

Twyla ellerini oğlunun dizlerine koyup dengesini kurmasını sağladı ve "Canım oğlum," dedi. "Dur sana bir bakayım." Kalbi delicesine atıyordu. "Şimdi sen de bana bak."

Charlie Ross gözlerini, ilk defa annesinin gözlerine kilitleyip gülümsedi. Twyla derin bir iç çektiğinde, Charlie de tepesindeki fincanları titreterek zıpladı ve kaşlarını çattı. Bunu yaparken gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, sanki artık

o dumanlı gözler gitmiş, yerine okyanus mavisi berrak gözler gelmişti. Öyle ki Twyla o gözlere baktığında sanki denizin engin derinliklerini görebiliyordu.

Dylan, "Twyla?" diye seslenerek mutfağa girdiğinde, gördüğü manzara karşısında donup kaldı.

Charlie mutfak tezgâhının üzerinde oturuyordu. Twyla da hem solgun hem de ışık saçan tuhaf bir ifadeyle onu dizlerinden tutmuştu.

Dylan önce Charlie'ye, sonra Twyla'ya ve yeniden Charlie'ye baktı. Hayal gördüğünü düşünerek hayretle, "Charlie?" diye seslendi.

Ancak hayal görmüyordu. İşte, üzerindeki şortu ve tişörtüyle minik oğlu tam önünde duruyordu. Hep yaptığı gibi elini sallayarak, *Merhaba, babacığım,* diyordu âdeta. Dylan'ın aklı allak bullak olmuştu. Neler olduğunu çözemiyordu.

"Nasıl yani?" diye sorarken gerçek bir anda kafasına dank etti. Charlie dönmüştü, artık evdeydi.

Dylan sevinç çığlıklarıyla Twyla ile Charlie'ye doğru koştu ve her ikisini de kucaklayıp sımsıkı sardı. "Ah, Tanrım, şükürler olsun! Döndün, Charlie!" diye bağırıyordu. "Güvendesin. Evindesin!"

Dylan nihayet kendini geri çekip, Charlie'yi tıpkı bir porselen biblo gibi tezgâha bıraktığında, Twyla'nın hiç de mutlu görünmediğini fark etti.

Karısına neler olduğunu sormak istemedi. Bu ifadenin, o gün yaşanan o aptalca olayla bir ilgisi olmamalıydı, değil mi? Dylan bu meseleyi en kısa zamanda açıklığa kavuşturup kendini temize çıkar...

Twyla, "Dylan?" diye seslenerek Dylan'ın düşüncelerini böldü.

"Ne oldu?"

"Charlie'ye bir baksana."

Twyla'nın sesindeki bir şey, Dylan'ın midesinin bulanmasına sebep olmuştu. Nedense bunu hiç akıl edememiş, oğlunun zarar görmüş olabileceğini aklına dahi getirmemişti. Gerçi henüz buna vakti de olmamıştı.

Oğluna dönüp usulca, "Charlie, oğlum," dedi.

Charlie doğruca babasının gözlerinin içine baktı.

Dylan, bir anda kendini geriye doğru attı. "Aman Tanrım! Ne olmuş ona böyle?"

On Sekizinci Bölüm

"Ama bu nasıl olur? Anlayamıyorum," diyen Dylan, mutfağın ışığını açıp Charlie'nin yüzünü ışığa doğru kaldırdı ve gözlerini incelemeye başladı. "Keratoprotez ameliyatını olmuş, öyle değil mi?" Kalbi göğüs kafesinin içinde huzursuzca çırpınıyordu. "Ama nasıl olur da..."

Charlie gözlerini bir an olsun babasından ayırmadan onu inceliyordu.

Zavallı çocuk.

Dylan olanları düşününce midesinin altüst olduğunu hissetti. Charlie birileri tarafından kaçırılıp ameliyat ettirilmişti. Ama bunu onlara, Charlie'ye kim yapabilirdi ki?

Twyla, "Polisi aramalıyız," dedi.

Dylan, "Evet," diyerek ona katılsa da kılını kıpırdatmamıştı. Ofisinde ameliyatın detaylarını incelediği günü anımsadı. O gün ne kadar endişelenmişti. Şimdiyse oğlunun gözlerine o teleskopla mavi lensler yerleştirilmişti. Ancak Dylan yine de lenslerinin altında o tuhaf saydamlığı görebiliyordu.

Bir an, gittikleri süpermarkette çocukların Charlie'ye uzaylı diyerek onunla eğlendikleri gün Twyla'nın nasıl da üzüldüğünü anımsadı. O çocuklar şimdi Charlie'yi görseler ne derlerdi acaba?

Dylan, Twyla'ya suçlayan gözlerle baktı. Bunu isteyen oydu, kendisi değil. Fakat şu an öylesine üzgün ve güçsüz görünüyordu ki Dylan onun üzerine gitmenin doğru olmayacağını düşündü.

Onun yerine polisi aramak üzere içeri gitti.

Numarayı çevirirken bir kez daha ameliyatın risklerini kafasından geçirdi.

Glokom. Kanama. Enfeksiyon. Dokuda zedelenme. Retinada yer değişmesi. İltihap. Göz kapaklarında düşme. Acaba bunlardan herhangi biri Charlie'de gelişmiş miydi? O da tehlikede miydi?

Neler oluyordu böyle?

Dedektifin telefonu açmasıyla Dylan, "Charlie geri döndü!" diyerek bağırdı. Bir yandan da telefonla salona doğru ilerliyordu. Twyla da Charlie'yi elinden tutmuş peşinden geliyordu. "Şu an yanımda! Ve sanırım artık görebiliyor... Bu doğru. Sanırım ameliyatı olmuş. Evet, evet görebiliyor!"

O sırada Twyla, Charlie'nin oyun halısını yere serip oyuncak sepetini yeniden ortaya çıkarmakla meşguldü. Ancak Charlie kıpırdamadan olduğu yerde durmaya devam ediyordu.

Dylan'sa dedektifin açıkladığı prosedürü dinlemekle meşguldü. Bunu yaparken de sürekli evet, hayır, peki diyerek mırıldanıyordu. En sonunda telefonu kapadı. Polis onlara hiçbir şeye dokunmadan beklemelerini söylemişti.

Bu Charlie için pek sorun olacak gibi değildi, çünkü annesinin ona uzattığı oyuncak arabaya rağmen hâlâ hareketsiz duruyordu.

Twyla, "Gelmeleri ne kadar sürer?" diye sordu.

"En fazla on beş dakika."

Twyla elini Charlie'ye doğru uzatarak, "Dur bir dakika," dedi. "Bu da ne?" Charlie'nin şortunun cebinden bir kâğıt çıkarıp, kâğıdı açtı. "Aman Tanrım," dedi ayağa kalkarken. "Dylan... Bak."

Notu okudu. Notta yazanlar kısa ve özdü: Tarih, reçete edilen ilaçlar ve ameliyat sonrası bakım. Bilgiler kısaltılmıştı ve çoğunlukla anlaşılması zordu. *PKP**, IOL***, *IE****, *RPM*****, florokilonon, trimetoprim, % 0.005 benzalkonium klorid.*

Bunları çevirmek için birilerine ihtiyaç duyacaklardı. Hatta belki de Dylan elinde bu bilgiler varken başka bir adım daha planlayabilir, Royal Square'e danışabilirdi. Ayrıca bölgede onlara yardımcı olabilecek uzmanlar, Charlie'yi bilen doktorlar vardı. Bu konuda tek başlarına sayılmazlardı.

En azından bu da bir başlangıçtı. Dylan artık kendini daha iyi hissetmeye başladı.

Notu dikkatle yeniden katlayıp sehpanın üzerine koydu. "Aslında nota dokunmamalıydık. Charlie'ye de öyle."

Dylan'ın sesi niyet ettiğinden daha öfkeli çıkmıştı. Twyla hızla bakışlarını ona çevirdi.

---

* Gömülü keratoplasti (Çev. N.)
** Göz içi merceği (Çev. N.)
*** Göz içi elastik eğrilik (Çev. N.)
**** Retroprostetik zarlar (Çev. N.)

Eve geldiği andan beri Dylan'ı izliyordu. Her an bir suçlama ya da pişmanlık sözcüğü bekliyordu. Fakat Dylan bunu yapmıyordu. Çünkü eğer yapacak olursa, bazı şeylerin dönüşünün olmayacağını o da biliyordu.

Polis siren sesleriyle evin önüne gelinceye dek öylece kaldılar. Kıpırdamaktan, bir şeylere dokunmaktan korkarak beklediler.

Polis arabalarının sayısı, Charlie kaybolduğu gün gelenlerden daha fazlaydı. Kendi araba yolları, komşularının araba yolları ve karşı yol, yolun sonundan dönmeyi engelleyecek biçimde arabalarla doluydu.

Polisler tıpkı bir piknik sofrasına üşüşen karıncalar gibi aniden evin içine doldu. Havadaki heyecan neredeyse gözlü görülür hâldeydi.

Polis şefi arabasından iner inmez merdiven basamaklarına çıkıp, "Hadi, çocuklar!" diye bağırdı. "Smithy, sen arka bahçeye ve ana caddeye bak. Amos, sen çocukla ilgilen. Numuneler istiyorum. Wicksy, sen Ridleyler'le konuş. Ameliyatı yapan uzmanların isimlerini al. Ve uzmanları hemen buraya getir, hem de hemen. İşinizin olmadığı hiçbir şeye dokunmayın. Ben aksini söyleyene kadar da buna devam edin." Ellerini çırptı. "Hadi, bir an önce işe koyulalım!"

Charlie adli tıp ekibinden birileri tarafından yemek odasına götürülüyordu. Dylan ve Twyla bir kadın polisle birlikte salona yönlendirilmişti. "Bana, Charlie ile ilgilenen doktorların iletişim bilgilerini vermeniz gerekli," dedi kadın polis. "Onları bir an önce buraya getirmeliyiz."

Dylan bir işe yarıyor olmanın heyecanı içinde hemen işe koyuldu ve tüm bildiklerini anlattı. Polisin incelemeyi ciddiyetle yürütmesinden çok memnun kalmıştı. Bir anda o da kendisini daha enerjik ve umutlu hissetmeye başladı. Şu an bir krizin tam ortasında olsalar da tuhaf bir heyecan hissetmekten kendini alamıyordu.

İşi bittiğinde polise annesini arayıp arayamayacağını sordu. Polis sakıncası olmadığını söyleyince, Twyla da yanlarına gelip, "Ben de babamı arayacağım," dedi.

Kapıya Dylan'la aynı anda varmışlardı. Twyla, kocasına baktı. "Dylan..."

Dylan onun konuşmasına fırsat vermeyerek, "Charlie artık eve döndü," dedi. "Eve döndü." Söylenebilecek başka bir şey yoktu. Dylan'ın tek bildiği buydu.

Twyla belli belirsiz kaşlarını çatarken, "Evet, öyle," diye mırıldandı.

Uzmanlar çok geçmeden insana kırsalda çocuklarla ve Golden Retriver cinsi köpeklerle yaşanan bir hayatı anımsatan Volvo markalı arabalarla geldiler. Salonun içinde bilgisayar kameraları, dizüstü bilgisayarlar ve evraklarla dolu bir tartışma alanı oluşturdular. Dünyanın dört bir yanından uzmanlarla telefonda görüşülürken, hava yapılan tartışmalar, istatistikler ve medikal terminolojiye ait kelimelerle ağırlaşmıştı.

Bu sırada psikologlar, sosyal hizmet ve adli tıp uzmanları Charlie'yi inceliyorlardı ve üç şey saptamışlardı. Birincisi

Charlie yine arka kapıdan getirilmişti, ikincisi geldiği anı yakalayan tek bir görgü tanığı yoktu. Üçüncüsü de Charlie'de herhangi bir istismar ya da kötü muamele belirtisi bulunmuyordu.

Göz doktorları daha ilk bakışta Charlie'nin artık görebildiğini dile getirmişlerdi, ama teorik anlamda bu sonuca ulaşmak gece yarısını bulmuştu. Aralarındaki anlaşmazlık Charlie'nin görüp göremediği üzerine değil, bunun hangi yolla mümkün olabileceği üzerineydi. Sabah daha kapsamlı bir muayene yapacaklardı. Ancak görünüşe bakılırsa Charlie, her iki gözünden de keratoprotez ameliyatı olmuştu.

Uzun uzun, bu kadar ufak bir çocuğa böyle bir ameliyatı uygulama riskine kimin girebileceğini tartıştılar. Akla gelen ilk ihtimal, Royal Square'di. Ancak ameliyatı onlar yapmamışlardı. O hâlde kim yapmıştı?

Uzmanlardan biri durmadan, "Peki ya riskler?" deyip duruyordu. *Bulaşıcı endoftalmi, retina dekolmanı, vitröz kanama...*

Adamın iç karartıcı sözleri, salonun duvarlarına düşen gölgelerle birleşince daha da can sıkıcı oluyordu.

Gerçekten de başarı şansı oldukça düşük olan bu ameliyatı, bunca riske rağmen yeni yeni yürüyen bir bebeğe kim yapabilirdi? Twyla durmadan kendine bu soruyu soruyordu.

Uzmanların dönüp onu işaret edeceği anı beklerken, oturduğu koltuğa biraz daha gömülüp tırnaklarını kemirmeye başladı.

Bunu ancak *sen* yaparsın!

Bu riski alacak olan *sendin!*

Sen ne biçim bir annesin?

Ama bunu söyleyen kimse olmadı. Asıl dertleri suçluyu bulmak değildi. Charlie için ameliyat sonrası bakım planı oluşturmaya çalışıyor ve ameliyatın boyutuyla birlikte gereken lenslerin türünü tartışıyorlardı.

Charlie hâlâ hemen yandaki yemek odasındaydı. Muayenesi bitmişti ve sosyal hizmetler görevlisiyle beraber dikenli Legolarla oynuyorlardı. Twyla dikenli Legoları görmeyeli yıllar olmuştu, onları en son çocukluğunda görmüştü. Dikenli Legolar tıpkı ters dönmüş tespihböcekleri gibi görünen dişli Legolardı.

Twyla gözlerini Dylan'a çevirdi. Yapılan tartışmaya kendini kaptırmış, konuşulanları not etmeye çalışıyordu. Twyla onun ne düşündüğünü, kendisi gibi bir anneyi ne kadar güvenilir bulduğunu merak ediyordu.

En sonunda uzmanlar gitmek üzere ayaklandılar. Dizüstü bilgisayarlar ve kameralar sırayla kapanmaya, canlı yayın bağlantıları kopmaya başladı.

Dylan, Bristol'daki bir göz merkezinde yarın yapılacak olan randevuyla ilgili doktorlardan biriyle konuşuyordu. Doktor onu, ameliyat sonrası oldukça kapsamlı bir bakım planı hazırlayacakları konusunda temin ediyordu. Yaşanan hiçbir şey varsayım olmayacaktı. Bu süreçte bir başlarına kalmayacaklardı. Kartvizitler alındı. İçtenlikle eller sıkıldı.

Polisler ve geri kalan herkes evi birer birer terk etmeye başladı. Sesler kısılıyor, evrak çantaları ve numune kavanozları toplanıyordu. Dışarıda araba kapıları sessizce kapanıyor ve asfalttaki teker sesleri giderek uzaklaşıyordu.

Yapılan tüm tartışmaları salonun bir köşesinde oturup dinleyen polis şefi de Dylan yeniden yerine otururken evden ayrılmak üzere ayağa kalkmıştı. Sırasıyla önce Twyla'ya ardından da Dylan'a bakarak, "Başlangıçta bunun ameliyatı istemeyen birileri tarafından yapıldığını düşünmüştük," dedi. "Ama şu an anlaşılıyor ki durum tam tersiymiş."

Twyla cevap vermek üzere ağzını açtıysa da, söyleyecek mantıklı bir şeyler bulamadı. Charlie onun kucağındaydı ve uyku sersemi bir hâlde, annesinin saçının bir tutamını çekiştirmeye çalışıyordu. Twyla, Charlie'nin elini saçından uzaklaştırdığında o yapış yapış tenini yeniden hissetmenin ne güzel bir duygu olduğunu düşündü. Onu yıkamak istiyordu. Onu o yabancı kokudan arındırmak, sonra da yatağa girerek bu berbat günü unutmak istiyordu. Çünkü saatler geçtikçe ilk başta yararlı ve iç ferahlatıcı gibi görünen bu gelişme, artık onu huzursuz etmeye başlamıştı. Charlie'nin eve dönüşü önce, sarılıp huzur bulmak isteyeceğiniz yumuşacık bir battaniye gibiydi. Ancak sonrasında o battaniyenin aslında cam elyaftan olduğunu ve o minicik cam parçalarının sizi kaşındırarak teninize girip, ölümcül bir pamuk şeker gibi ciğerlerinize kadar saplandığını hissediyordunuz.

Dylan, polis şefine dönerek, "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. Arkasında birleştirdiği elleri ve kaygılı ifadesiyle şöminenin önünde duruyordu.

"Ben..." Polis şefi çok yorgun görünmesine rağmen konuşmasına devam etti. "Belki de en iyisi sizin bana hangi tıbbi araştırma gruplarıyla iletişime geçtiğinizi anlatmanızdır."

Bu yorum Twyla'yı bir parça şaşırtmıştı. Dylan, "Tıbbi araştırma mı?" diyerek odadan çıkarken omzunun üzerinden geriye baktı. "Bir dakika bekleyin."

Çok geçmeden elinde bir dosyayla geri döndü. Dosyanın içini karıştırıp, "Beklerseniz size bir şey göstereceğim," dedi ve polis şefine birkaç kâğıt uzattı. "Buyurun."

Polis şefi gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi. "Bunlar..."

"Bunlar tıbbi araştırma programlarından gelen mektuplar. Sanıyorum sadece dört tane mektup geldi. Öyle değil mi Twyla?"

Twyla onu başıyla onayladı. Bu mektuplar tamamen aklından uçup gitmişti. Bunları ödül töreninin hemen ardından, yığınla nefret mektubunun geldiği o günlerde almışlardı. Mektupları Dylan'a verip, onları diğer tıbbi evraklar için hazırladığı dosyanın içine koymasını istemişti.

Polis şefi mektupları sırayla okuyarak, "Stockholm... Dundee... Brüksel... Belfast," dedi. "Neden bunlardan daha önce bahsetmediniz?"

"Sanırım ikimiz de unuttuk," dedi Dylan. "Son günlerde o kadar çok şey oldu ki."

Polis şefi mektupları katlayıp ceketinin yan cebine koydu, sonra da kapıya yöneldi. "Bu mektuplar çok işe yarayacak. İkinize de teşekkür ediyorum. Bu gece sizi daha fazla rahatsız etmek istemiyorum. Siz de biraz dinlenin."

Dylan şefin arkasından odadan çıkarken, "Vaktiniz varsa bir şey konuşabilir miyiz?" diye sordu.

İki adam koridorda karşılıklı durdular. "Bu bir istismar," dedi Dylan. "Bir insan hakları ihlali."

"Kesinlikle. Bu işin peşini bırakmayacağım."

Dylan birden sesini Twyla'nın duyamayacağı kadar kısarak âdeta fısıltıyla konuşmasına devam etti. Sonrasında kapının kapandığı ve Dylan'ın merdivenden indiği duyuldu. Yeniden salona dönmemişti.

Twyla, Charlie'yi kucağına alıp Dylan'ın dağ gibi yığılan kahve fincanlarını yıkadığı mutfağa gitti. Evde bu kadar çok porselen fincan olduğunu görmek onu şaşırtmıştı.

"Sence Charlie'yi yıkamak için geç mi oldu?" diye sordu.

Dylan hemen yukarıda asılı olan saate baktı. "Hızlı bir duş için çok geç sayılmaz. Hem ikinize de iyi gelecektir."

Twyla anladığını belli edercesine başını sallayıp Charlie'yi üst kata çıkardı. Charlie ellerini annesinin boynuna dolamıştı. Twyla bir kez daha oğlunu kollarında hissetmenin, ona sarılmanın ne müthiş bir duygu olduğunu fark etti. O an içinde, tıpkı ağaçtan kopup yere düşerken son yolculuğunu yaşayan bir sonbahar yaprağı gibi kısacık bir sevinç hissetti.

Banyoyu hazırlarken, bir yandan da ince folyodan yapılmış göz korumalarının ambalajını açıyordu. Eve gelen uzmanlar sabaha kadar onlara yol gösterebilecek bir bakım planı hazırlamışlardı. Bu aşamada iltihaplanmayı önlemek için Charlie'ye antibiyotik ve steroit vereceklerdi. Çünkü şu an için en büyük iki tehlike glokom ve enfeksiyondu. Diğer yan etkiler çoğunlukla bertaraf edilmişti.

Twyla esneyerek küveti doldurmaya devam etti. Işıkları kapatıp mumları yaktı ve Charlie'yi de alarak suya girdi. Doktorlar Charlie'nin bir süre ışığa karşı hassas olacağını söylemişlerdi. Bu yüzden ışığı mümkün olduğunca kısık seviyede tutmak en iyisiydi.

Twyla göğsüne çektiği bacaklarıyla küvetin bir ucunda otururken Charlie diğer ucundaydı. Folyodan gözlüğü gözüne hayli büyük gelmişti.

Twyla mum ışığına ve Charlie'nin gözlerindeki gözlüğe rağmen, oğlunun gözlerindeki mekanizmayı görebiliyordu. Tıpkı eski çevirmeli telefonlarda olanlara benzeyen ve kenarlarında küçük delikler olan bir çemberdi bu.

Charlie'nin avuçlarını suya vurarak neşeyle eğlenmesini izlerken, Twyla'nın aklına eski bir anı geldi. Charlie doğduktan hemen sonra ebeler ona, Charlie'yi hemen mi yoksa temizlendikten sonra mı almak istediğini sormuşlardı. O an aslında ebelerin onu, bebeğini her şekilde kabullenen, doğuştan bir anne olup olmadığına dair test ettiklerini düşünmüştü.

Twyla soruya cevap vermemişti bile. Ama şimdi vereceği cevabın, temizlenmemesinden yana olacağını çok iyi biliyordu.

Dylan bir süre Twyla'nın tam karşısındaki kanepede sessizlik içinde oturdu. Konuşmak istemiyordu. Henüz kendinde bu cesareti bulamamıştı. Öte yandan hem söylemesi gerekenleri, hem de Twyla'nın ne duymak istediğini çok iyi biliyordu.

Karısının yanına oturup, elini onun dizinin üzerine koydu. Saat gece yarısını henüz geçmişti. Dışarıda bacadan içeri doğru ıslık çalan kuvvetli bir rüzgâr vardı.

Dylan, "Düşünüyordum da..." dedi.

"Dylan..."

İkisi de aynı anda konuşmaya başlamışlardı. Gülümsediler.

"Önce sen başla," dedi Twyla.

"Hayır, sen."

"Pekâlâ. Şey, ben sadece çok üzgün olduğumu söyleyecektim."

Dylan, "Bunu daha önce pek çok kez söyledin," dedi. "Ve inan, sorun değil."

"Ama eğer ben bu kadar ısrar etmiş olmasam..."

"Biz ameliyata birlikte karar verdik," dedi Dylan. "Tek başına aldığın bir karar değildi. Doğru olanı yaptığımıza inanıyorduk."

"Ama bu şekilde olmamalıydı." Twyla başını eğdi. "Gözlerini açtığında yanında olmak istiyordum. Yanı başında olduğumu bilsin istiyordum."

Dylan karısının elini sıkarak, "Biliyorum," dedi. "Bu yüzden polis şefinden bu işin peşini bırakmamasını istedim. Bir basın toplantısı yapabileceğimizi söyledi. Sen ne dersin?"

"Basın toplantısı mı? Yaşadığımız bunca şeyden sonra..."

"Ama Charlie'yi kaçıran kişiyi bulmamıza yardımcı olabilir."

Twyla oldukça gerilmişti. Bu kadarı artık ona fazla geliyordu, ama Dylan'ın vazgeçmeye niyeti yoktu.

"Twyla," dedi. "Biliyorum, kabullenmesi çok zor. Her şeyden çok daha zor, fakat..." Artık sıra düşüncelerinin özeti olan son sözü söylemeye gelmişti. "Ben..." Dylan doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu. "Sana çok kızgındım."

Twyla kederle gülümsedi. "Ah, biliyordum. Bu yüzden seni suçlayamam..."

"Charlie kaybolduğunda..." Dylan başını iki yana salladı. "Tüm bunların boş yere yaşandığını düşündüm." Durup Twyla'ya baktı. Acaba bunu duymaya hazır mıydı? "Eğer bunu bize yapanı bulamazsam, karşıma suçlayacak biri çıkmazsa, korkarım suçlayabileceğim tek kişi sensin."

İşte, söylemişti. Tuhaf bir huzurla uzun süredir tuttuğu nefesini verdi.

Dylan karısının misilleme yapmasını, en azından kendisini savunmasını bekledi. Ama Twyla ağzını açıp tek kelime etmedi.

Dylan, Twyla'nın elini yeniden tutup hafifçe okşadı. "Seni başından beri destekledim," dedi. "O yüzden lütfen, sen de beni bu konuda destekle. Lütfen. Bunu yapanı bulmama izin ver."

Twyla başını olumlu anlamda salladı. "Eğer istediğin buysa, basın toplantısını yapacağım."

Dylan aklındakileri söylemenin mutluluğuyla arkasına yaslandı. Ancak aynı gün dişlerini fırçalarken, küvetin üzerindeki çamaşır askılığında kuruyan gözlüğü gördüğünde yeniden canının yandığını hissetti.

İmplantlar Charlie'nin gözlerindeydi.

Acaba bir gün Dylan buna alışabilecek miydi?

Yatağına uzanıp, beşiğinde horlayan Charlie'ye baktığında canı çok sıkıldı.

Sorun sadece çocuklarının, onların rızası olmadan ameliyat edilmiş olması değildi. Dylan'ın en başından beri bu ameliyatı hiç istememiş olduğunu bilmesiydi. Ve Dylan bunu ilk defa bu kadar açık bir şekilde itiraf ediyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabahki doktor randevusu işkence gibi uzun gelmişti. Charlie'yi iki ayrı doktor muayene etmiş, sonrasında Twyla, Dylan ve Charlie kafeteryada beklemişti. Etraflarında çok sayıda sivil polis olsa da işinin ehli memurlar, olması gerektiği gibi belirli bir uzaklıkta duruyorlardı. Herkes Charlie'ye hangi işlemlerin yapıldığını, ne tür bir implant takıldığını ve bunu kimin yaptığını bilmek istiyordu.

Charlie mama sandalyesinde oturmuş ilgisizce kekini yiyordu. Yüzü incecik ve oldukça solgun görünüyordu. Günün ilerleyen saatlerinde bir sosyal hizmetler görevlisiyle buluşup, birlikte bir çocuk psikoloğuna giderek Charlie'nin ameliyat sonrasında duygusal yönden iyi durumda olup olmadığını doğrulayacaklardı. Dün Charlie'nin gecikmiş tepki sorunu yaşıyor olabileceğinden bahsetmişlerdi.

Twyla kahvesini sanki büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi karıştırdı. Gece çok iyi uyuyamamıştı. Belki de toplasa sadece bir saat kadar uyuyabilmişti. Charlie'nin beşiğinin yanında durup, oğlunun doğduğu günden bu yana yaşadıklarını ve

yaşananlarda kendi payını düşünmüştü. Tüm bunların onun yüzünden yaşandığı hissini içinden bir türlü atamıyordu.

Charlie önündeki tabağı iterek uzaklaştırdı. Dylan, "Artık yemek istemiyor musun, canım?" diye sordu. Charlie başını hayır anlamında sallayıp, oyuncak arabasını masanın üzerindeki soslar ve tuzlukların arasında sürmeye başladı. Bir ara neredeyse masadaki vazoyu düşürecekti. Normalde Twyla onu şimdiye kadar çoktan azarlardı, ama şu an bunu yapmaya gönlü elvermiyordu. Aksine onu incitmekten korkarmışçasına etrafında geziniyordu. Sanki oğluna annelik taslamadan önce kapatması gereken büyük bir açık var gibiydi.

Bu sırada Dylan patronunu aramış, o hafta için izin istiyordu. "Çok naziksiniz," dedi. "Çok teşekkür ederim." Bir süre sonra telefonu kapadı. "Bu haftayı yıllık iznimden saymayacak. Ayrıca yardıma ihtiyacımız olduğunda aramamızı söyledi."

"Bay ve Bayan Ridley?" Doktorun sekreteri hemen arkalarında belirivermişti. "Lütfen, hazır olduğunuzda içeri buyurun."

Twyla bir an midesinin bulandığını hissetti.

Doktor onları saksıda çiçeklerin ve üzerinde tıp kitapları dolu olan kitaplıkların olduğu klimalı bir odada karşıladı. Dün geceki toplantıda bu doktor da vardı ve en az o konuşmuştu.

Tam yerlerine yerleşmişler ve doktor konuşmaya başlamıştı ki kapı açıldı. İçeri bir sivil polis memuru girip hemen arkalarındaki köşede durdu.

"Charlie'yi ameliyat eden doktor, Boston K-Pro keratoprotezini kullanmış."

Dylan, "Bir dakika lütfen," diyerek cebinden not defterini çıkardı. "Boston K-Pro mu?"

"Son derece üst düzey bir üründür ve teşhis de son derece iyi konulmuş." Doktor sandalyesinde geriye yaslandığında, sandalye de onunla beraber arkaya doğru eğildi. "Sizin de farkında olduğunuz üzere riskler mevcut, ama Charlie'nin vakasında işler oldukça olumlu görünüyor."

Twyla, Dylan'ın not defterine baktı. Dylan sayfaya, OLUMLU yazmıştı. Ardından gözlerini yerdeki bir sepet dolusu oyuncakla oynayan Charlie'ye çevirdi. Charlie sepetin içinde oldukça yıpranmış, karton kapaklı bir kitap bulmuştu ve şimdi de kitaba bakmak üzere yere oturmaya çalışıyordu. Kitabı açıp da ilk sayfada ormanda resmedilmiş bir ayı gördüğünde neşeyle kıkırdadı. Kitabı Twyla'ya getirip dizlerinin üzerine yerleştirdi.

Önce resmi gösterip, sonrasında Twyla'ya bakarak, "Ağaç," dedi. "Ağaç."

Annesi, "Evet, Charlie," diye fısıldadı. Kafasıyla onu onaylarken bir yandan da gözyaşlarının akmaması için kirpiklerini kırpıştırıyordu.

Doktor oturduğu yerde dikleşerek dirseklerini masaya koydu. "Şunu bilmeniz gerekiyor ki riskler oldukça önemsiz ve nadir. Yeterli bakım ve dikkatle bu dönemi hiç sorun yaşamadan atlatabilirsiniz. Ama bu süre içinde herhangi bir şişme, kızarıklık, kabarma ya da akıntı ihtimaline karşı uyanık olmalısınız."

Charlie yeniden yere oturup, bu kez Twyla'nın ayaklarının dibinde kitabını karıştırmaya başladı.

Doktor, "Size birkaç tane şırınga vereceğim," dedi. "Onları öncelikle sterilize etmeniz gerekecek. Aynı zamanda profilaktik göz damlası şeklinde antibiyotik de yazacağım. Günde üç kez kullanacaksınız."

Dylan hızla, "Profilaktik..." yazdı.

Doktor birleştirdiği ellerini bir kemer gibi kaldırarak, "Dün steroidlerden bahsedilmişti, ama bana kalırsa Charlie'nin durumunda buna hiç gerek yok," dedi.

Dylan, "O hâlde dün gece verilen steroidleri artık kullanmayabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet, kullanmayabilirsiniz," diyen doktor ellerini iki yana kaldırdı. "Steroide gerek yok." Belli belirsiz gülümsedi. "Tüm bunlar siz eve gitmeden yazılıp elinize verilecek zaten, Bay Ridley."

Dylan, doktoru başıyla onaylayarak, "Ah, teşekkür ederim," dedi ama yine de yazmaya devam etti.

"Aynı zamanda size bir malzeme ve ilaç çantası vereceğiz," dedi doktor. "Her şeyi mümkün olduğunca iyi yapmaya çalışın."

Twyla ona gülümsedi ama doktor bakışlarını önce uzaklara çevirdi, sonra da not almaya başladı. Tartıştıkları konu oldukça kişisel bir mesele olsa da ortam hiç de samimi değildi. Böylesi odalara girdiğinizde doktorun aklından geçenleri kestirmek mümkün olmadığı gibi, kendi fikirlerini mi söylediği yoksa sizi rahatlatmaya mı çalıştığı hiç anlaşılmazdı.

"Yedi gün yirmi dört saat yumuşak kontakt lensler takılacak."

Twyla, "Tek kullanımlık olanlardan mı?" diye sordu.

"Hayır, her muayenede lensleri biz yerleştireceğiz." Bir an duraksayıp dudaklarını gerdi. "Bu tam da dene ve gör, türünden bir durum. Daha önce hiçbirimiz Charlie yaşında bir hastada böylesi bir durum yaşamadık. Gerçi yaştan ziyade, benzer bir durumu hiç tecrübe etmedik." Sanki verdiği bu ara, bilgilendirme konuşmasına bir son verdiğinin işaretiymiş gibi boğazını temizledi. "Size ayrıca Charlie'nin banyo yaparken ve evden çıkarken takması için bir çift göz koruma gözlüğü vereceğim."

Dylan, "Bunlara ne kadar süre boyunca ihtiyacı olacak?" diye sordu.

Doktor, "İki ay," diyerek yanıtladı. "Gelecek muayenemizde duruma bakacağız. Altı ay boyunca her ay Charlie'yi muayene etmemiz gerekecek. Şu anki göz içi basıncı gayet iyi durumda ama glokom riskini önlemek için iki haftada bir doktora görünmeniz gerekli. Sonrasında da hayatının geri kalan kısmı boyunca, her üç ayda bir göz muayenesinden geçecek. Aynı zamanda ölene dek profilaktik göz damlalarını kullanmak zorunda kalacak."

Söylenenleri sindirebilmek, ömür boyu verilen bu cezayı üstlenebilmek için bir süre herkes sustu. Charlie birden bire başlayan bu sessizlik karşısında sorgulayan gözlerle etrafına bakındı. Kitabı hâlâ kucağında açıktı.

Doktor sandalyesini geriye doğru iterek ayağa kalktı. "Hepsi bu. Her şey yeterince açık mı?"

Dylan, "Sanırım öyle," dedi. "Eğer aklımıza takılan bir şey olursa..."

Doktor, "İstediğiniz her an arayabilirsiniz," diyerek misafirlerini yolcu etmek üzere kapıya yöneldi. Bu sırada köşede duran polis kılını bile kıpırdatmamıştı. Belli ki onlar dışarı çıkar çıkmaz doktorla konuşacağı şeyler vardı.

Doktor, Dylan'ın elini sıktı. Sonra da kucağında Charlie'yi tutan Twyla'ya döndü. Charlie kitabı hâlâ elinden bırakmamıştı. Twyla, kitabı oğlunun elinden alıp yeniden oyuncak sepetine koymak istedi.

Doktor elini Charlie'nin başının üzerine koydu. "Bu kitap çocukken benimdi. Ciddiyim," dedi. "Ama artık senin olabilir."

Twyla hayretle, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bu çok..."

"Bu vaka bende çok büyük bir merak uyandırmıştı," diye açıkladı doktor. "Pek çok açıdan devrim gibi, oldukça dikkat çekici bir vaka." Bir kez daha gülümsedi. Bu seferki ilki kadar belli belirsiz değildi. "Oğlunuzla birlikte olmanın tadını çıkarın, Bayan Ridley. Ve birlikte yaşayacağınız yeni hayatın da..."

Dylan, doktor ve polisle durumun detaylarını konuşmak üzere bir dakika daha kalıp kalamayacağını sordu. Her ikisi de onay verip, kapıyı kapattıklarında Twyla kucağındaki Charlie ile bekleme salonunda oturup ağlamamak için kendini zor tuttu. Charlie'yse elindeki kitabı, sanki Legoland'in tapusuymuş gibi sımsıkı kavramıştı.

Paul, haberlerde Charlie'nin geri döndüğünü gördü. Bunun için Twyla ile röportaj yapılmamıştı. Sadece polis şefi konuşmuştu. Ancak yine de Twyla ve oğlunun fotoğrafı gösterilmişti.

Twyla'nın fotoğrafını ekranda, herkesin gördüğü gibi görmek Paul'e çok tuhaf gelmişti. Gören herkes onun için aynı şeyi düşünüyor olmalıydı; ne kadar da genç ve mutlu görünen bir kadın.

Paul haberi ekranda gördüğünde *Herald*'ın olağan gecelerinden biri için bardaydı. Haberi görür görmez, anlatılanları duyabilmek için iş arkadaşlarını susturduysa da yine de tam anlamıyla duymayı başaramamıştı. Bu yüzden doğruca televizyonun yanına gidip barmenden sesi açmasını istedi.

Haber spikeri, yağan yağmurun altında Ridleylerin evinin hemen önünde duruyordu. "Kayıp olan ufak Charlie Ross Ridley bugün erken saatlerde sağ salim evine döndü. Polis dosya üzerinde çalışmaya devam ediyor. Ancak şimdilik Charlie Ridley'nin nereye ve neden kaçırıldığı gizemini koruyor."

Haber bu kadardı. Paul yeniden koltuğuna döndüğünde keyifsizdi.

Bir paket yer fıstığı açıp, dalgınlıkla ağzına atmaya başladı. Bir yandan da gözleri ekrandaydı. İş arkadaşlarından biri, "Bu haber hayli ilgini çekmişe benziyor," dedi. Kız Leedsliydi ve Paul her seferinde kızın adını bir türlü hatırlayamazdı.

Paul, "Hımm," diyerek yanıt verdi.

Kız ne cevap vermesini bekliyordu ki? Evli olan ve eskiden kör olup şimdi iyileşen oğluyla yeniden buluşan Bayan Ridley'ye olan aşkını itiraf etmesini falan mı umuyordu?

O sırada patronu, "Bu bilimsel bir deney," dedi.

Paul, ona döndü. "Bilimsel deney olan ne?"

"Kafayı taktığın şu Ridley dosyası," dedi ve bir günde içtiği yirmi tane sigara sebebiyle iyice gevrekleşen kahkahalarından birini patlattı.

"Neden deney olsun ki?"

Patronu omuzlarını silkti. "Bu işin içinde o kadar uzun süredir varım ki, artık ipuçlarını görmek hiç de zor gelmiyor."

"Hangi ipuçlarını?"

Patron paketinden bir sigara daha çıkardı. "Önce, geçen bahar bir hastane tarafından kaçırılan bir gencin duyumunu aldık. Sonra Meksika'daki şu genç kızın haberi geldi. Bunlar dışında daha pek çok duyum aldık. Tabii hepsi manşetlere çıkmayı başaramıyor. Ancak hepsinin de ortak bir yönü vardı, o da tıbbi araştırma merkezleri ve hastaneler." Ayaklanıp ceketini eline aldı.

"Ama neden?"

"Neden mi?" Adam dalga geçercesine güldü. "Çıkar için! Ve çocukları araştırmalarında kullanabilmek için... Bu kadar şaşırmış gibi görünme!" Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi. O konuştukça sigara bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Bu işte kaldığın sürece insanların yapmayacağı şey olmadığını öğreneceksin."

Paul'ün böyle tüyler ürpertici şeyleri öğrenmek için bu işte uzun süre daha kalmaya hiç niyeti yoktu.

Patronu, "Bir sigara içip geliyorum," diyerek dışarı çıktı.

Leedsli kadınsa dikkatini yeniden Paul'e vermişti. "Ridleyler'i tanıyor musun?"

Paul onu duymazlıktan gelerek birasından koca bir yudum aldı ve gözlerini ekrana dikti. Koyun çiftçiliği ile ilgili bir haber başlamıştı.

Paul eve gittiğinde kendini oldukça keyifsiz ve yalnız hissediyordu. Ancak daha kafasını toparlayabilecek vakit bile bulamadan telefonu çaldı. Patronunun, kahkaha atan bir yalıçapkını kuşunu anımsatan rahatsız edici sesi, odanın tüm sessizliğini alıp götürmüştü.

Paul işi başkası almadan evvel bu fırsata âdeta balıklama atladı. Patronuna, dosyaya özel ilgisi olduğu için Ridleyler'le ilgili yapılacak tüm haberleri almak istediğini önceden söylemişti zaten. Patronu da Bayan Ridley'nin fotoğraflarına bakarken, "İşi sana vereceğimden emin olabilirsin," demişti.

Paul, bu ilgisinin tamamen iş odaklı olduğuna dair patronunu ikna etmeyi başarmıştı. Ancak bugün kendini hiç de profesyonel hissetmiyordu. Elleri soğuk soğuk terliyordu. Kafası dağılmadan her şeyi gözlemleyebilmek için kimsenin onunla konuşmamasını umuyordu.

Habere olan ilgi büyüktü. Polis merkezindeki toplantı odası gazetecilerle hıncahınç doluydu ve ortam bir hayli gürültülüydü. Paul'ün hemen yanındaki adam, patronunun da bahsettiği Chicago Hastanesi'ndeki vaka hakkında konuşuyordu. İçerisi bunaltıcı derecede sıcaktı. Odada ne açık bir pencere ne de klima vardı. Muhabirlerin çoğu koltuk altlarında oluşan ıslaklıklarla kendilerini ellerindeki aletler ve not defterleri ile yelliyorlardı.

Twyla'nın odaya girmesiyle içeri bir sessizlik çöktü. Hemen arkasında Paul'ün daha önce parkta tanıştığı adam, yani

Twyla'nın babası vardı. Paul bir an içinin sevinçle kabardığını hissetti. Çünkü odada ondan başka hiç kimse aileyi bu kadar şahsen tanımıyordu. Fakat sevinci uzun sürmedi, çünkü babanın hemen arkasından odaya Twyla'nın kocası da girmişti.

Paul bu adamı kafasında nereye yerleştirmiş olduğunu bilemiyordu. Kendince kurduğu hayalde artık bir koca figürü yoktu, nasıl olduysa bir şekilde o resimden çıkıp gitmişti. Ancak şimdi tam karşısındaydı. Güçlü çene yapısı ve tüm yakışıklılığıyla Twyla'nın yanındaydı. Bu görüntü Paul'ü âdeta hasta ediyordu.

Ridleyler odanın hemen ön tarafındaki polis memurlarıyla kısa bir görüşme yaptılar. Sonra da kendileri için hazırlanan masada yerlerini aldılar. Twyla'nın eşi, hemen karısının yanına oturup elini de onun elinin üzerine koymuştu.

Paul onların üzerine atılıp, ellerini ayırmamak için kendini zor tutuyordu. Güçlükle de olsa yerinde kalmayı başardı ve polis şefinin odaya girişini izlerken, sessizliğin yeniden odaya hâkim olmasını bekledi.

Şef, "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz," diyerek konuşmasına başladı.

Paul duvar boyunca ilerleyip, iyi bir fotoğraf çekebilmek adına zor da olsa insanların arasından geçti. Bunu yapmanın tek yolu, karnını mümkün olduğu kadar içine çekmekti. En öne ulaştığında çömelip, fotoğraf makinesini de dizinin üzerine koydu.

"Charlie Ross Ridley dün öğleden sonra yeniden ailesine döndü. Ailesi onu en son gördüğünde Charlie görme engelliydi, ama şu an görebiliyor."

Odada birden heyecanlı mırıldanmalar başlamıştı. Şef detayları yavaş yavaş anlatmaya devam etti. Çocuk ne zaman kaybolmuştu, kaybolduğunda üzerinde ne vardı? Muhabirler kalemlerini kâğıtlarının üzerinde tıpkı bir yılan gibi kaydırarak notlar alıyorlardı.

"Soruşturma çok yönlü olarak devam etmekte, ancak yine de kamuoyundan herhangi bir bilgiye ulaşmaları durumunda bizlere başvurmalarını rica ediyoruz."

Muhabirlerden biri, "Bunu kimin yaptığına dair sizin bir tahmininiz var mı?" diye bağırdı.

Polis şefi, "Size dosyaya dair özel detayları veremiyorum maalesef," dedi. Kalabalıkta birisinin sızlandığı duyuldu. Şef, evraklarını toparlayarak toplantının sonuna geldiklerini ilan etti. Arkasındaki geniş ekranda Charlie Ridley'nin büyük bir fotoğrafı ve hemen altında da aranması gereken irtibat numarası vardı.

Paul, Twyla'yı izliyordu. Twyla'nın polis şefini dinleyip dinlemediğinden emin değildi. Sanki kafası bambaşka bir yerde gibiydi. Gözlerini tavana dikmişti. Üzerinde incilerle süslenmiş açık pembe bir kazak vardı. Fotoğraf makinelerinin flaşları her patladığında inciler de ışıldıyordu.

Kalabalığın ortasından bir muhabir, "Sizce bu tıbbi araştırma gruplarının işi olabilir mi?" diye sordu.

Şef elini havaya kaldırarak, "Daha fazla soru almayacağım," dedi. "Teşekkürler."

Arkalardan bir ses aceleyle, "Twyla?" diye seslendi. "Sen nasıl hissediyorsun?"

"Yorum yok." Twyla'nın sesi zar zor duyuluyordu. Ancak öndekiler ne dediğini anlayabilmişlerdi.

Muhabir, "Affedersin, Twyla?" dedi. "Ne dediğini duyamadık." Fakat Twyla çoktan yerinden kalkmış ilerliyordu. Kocası da onu dirseğinden tutuyordu.

Birden tüm kalabalık hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Kimisi bunu fısıltıyla yaparken kimisi bağırıyordu. Paul kalabalıktan bir sesin, "Deney faresi," dediğini duydu.

Paul bekleme salonuna çıktığında, Twyla'yı bir başına beklerken gördüğüne şaşırdı. Görünüşe göre birisini bekliyordu. Daha da ilginç olansa Paul'ü beklemesiydi.

"Bugün senin de burada olacağını düşündüm," dedi Twyla. "Sana bunu vermek istedim." Çantasını açıp içinden Paul'ün kitabını çıkardı.

Kabul Sanatı. Paul sahiden de bu kitabı okuyor muydu?

Twyla kitabı ona uzattı. "Bunu senden hiç almamalıydım. Fakat Charlie yokken kafayı yemek üzereydim." Kaşlarını çattı. "Artık her yolu denemeye razıydım. Özür dilerim."

Paul de onun için bir yoldu demek. Paul cesaretini toplayıp da Twyla'nın gözlerinin içine bakamadı, çünkü eğer bakarsa gözlerini bir daha ondan alamayacağını biliyordu.

Kitabı almak için uzanmadan, "Geri vermek zorunda değildin," dedi. "Sende kalabilir."

İnsanlar yanlarından bağıra çağıra konuşarak geçerken, Twyla'yı fark ettikleri anda seslerini kısıyorlardı. Twyla başını yana çevirip dışarıda, kaldırımın üzerinde bekleyen kocasına ve babasına baktı. Öğleden sonra güneşi, gökyüzünü tıpkı Twyla'nın kazağı gibi pembeye boyayarak veda etmeye hazırlanıyordu.

Paul ancak o an kendi kendine tam bir aptal gibi davranarak hata ettiğini itiraf etti. Twyla'nın üzerinde ne hakkı vardı ki? Hevesine yenik düşmüş, yalnızlığına aldanmıştı. Twyla'nın ait olduğu adam sadece birkaç metre ötedeydi işte. Parmağında yüzüğüyle eve gitmek için onu bekliyordu.

Twyla kitabı bir kez daha uzatarak, "Lütfen," dedi. "Al. Bu senin."

Paul kendini son derece üzgün hissediyordu. "Peki."

Twyla aceleyle arkasını dönerek çıkıp gitti. Paul onun arkasından bir süre öylece kalakaldı. Günün geri kalanında ne yapacağını düşünürken, elindeki *Kabul Sanatı* kitabını sımsıkı tutuyordu.

Twyla'nın babası basın toplantısı için bir kez daha Londra'dan kalkıp gelmişti. Twyla ona gelmemesini, bu şekilde sürekli gelip gitmesinin saçmalık olduğunu ve gelse bile yapabileceği bir şey olmadığını söylese de polis onun gibi düşünmüyordu. Basının önünde birlik olduklarını ve aile desteği aldığını göstermek faydalı olabilirdi. Bu sebeple Stephen onca yolu yeniden tepip gelmişti.

Onlar basın toplantısındayken Charlie'ye bakma görevi Eileen'indi. O arada sosyal hizmetler görevlisiyle çocuk psikoloğunu da ağırlamıştı. Söylediğine göre görüşme güzel geçmişti. Charlie'nin ruh sağlığı da gayet iyiydi. Akşam yemeği için onlara fırında tavuk ve elmalı turta hazırlayıp dolaba koymuştu.

O gün ne kadar da uzun bir gün olmuştu. Sırasıyla önce Stephen'ı, ardından da Eileen'i yolcu ettiler. Sonra da Charlie'yi yıkayıp göz damlalarını damlattılar ve yatağına yatırdılar. Doktorun dediği gibi steroidlerden kurtulup, mutfak tezgâhının üzerinde şırıngalar ve gözlükler için bir yer açtılar, antibiyotikleri de buzdolabına yerleştirdiler.

Nihayet akşam yemeği için masaya oturduklarında saat on olmuştu. Saat başı haberlerinde bugünkü basın toplantısını izleyeceklerdi. Haberleri soğukkanlılıkla takip edip, haberler bittiğinde televizyonu kapatarak akşam yemeği için masaya geçtiler. Bir şişe şarap açmaya karar vermişlerdi. Acele etmeden, sessizce yemeklerinin ve şaraplarının tadını çıkardılar.

Yemek bittiğinde Dylan tabağını yan tarafa koyup Twyla'ya baktı. "Neyse ki ilk günü sağ salim tamamladık."

"Evet." Twyla gözlerini tavana dikti. Evde çıt çıkmıyordu. Charlie günün yorgunluğuyla yatağına yatar yatmaz uyumuştu.

Dylan, "Biraz daha şarap ister misin?" diye sordu.

"Lütfen."

Twyla bardağı dolarken şarabın insanı mest eden lıkır lıkır sesini dinledi. "Hastanedeki polis ne dedi?"

Dylan elindeki şişeyi sehpanın üzerine bırakırken, "Çok bir şey söylemedi," dedi. "Şu aşamada Avrupa'da bilinen tüm göz cerrahlarını mercek altına almışlar. Sonuca ulaşmak biraz zaman alabilirmiş çünkü detaylı bir çalışma gerekiyormuş."

Birlikte el ele kanepenin üzerinde oturuyorlardı. Bu hâlleriyle tıpkı ergen bir çift gibiydiler. Twyla şarabını yudumladı. Darmaduman olmuş sinir sistemine alkolün yatıştırıcı ve sarhoş edici etkisi çok iyi gelmişti.

Her ikisi de tek kelime etmeye gerek duymadan şişeyi bitirdi.

Ta ki Twyla bunca karmaşanın içinde aralarında konuşulmayan, çözülmeyen koca bir mesele olduğunu fark edinceye kadar öylece oturdular.

"Artık Molly hakkında konuşabilir miyiz?"

Saat on bir buçuk olmuştu. Şimdiye kadar çoktan yatakta olmaları gerekiyordu. Ama bir zamanların o planlı, programlı rutinleri ve alışkanlıkları gitmiş, yerine hastalıklı ve şekilsiz bir düzen gelmişti.

Dylan, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

Twyla bir an ne diyeceğini bilemedi. Bunu ona nasıl soracağını, olayı gereğinden fazla büyütmemek için ne diyeceğini bilemiyordu. "İş hayatında onunla yakın bir ilişkin mi var?"

Dylan boş kadehini sehpanın üzerine bıraktı. "Hayır, pek sayılmaz. Neden sordun?"

"Acaba elini tuttuğun için olabilir mi?"

Dylan güldü. "Bak, anlattım ya, yaşadığım şok yüzündendi. Cesedi görünce oldu."

Ancak Twyla, Dylan'ın ses tonunda pek de hoşuna gitmeyen bir tını sezmişti; sanki kendini savunmaya çalışıyor gibiydi. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Dylan kollarını göğsünde kavuşturdu. "İş arkadaşım olarak, evet."

"Daha fazlası yok, öyle mi?"

Dylan başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir şey yok."

"O hâlde anlat onu bana."

"Ne anlatayım ki?"

"Bilmiyorum. Nasıl biridir? Hobileri neler?"

Dylan'ın bir anda yanakları kızardı. Aslında her ikisi de böylesi bir sohbet için fazla yorgun ve kırgınlardı.

Twyla, "Ya da boş ver," dedi. "Anlatma." Tam ona sorularına cevap vermemesini, hiçbir şey demeden onunla birlikte yatağa gelip biraz uyumasını söyleyecekti ki, Dylan konuşmaya başladı.

"Hobileri mi?" Dylan durup gülümsedi. "Yoga. Hatta ateşböceği duruşuna geçmiş..." Birden sustu. "Ne... Ne oldu?"

"Aman Tanrım!" dedi Twyla. "Ondan hoşlanıyorsun!"

Dylan bir kez daha güldü. "Aptallaşma lütfen!"

Twyla ayağa kalkarak, "Ne hissetmemi bekliyorsun ki?" diye sordu. "Charlie kayıpken seni birisiyle el ele yakalıyorum. Eğer aynı şeyi sen yaşasaydın sen ne hissederdin, Dylan?"

Dylan ayağa kalktı. Bir anda fazlasıyla ayılmış gibiydi. "Çok üzgünüm." Şarap içmeleri ve o kadından bahsetmeleri hataydı. "Sadece konuşacak birilerine ihtiyacım vardı." Gözlerini halıya indirdi. "Annem bana sırtını dönmüştü. Seni de üzmek istemiyordum. O an Molly yanımdaydı. Bana iyi bir dinleyici olduğunu söyledi. Ve..."

"Ne yani, ben öyle değil miyim?"

"Öyle bir şey demedim." Dylan karısına doğru bir adım attı. "Sadece onunla konuşmak daha kolay geldi. Sonra birden elimi tuttu ve ben de ona izin verdim. Hiçbir anlamı yoktu. O bana sadece bir arkadaş gibi davrandı ve o an benim tek ihtiyacım da bir arkadaştı."

Twyla gözlerini kocasına dikti. "Ama ben varım."

Dylan cevap vermedi. İkisi de daha fazla konuşmadılar.

Charlie'yi kontrol edip, yorganın altına girdiler sonra da birbirlerine sırtlarını döndüler. Ve evlendikleri günden bu yana ilk defa, birbirlerine iyi geceler öpücüğü vermediler.

Twyla tek kelime etmeden bu şekilde yatarlarsa, her şeyin daha tehlikeli bir hâl alabileceğini düşünerek, "İyi geceler, aşkım," diye fısıldadı. Fakat Dylan cevap vermedi. Çoktan uyumuştu bile.

Twyla gecenin bu vaktinde hislerine güvenmemesi gerektiğinin farkındaydı. Bu saatlerde düşünceleri hep karmakarışık olurdu. Öte yandan yine de hissediyordu işte. Yavaş yavaş koptuklarına dair, insanın huzurunu kaçıran o önsezi kalbine gelip oturmuştu bile.

Yirminci Bölüm

Stephen, üzerine gün ışığı vuran masasında oturmuş bir sigorta formu dolduruyordu. O an ailesinin tıbbi geçmişine dair hiçbir bilgisi olmadığını fark etti. Ona verilen formlarda doğruluğunu tam olarak bilmeden her satırın karşısına YOK yazardı. Ancak şimdi elindeki dolma kalem, kutucukların üzerinde öylece kalakalmıştı. Stephen belki de ilk kez babasının diyabet, hazımsızlık ya da tansiyon sorunu olup olmadığını merak etti.

Bunu bilmediğini kabullenmek bile yeterince utanç vericiydi. İşin aslı Stephen, kendi babası hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Kravatını gevşetip derin düşüncelerle telefona baktı. Annesi ve babasıyla mektuplaşarak görüşmeye öylesine alışmıştı ki seslerini duymayalı yıllar olmuştu.

Karşı tarafın telefona cevap vermesi hayli zaman aldı. Stephen saatine baktı. New York'ta kahvaltı saatiydi. Şimdi uzun masalarında oturmuş bir yandan *Times* okurken, bir yandan da gümüş ekmekliği birbirlerine uzatıyor olmalılardı.

Seksen yedi yaşında olsalar da yanlarındaki hizmetkârların da yardımıyla kendi evlerinde yaşayabiliyorlardı. Para sıkıntıları olmadığı için Stephen onlar hakkında hiç endişe duymamıştı. Thibodeaux ailesinde para öyle uzun zamandır vardı ki, artık bir sorun çözücü olmaktan çıkmıştı. Para onlar için bir tür iletişim ya da tuhaf sosyal durumları ortadan kaldırma aracıydı. *Güneyli olduğum için beni hor mu görüyorsunuz? Pekâlâ, o hâlde limitsiz kredi kartıma bakın da kim olduğumu anlayın.*

"Alo?"

Stephen annesinin sesini zar zor tanıyabildi.

"Anne? Sen misin?"

"Siz kimsiniz?"

Tanrı aşkına, ona başka kim anne diye seslenirdi ki?

"Ben Stephen," dedi. "Nasılsın?"

Annesi duygusuzca, "Stephen," dedi. "Demek mektubumu aldın, öyle mi?"

"Mektubunu mu?"

"Greta'dan iki hafta önce postaya vermesini istemiştim. Eline ne zaman ulaştı?"

Stephen yan sehpanın üzerindeki tepside biriken mektup yığınına baktı. Son günlerde öylesine meşguldü ki, mektupları kontrol etmeyeli uzun zaman olmuştu. Juliet normalde mektupları üç sınıfa ayırırdı; kişisel, finansal ve mesleki.

Kişisel mektupların en tepesinde –ki zaten bu kategoride sadece bir tane mektup vardı– annesinin mektubunu gördü. Annesinin el yazısını ve doğduğu yerin adını hemen tanımıştı. Mektup açacağını yavaşça kapaktan içeri sokarak mektubu

usulca açmaya başladı. Mektup antetli Thibodeaux kâğıdına yazılmıştı.

"Alo? Stephen, orada mısın?"

Stephen'ın gözleri hızla mektubun içine gizlenmiş cümleleri taradı.

Sana babanın dün sabah öldüğünü haber vermek için yazıyorum. Ani bir ölüm oldu ve ölüm sebebinin yaşlılık olduğunu söylediler.

"Babam öldü mü?"

"Evet. Beni bu yüzden aramadın mı? Bana mektubu hâlâ almadığını söyleme. Greta'nın mektubu..."

"Bana bu haberi mektupla mı verdin? Cenaze ne zaman peki?"

"Geçtiğimiz salı günüydü."

Stephen burnunun üzerini çimdikledi. "Anne, anlamıyor musun? Bu yaptığın..."

"Evet, Stephen?"

Stephen annesine tüm bu olanların yanlış olduğunu, aralarındaki ilişkinin bir gen israfından başka bir şey olmadığını, böyle olmaktansa birbirlerine tamamen yabancı da olabileceklerini söylemek istedi. Babası yaşamış ve ölmüştü ama tüm bu süreç boyunca oğluna bir postacı ya da bir çöpçüden daha yakın değildi. Aslında, belki de Stephen çöpçüsüyle bile daha yakındı çünkü adam en azından, attığı çöplerden Stephen'ın ne yiyip ne içmek istediğini bilebiliyordu.

Artık bunu annesine söylemenin ne önemi vardı ki? En büyük kaygısı hizmetçisinin mektubu gönderecek kadar güvenilir olup olmadığı olan, seksen yedi yaşındaki dul annesine artık ne diyebilirdi?

"Sen iyi misin?" diye sordu annesi.

Stephen son zamanlarda Twyla ve Charlie'yi de yanına alıp onları ziyarete gitmeyi düşünüyordu. Twyla o hep bahsettikleri Cape Cod turundan önce belki büyükanne ve büyükbabasını ziyaret etmeyi isteyebilirdi. Fakat Stephen bunun oldukça boş bir hayal olduğunu, asla gerçekleşmeyeceğini yeni fark ediyordu.

"Tabii ki," dedi annesi. "Baban huzur içinde öldü ve ben de gayet sağlıklıyım."

Ne kadar da iyimserdi. Kendisi de böyle miydi sahi? Twyla da onu bu şekilde mi görüyordu?

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa haberim olsun," dedi. Gerçi bunu söylerken annesinin bu teklifi kabul etmeyeceğini biliyordu.

Stephen tam telefonu kapatmak üzereyken aklına bir şey geldi. "Anne?"

Neyse ki annesi onu tam zamanında duydu. Henüz telefonu kapatmamıştı. "Evet?"

"Belki de artık ara ara telefonda konuşabiliriz, ne dersin?"

"Telefonda mı? Mektupların nesi var ki? Biz seninle hep mektuplaşmadık mı, Stephen?"

Stephen hayal kırıklığı ve keder içinde telefonu kapattı. Demek yaşlı babası bu dünyadan göçüp gitmiş, altmış yıllık denizaşırı uzun mesafe ilişkileri nihayet sona ermişti. Bu öyle bir ilişkiydi ki kimse karşısındakine bir adım dahi atmıyordu.

Stephen aşağıdan sesler geldiğini duydu. Juliet eve gelmişti. Çalışma odasına dalıp çantasını yere bırakırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Üzerinde, göğüs kısmında gelincik çiçeği deseni olan uzunca bir kazak vardı. Juliet'in bu çocuksu görüntüsü bir an için Stephen'ın sinirlerine dokundu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Juliet. Burnu da en az kazağındaki çiçek kadar kırmızıydı. Dışarısı soğuk olmalıydı.

"Babam öldü."

"Baban mı öldü?" Juliet, gözlerini âdeta etrafta bir ceset ararmışçasına odada gezdirdi.

"Evet." Stephen mektubu kaldırıp Juliet'e gösterdi.

"Ve bunu sana mektupla mı haber verdiler?"

Stephen bir kez daha, "Evet," dedi.

"Ah, çok üzüldüm, sevgilim." Juliet kederle omuzlarını düşürmüştü. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Uçak biletlerini ayarlayayım mı?"

Stephen, "İyi fikir," dedi. "Geçtiğimiz salı gününe ayırtabilirsin mesela."

"Geçtiğimiz salı gününe mi? Ah." Kocasının ne dediğini anladığında, Juliet'in ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. Stephen'ın arkasına geçip, elini sırtına koyarak okşamaya başladı. Soğuk hava kokuyordu. Hani soğuk bir günde dışarıdan gelenler, kapalı bir yere girdiğinde üzerlerinde belli belirsiz bir koku olurdu ya, işte öyleydi. "Dur sana bir içki doldurayım ve banyoyu hazırlayayım."

Stephen, "Hayır, sağ ol," diyerek ayağa kalkıp Juliet'ten uzaklaştı. "Bath'e gideceğim."

"Yine mi? Benzin parası sana bir servete mal oluyor olmalı, Stephen."

"İşte bu yüzden bu sefer birkaç gün kalacağım."

"Kalacak mısın? İyi de nerede?"

"Eğer beni alırlarsa Royal Crescent Otel'de."

Juliet çantasını alıp gününe kaldığı yerden devam etmeden önce, kocasının yüzüne uzun uzun baktı. Belli ki Stephen onu kızdırmıştı.

Elini kapının koluna uzatırken, "Bu sefer bu kadar acil olan nedir?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece Twyla'ya Charlie konusunda daha fazla yardımcı olmam gerektiğini düşünüyorum. Yapılacak çok şey var."

"İyi ama kocası zaten yanında."

"Evet, öyle fakat kocası dün işe yeniden döndü. Twyla'nın bana ihtiyacı var."

"Bunu kendisi mi söyledi?"

"Tam olarak değil." Stephen takımının ceketini giyip, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Juliet elini havada sallayarak, "Git o hâlde," dedi.

Stephen derin bir iç çekip eşyalarını toplamak üzere üst kaça çıktı. Tam valizini hazırlıyordu ki yatak odasının kapısının çalındığını duydu. Juliet gelmiş onu izliyordu. "Benim de seninle gelmemi ister misin?"

Stephen ne diyeceğini bilemedi. Ona Twyla'nın hayatında ona yer olmadığını söyleyemezdi. Gerçi kendisi için bile bir yer olup olmadığından emin değildi.

Juliet bu kez bariz bir hüzünle, "Ne kadar kalacaksın?" diye sordu. "Çok özür dilerim. Seni üzmek istemedim."

"Beni üzmedin," dedi Stephen.

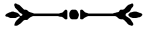
Stephen bu durumun Juliet için acı verici olmasını anlayabiliyordu. Juliet çocukları olsun istememişti. Bu birlikte verdikleri bir karardı. Yine de Twyla'nın varlığı ikisi için oldukça hassas bir konuydu. Belki de bunun sebebi Twyla'nın, Stephen'ın değil de daha çok Robin'in kızı olması fikrinden kaynaklanıyordu.

Juliet bir kez daha, "Ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Bilemiyorum." Stephen eğilip karısının alnına bir öpücük kondurdu. "Ne kadar kalabilirsem."

Juliet odadan çıkınca Stephen valizini kapatarak aşağı indi. Bunu yapmak zorundaydı. Babası bir yabancı gibi ölmüştü. Aynı şeyi Twyla ile kendisinin yaşamasına izin veremezdi. Çok geçmeden kapısına kişisel bir kartvizitle birlikte bir çek ulaşır ve Büyük Stephen Thibodeaux'nun ölümüyle Stephen'a kalan meblağ kendisine bildirilirdi. Gelecek olan çek, sondan bir önceki çek olurdu. En sonuncusu da annesinin ölümüyle birlikte gelecekti.

Stephen, annesine telefon etmesinin asıl nedeni olan tıbbı geçmiş meselesini sormayı unuttuğunu fark etti. Bunu sormak için mektup yazmaya da gerek yoktu artık. Mektup Manhattan'a gidip, gereken cevap gelene kadar zaten bir cevaba ihtiyacı kalmayacaktı.

Dylan durup cama vuran yağmuru seyretti. Bindy'nin bahçesi, bir partinin ardından kalan dökün tüler gibi yere saçılmış

yapraklarla doluydu. Yaz o kadar uzun sürmüştü ki yaprakların çoğu, dökülmeden önce sarıya dönmeye fırsat bile bulamamışlardı. Bu da Dylan'ın gözünün önündeki görüntüyü daha da karmaşık bir hâle getiriyordu.

Cumartesi sabahıydı. Dylan o hafta başı işe dönmüş ve zorlu bir hafta geçirmişti. Yığılmış bir sürü işi vardı ama o evde olmak istiyordu. Charlie sürekli muayenelere gidiyor, doktorlara görünüyordu. Yeni kazandığı görme yetisine alışmaya çalışırken doktorlara göre bu, henüz endişelenmelerini gerektirecek bir durum yaratmıyordu. Twyla da her şeyin altından oldukça başarılı kalkıyor ve özenle hareket ediyordu. Yine de aralarındaki soğukluğun tam olarak geçtiği söylenemezdi. Bu havayı dağıtmak için bir araya gelip konuşmaları gerekiyordu, ama bunun için ikisi de fırsat bulamıyordu. Twyla'yı yalnız ya da dinlenirken bulduğu her an Twyla öylesine bitkin ve tartışamayacak durumda görüyordu ki Dylan, konuşma fikrinden vazgeçiyordu. Zaten kendisi de her akşam iş çıkışı polisle buluşup, gelişmeleri gözden geçirdiği için eve ancak akşam yemeğinden sonra gelebiliyordu.

Dylan, Molly'yle aynı ofiste olmanın berbat bir durum olduğunu düşünmeden edemiyordu. Öte yandan bunu aşmanın bir yolu var mıydı?

Dylan ofise gitmek zorundaydı ve Molly de oradaydı. Üstelik aralarında bir şey olduğu da yoktu. Taraflardan biri ya da ikisi de evli olduğunda iş arkadaşlıkları tehlikeli olabiliyordu. İki taraf da araya çizilen sınıra bağlı kalmak için elinden geleni yapmak zorundaydı. Böylesi durumlarda en masum insan bile sınıra biraz olsun yaklaştığında suçlanabilirdi.

El ele tutuşmak bir yana, ufacık bir göz teması ya da paylaşılan bir tebessüm bile sorun olabilirdi.

Dylan artık Molly'ye nasıl davranacağını da bilemiyordu. Bu arada Molly de onunla konuşurken daha az kızarır olmuştu. Ayrıca nedense aniden ortaya çıkıveren bir istekle, pencereden gelen ışığa daha yakın olabilmek için masasını dört masa ileriye taşımıştı.

Dylan aralarındaki arkadaşlığın bittiğini biliyordu, ama Molly'nin burnundan geliyormuş gibi çıkan kahkahasını duymayı özleyecekti. Tutkulu aşklar paramparça edilmiş tabak çanaklar, bıçaklar ya da silahlarla son bulurken, ofis arkadaşlıkları oturma planının değişmesiyle son buluyordu.

Dylan, Twyla'nın biraz olsun nefes alabilmesi için Charlie'yi o sabah Bindy'ye getirmeyi teklif etmişti. Zaten kız kardeşiyle konuşmak istediği şeyler de vardı. Kız kardeşinin bir ilişki gurusu olduğu söylenemezdi belki ama hiç kimseyle konuşmamaktan daha iyiydi. Ancak Bindy'nin evine varır varmaz, araba yolunda annesinin arabasını görmesiyle Dylan'ın içini bir korku kaplamıştı. Anlaşılan Bindy ile konuşma hayali suya düşmüştü.

Annesi, "Charlie'nin görüyor olması bir mucize," diyordu. "Ama kesin olan bir şey varsa, o da Tanrı'nın arzusunun bu olmadığı."

Dylan dönüp, yerdeki parkeler üzerinde oturmuş Charlie'yle oyuncaklardan kule yapan annesine baktı. Bindy'nin, evin ortamını biraz yumuşatması için birkaç kilim ve halıya ihtiyacının olduğu aşikârdı. Dylan yüksek ve çıplak tavanla, oraya sanki dalga geçilmek için asılmış gibi duran avizeye baktı.

Dylan, "Bu bir mucize, anne," dedi. "Bunu kabul etmemiz gerekiyor."

Geçen her günle birlikte durumun ciddiyetinin ve Charlie'nin artık görüyor olmasının farkına daha çok varıyorlardı. Charlie şimdi sadece kendisi için seçilmiş oyuncaklarla değil, her türlü oyuncakla oynayabiliyordu. İnsan dışarı çıkıp oyuncakçıdaki tüm oyuncakları satın almamak için kendini zor tutuyordu. Charlie her şeyle oynayabiliyordu! Artık Dylan'a yumuşak topları geri atabiliyordu. Hatta geçen hafta atılan topu yakalamayı bile başarmıştı. Birlikte parka gidip oynamak için atkestanesi toplamışlardı. Oysa daha birkaç ay öncesine kadar bu onlar için imkânsızdı.

Eileen, "Soruşturma nasıl gidiyor?" diye sordu. Yerden kalkıp elindeki fincandan çayını yudumlamaya başlamıştı. Bindy odanın bir köşesinde oturmuş, rahatsız edici bir lambanın ışığında dergisini okuyordu. Bu ancak bir cerrahın kullanabileceği türden bir lamba olabilirdi. Dylan kendi kendine, kız kardeşinin rahatsız olmayı ne kadar da çok sevdiğini düşündü.

Dylan, "Pek iyi sayılmaz," diye yanıtladı.

"Ah, öyle mi? Hiçbir ipucu yok mu?"

"Şu an için yok."

"Peki, şu tıbbi araştırma grubu işinden de mi bir şey çıkmadı?"

Dylan omuzlarını silkti. "Ülkedeki her göz cerrahını sorguladılar."

"Ve?"

"Sonuç yok. Ameliyatın izini sürmek mümkün görünmüyor."

"Saçmalık! Bu, bu kadar zor olmamalı. Peki, o Collins denen kilise üyesi adam?"

"Ondan da bir şey çıkmadı."

Eileen kaşlarını çattı. "Yine de bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi oğlum?"

Dylan annesine baktı. Annesinin üzerinde bugün krem rengi, baklava desenli bir kazakla krem rengi fitilli, kadife bir pantolon vardı. Dylan içinden ne tuhaf bir kıyafet diye düşündü. Annesi bu hâliyle Bindy'nin kanepesinin üzerinde, tıpkı bir topak krema gibi görünüyordu. Annesi ona hep, "Oğlum," diye hitap ederdi. Dylan bu hitabın son derece uygun olduğunu düşündü. Başka hiç kimse onu bu şekilde çağıramayacağından son derece kişisel bir hitaptı. Öte yandan bu öyle bir kelimeydi ki, aynı zamanda ilişkilerinin kısa ve öz bir özeti gibiydi.

"Elimden geleni yapacağım, anne."

Dylan için soruşturma hâlâ çok önemliydi. Fakat daha önemli olan bir şey varsa, o da Twyla'ydı. Son zamanlarda Twyla onun aklını her şeyden çok meşgul ediyordu.

"Nasıl oluyor da hâlâ gidip Collins denen adamın kapısını çalmıyor ve meseleyi kendi başına halletmeye çalışmıyorsun anlayamıyorum," diyordu Eileen. "Onlar bunca şeyi..."

Dylan, Charlie'nin olduğu tarafa ihtiyatlı bir bakış fırlatarak, "Şişşt, anne!" dedi. Charlie'nin neler hissettiğini bilmese de onun önünde kaçırılması hakkında konuşmanın çok da sağlıklı olmadığını düşünüyordu.

Annesi banyoya gittiğini mırıldanarak, kapıyı arkasından sertçe kapatıp odadan çıktı.

Bindy elindeki dergiyi hışırdatarak aşağı indirdi. "Ee, Dills." Tek kaşını havaya kaldırmıştı. "Şimdi söyle bakalım, burada gerçekten ne işin var?"

Bindy kardeşinin yüz ifadesinin bir anda şaşkınlığa dönüşmesini izledi. Dylan kontrol edilmesi fazlasıyla kolay biriydi.

Dylan, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Bindy gözlerini devirdi. "Hadi ama. Gel biraz dışarı çıkıp temiz hava alalım."

Anneleri odaya geri dönmüştü. Bindy, "Anne, Charlie'ye biraz bakabilir misin, lütfen?" dedi. "Dylan'a kulübenin akan çatısını göstereceğim de."

"Elbette," dedi Eileen. "Ama çok geç kalmayın. Saat on ikide Peder O'Brien ile buluşacağım."

Bindy arka kapıyı açtığında, dışarıdan içeri giren yağmur ve rüzgâr gömleğini havalandırdı.

Dylan ceketini yanına alırken, "Sen delisin!" dedi.

Bindy, "Muhtemelen," diyerek yanıtladı. "Hadi."

Dylan'ı kolundan yakalayıp, gülerek dışarıdaki fırtınaya doğru çekiştirdi. Aslında bunu çocukluğunda da Dylan'a sürekli yapardı. Dylan'ın bundan hiç hoşlanmamasına ve bunu istememesine rağmen Bindy, onu hep kolundan tutarak fırtınanın ve belanın içine çekerdi.

Yağmur daha şiddetli yağamazdı herhâlde. Dışarıya adım atar atmaz sırılsıklam olmuşlardı. Hızla kulübeye koşup, sırılsıklam olmuş kıyafetleriyle kendilerini içeri attılar.

Kapıyı kapatıp fırtınayı dışarıda bıraktıkları an her şey yeniden normale dönmüştü. Artık kahkahalar ya da aptalca davranışlar yoktu. Bindy elektrik sobasının fişini taktı ve şezlongun üzerine oturdu.

Dylan kafasını tavana çevirerek, "Eee, neresi akıyor?" diye sordu.

"Çatının aktığı falan yok, seni aptal!"

"Ne?" Dylan'ın kafası karışmışa benziyordu. Bindy bir an sanki dört yaşındaki o tatlı Dylan'ı görür gibi oldu. *Ben garajdaki çöpü ateşe vermek ya da annemin tatlısına tuz dökmek istemiyorum. Ben iyi çocuğum. Bindy kötü.*

"Annemden başka nasıl kaçabilirdik ki?" dedi Bindy. "Sen konuşmak için geldin, öyle değil mi?" Yastıkların birinin arkasından bir cep şişesi çıkarıp, içindeki viskiden bir yudum aldı.

Dylan dudaklarına yerleşen bir tebessümle kardeşini izleyerek başını iki yana salladı. "Hiç değişmemişsin." Kapının hemen yanındaki ahşap sandalyeye oturdu ve dışarıya bakarak yağmuru izlemeye başladı. Bu sırada elektrik sobası uğuldayarak çalışmaya başlamış ve etrafa bir yanık kokusu yayılmıştı. İçine böcek düştüğü zaman çalıştığında böyle kokular çıkıyordu.

"Ee, dökül bakalım," dedi Bindy.

"Dökülecek bir şey yok."

"Ah, kes artık şunu. Sadece beş dakikamız var zaten. Annemi duydun, saat on ikide Peder O'Brien ile görüşecek." Saatine baktı. Saat çoktan on bir buçuk olmuştu bile.

Dylan rahat edemiyormuş gibi sandalyesinde kıpırdandı. Sonra kollarını birbirine bağlayarak, "Twyla, iş yerimdeki bir kadından hoşlandığımı sanıyor," dedi.

Bindy bu konuyu fazlasıyla komik bulmuştu. Bunun sebebi belki de söz konusu kişinin Dylan olmasıydı. Kardeşinin ergenlik yıllarında bile en büyük isyanı kavanoz kapaklarını açık bırakmaktı. "Anlıyorum... Peki, hoşlanıyor musun gerçekten?"

Dylan, "Tabii ki hoşlanmıyorum," diyerek yanıtladı.

"O hâlde Twyla bu kanıya nereden vardı?"

Dylan ayağa kalktı. "Bilmiyorum. Belki de beni kızın elini tutarken gördüğü içindir."

Bindy ağzına diktiği şişeyle öylece kalakalmıştı. Gülmemek için kendini zor tuttuysa da en sonunda başaramayıp bir kahkaha patlattı.

"Ah, Tanrı aşkına yapma lütfen, Bindy. Böyle şeylerin şakası olmaz."

Bindy şişesini bırakıp ayağa kalkarak Dylan'a doğru yürüdü. "Affedersin. Bak, daha sana sormadan bile geçerli bir sebebinin, basit bir açıklamanın olabileceğini biliyorum. Öyle değil mi?"

Dylan başını evet anlamında salladı.

"O hâlde o sebebi Twyla'ya anlat, yeter."

Ne kadar da rüzgârlı ve soğuk bir gündü. Elmalar olgunlaşıp çürüyor, erikler dallarda kuruyor, ağaçlar yapraklarını delicesine döküp çırılçıplak kalıyordu.

"Denedim," dedi Dylan. "Ama..."

"Ama ne?"

"Anlaşılan o ki... Yani, sanki onun canını sıkan başka bir şey var."

Bindy bir kahkaha patlattı. "Bunu fark etmen ne kadar da büyük başarı doğrusu! Acaba canını sıkan şey son günlerde yaşadığı şeyler olabilir mi?"

"Sadece o değil." Dylan dönüp ona baktı. Bindy, kardeşinin gözlerinin kan çanağına döndüğünü ve günlerdir tıraş olmadığını fark etti. Sanki bir yıldır gözüne uyku girmemişti. "Sanırım artık onu sevmediğimi düşünüyor."

"İyi ama bunu neden düşünsün ki?"

"Çünkü... Ona eğer Charlie'ye bunu yapanı bulamazsam suçlayacağım kişinin o olacağını söyledim."

Bindy başını iki yana sallayarak, "Ah, Dills," dedi. "Böyle bir şeyi onun üzerine yıkamazsın." Yeniden şezlonga döndü. "Siz tüm bunlara birlikte karar verdiniz, ameliyat kararını birlikte aldınız."

"Biliyorum," dedi Dylan. "Bunu neden söyledim, ben de bilmiyorum ama söyledim işte. Artık geri almam da mümkün değil. Ayrıca, gerçekten de bu doğru."

"Doğruların canı cehenneme, abartıyorsun."

"Senin için konuşmak kolay."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü bir ilişkin yok. Muhtemelen de hiç olmayacak." Dylan, Bindy'yi tepeden tırnağa süzdü. "Şu hâline bir bak. Kendinden başka kimi umursuyorsun ki şu hayatta?"

Bindy gözlerini şaşkınlıkla kardeşine dikti. Hiç de Dylan'ın tarzı olmayan bu aşağılamaların ardında yatan şeyi anlamlandırmaya çalıştı. Bunu Dylan'ın yaşadığı duygusal

çöküntüye verecekti. Ne de olsa dışçideki dergilerden birinde, travma sonrası stres yaşayıp tüm kirpiklerini koparan bir kadının hikâyesini okumuştu.

Bindy, kardeşi aralarındaki hayali sınırı geçinceye dek böyle düşünmeye devam etti. Öyle uzun zaman olmuştu ki o sınırın varlığını dahi unutmuşlardı. Fakat işte, hâlâ oradaydı ve birden bire yüzüne vuran bu gerçekle Bindy kalbinde bir acı hissetti.

"Sen Fee'yi bile hiç umursamadın."

Bindy birer yumruk yaptığı elleriyle aniden ayağa fırladı. Dudaklarından kelimeler yerine âdeta bir yılan gibi tıslamalar çıkıyordu.

"Sakın!" diye bağırdı en sonunda. "Sakın bunu söyleyeyim deme! Çabuk sözünü geri al! *Sözünü geri al!*"

Şimdi şaşırma sırası Dylan'daydı. Ablasının içine nasıl bir bomba bıraktığını anlamaya çalışıyordu. Ancak Bindy daha ne yaptığının farkına bile varamadan Dylan'ın üzerine atlamış ve onu var gücüyle duvara doğru savurmuştu.

Dylan omuzlarını duvara çarptığında, "Neler oluyor?" diye sordu.

Bindy bir an o hızla tüm evin çökeceğini sandı.

"Sen yanımızda bile değildin seni aptal!" diye bağırdı. "Yanımızda bile değildin!" Ardından geri çekilip yeniden yerine oturdu ve titreyen elleriyle cep şişesini açtı. Şişenin içindekini bitirdiğinde hiddetle titreyen sesiyle konuşmaya başladı.

"Bana istediğini söyleyebilirsin, istediğin adı takabilirsin. Artık bu umurumda değil. Ama eğer bana Fee'yi

umursamadığımı, onu sevmediğimi söyleyecek olursan, yemin ediyorum ki..." Başını iki yana salladı. Alacağı intikamın şiddetini anlatacak kelimeyi bulamamıştı. Dylan'ın yüzü bembeyaz kesilmişti. Bindy bir kez daha tatlı, küçük Dylan'ı anımsadı.

"Özür dilerim," dedi Dylan. "Onunla hep senin ilgilendiğini biliyorum." Ellerini yüzüne kapattı.

Bindy bir an gözlerinin önüne gelen küçük Dylan'a sarılmak istedi. Büyük olansa karşısında ellerini yüzüne kapatmış öylece duruyordu. Fakat bunu yapmadı çünkü bu onu affettiği anlamına gelirdi.

"Sanırım iş yerindeki kız meselesinde de suçsuz sayılmam," dedi Dylan. Arkası Bindy'ye dönüktü. "Çünkü kaçıyordum. Zaten en iyi yaptığım şey bu değil mi?"

Bindy hâline acıyarak onu aksine inandırmak istedi. Ama bu, koca bir yalan olurdu. Ve az önce onun da dediği gibi söylediği şey doğruydu.

"Tıpkı babam gibi," dedi Bindy. Dylan'ın hafifçe sallanan kafası Bindy'nin onu yaraladığının işaretiydi.

Bindy, Dylan'ın sırtındaki deri ceketten kayan bir yağmur damlasını izlerken, babasının onları terk ettiği günü anımsadı. Onun da bir deri ceketi vardı. Bir motorcu ceketiydi. Bu çok komikti çünkü sürdüğü sadece bir elektrikli bisikletti. O bisikletin üzerinde şakalar yaparak tüm kasabayı gezerdi. Bindy o sıkıcı mizah anlayışını babasından almış olmalıydı. Bu bir tür savunma mekanizması, kötü olaylarla başa çıkma yöntemiydi. Babaları komedi programlarını çok sever, hatta kendi kendine sihirbazlık numaraları da yapardı.

Felicity babasının bozuk paraları kaybedişini, tekerlekli sandalyesinde bir ileri bir geri sallanarak neşe içinde seyrederdi. Bindy'nin tercihi ise şakalardı; beş mısralık esprili şiirlerine, bir İngiliz, bir İrlandalı, bir İskoç fıkralarına ve ne kadar alakasızsa o kadar komik olan esprilerine bayılırdı.

Babası hayatı hiç ciddiye almazdı. Muhtemelen başına hiç kötü bir olay gelmemişti. Bu yüzden Fee'nin ölümü onu yıkmıştı.

Dylan kulübenin kapısını açarak, "Artık gitsek iyi olur," dedi. Rüzgâr pencereleri zorlayıp, masa örtüsünü havalandırarak var gücüyle içeri girmeye çalışıyordu. Yapraklar sanki canlıymış gibi eve doğru bir hamle yaptı.

Bindy titreyerek ayağa kalktı. "Evet."

"Bindy..."

"Boş ver," dedi Bindy.

Ona peşinden geleceğini söyleyip sobanın fişini çekmek üzere eğildi. Bir süre öylece durup Dylan'ın yağmurdan korunmak için eğdiği kafasıyla çimenlerin üzerinden eve koşmasını izledi.

O an yukarıdaki yatak odasının penceresinin önünde oturduğu anı anımsadı. Burnunu cama dayamış, başka birinin daha böyle koşarak uzaklaşmasını izlemişti. O gün de yağmur yağıyordu.

Babası da başını öne eğmiş, ceketinin yakalarını yukarı kaldırmış koşarak gidiyordu. Peşinde bir köpek vardı. Normalde babası durup onu okşar, geri getirmesi için uzağa bir çıta fırlatırdı. Ama bu kez bacaklarının arasına dolanan bu başıboş köpeği âdeta görmezden geliyordu. Bindy yumruklarını cama vurmuştu.

"Baba!" diye bağırmıştı. "Gitme!"

O an babası tesadüfen arkasına dönmüştü. O mesafeden, üstelik yağan bu yağmurda ve bacaklarına dolanan köpeğin havlamalarının arasında Bindy'yi duymuş olamazdı. Kızına el sallayıp bir öpücük attı. Bu, Bindy'nin babasını son görüşü olmuştu. Komşularından biri onu alıp götürenin keder olduğunu söylemişti.

Bindy, "Hayır," diyerek düzeltmişti onu. Babasını götüren elektrikli bisikletiydi.

Bindy sorgulayan gözlerle mutfağa bakındığında, bakışları tezgâhın üzerine titizlikle yerleştirilmiş ilaç tepsisine takıldı. Tepside saydam kâğıtlı gözlükler, ufak bir güneş gözlüğü, eldivenler, şırıngalar, bir termometre ve göz damlaları vardı.

Bindy aniden zihninde beliriveren bir anıyla yüzünü buruşturdu. Fazlaca özen isteyen böyle bir ortamı bir kez daha görmüştü. Hiç ara vermeden, Tanrı'nın her günü doğru zamanda doğru dozu verebilmenin endişesini çok iyi bilirdi.

Twyla ona bir fincan çay uzatırken, "Al," dedi. "Hadi gidip oturalım."

Bindy, Twyla'nın ardından salona doğru yürürken onun ne kadar zayıflamış olduğunu fark etti. Omuzları ve beli nasıl da küçülmüştü. Twyla üzerindeki gri kazağı ve altındaki pijamasıyla Charlie'yi henüz yatırmıştı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve gözlerinin altında mor halkalar vardı. Ama yine de zarif ve sıcak görünüyordu. Bindy, Twyla'nın bu konuda

çok becerikli olduğunu düşündü. Nasıl hissederse hissetsin, insanları güler yüzle karşılama yeteneği takdire şayandı gerçekten.

Twyla, "Dylan polis merkezine gitti," dedi.

Bindy, "Güzel," diyerek yanıtladı onu. "Çünkü ben zaten seni görmeye geldim."

"Öyle mi?"

"Geçen gün Dylan'la ufak bir konuşmamız oldu."

"Sahi mi?" Twyla'nın yanakları hafifçe kızarmıştı.

"Evet. Bana iş yerindeki kadından bahsetti." Bindy elindeki fincanı bırakıp gözlerini Twyla'ya dikti. "Şunu bilmeni istiyorum; kesinlikle ortada endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

Twyla söylenenleri sindirmeye çalışırken kısa süreli bir sessizlik oldu. Demek kocası böylesi özel bir konuda kız kardeşiyle konuşmaya gitmişti.

Bindy, "Dylan zor bir çocukluk geçirdi," dedi.

Twyla elindeki fincanı elinden biraz aceleyle bırakınca, sehpanın üzerine çay dökülmüştü. Fakat Twyla bunu pek önemsemedi.

"Kusura bakma ama..." diyerek söze başladı.

Bindy onu susturmak istercesine bir elini havaya kaldırdı. "Biliyorum... Burada oturmuş bilmediğim şeyler hakkında ahkâm kesiyorum. Ama bildiğim tek bir şey var, o da Dylan'ın seni sevdiği. Eğer yeterince dikkatli olmazsan onu kendinden uzaklaştıracaksın."

Twyla oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Anlıyorum... Yani tüm bunların benim suçum olduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

Bindy tebessüm etti. "Kimse böyle bir şey demedi."

"Bindy." Twyla ayağa kalktı. "Şu an hiç de bu konuyu konuşacak durumda..."

Bindy birden, "Gidecek," dedi. "Kaçacak. Anlıyor musun?"

Twyla cevap vermek için ağzını açtıysa da dudaklarından tek kelime dökülmedi. Yeniden yerine oturdu. "Annem depresyona girdiğinde Dylan'ı büyüten bendim," dedi Bindy. "Onu avucumun içi gibi bilirim. İşler sarpa sardığında Dylan kaçar."

Twyla ona öfkeyle baktı. "Sence zaten şu an işler yeterince sarpa sarmış durumda değil mi?"

Bindy derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Biliycrum..." Canlılığını yitiren sesiyle ayaklarına bakıyordu. Bu ümitsiz bir durumdu. Belki de buraya hiç gelmemeliydi.

Sonra Twyla'nın yüzünde komik bir ifadeyle ona baktığını gördü. Sanki bir şey sormak istiyormuş da buna cesaret edemiyormuş gibi bir hâli vardı.

Bindy bir kereliğine de olsa ona yardımcı olmaya karar verdi. "Annemin ne zaman depresyona girdiğini bilmek istiyorsun, değil mi?"

Twyla başını evet anlamında salladı.

O an Bindy'nin aklına binlerce şey üşüştü; hatıralar, adaletsizlikler. Söyleyecek bir söz aramaya başladı. En sonunda tek söyleyebildiği, "Felicity öldüğü zamandı," oldu.

Twyla tek kelime etmedi. Odada havada asılı kalan his tuhaftan ziyade boğucuydu. Bindy ve Twyla'nın arkadaş olup, birbirlerine yakınlaşmalarını engelleyen her neyse işte şimdi yine aralarındaydı. Ancak Bindy bu sorunu çözmek niyetinde

değildi. Sadece Dylan'ın mutlu olmasını istiyordu. Belki kendisi için artık çok geçti ama Dylan için hâlâ umudu vardı.

Bindy denemek zorundaydı.

"Babam bizi terk etti," dedi. "Annem yatağa düştü. Her şeyle ben ilgilenmeye başladım ama zamanla başa çıkamaz oldum." Çantasından bir kâğıt mendil çıkardı ama mendili gözlerine götürmek yerine avucunun içinde top yaptı. "Dylan'ın bir kez olsun Fee için ağladığını görmedim. Bir daha ondan hiç bahsetmedi. Seni temin ederim, benim de ondan geri kalır yanım yoktu."

Sustu. Twyla gözlerini üzerine dikmiş dikkatle ona bakıyordu. Bindy onun ne hissettiğini yüzünden okuyamıyordu. Bakışlarındaki ilgiyi görse de o gözlerde bir türlü anlayamadığı bir şey daha vardı.

"Bazen," dedi Bindy. "Hiçbir şey yapmamak daha kolaydır. Hiçbir şey söylememek. Hiçbir şeye sahip olmamak. Hiçbir şey olmamak daha kolaydır."

Tam Twyla ona doğru bir hamle yapmıştı ki Bindy ayaklanıp ceketini giydi ve çantasını koluna taktı. Bunun üzerine Twyla durdu. "Gidiyor musun? Ama daha yeni gelmiştin."

"Dinlenmeye ihtiyacın var," diyerek yanıtladı Bindy. Koridora çıkıp sokak kapısının önünde durdu.

Loş ışıkta Twyla oldukça zarif ve güzel görünüyordu. Kapının hemen yanında göl yeşiline boyanmış bir niş vardı. Twyla küre kolyelerinden bazılarını lale şeklindeki bir lambanın eşliğinde orada sergiliyordu.

Bindy hiç düşünmeden uzanıp Twyla'nın yanağına dokundu.

"Sen Dylan'a ışık veriyorsun," dedi. "Hiç umut olmadığında ona umut veriyorsun. Bunu ondan alma."

Twyla'nın dudakları titriyordu. Daha önce Bindy'nin asla görmediği kadar güçsüz görünüyordu. Ve bu Bindy'nin canını sıkmıştı. Hızla arkasına döndü. Ön kapının merdivenlerinden inerken Twyla kapının hemen üzerindeki lambayı açtı ve "Bindy!" diye seslendi.

Bindy durdu. Twyla saçlarına düşen ışıkla kapının eşiğinde yalın ayak duruyordu. Bir hayalet gibi hafif adımlarla merdivenden inip Bindy'nin hemen önünde durdu.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil," diyen Bindy, Twyla'nın yüzündeki ifadeyi görmemesi için yüzünü gizleyerek hızla uzaklaştı.

Çantasındaki anahtarı bulup, hızla kendini sürücü koltuğuna attı ve kapıyı çarparak kapattı.

Nihayet şehrin dışına çıktığında yol kenarında durdu ve arabasının içinde tek başına Felicity için bağıra çağıra ağladı. Ne kendisi, ne Dylan, ne annesi ne de babası için değil, kız kardeşi için ağlıyordu. Onun çektiği acı ve yarım kalmış hayatı için gözyaşı döktü.

Ağlamayı kestiğinde bir an kendini kaybolmuş gibi hissetti. Nerede olduğunu hatırlaması zaman almıştı. Artık Felicity için yapabileceği bir şey yoktu. Elinden geleni yapmıştı. Ve doğduğu andan beri var gücüyle çabalamasına rağmen olanlara engel olamamıştı.

Arabasını yeniden çalıştırıp yavaşça ilerlemeye başladı. Artık Twyla ile arasındaki şeyin ne olduğunu çok iyi anlıyordu. Twyla'yı daha ilk gördüğü anda Dylan'ın gösterişli yeni

kız arkadaşı Twyla Thibodeaux'da ne bulduğunu anlamıştı. Anlamamak için kör olmak lazımdı. Çünkü Twyla dokunduğu her şeye ışık veriyordu. Twyla, Dylan'ı bulunduğu o karamsarlık çöplüğünden alıp yukarılara taşıyordu. Dylan onunla ayaklarının yerden kesilmesinden mutluluk duyuyordu. Twyla teklifini kabul ettiğinde Dylan da onunla birlikte havalara uçmuş ve Bindy'yi arkasında bırakmıştı. Bindy birer pranga misali onu âdeta yere mıhlayan ağırlıklarla olduğu yerde kalakalmıştı. O da gitmek istiyordu. O da tıpkı Felicity'nin göğe uçan kırmızı balonu gibi havalanıp göğe çıkmak istiyordu. Fakat onun için yeterli ışık yoktu. O, kardeşi Dylan gibi kendi ışığını bulamamıştı.

Bindy, bunun için Twyla'yı suçlayamazdı. Hiçbiri onun suçu değildi. Bindy içinde bir kesik yarası gibi sızlayan bir yaranın varlığını hissetti.

Ayağını indirip gaza daha fazla yüklendi. Ağaçlı yolda ilerlerken, tepedeki pencereden ağaçların dallarının üzerinden hızla geçtiğini hissedebiliyordu. Fee ona hiç yük olmamıştı. Eğer Fee olmasaydı Bindy belki de şimdi herkesin sahip olduğu sorumluluklara sahip olabilirdi; evlilik, çocuk, kariyer ya da ev gibi.

Bindy'nin böyle yükümlülükleri yoktu.

Gaza biraz daha yüklendi.

Evini satıp, işini bırakacaktı. Tüm dünyayı gezecek ve bekleme salonlarındaki dergilerde okuduğu her yeri görecekti. Ve gittiği her yerde; her tapınakta, her kumsalda, her çölde, Fee'ye teşekkür edecekti.

Onun sayesinde özgürdü!

Radyoda bir rock şarkısı çalıyordu. Penceresini sonuna kadar açıp, başını pencereden dışarı uzatarak, "Bak nasıl da gidiyorum, Fee!" diye bağırdı. Rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. "Bu muhteşem bir his, Fee!"

Tüm neşesi ve enerjisiyle, geleceğe dair umutlar saçarak gecenin karanlığına karışıyordu. Dünya, kucağını açmış Bindy'yi bekliyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Ekimin ilk haftasıydı, Charlie'nin dönüşünün üzerinden iki hafta geçmişti. Yapraklar dökülüyor, elmalar ağaçlarda ışıldıyor, kiliselerde hasat festivalleri yapılıyor ve hava iyiden iyiye soğuyordu. Twyla ile Dylan için de işler yavaş yavaş yoluna girmeye başlamıştı.

Serin havaya rağmen Charlie'yle birlikte Weston-super-Mare'e gidip, sahilde futbol oynamış ve tatlı, sıcak çörek yemişlerdi. Yürüyüş sırasında da Charlie'nin boyaması için yaprak toplamışlardı. Oyuncakçıları gezmişler, ördekleri beslemişlerdi. Yeniden ev aramaya başlamışlar, hatta Twyla'nın daha önceden beğendiği ve hâlâ satışta olan bir eve bakmışlardı.

Fakat Twyla bu anı, böylesi ideal bir geleceği çok defa hayal etmesine rağmen, şimdi hiç ummadığı bir şekilde yeni hayatının omuzlarında bir yük olduğunu hissediyordu. Her sabah gözlerini mutlulukla açıyor, ama sonra kendisini bekleyen günü hatırladığında bir bıkkınlık hissi gelip göğsünün tam ortasına oturuyordu.

Her gün ilk önce o uyanıyordu. O şırıngaları hazırlayıp, ellerine eldivenlerini takarken Dylan da Charlie'yle birlikte çıkagelirdi. Göz damlalarını ikisi birlikte ancak damlatabiliyorlardı, çünkü Charlie kafasını çevirip ağlayarak onlara karşı koyuyordu. Her seferinde Charlie'nin dikkatini dağıtabilmek adına ya şarkılar söylüyor ya da ona kitap okuyorlardı.

Dylan o saatte işte olduğundan, öğlen saat birde damlatılması gereken damla en fenasıydı. Neyse ki son bir haftadır Bath'te kalan babası, bu konuda en büyük yardımcısı olmuştu. Akşam yedi damlası ise en kolay olanıydı. O saatte Dylan eve dönmüş, Charlie banyodan çıkmış oluyordu. Dylan ona "*Süpürgede Yer Var mı?*" masalını okurken, Charlie uyku mahmurluğu ile onlara hiç karşı koymuyordu.

Twyla her gece yatmadan önce Charlie'nin ateşini ölçüyordu. Suyun gözüne sıçrayıp enfeksiyona neden olmasını engellemek için âdeta Charlie'nin üzerine titrediği her banyonun hemen ardından, saydam gözlüğünü temizleyip malzemeleri ertesi gün için hazır hâle getiriyordu.

Sabahları göz damlası rutininin biter bitmez de Twyla evi şöyle bir temizliyor, sonra da Charlie'nin gözlüğünü gözüne takarak birlikte günlük sabah gezintisine çıkıyorlardı. Gerçi gezileri için gidebilecekleri yeri henüz kendi başlarına seçme fırsatları olmamıştı. Çünkü bu aralar sadece muayeneye gitmeleri gerekiyordu. Glokom riski için doktorları, sosyal hizmetler çalışanlarını, konuşma terapistini, çocuk psikoloğunu ve sağlık memurlarını ziyaret etmek her zaman öncelikleriydi.

Twyla hep ameliyatın hayatlarını daha da kolaylaştıracağını, Charlie'nin mağduriyetini azaltacağını ve onu normalleştireceğini düşünmüştü, ama şu ana kadar pek de öyle olduğu söylenemezdi. Charlie'nin yeni doğduğu zamanlarla kıyaslanacak olursa, artık yatağa zihnen daha yorgun giriyordu. Ayrıca Charlie'nin gözleri hâlâ çok dikkat çekiyordu. Hatta belki de eskisinden daha çok dikkat çekiyordu, çünkü insanlar onun gözlerinde tanımlayamadıkları bir şey olduğunu görebiliyorlardı.

Twyla, her seferinde implant dememek için kendini zor tutuyordu. Hayatının geri kalan kısmını, karşılaştıkları her insanın Charlie'nin gözlerine dair aşağılamalarını ya da fikir yürütmelerini dinleyerek geçirecek değildi ya. Gelecekte bununla yüz yüze gelecek olan kişiyse Charlie'nin kendisi olacaktı. Belki de duruma alışıp, tanıştığı kişiyle el sıkışır sıkışmaz şöyle diyecekti: "Merhaba, ben Charlie ve gözümdekiler de implantlarım. Gözlerimdeler çünkü annem görebilmem konusunda çok ısrarcıymış."

Eğer Twyla'nın şansı yaver giderse Charlie tam da böyle söylerdi.

Twyla hâlâ destek grubuna uğramamıştı. Grup kör çocuklar içindi ve artık Charlie suni yollarla da olsa görebiliyordu. Bu sayılır mıydı? Sonrasında yapılan tıbbi müdahaleye rağmen, bir kez kör doğduğunda hayatının geri kalan kısmı boyunca yine kör sayılır mıydı insan? Yoksa sadece göremediği zamanlarda mı kör sayılıyordu?

Ofelia, Twyla'ya her zaman bunu kafasına fazla taktığını söylüyordu. Ona göre ne olursa olsun Twyla gruba katılmaya

devam etmeliydi. Ancak Twyla kararsızdı. Bu konuyu eve gelen sağlık memurları ve sosyal hizmetler görevlisiyle de tartışmıştı ve onlar bu konuda onun fikirlerini hiç de saçma bulmuyorlardı. Bu sorunun basit bir cevabı olmadığı konusunda hemfikirlerdi. Bunun için en iyisi Twyla'nın destek grubuna gidip, neticeyi kendi gözleriyle görmesiydi. Belki artık orası yerine normal bir oyun grubuna üye de olabilirdi.

Ancak Twyla bir an, Charlie'nin diğer çocuklardan kapabileceği mikropları düşündü. Onlar ne olacaktı?

Babası, "Çok fazla endişe ediyorsun," demişti. "Her şey birkaç ay içinde daha da kolaylaşacak. Artık daha az doktora gideceksiniz ve Charlie gözlük bile takmamaya başlayacak."

Parka gelmişlerdi. Portatif sandalyelerini karaağacın altına yerleştirdiler. Charlie, Stephen'ın yeni aldığı oyuncak kukaları biraz ilerde çimlerin üzerine diziyordu.

"Ama antibiyotiği sürekli kullanmak zorunda kalacak," dedi Twyla.

Babası sandalyesine otururken, "Evet," dedi. "Görebildiği sürece evet."

Twyla bir şey söyleyemedi. Babasının sözleri yeterince açıktı.

Bu adil bir anlaşma mıydı sahi? Yani ömür boyu görebilmek için ömür boyu antibiyotik kullanmak adil miydi? Muhtemelen öyleydi...

Başka sıkıntılar baş göstermediği sürece şu ana kadar hiçbir sorun yokmuş gibi görünüyordu. Zaman geçtikçe ameliyatın başarılı olduğunu söyleme şansı da artıyordu. Tabii yine de pusuda bekleyen pek çok tehlike olabilirdi.

İmplantlar Charlie'nin gözlerinde kaldığı sürece, hayatlarının geri kalan kısmı hep bilinmeyenlerle dolu olacaktı. Acaba implantlar her zaman yerlerinde kalabilecekler miydi? Charlie'nin görüşü zamanla bozulacak mıydı? Günün birinde artık gözüne damla damlatmaktan ya da kızların ondan mütemadiyen kaçmasından bıkacak mıydı? Kör olsaydı hiç görmeyeceği ya da umursamayacağı tepkiler zamanla onu yıldıracak mıydı? Bir gün gelip de tüm bunlara ve annesinin sebep olduğu bu hayata bir son verip, eski hâline geri dönmek isteyecek miydi?

Charlie elindeki topu kukalara doğru attı. Kukalardan dördünü yıkmayı başarmıştı ve tebrik görmek için başını onlara doğru çevirmişti. Hem Twyla hem Stephen onu şevkle alkışladı. "Aferin sana, Charlie!" dedi Stephen. Sonra sesini iyiden iyiye kısarak, "Birkaç hafta öncesine kadar bunu yapamıyordu bile. Şimdi şu hâline bir bak..."

Twyla, Charlie'nin kalan iki kukayı da devirmesini izledi. Hava oldukça dingindi. Ağaçları kıpırdatan en ufak bir meltem bile olmamasına rağmen soğuktu. Yazdan bu yana ilk defa üzerlerinde kışlık montları vardı.

Twyla, "Sence görebildiği için mutlu mudur?" diye sordu.

Stephen, "Buna cevap vermek imkânsız," dedi. "Neden sordun?"

"Çünkü bana hiç farklı gelmiyor."

"Ne demek farklı gelmiyor?" Stephen torununa bakarak başını yana eğdi. "Bana kalırsa, hiç de öyle değil. Sadece bunu nasıl göstereceğini bilmiyor, o kadar."

"Ne demek bu?"

"Yani bu durumun doğal bir gelişim olduğunu sanıyor olabilir," dedi Stephen. "Her çocuğun yirmi iki aylık olana dek kör olduğunu, sonra birden etrafın aydınlanıverdiğini düşünüyor olabilir. Diğer her şey için de aynı şey söz konusu değil miydi? Yürümek, konuşmak gibi mesela..."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

Charlie oyununu yeniden kuruyordu. Belki de tüm bunlar ona göre bir oyunun parçasıydı. Işıklar bir yanıyor, bir sönüyordu. *Ceee! Şimdi beni görebiliyorsun. İşte, şimdi kayboldum.*

Stephen ayağa kalktı ve rahat bir tavırla tek hamlede boynuna ekoseli bir atkı sardı. "Ona biraz zaman tanı, Twyla."

Twyla kendisinin de babası gibi olup olmadığını düşündü. O da babası gibi gösterişli ve kusursuz muydu? Tek bir el hareketiyle her şeyi yoluna koyabiliyor muydu? Belki de annesine daha çok benziyordu. Belki de annesi gibi o da işleri tek bir el hareketiyle değil de ağır ağır, savaşarak, yalvararak ve rica ederek halledebiliyordu.

Sahiden annesi böyle biri miydi? Twyla omuzlarını silkti. Her ne kadar annesinin çoğu zaman evde olduğunu hatırlasa da bu konuda kesin olarak bir şey söyleyemiyordu.

Tam o sırada babası, "Bir kahveyle tatlıya ne dersin?" diye sordu.

"Olur." Twyla üşümüştü ve kendini perişan hissediyordu. Hiçbir şey hayal ettiği gibi olmamıştı.

"Takma artık kafana," dedi Stephen. "Bunu da atlatacaksın." Gülümsediğinde gözlerinin etrafı kırışmıştı. Nadiren gülerdi oysa ama Twyla'ya göre daha çok gülmeliydi. "Hayatımın en kötü gününü yaşadığım bir anda birisi daha bana

aynı cümleyi kurmuştu," diye ekledi. "O zamanlar ben de ona inanmamıştım."

Twyla gözlerini merakla babasına dikti. "Hayatının en kötü günü ne zamandı?"

"Başka bir zaman anlatırım."

Babasının kafeteryaya doğru yürüyüşünü izledi. Masalarda oturan sadece birkaç kişi vardı. Ayaklarının dibinde güvercinler geziyordu. Stephen gözlerini gökyüzüne dikerek sıraya girdi.

Twyla babasının en kötü gününün ne zaman olduğunu da, yukarı baktığında bulutların arasında kimi gördüğünü de çok iyi biliyordu. Yine de bunun üzerine konuşamıyorlardı işte.

Twyla tam kederle kabanının içine biraz daha gömülmüştü ki elinin üzerinde minicik bir elin varlığını hissetti. Charlie elindeki kıpkırmızı bir yaprakla hemen yanı başında duruyordu.

"Benim için mi bu?" diye sordu.

Charlie nazikçe yaprağı annesinin kucağına yerleştirip, "Yaprak," dedi.

Twyla oğlunu kendine doğru çekip, buz gibi olmuş yanağını kendi yanağına dayadı. "Ah, Charlie. Seni seviyorum."

Ne önemi vardı ki? Charlie resmi olarak hâlâ kör görünüyorsa ne olmuştu yani? Twyla dikişte ya da tek bir hareketle boynuna atkı sarmakta iyi olsa ne olurdu, olmasa ne olurdu? Annesine mi yoksa babasına mı benzediğinin ne önemi vardı?

Neticede hiç kimse diğerine benzemiyordu. Hiç kimse kendi kendini öyle olduğuna inandırmadığı sürece beceriksiz

ya da kusursuz değildi. Herkes günü kurtarmaya çalışıyordu. Kimisi yaprak toplayarak, kimisi armalar dikerek, kimisi boynuna atkı dolayarak, kimisi de çocuk büyüterek elinden geleni yapıyordu.

Twyla, Charlie'nin kulaklarını sıcak tutmak için örgü şapkasını aşağı doğru çekiştirerek, "Başaracağız, Charlie," dedi.

Büyükbabasının ellerinde tatlılarla döndüğünü gören Charlie, annesinin elinden kurtulup Twyla'nın asla inanmayacağı bir hızla, bacakları birbirine dolana dolana yaprakların arasından büyükbabasına koştu.

Babası onların rutin hayatına Twyla'nın beklediğinden çok daha çabuk adapte olmuştu. Onları muayenelere götürüyor, dışarı çıkarıyordu. Kendi takvimini tamamen boşaltmıştı ve hastalarıyla ancak çok acil olduğunda telefonda görüşüyordu.

Charlie'nin gündüz uykusuna yattığı her saat, Twyla'nın atölyesine geçmesi için bir fırsattı. Babası da onunla birlikte geliyor ve sallanan sandalyeye oturarak dizüstü bilgisayarında çok verimli görünmese de kendi çapında çalışıyordu. O gün, yağmurlu bir cuma günüydü ve Stephen açıkça huzursuzdu. Parmakları bir anda klavyenin üzerinde kalakalmıştı. Twyla babasının bakışlarını üzerinde hissetti.

"Sanırım artık eve gitme zamanım geldi," dedi.

Twyla çalışmaya ara verip lehim aletini rafın üzerine bıraktı. Sırtını dikleştirip elini boynuna atarak kaşıdı.

Dalgın bir ifadeyle, "Hımm," dedi.

Stephen bilgisayarını kapatırken, "En iyisi bu," dedi. "Benim burada olmam durumu daha da anormal kılıyor. Oysaki gayet güzel baş ediyorsunuz."

Twyla yaptığı küreyi eline alıp kancasını kontrol etti. İyi görünüyordu. Küreyi yan tarafa bırakıp eline yenisini aldı.

"Trafiğe kalmamak için şimdi çıksam sorun olur mu?"

Twyla babasına şaşkınlıkla baktı. "Şimdi mi? Ah... Ben..." Stephen çoktan toparlanıp kızının cevabını beklemeye başlamıştı.

"Ama eğer kal dersen, kalırım."

Stephen haklıydı. Twyla onu sürekli burada tutamazdı. "Sana sandviç hazırlayayım da yolda..."

Stephen, "Gerek yok," diyerek atölyenin kapısını açtı. "Şimdi yola çıkarsam akşam yemeğine evde olurum."

Twyla babasının peşinden eve gitti. Stephen evin ön kapısına geldiğinde İtalyan işi yün kabanını iki haftadır sürekli astığı yerden aldı. Babasının kabanını burada görmek bile Twyla'nın hoşuna gidiyordu. Hatta bir gün markasını görmek için kabanın içine bile bakmıştı. Kaban kaşmirdi ve içinden belli belirsiz bir sedir ağacı kokusu yükseliyordu.

Stephen kapıyı açmadan önce kızının alnına bir öpücük kondurdu. "İyi olacaksınız. Sen çok güçlüsün. Güzel bir sistem oturttun ve Dylan da yanında. Ben de her zaman telefonun ucundayım. Çağırdığında birkaç saate burada olurum."

Merdivenden inip Mercedes'ine yöneldi. "Saat sekizde seni ararım," diyen Stephen çakıl taşlarını ezerek uzaklaştı.

Twyla, babasını başıyla onayladıktan sonra yeniden eve girdi. Atölyesine doğru yürürken kendini oldukça üzgün hissediyordu.

Dylan her zaman olduğu gibi dün gece de polis merkezine gitmişti, ama bu kez yeni hiçbir şey yoktu. En son Newcastle'daki bir göz cerrahını sorgulamışlar fakat bir yere varamamışlardı. Bu oldukça can sıkıcı bir durumdu. Bu sırada hayat akıp gidiyor ve polisin ilgilenmesi gereken daha pek çok vaka ortaya çıkıyordu. Dylan günden güne kendi dosyalarının önemini kaybettiğini, ikinci plana düştüğünü hissetse de elinden bir şey gelmiyordu.

Twyla artık daha mutlu görünüyordu. Molly meselesi daha fazla konuşmalarına gerek kalmadan çözülmüş gibiydi. Ve Charlie'nin son muayenesi de oldukça iyi geçmişti. Şu ana kadar ne yaptılarsa aynı şeyi yapmaya devam edeceklerdi.

Yine de hâlâ Charlie'nin evde olmadığı zamanların travmasını ve Dylan'ın suçlayacak başka birini bulamadığında, Twyla'yı suçlayacağını söylediği gerçeğini atlatamamışlardı. Dylan artık aynı fikirde değildi. Hatta bunu Twyla'ya da pek çok kez söylemişti. Öte yandan Dylan'ın hayatına kaldığı yerden devam edebilmesi için gerçekleri bilmeye de ihtiyacı vardı. Hayatının geri kalan kısmını bunu onlara kimin, neden yaptığını düşünerek geçiremezdi.

Kasım ayının ilk günüydü ve ofiste verimsiz bir gün geçiriyorlardı. Çalışanların bir kısmı akşam için bir eğlence

ayarlamış, bu yüzden de her zamankinden biraz daha şık giyinmişlerdi ve kendilerini işe daha az veriyorlardı. Dylan kendini amaçsızca camdan bakarken bulunca birden ayaklanıp, o gün için erken paydos etme kararı aldı. Tam eve varmak üzereyken aniden, annesinin artık meseleyi kendi ellerine alarak gidip Collins'in kapısına dayanması gerektiğini söylediğini anımsadı.

Sahi, bu o kadar da kötü bir fikir miydi? En azından denemeye değerdi. Dylan, Orchard Caddesi'ne girmeden yönünü değiştirip arabayı doğruca Midsomer Norton'a sürdü.

Collins'in evinin önünde durup arabayı park etti. Bu sırada pencerelerin birinden bir gölgenin geçtiğini ve perdelerin hafifçe oynadığını görüp ürpermişti. Bir süre öylece oturup düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Collins'in onu görmek ya da işbirliği yapmak istemeyeceği kesindi. Dylan'ın buna bir çözüm bulması gerekiyordu.

Zorla da olsa yüzüne oldukça dost canlısı bir ifade takınarak kapıyı çaldı ve beklemeye başladı. İçinden söyleyeceklerinin provasını yapıyordu. Ancak Collins, üzerindeki kahverengi hırkası, dudaklarının kenarındaki süt izi ve umursamaz tavrıyla kapıyı açtığında hâliyle Dylan'ın tüm konsantrasyonu bozulmuştu. Bu sürüngen kılıklı herifin Charlie'nin kaçırılmasıyla bir şekilde ilgisi vardı. Dylan bundan emindi.

Beklediği gibi Collins onu içeri davet etmemişti. Onun yerine kendisi dışarı çıkıp, kapıyı da ardından kapattı. Gözlerini gökyüzüne dikip, sanki yağmur bekliyormuşçasına ellerini ovuşturdu. "Sen Bay Ridley'sin."

Dylan, "Lütfen, kısa süreliğine içeriye girebilir miyim?" diye sordu.

Collins arkasındaki kapıya sanki izin alması gereken karısıymış gibi bir bakış attı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu hiç sanmıyorum."

O sırada, uzaklardan bir ambulansın siren sesi duyuldu. Ses giderek yaklaşıyordu. Yolun sonundaki tepenin hemen ardında olmalıydı. Dylan o an hayatta her şeyin acil bir yanı olduğunu düşündü. Her şey aslında bir hayat memat meselesiydi.

"Gerçekten yardımınıza ihtiyacım var."

"Neden sana yardım edeyim?" diye sordu Collins sert bir tavırla.

"Çünkü oğlumun neden kaçırıldığını öğrenmem lazım."

Collins ellerini sanki dua edermiş gibi birbirine kenetledi. Dylan fark etmese de bu bir tür iğnelemeydi.

Collins, "Bıktım artık bundan," dedi. "Ben sadece içinde Tanrı'nın olduğu iyi bir hayat sürmek istiyorum. Bu şekilde sürekli rahatsız edilmek istemiyorum."

"O hâlde bana yardım edin," dedi Dylan. "Bana yardım etmezsen bahsettiğin o hayatı yaşaman imkân..."

"Sen kim oluyorsun da bana Tanrı'dan bahsediyorsun?" Dylan'ın lafını kesen Collins, eliyle Dylan'a hafifçe vurdu. "Şimdi evimden defol! Hemen!"

"Sizi kızdırmak istemedim. Lütfen, bana yardım edin. Siz benim tek umudumsunuz. Siz olmadan..."

Ancak Collins onun yakarışlarını bitirmesine bile fırsat vermeden içeri girip kapıyı da Dylan'ın yüzüne çarptı.

Dylan yaşadığı moral bozukluğu ile omuzlarını düşürdü. Bu adamdan daha fazlasını istemenin yanlış olduğu ortadaydı.

Yeniden arabasına binip direksiyonunu Bath'e çevirdi. Yolda Priston Kasabası levhasını gördüğünde aklına polis şefinin orada yaşadığı geldi. Dün gece polis merkezindeyken şefin haftanın geri kalanında izinli olduğunu söylemişlerdi. Dylan bir yerlerde bir adresinin olduğunu görmüştü. Bir an gördüğü o adresin nerede olabileceğini düşündü. Şefle ilk karşılaştıkları gün, şefin ona verdiği kartvizitin üzerinde yazıyor olmalıydı. Kişisel bir kart olduğuna göre bu, ona her an ulaşabileceği anlamına geliyordu. Dylan ceketinin cebindeki cüzdanını aldı ve içinden kartı çıkardı. Sonra da bir U dönüşü yapıp geldiği yöne geri döndü ve Priston tabelasının olduğu yola girdi.

Şefin hayli uzamış otlarla dolu araba yoluna girip, karşısındaki karanlık pencereli kulübeye baktı. Şefin arabası evin önündeydi.

Dylan, Honda'sından inip kapıya gitti. Aslında tam olarak ne diyeceğini de neden burada olduğunu da bilmiyordu. Şef onu nazik bir tavırla karşıladı, ama nedense çekingen bir hâli vardı. Üzerinde Dylan'ın yepyeni bir sorunla çıkagelmiş olması ihtimalinin tedirginliği olabilirdi. Belki de sadece yemeğinin soğumasından endişe ediyordu. Hemen arkasından pişmekte olan pastırmanın kokusu geliyordu.

Şef, "İçeri gel, lütfen," dedi. Dylan'ı çalışma odasına buyur ederek masa lambasını açtı ve Dylan'a kollu sandalyelerden birine oturmasını işaret etti. Kendisi de tam karşısındaki sandalyeye oturmuştu. "Ee, neler oldu?"

Dylan, "Buraya böyle geldiğim için çok üzgünüm," dedi. "Ama karıma bir söz verdim ya da belki de daha doğrusu

kendime. Charlie'ye bunu yapanı bulacağıma dair. Ve şey..." Ellerini kaldırıp sıkıntıyla dizlerine vurdu.

"Anlıyorum," dedi şef. "Ben bu sorunu çözememiş olduğumuz için çok üzgünüm gerçekten. Bu hiç de alışık olmadığımız türden bir dosya değil, açıkçası biz de ne yapacağımızı şaşırmış durumdayız."

Dylan onu anladığını belli edercesine başını salladı ve gözlerini odada gezdirdi. Sırasıyla kitaplığa, fotoğraflara ve kır manzaralı yağlı boya tablolara baktı. "Collins doktordu, öyle değil mi?" diye sordu. Gözleri bu sırada askeri üniformalı bir adamın portresine takılıp kalmıştı.

"Evet, Bristol'da bir hastanede. Ama görünüşe göre yaşadığı duygusal çöküntüden bu yana çalışmıyor."

Bu sırada koridorda bir kapı açıldı. Şef duyduğu sesle başını o yöne çevirdiyse de kapanan kapının ardından yeniden Dylan'a döndü.

"Peki, neden bir çöküntü yaşamış?"

"Herkes neden yaşıyorsa ondan," dedi şef. "İşe bağlı stres."

Dylan, "Peki, ya işini kötüye kullandığı için kaybettiyse?" diye sordu. "Bunalıma ondan sonra girmiş olabilir."

Şef derin bir iç çekti. "Kayıtlarda böyle bir bilgi yok, kovulmamış. Öyle olsa bile bu çok iyi gizlenmiş. Hiçbir bilgimiz yok."

Dylan omuzlarının bir kez daha düştüğünü hissetti. Demek Collins temizdi. İyi ama başka bir şey olmalıydı. Gözden kaçırdıkları bir şey mutlaka vardı. Böylesi bir şeyin arkada hiç iz bırakmadan yapılması imkânsızdı. Sürülecek bir iz, ufacık da olsa fark edemedikleri bir hata olmalıydı.

Dylan gözlerini şefin masasının üzerindeki kâğıtlarda, dosyalarda ve masanın hemen arkasındaki kitaplıkta gezdirdi. "Dosyaya dair görmemi istediğin herhangi bir şey var mı?"

Şef masasına bakındı. "Bazı evraklar var fakat önemli olduklarını düşüneceğini sanmıyorum. Zaten uzmanlar gerekli çalışmayı yapıyorlar. Üstelik seninle bilgi paylaşma yetkim yok."

"Peki, sen yemek yemeye gittiğinde ben senden habersiz evraklara bir göz attıysam?"

Şef, Dylan'a öyle kararlı bir bakış atmıştı ki Dylan suçlulukla gözlerini uzağa çevirdi. İşte, yeniden asker portresine bakıyordu. Portredeki adam gerçekleri bilmenin ne kadar önemli olduğunun farkında gibiydi.

"Üç dakika," dedi çavuş ayağa kalkarken. "Sadece üç dakikan var."

Twyla babasını çok özlüyordu.

Atölyede birlikte geçirdikleri zamanlarda onun yepyeni bir yanını keşfetmişti. Bu insanı yatıştıran bir yandı. Babası onda öyle bir etki bırakmıştı ki Twyla çalışmadığı zamanlarda bile atölyeye gelip, sadece tozların gün ışığında uçuşmasını seyretmekten dahi zevk alır olmuştu.

O güneş ışınlarının arasında gözlerinin önüne Jefferson'daki ailesi geliyordu. Arka bahçedeki ip salıncak, sakız ağaçları, komşunun benzin kokan ve yola çıktığında arkasında koca bir toz bulutu bırakan sarı arabası... Annesi

o arabayı sürerken bir eli direksiyonda, diğeri küre kolyesinde olurdu. Ne zaman yoldaki bir çukura girseler küre şıngırdardı.

Twyla, babasının annesine dair hatıralarını merak etti. Acaba zihninde ondan geriye ne kalmıştı?

Twyla annesini hiç beyaz çarşaflar içinde bir hayaletmiş gibi hayal etmiyordu. Belki de babasının annesine dair bambaşka bir hikâyesi vardı. Annesi ona bağırıp, onu doğurduğuna pişman olduğunu da söylüyor olabilirdi. Twyla bunu bilemezdi.

Belki de hatıraların kişiye özel kalması ve açığa çıkmaması en iyisiydi. Ölülerden geriye o kadar az şey kalıyordu ki, bu cılız hatıraları diğerleriyle paylaşmak insana adil gelmiyordu.

Annesi, Twyla için artık bir insandan çok bir enerji gibiydi. Mesela kimi zaman yaprağın üzerindeki bir yağmur damlası ya da bir martının kanadındaki pırıltı, bir ağacın hışırtısı, eski bir arabanın sıcaklığı kimi zaman da bir küre kolyenin şıngırtısı oluyordu.

Twyla hasır koltuktaki yastığı düzeltti. Sonra da işini eline alıp kaldığı yerden devam etti.

Dylan gördüğü şeyi daha önce kimsenin fark etmemiş olmasına şaşırmıştı. Dosyanın en altında, sayfalar dolusu kanıt ve gereksiz bilginin arasında kaybolup gitmişti. Ve bunu ancak bu işi kafaya takmış, bunu buluncaya dek gözlerine uyku girmeyen biri bulabilirdi.

Gördüğü şey artık defalarca fotokopi çekilmekten solmaya yüz tutmuş bir gazete kupürüydü. Fotoğraf biraz silikleşip,

seçilememeye başlasa da yazı iyi durumdaydı. Makale önderlerden birinin Doktor Stanley Collins olduğu, lösemili çocuklar için düzenlenen bir sosyal yardım kampanyasına dair bilgiler veriyordu.

Doktor Collins üzerindeki smokiniyle kameraların hemen önünde oturuyordu. Çevresinde gece kıyafetleri içinde yirmi civarında kadın ve erkek vardı. Arka planda da yüzleri seçilmeyen pek çok misafir duruyordu.

Dylan'ın bu ayrıntıyı fark etmesi gerçekten de bir mucizeydi. Bunun sebebi hem kendini gerçeği bulmaya adamış, hem de bu konuyla çok yakından kişisel bir bağı olmasıydı. Bu sebeple kupürü inceleyen uzmanları, böyle bir ayrıntıyı gözden kaçırdıkları için suçlayamazdı.

Belki kafasının duruş açısı ya da saçlarının şimdikinden farklı biçimde kabarık oluşu fark etmelerine engel olmuştu. Dylan bile onu nasıl ilk bakışta tanıdığını bilemiyordu. Ama işte, tam karşısındaydı. Arka tarafta başı diğerlerinin üzerinde kalacak biçimde öylece duruyordu. Bu kayınpederi Stephen Thibodeaux'n ta kendisiydi.

Stockholm'de kasım ayı en az son Noel kadar soğuktu. Stephen'ın halletmesi gereken işler vardı. Juliet işinden uzaklaşamadığı için Stockholm'e bu kez yalnız gelmişti. Bu seferki ziyareti St Lucia's Günü için fazla erkendi. Hayatını değiştiren o görüntüye şahit olmasının üzerinden bir yıl geçmiş olduğuna inanamıyordu. Siyah beyaz üçgen karoları ile tıpkı

dağınık bir dama tahtası gibi duran şehrin meydanı Sergel's torg'a adım attığında, ellerinde mumlarla beyaz elbiseler içindeki küçük kızları yeniden gördü. Ancak bu sefer kalbinde bir acı değil, mutluluk hissediyordu.

Antik oyuncakçı dükkânı Keksaker'e yine uğramıştı. Kasiyer kız değişmemişti. Turistlere yaranmak için söylediği klişe sözlerden biriyle, "Çok güzel bir oyuncak," dedi. "Özel birisi için mi?"

Stephen daha önceden de yaptığı gibi, "Evet," diyerek yanıtladı. Ancak bu kez, "Torunum Charlie Ross için," diye eklemeyi unutmadı.

Kasiyer kız onu başıyla onayladı, sohbeti sonlandırmak ister gibiydi. Ancak Stephen'ın susmaya niyeti yoktu. "Noel'de iki yaşına girecek. Ona bulacağım en güzel treni alacağıma söz verdim. Şimdi en zeki ve meraklı olduğu zamanlar... Bilirsiniz ya?"

Kız yeniden gülümsedi ve sanki bir at besliyormuş gibi elini öne doğru uzatarak, "Beş bin kron, lütfen," dedi.

Stephen elindeki tren setini kalabalığın içinde dikkatle taşıyarak Stockholm'de en sevdiği yer olan Opera Bar'a yöneldi. Opera Bar, İsveç Kraliyet Operası'yla aynı binada yer alan, asil beyefendilerin yer aldığı bir kulüptü. Manhattan onu yıllar önce ardında bırakmış olsa da, Stephen'ın güzel şeylere olan tutkusu henüz küllenmiş değildi. Pencerenin yanına oturup nehrin üzerinden Kraliyet Sarayı'na bakan manzaranın tadını çıkardı.

Acaba en son ne zaman bu kadar mutlu olmuştu? Güneş suyun üzerinde, spot ışıkları da tavanda sanki yeni bir sanat akımını ortaya koymak istercesine oynaşıyordu.

Stephen bunu, tuzda terbiye edilmiş somon balığı, ardından da dondurmalı ılık Norveç böğürtleni yiyip şarap içerek kutlayacaktı.

Bayan garson tam masadaki fazladan çatal kaşık servisini kaldırmaya başlamıştı ki Stephen, "Kaldırmayın lütfen," dedi.

Garson yarım yamalak bir İngilizce'yle, "Yalnız değil misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Stephen. "Birazdan birisi daha katılacak."

Dylan gazete kupürünü cebine koyup, takındığı sahte hayal kırıklığı ifadesiyle şefi yemeğiyle baş başa bırakarak evden çıktı. Şefe hiçbir şey bulamadığını söylemişti. Şimdi de aceleyle eve yol alıyordu.

Eve vardığında Twyla'yı atölyede çalışırken buldu. Onu kulübenin penceresinden görmüştü. Charlie öğle uykusunda olmalıydı. Twyla'nın adres defterini yanına alıp yola çıkarken, arabasının kapısını mümkün olduğunca sessiz kapatmaya çalışmıştı.

Hampstead Fundalığı'ndaki göletleri geçip yola döndüğünde gece çökmek üzereydi. Çok geçmeden arabasını güvenlik kapılarının önünde aniden durdurdu. Hemen yanındaki koltukta tıpkı yorgun bir yol arkadaşı gibi duran açık adres defterinden, geldiği yerin doğru olup olmadığını bir kez daha kontrol etti.

Defterde Twyla'nın düzgün el yazısıyla, "Highfields View," yazılıydı. Kesinlikle doğru yerdeydi.

Birden bire camdan gelen bir tıkırtıyla olduğu yerde sıçradı. Üniformalı bir adam ona penceresini indirmesini işaret ediyordu. "İyi akşamlar," dedi adam. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Umarım," dedi Dylan. "Stephen Thibodeaux'yu görmeye gelmiştim."

"Geleceğinizden haberi var mıydı?"

"Aslında pek sayılmaz. Ben damadıyım."

"Bir dakika." Adam telefon etmek üzere kapının yanındaki cam kulübeye gitti. Çok geçmeden de kapı usulca açılmaya başladı.

Dylan kapıdan içeri girdiğinde hayranlığını belli etmemeye çalıştı. Yirmi kadar ev yan yana dizilmişti. Stephen'ın evi en sonda, fundalığa tepeden bakan yerdeydi.

Dylan arabasından inip sırtını kapıya dayadı ve Stephen'ın muhteşem malikânesine uzun uzun baktı. Gördüğü, devasa pencereleri olan kahverengi tuğlalı bir evdi. Bahçeleri alabildiğine büyüktü ve muhteşem peyzajıyla göz kamaştırıyordu. Birkaç dakika sonra Juliet'in ona seslenerek bahçe merdiveninden indiğini gördü. Kapıdaki adam arayıp haber vermiş olduğuna göre onu bekliyor olmalılardı. Stephen ön kapının hemen eşiğinde, tıpkı her an el bombası fırlatacak bir asker gibi dimdik ve kaskatı duruyordu.

Juliet elini sallayarak, "Arabanı şuraya park et," diye bağırdı.

Dylan yeniden arabasına bindi. Kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Böylesi bir yerde elbette ki arabayı yola

bırakmasına izin vermezlerdi. İşte, ancak şimdi araba yolunu görebilmişti. Evin hemen arkasında, genç birkaç karaağaç dizisinin hemen altındaydı.

Dylan arabayla evin arka tarafına dolandı ve önce göbeğe, ardından da iki kapılı garaja ulaştı. Juliet onu karşılamak üzere yanına geliyordu. Dylan bu kadının ne kadar da ufak tefek olduğunu unutmuştu. Baştan ayağa turuncu kıyafetleri içinde tıpkı minicik bir portakal gibi görünüyordu.

Juliet ellerini iki yana açarak, "Bu ne hoş bir sürpriz böyle," dedi. "Ve zamanlaması da harika. Stephen da Stockholm'den geleli henüz yirmi dakika oldu. Ama hadi gelin bunları burada, soğukta konuşmayalım." Eliyle Dylan'a eve doğru yürümesini işaret etti.

Dylan eve girdiğinde Stephen da onu karşılamak için elini uzattı. "Seni görmek ne güzel."

Dylan onu başıyla onayladı. Evin için oldukça sıcaktı. Cilalı parkelere, döner merdivene ve kristal avizeye hayranlıkla bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Tıpkı iyi tembihlenmiş bir çocuk gibi botlarını çıkardı ve kayınpederinin peşinden salona girdi. Bu sırada Juliet mutfağa geçmişti.

Salon da beklediği üzere kusursuzdu. Koca salonda eğreti duran tek şey, salonun tam ortasındaki üzerinde Leksaker yazan bir poşetti. Stephen aceleyle poşeti ortadan kaldırdı.

"Otur, lütfen," dedi.

Dylan gri-mavi bir koltuğun ucuna oturup, gözlerini altın çerçeveli tablolar ve Acem halılarının üzerinde gezdirdi.

Dışarıda hafifçe yağan yağmurun sesini hemen üzerinde duyduğunda, kafasını kaldırıp tavandaki oldukça büyük ve kubbeli tepe penceresiyle karşılaştı.

Stephen hemen yan sehpanın üzerinde duran şişeye uzanırken, "Viski alır mısın?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

Dylan, kayınpederinin önce kendine bir bardak içki doldurup, içkisini bir dikişte içmesini, sonra da tuhaf ama asil bir biçimde ayağa kalkıp kendini esnetmesini seyretti.

"Ee, ziyaretinin sebebini neye borçluyuz?" diye sordu Stephen.

"Ben... Şey..."

O sırada Juliet elinde bir tepsiyle çıkageldi. Tepsinin üzerindeki porselen fincanlar hafifçe birbirine çarparak ses çıkarıyordu. Dylan, Juliet'in ufak turuncu ayakkabılarına baktı. Bunca yolu onun huzurunu kaçırmak için geldiğine üzgündü. Juliet, "Çörek!" dedi. "Çöreği unuttum." Odadan bir kez daha hızla çıktı.

Dylan onun yokluğunu fırsat bilerek cebinden gazete kupürünü çıkardı. Kupürü açıp Stephen'a uzatırken, "Bunu polisin dosyasında buldum," dedi.

Stephen kupürü eline almadan sadece bakmakla yetindi.

Dylan, "Collins'i tanıdığını bilmiyordum," dedi.

Tepe penceresine düşen yağmurun hızı iyiden iyiye artmıştı. Juliet de dönmüş, hemen arkalarında geziniyordu.

Stephen kendine bir bardak içki daha doldururken, "Tanımıyorum," dedi. Gümüş bir maşayla kadehine bir buz parçası attı.

"O hâlde bu fotoğrafı nasıl açıklayacaksın?"

"Bulunduğun her ortamda bulunan herkesi tanıyacaksın diye bir kural yok."

Juliet bir adım yaklaştı. "Bu, şey değil miydi..."

Stephen, "Tamam Juliet," dedi. "Ben hallederim."

Ancak o an Dylan, Stephen'ın elinin belli belirsiz titremeye başladığını gördü. Kadehinin içindeki buz bir sağa bir sola çarpıyordu. Stephen ani bir refleksle elinin titremesini durdurmayı becerse de geç kalmıştı.

Dylan delicesine çarpan kalbiyle, "Aman, Tanrım," dedi. "Sendin, değil mi? Charlie'yi sen kaçırdın."

Yirmi İkinci Bölüm

Stephen'ın yüzü öylesine solmuştu ki, Dylan bir an adamı öldürdüğünü sandı. Ani bir kalp kriziyle her an devasa salonunun ortasına yığılıp kalacağından korktu. Ancak Stephen'ın bu hâli çok sürmedi. Oturup viskisini yudumlamaya başladığında daha iyi görünüyordu. Yağmur durduğundan odada çıt çıkmıyordu. Kimsenin sessizliği bozmaya cesareti yoktu.

İlk konuşan Juliet oldu. Ellerini birbirine kenetlemişti. "Her şeyi en baştan bilmen gerekiyor," dedi. "Hiçbir şey sandığın gibi değil."

"O hâlde anlatın da dinleyeyim." Dylan buraya kadar onca yolu teperken, aklından sadece basit bir açıklama duyacağını geçirmişti. Böylesi korkunç bir gerçeği ortaya çıkarmayı hiç beklemiyordu.

Lafa başlayan olmadı.

O sırada şöminenin üzerindeki iç mekanizmasını gösterecek kadar şeffaf, altın bir saatin çanı çalmaya başladı. Dylan sarkacın hafifçe salınmasını, dört dişli çarkın yavaşça dönüşünü izledi. Çarklar yuvarlak şekilleri ve dişli çentikleriyle ona Charlie'nin gözlerini anımsatıyordu.

Kendini en yakındaki sandalyeye attı ve elini başına koydu. Berbat bir baş ağrısı başlamıştı.

"Collins'i nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Juliet, Stephen'ın yanına gidip arkasında durdu ve elini oturduğu şık deri koltuğun tepesine dayadı. Ne anlamsız bir manzaraydı bu böyle. Stephen gibi endamlı bir adamın Juliet gibi minik birinin desteğine ihtiyaç duyması komik görünüyordu.

Juliet, "Stephen on beş yıl kadar önce Collins'in çalıştığı hastaneyle irtibata geçmişti," dedi. "Twyla'nın Bristol'da okuduğu zamanlardı. Stephen'ın belki Twyla, Bristol'a yerleşmek ister diye yaptığı bazı iş bağlantıları aracılığıyla iletişim kurdular. Ama Stephen ve Collins hiçbir zaman yüz yüze tanışmadılar."

Dylan gözlerini sanki konuşma yetisini kaybetmiş gibi gözlerini boşluğa dikmiş olan Stephen'a çevirdi. Gördüğü manzara sanki tersine dönmüştü. Sanki kuklacı oturmuş, minik kukla arkada onun yerine konuşuyordu.

"Collins'in hastalarından biri ölmüştü. Yanlış teşhisten şüphe edildi. Fakat hastanenin kapatılma riskinden ötürü bu mesele olabildiğince sessiz sedasız halledildi. Çok geçmeden de Collins emekli oldu."

Juliet sustu. Elini koltuğun üzerinden çekip Stephen'ın omzuna koydu. Stephen'sa tepkisiz kalmaya devam ederek kılını dahi kıpırdatmamıştı.

"İkisi arasında başka hiçbir bağ olmadı. Sadece yıllar önce yolları kesişti o kadar. Hastanedeki trajik bir ölüm ve ani bir istifa."

Juliet sanki yerinde olup olmadığını kontrol etmek istermişçesine elini saçlarına attı. Spreyle kabartmasına bakılırsa anlaşılan saçları dökülüp azalıyordu. Dylan onun için bir kez daha üzüldü. Ufak tefek insanları üzmeyi hiç sevmiyordu; özellikle de kadınsa. Yine de bu yapılı, uzun insanları kırmanın adil olduğu anlamına gelebilir miydi? Herkes özünde aynı değil miydi? Herkesin içinde tıpkı şu saatte olduğu gibi işleyen çarklar vardı, değil mi? Stephen da acı çekmez miydi? Şimdiki hâline bakılacak olursa bunu söylemek imkânsızdı.

"Geçen yaz, Twyla babasına kimden geldiği belli olmayan kınama mektuplarından bahsettiğinde, Stephen onu bu şekilde rahatsız edenin kim olduğunu bulmaya karar verdi. Yazılan İncil ayetlerinden yola çıkarak Yüce Azizler Kilisesi'ne ulaştı ve onlarla bir konuda konuşacağını söyleyerek görüşmeye gitti. Gittiğinde Collins'i orada, hemen kapının önünde kapıyı boyarken bulmak onu hayli şaşırtmıştı."

Dylan bir an gözünün önüne demir kapısı ve lambasıyla bir tablo gibi görünen Yüce Azizler Kilisesi'ni getirdi. Kim bilir önünden arabayla kaç kez geçmiş, Charlie kayıpken kaç kez önünden yürüyüp gitmişti. Kilise, tüm sessizliği ve kilitli kapılarıyla ne kadar da gizemli duruyordu.

"Birbirlerini sadece fotoğraflardan tanıyorlardı. Bir dönem aynı bölgede çalışmışlıkları da vardı. Collins onu gördüğünde öylesine dehşete kapılmıştı ki Stephen, neden geldiğini bile söyleyemeden eve dönmüştü."

Juliet, Stephen'ın omzunu sıktı. Bu hareket Stephen'ı âdeta uyandırıp kendine getirmişti. Şaşkınlıkla etrafına bakınıp elindeki viski bardağını tepesine dikti. Sonra da koltuğunda

kıpırdanarak gözlerini Dylan'a dikti. "Ameliyattan beş gün önce Twyla beni aradı. Berbat durumdaydı."

"Öyle mi?" Dylan kaşlarını çatıp ne zaman olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ameliyattan beş gün önce... Muhtemelen cumartesi gecesiydi, Twyla'nın üst katta ağlayarak birisiyle konuştuğunu duymuştu.

Dylan kayınpederine bakarak, "Telefonda konuştuğu sen miydin?" diye sordu. O an neler olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştı. "Sendin, değil mi?"

Stephen başını evet anlamında salladı. "Daha önce kızımın sesinin böyle geldiğini hiç duymamıştım." Sesi bir anda titremeye başladı. Juliet elini bir kez daha kocasının omzuna koyup, omzunu sıktı. Dylan'sa merak ve can sıkıntısıyla onu izliyordu.

"Şok oldum," dedi Stephen. "O an durumun aslında ne kadar da ciddi bir boyuta ulaşıp tehlikeli bir hâl aldığını fark ettim."

"Tehlikeli mi?" Dylan ellerinin terlediğini, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Birazdan duyacağı şeylere kendini hazırlamak istercesine sandalyesinde kıpırdandı. Neden birden bire kendini her şeyin sorumlusu ve suçlusu gibi hissetmeye başlamıştı?

"Çünkü ameliyatın yapılmasını isteyen sadece kendisiydi," dedi Stephen.

Gerçek ortaya çıkmıştı işte.

Yağmur tepe penceresine yeniden usul usul dökülmeye başlamıştı. Damlalar, içeri alınmayı beklerken cama hafifçe vuran kayıp ruhlar gibiydi.

Dylan o gece yaşadığı zihin harbini düşündü. Karasızlığını ve gelinen son noktayı anımsadı. Twyla'ya istediği şeyi yapmasını, arkasında olduğunu nasıl söyleyebilmişti? Kararsız, güvenilmez tavırları nelere sebep olmuştu böyle? Gözlerini bir kez daha şöminenin üzerindeki saate, içinde dönen çarklara ve saatin yavaşça salınan sarkacına çevirdi. Bir an saati olduğu yerden söküp almak ve çarkları sonsuza dek durdurmak istedi.

Stephen, "Ameliyat evliliğinize zarar verecekti," dedi.

"Ama nasıl?" diye sordu Dylan. "Hazırdık, Twyla'ya ameliyata razı olduğumu söylemiştim."

"Evet, ama eğer bir sorun çıkacak olursa, onu suçlayacaktın."

Dylan ne diyeceğini bilemeden Stephen'a baktı. Ruhunda hissettiği acının başının ağrısına karıştığını, ağzının kuruduğunu hissetti. Sanki nefesi kesilmiş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. Daha birkaç hafta öncesinde Twyla'ya, eğer suçlayacak başka birisini bulamazsa bu suçu onun üzerine yıkacağını söylemişti. İşte, şimdi de bu sebeple burada değil miydi? Karısından başka bir suçlu arayışında değil miydi?

Stephen, "Charlie'yi ben kaçırdım," dedi. "Ameliyatı ayarladım ve Twyla'nın omuzlarından bunun yükünü aldım. Eğer ameliyat başarısız olacak olursa, suçlanacak olan ben olacaktım, o değil."

Odaya bir kez daha sessizlik çöktü. Juliet, Stephen'ın hemen yanındaki okuma lambasına basarak odadaki gölgeleri harekete geçirdi.

"İyi de nasıl?" dedi Dylan. "Ameliyatı kim yaptı peki?"

"Sadece birkaç günüm vardı." Stephen ayağa kalkıp viski şişesine doğru gitti ve şişenin kapağını çıkardı. "Neyse ki önceden, Twyla daha ilk kez keratoprotez ameliyatından bahsettiğinde, göz cerrahları hakkında detaylı bir araştırma yapmıştım."

Bunu kibirle değil, aksine samimiyet ve bitkinlikle söylemişti. Dylan bir anda kayınpederinin devasa bedeninin iyice küçüldüğünü, kendinden eskisi kadar emin görünmediğini fark etti. Buz kovasından buzları almaya çalışırken oldukça çaresiz görünüyordu.

Bir içki fikri Dylan'ı da cezbetti. "Sanırım ben de bir kadeh alabilirim."

"Elbette."

Bunu duyar duymaz Stephen'ın hemen yanında biten Juliet, "Ben koyarım," dedi. "Sen otur."

Stephen koltuğuna dönmedi. Pencerenin önünde, sırtı onlara dönük bir hâlde öylece durdu. Cüssesi dışarıda iyiden iyiye solan gün ışığının içeri girmesini engelliyordu. Yol kenarındaki büyük bahçelerde ışıklar bir bir yanmaya başlamıştı. Manzara tıpkı bir uçak yolunun kenarına dizilmiş süs ışıkları gibi görünüyordu.

Stephen, "Harvard'dan bir arkadaşım, Doktor Sigbert Ambramsson'un yakın arkadaşıydı," dedi. "Ambramsson yetmişli yıllardan beri keratoprotez ameliyatlarının öncü doktorlarındandır. Ona durumu açtığımda seve seve yardımcı olacağını söyledi. Daha önce Charlie yaşlarında hiçbir hastası olmadığı için vaka özellikle dikkatini çekmişti. Hatta bugün Stockholm'de onunla buluşup, Charlie'nin gelişimi hakkında

konuştuk. Ambramsson bağları koparmamak niyetinde, ama ben daha temkinli davranmaktan yanayım."

Dylan viski bardağına sıkı sıkıya yapıştı. İçinde öyle çok buz vardı ki parmaklarının uyuşmaya başladığını hissetti. Bir yudum aldığında boş midesine giden alkolün etkisiyle yüzünü buruşturdu.

"Peki, bunu ardında hiçbir iz bırakmadan nasıl yaptın?" diye sordu Dylan. "Polisler detaylı araştırmalar yaptılar. Ambramsson dediğin adamla da görüşmüş olmalılar."

Stephen yüzüne bakmak üzere Dylan'a doğru döndü. "Para, Dylan," dedi.

"Rüşvet mi verdin?"

"Hayır." Stephen'ın dudakları gergin bir tebessümle kıvrıldı. "Ambramsson ve ekibine bu konuda sessiz olmaları, yalancı şahitlik yapıp kanıtların üzerlerini örtmeleri için oldukça yüklü bir para ödedim. Güvenlik görevlimiz buraya, Highland View'a gelen her ziyaretçinin kaydını tutar. Charlie'nin filmli camlarla kaplı bir arabada, bir cerrahla birlikte siteye girişi hiç sorun olmadı."

Dylan etrafına bakındı. "Ameliyatı burada mı yaptınız?"

"Evet."

"Aman Tanrım."

Dylan elindeki bardağı bırakıp, başını ellerinin arasına aldı. Charlie'nin buraya kendisine tamamen yabancı İsveçli bir cerrahla gelmesi ve etrafının yabancılarla çevrili olması fikri Dylan'ı derinden sarsmıştı. Üstüne üstlük bir de genel anestezi olmuştu. Nerede olduğunu bilememenin, etrafındaki sesleri tanıyamamanın korkusunu kim bilir nasıl da

hissetmişti? Acaba Stephen'ın sesini tanımış mıydı? Dylan düşünmeye çalıştı. Birlikte ne kadar vakit geçirmişlerdi ki? Acaba etrafındakiler onu rahatlatıp ona kim olduklarını, neden orada olduklarını ve anne babasının nerede olduğunu söylemişler miydi?

Dylan bir kez daha, "Aman Tanrım," diyerek oturduğu yerde kıpırdandı.

Juliet yanına gelip tam önünde durdu. Dudaklarını onu anladığını belirtmek istercesine büzmüştü. Ruju da tıpkı ayakkabıları ve kıyafetleri gibi turuncuydu.

"Ameliyat son derece yetenekli bir ekip tarafından titizlikle yapıldı Dylan," dedi Juilet. "Dr. Ambramsson dünyada bu işi yapabilecek en iyi isim. Ameliyat boyunca ona yardımcı olacak tam teşekküllü bir tıbbi ekip de dâhil olmak üzere ihtiyaç duyabileceği her şeyi temin ettik. Tıpkı ameliyat sonrası Charlie'ye de yaptığımız gibi."

Dylan, "Sen de mi oradaydın?" diye sordu.

"Evet," diyerek yanıtladı Juliet. "Charlie'nin rahat olmasını, kendini güvende hissetmesini sağladım. Ona bir şey olmasına asla izin veremezdim. Stephen da öyle."

Juliet cebinden bir mendil çıkarıp burnunu sildi. Sonrasında arkasını dönüp vazonun içindeki orkidelerle ilgilenmeye başlayarak, solmuş yapraklardan birini koparıp aldı. Bunu yaparken etrafa polenler saçılmıştı.

Dylan orkideleri oldum olası sevmezdi. Ona göre fazla dağınık, ıslak görünümlü ve sıkıcı çiçeklerdi. Bu düşünceler aklına birisini getirdi.

"Peki ya Collins?" diye sordu. "O bu hikâyenin neresinde?"

Stephen omzunun üzerinden, "Adam pişmanlıklarla dolu," dedi. "Yüce Azizler Kilisesi'nin onun geçmişine dair en ufak bir fikri yok. Bunu onca yıl sonra kilisenin merdiveninde karşılaştığımız anda benden çekindiğinde fark ettim."

Juliet araya girerek, "Onu yardım etmeye ikna etmek çok da zor olmadı," dedi.

"Ne yaparak yardımcı olacaktı peki?"

"Doğru zamanda kapınızda olarak," dedi Juliet.

Stephen, "Kiliseyi arayıp onunla konuştum," diye açıkladı. "Ona kızım ve yaklaşmakta olan ameliyatla ilgili kaygılarım olduğunu, belki de bu aşamada kızıma dini telkinlerde bulunabileceğini söyledim. Yalnız iki şartım vardı. Birincisi tam istediğim vakitte gitmesi, ikincisi de bu yardımı benim ayarladığımı kimseye söylememesi."

Dylan, "Ve bunu kendi sırrını saklamanız için yaptı, öyle mi?" diye sordu.

"Hem bunun için, hem de bir günahkâra yardım etmiş olacağını düşündüğü için yaptı. Ve muhtemelen ona göre ahlaki açıdan sakıncalı olan böylesi bir ameliyatı önleyebileceğini düşündü."

"Bu kadar mıydı yani?" diye sordu Dylan. "Kaçırılmadan haberi yok muydu?"

"Hayır."

Dylan yeniden viskisini eline alıp uzun uzun yudumladı. Gözlerini Stephen'ın sırtına dikmişti. "Buna hakkınız yok. Bizim rızamız olmadan, biz yanında olmadan oğlumuzu ameliyat ettirmeye hakkınız yok."

"Biliyorum," dedi Stephen.

"Biliyorum mu? Tek söyleyebileceğin bu mu? Aklım almıyor. Bunu kendi kızına nasıl yapabildin?"

Bu soru Stephen'ı can evinden vurmuş gibiydi. Elini kalbine götürdü. Çok geçmeden dizleri büküldü.

"Stephen!" Juliet hızla atılıp düşmeden onu yakaladı ve sandalyesine oturttu.

Dylan ne yapacağını bilemiyordu. O an gördüğünden daha fazlasının olabileceğini düşündü. Belki de yaşlı adam hastaydı ya da ölüyordu.

Juliet hızla bir örtü alıp Stephen'ın kucağına örttü ve her iki tarafından sıkıştırarak örtüyü sabitledi. Ancak Stephen örtüyü hızla çekip atarak Dylan'a döndü.

"Çok üzgünüm, Dylan."

Özrü öyle içtendi ki Dylan bir an onu teselli etmek istedi. Yaşlı bir adama kendi evinde böylesi bir acı çektirmek oldukça alçakça bir davranıştı. Öte yandan işlenen suç da çok kişisel ve acı vericiydi. Dylan kandırılmanın öfkesini üzerinden atamıyordu. "Bana bunu neden yaptığını söyle," dedi.

Stephen durdu. Sanki soruyu çok saçma bulmuş gibi kaşlarını havaya dikmişti. "Tabii ki Twyla için."

Dylan önce Stephen'a, ardından da Juliet'e baktı.

Bu ona hiç de mantıklı gelmemişti. Bu hikâyede eksik parçalar var gibiydi. Stephen neden böyle bir şeye ihtiyaç duymuş olabilirdi ki? Onun mesleğini yapan biri, nasıl olur da bu yaptığının mantıklı olduğunu savunurdu?

Juliet, "Stephen, Twyla için bir şey yapmak istedi," dedi.

"Yaptı da zaten," diyerek karşılık verdi Dylan. "Ameliyat parasını o verdi."

Juliet, "Ama yetmedi," dedi.

"Yetmedi de ne demek?"

"Yani telafi edemedi işte... Şeyi..."

Stephen elini havaya kaldırarak, onu susturdu. "Sakın."

"Neyi telafi edemedi?" diye sordu Dylan. Ancak konu çoktan kapanmıştı. Odaya bir sessizlik çöktü. Dylan artık ikisinin de gözlerine bakmayacağını anlayarak yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Juliet, "Stephen'ın kızı için yapmayacağı şey yoktur," dedi. "Eminim ki bunu anlayabiliyorsundur, değil mi?"

Dylan ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Kendisini hiç de araba kullanıp onca yolu gidecek güçte hissetmiyordu.

Juliet arkasından, "Şimdi ne yapacaksın Dylan?" diye sordu.

Dylan onun neyi kastettiğini biliyordu. Polise gidip gitmeyeceğini soruyordu. Fakat dürüst olmak gerekirse Dylan da henüz ne yapacağını bilmiyordu.

Cevap vermek yerine, "Twyla seni hiç affetmeyecek," dedi.

Stephen da, "O hâlde bunu hiç bilmemeli," diyerek yanıtladı.

Dylan şaşkınlıkla yeniden kayınpederine döndü. Öfkeyle, "Gerçekten böyle bir şeyi Twyla'dan saklayabileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Bunu evliliğimizi korumak adına yaptığını sanıyordum. Şimdi böyle bir sırrı saklamam evliliğimin sonu olur."

"İşte bu yüzden hiç öğrenmemeliydin."

Dylan kendini gülmemek için zor tutarak ona baktı. Yine karmaşık duygular içindeydi. Hem heyecanlı hem öfkeli hem de üzgündü. Başını iki yana salladı. "Her şey karman çorman."

"Bu sevgi," dedi Stephen. "Karmaşık da olsa bu tüm ihtişamıyla sevgi."

Yağmur damlaları ön cama öylesine şiddetli bir şekilde düşüyor ve karşıdan gelen arabaların farları öylesine güçlü yanıyordu ki Dylan, yol boyunca asfalttaki kedigözlerini görmekte zorlandı. Sonrasında onları görmeye çalışmaktan vazgeçip, Stephen'ın bahsettiği karmaşık ama ihtişamlı sevgiyi düşünmeye başladı.

Dylan için sevgi her zaman basit bir zevk olmuştu. Tıpkı tereyağlı sıcak bir ekmek, buz gibi bir günde doğan gün ışığı ya da denize çırılçıplak atlamak gibi bir şeydi. Onun sevgiden anladığı çocukken babasının gazetesinde okuduğu karikatürler gibiydi: *Sevgi, bir battaniye ya da bir kucaklaşma gibidir.*

Sevginin neden karmaşık ya da ihtişamlı bir şey olması gerektiğine anlam veremiyordu. Belki de o bilgiyi öğrenmeyi atlamıştı; okuldaki İngilizce derslerinde *Romeo ve Juliet* konusuna geldiklerinde hiç uyumamalıydı.

Dylan derin bir nefes alıp telefonunu açtığında mesajlar arka arkaya gelmeye başladı. Twyla aramış ve dediğine göre meraktan ölmüştü. Dylan ona hemen geri dönüp bir müşteriyi görmek üzere acilen şehir dışına çıkması gerektiğini, akşam on gibi eve geleceğini ve eğer yorgunsa onu beklemeden yatmasını söyledi.

Fakat eve döndüğünde şaşkınlıkla Twyla'nın onu beklediğini gördü.

Gazete kupürünü torpido gözündeki haritanın içine sakladı. Bu Stephen'ı Collins'le bağdaştıran elindeki tek kanıttı.

Kayınpederi haklı mıydı sahi? Bu sırrı Twyla'ya söylemekten kaçınmalı mıydı? Yoksa Charlie'yi kimin kaçırdığını bilmek, Twyla'nın geceleri kafasını yastığa daha rahat koymasına ve beyninin biraz olsun rahatlamasına yardımcı olur muydu? Dylan bir kez daha kararsızlığın o tanıdık ızdırabını hissetti. Bu hissin bir kez daha, bu kadar çabuk karşısına çıkmasını beklemiyordu. Özellikle de böyle zalimce.

Bunu ona söyleyip söylemeyeceğine karar vermek, aslında Twyla'nın babasını ne kadar sevdiğine bağlıydı. Üstelik salona girip de karısını onu beklerken gördüğünde, bunu Twyla'ya söylemenin kolay bir yolu olmadığını daha iyi anlamıştı.

Dylan ceketini fırlatıp atarken, "Özür dilerim," dedi.

"Nerede olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Twyla. Tutamlar hâlinde yüzüne dökülen saçlarıyla ne kadar da güzel görünüyordu. Üzerinde pembe bir kazakla mor pantolon vardı. Dylan bir an mor renkli krem şokolaları anımsadı. Felicity'nin en sevdikleriydi onlar.

"Öyle mi?" dedi Dylan. "Nereden biliyorsun?"

"Az önce babam aradı."

"Ah, Tanrım." Dylan kanepeye oturup kravatını gevşetti ve yere fırlattı. Eğer üzerinde çıkarabileceği başka bir şey olsa onu da çıkaracaktı. Böylece sanki tüm silahlarından arınıyormuş gibi hissediyordu. Artık ne gücü, ne enerjisi ne de bir fikri kalmamıştı.

"Dylan..." Twyla kocasının yanına oturup ellerini kucağında birleştirdi.

"Sana ne anlattı?"

"Her şeyi."

Dylan telaşla, "Her şeyi mi?" diye sordu.

"Evet."

Twyla ne kadar da kontrollü ve sakin görünüyordu. Dylan bunu yapan kendi annesi olsaydı, böyle sakin olamayacağını düşündü. Hatta bunu annesi yapmış olsa belki de kabullenebilir, ondan bunu bekleyebilirdi ama Stephen... Dylan onu gözünde çok büyütmüştü. Gerçi Stephen'ın böyle bir adım atmasının sebebi bu da olabilirdi. Onun gibi insanlar akıllarına esen her şeyi yapabileceklerini sanırlardı.

Dylan'ın kafasının içinden öyle çok düşünce geçiyordu ki, artık kafasını dik tutmakta zorlanıyordu. Elini boynuna atıp ovaladı. Asabını bozan o yolculuk boyunca, onca saat tek bir kasını dahi kıpırdatamamış olmaktan vücudu kaskatı kesilmişti.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Twyla başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Dylan, "Ben de," dedi. "Ama kararın ne olursa olsun arkandayım."

Twyla ona döndü. "Tüm bu olanları unutmak istiyorum."

Bu, hiç de Dylan'ın beklediği gibi bir cevap değildi.

"Tamam..." dedi. "Belki de şimdi olayın şaşkınlığıyla bu tepkiyi veriyorsundur. Bu gece yatıp yarın sabah kalktığında belki de..."

"Hayır, Dylan." Twyla kanepeden kalkıp pencereye doğru yürüdü. Henüz perdeleri çekmemişlerdi. Sarı sokak lambaları duvarlarda çirkin gölgeler bırakıyordu.

Dylan da yanına geldi. Yağmur hâlâ yağıyordu. Eve gelene dek bir an olsun durmamıştı.

"Bunu yapan benim ailem olsa, muhtemelen ben de aynı şeyleri hissederdim," diyerek Twyla'nın eline uzandı. "Fakat babanın bize ne yaptığına bir bak. Bizi neyle sınadığına... Bunun üzerine gitmemiz gerekmez mi?"

"Polise gitmekten mi bahsediyorsun?"

"Evet... Hayır... Bilmiyorum."

Twyla elini Dylan'ın elinden çekip, bakışlarını uzaklara dikti. "Anlamıyorsun," dedi güçlükle. Sesi zar zor duyulmuştu.

Dylan, Twyla'yı kendine doğru döndürerek, "Neyi anlamıyorum?" diye sordu. Saçlarını gözlerinin önünden çekti ve kulaklarının arkasına yerleştirdi.

"Ben biliyordum," dedi Twyla. "Charlie'nin başına gelenlerden haberdardım."

Twyla bunu söyler söylemez, tek bir adım dahi atmamasına rağmen Dylan'ın ondan uzaklaştığını hissetti.

"Bir şey söyle," dedi Twyla.

Dylan'ın tek yaptığı dehşetle ona bakmaktı. "Ne demek bu? Ben biliyordum, ne demek?"

"Dylan..." Twyla ona doğru bir adım attı.

Dylan hızla elini havaya kaldırdı. "Dur! Sakın dokunma bana!"

"Açıklamama izin ver. Sandığın gibi değil."

"Charlie'yi kaçıranın baban olduğunu biliyordun, değil mi?"

"Hayır."

Dylan iri iri açılmış gözleriyle, "O zaman ne?" diye sordu.

Twyla daha önce onu hiç bu kadar korkmuş ve öfkeli görmemişti. Hızla bunu nasıl söyleyeceğini, en az zararla bunu ona nasıl açıklayacağını düşündü.

"İlk başta bilmiyordum," dedi. "Charlie ilk kaybolduğunda ben de senin gibi dehşete kapılmıştım."

"O hâlde ne zaman? Ne zaman öğrendin?"

"Charlie dönmeden hemen önce. Sadece bir saat kadar önce... Babam beni bir gün dışarı çıkarmıştı, hatırlıyor musun? Aynı gün Jones denen çocuğun nehirde cesedi bulunmuştu. Babam bana o gün ne yaptığını anlattı, ama detaylardan bahsetmedi. Dediğine göre ne kadar az şey bilirsem, kendimi o kadar az suçlu hissedermişim."

Twyla, Dylan'a bir kez daha yaklaşmaya ve ona dokunmaya çalıştı. "Lütfen, Dylan. Bana inanmalısın. Ben bir şey..."

Dylan kolunu hızla geri çekip, "Sana bana dokunmamanı söyledim," diye bağırdı. Sanki doğruları aranıyormuşçasına etrafına bakındı. "Demek Charlie eve gelmeden bir saat önce gerçekleri öğrenmiştin?"

"Evet, ama ben..."

Dylan bir kez daha etrafına bakındı. "Bu, bir buçuk ay önceydi. Bu sürede benim endişelerim senin hiç umurunda olmadı, değil mi? Her gün polise gitmeme ve kafayı yememe bile bile göz yumdun, öyle mi?"

"Öyle değil," dedi Twyla. "Sana söyleyemezdim çünkü polise gitmenden korktum."

"Ama acı çekmeme göz yumabilirdin?"

"Başka ne yapabilirdim ki?"

"Eğer bana söylemiş olsaydın, bir çıkar yol bulmana yardım edebilirdim."

"Ama sana söyleyemezdim!" Twyla da bağırmaya başlamıştı. "Söyledim ya. Babamı kendi ellerimle polise veremezdim! Üstelik kendi başıma bu işin içinden nasıl çıkacağımı ve ne yapacağımı düşünüyordum. Anlamıyor musun? Babam bana söyledi. Sonra Charlie geldi ve ben hem polisle yüzleşmek, hem de Charlie ile ilgilenmek zorunda kaldım." Twyla ellerini alnına götürüp, şakaklarını ovaladı. Aklına düşen o stresli anları tekrar yaşıyor gibiydi. "Tüm bunlar bana çok ağır geldi. Babama delicesine öfkeliydim! Sonrasında bana yardımcı olmaya geldiğinde birbirimize girdik. Ona bir daha onu görmek istemediğimi söyledim."

Twyla bağırmaktan acıyan boğazıyla kanepeye çöktü.

Dylan usulca, "Peki, ne değişti?" diye sordu.

Twyla bakışlarını yukarı kaldırıp, kocasının yüzüne baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Baban, Bath'te tam iki hafta kaldı. Ayrıca görünen o ki hâlâ konuşuyorsunuz da."

Twyla cevabı bir süre düşündü. "Çünkü işin özünde tek isteğinin yardım etmek olduğunu anladım."

"Oğlumuzu kaçırarak mı?"

"Beni koruyarak."

Bir an sessizlik oldu.

Twyla hemen yanındaki peçete kutusundan bir peçete çekip, peçeteyi elinde lime lime etmeye başladı. "Anne

olduğumda, anneliğin sadece doğru ya da yanlışlarla tartıldığını, her şeyin doğru şekilde yapılıp yapılmadığının önemli olduğunu düşünmüştüm. Ama..."

"Ne?"

"Anladım ki annelik bu değilmiş."

"Pekâlâ, verdiğin ebeveynlik dersi için teşekkürler."

"Böyle sonuçlanacağını bilemezdim, Dylan. Babam olayın yanlışlığını ya da doğruluğunu düşünmedi bile. Sadece elinden gelenin en iyisini yaptı o kadar."

"Baban mı? Adı şimdi 'baba' mı oldu? Kısa zaman öncesine kadar ona Stephen diyordun. Ne çabuk unuttun, Twyla?"

"Unutmadım ama sonradan onun gerçekten ne kadar çabaladığını gördüm. Bana çok destek oldu."

Dylan'ın yüz ifadesi aniden değişti. Yüzündeki öfke gitmiş, yerine kendisinin de anlam veremediği başka bir his gelmişti. Ellerini şöminenin rafına dayayıp, başını eğdi. "Babanı aradın."

"Babamı mı aradım?"

"Sana ameliyatı kimsenin istemediğini söylediğim gece ağlayarak babanla konuştun... Sen babana sığındın, bana değil."

Twyla öylece kalakaldı.

"Pekâlâ, sanırım ödeştik," dedi Twyla.

"Ne demek şimdi bu?"

Twyla omuzlarını silkti. "Molly?"

Twyla bunu hiç söylememeliydi. Dylan hızla yüzünü ona döndü. Yine çok öfkelenmişti. "Beni bu şekilde mi cezalandırdın?" diye sordu. "Bu tavrın ameliyat konusunda kesin

kararlı olamadığım için miydi? Bu yüzden mi babana koşup, her şeyi yoluna koymasını istedin?"

Twyla ayağa kalkarak, "Seni cezalandırmıyordum, Dylan," dedi. "Ve hayır, babama koştuğum falan yoktu. Ben bu işin içinde hiç yer almadım."

"Ama olan bu..." Dylan ağzının kuruduğunu hissetti. Dudakları çatlamıştı, yaralı gibi görünüyordu.

Twyla, Dylan'ın o gün, gün boyunca yolda olduğundan dolayı muhtemelen aç ve uykusuz olabileceğini fark etti.

"İçindeydin," dedi Dylan. "Hem de en başından beri. Ameliyatı isteyen, ısrarla bu işin üstüne düşen sendin ve baban da bunu senin için yapan kişi oldu. Benim ne istediğim, kendimi nasıl hissettiğim hiç umurunda olmadı."

"Ama sana attığım her adımda danıştım!" diye bağırdı Twyla. "Duygularını da, ne istediğini de önemsedim."

Dylan ona doğru bir adım attı. "Peki, erteleyebilir miydin?"

"Neyi erteleyebilir miydim?"

"Ameliyatı. Eğer sana ameliyatı durdurman için yalvarmış olsaydım, erteleyebilir miydin?"

Twyla gözlerini ona dikti. O da Twyla'ya. İlk çekilen Twyla oldu.

Dylan, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Twyla hızla tekrar ona doğru döndü. "Bana bunu soramazsın! Bu hiç adil değil! Charlie'nin bu ameliyatı olmasını, görebilmesini ne kadar çok istediğimi biliyorsun."

"Ah, evet." Dylan dalga geçercesine güldü. "Bunu hepimiz biliyoruz."

Twyla kendini tükenmiş hissederek kanepeye oturdu. "Artık tartışmak istemiyorum."

"Al benden de o kadar." Dylan kapıya yönelmişti.

"Nereye gidiyorsun?"

Dylan cevap vermedi.

Twyla arkasından, "Sebebi annem," diye bağırdı.

Dylan'ın eli kapının kolunda öylece kalakaldı. "Neyin sebebi?"

"Tüm bu olanların." Twyla kollarının altına bir yastık aldı. "Tüm bunlar hep annem..."

Sustu. Daha önce bu gerçeği hiç yüksek sesle dillendirmemişti. Ne kendisine ne de bir başkasına.

Dylan sabırsızlıkla, "Annen ne?" diye sordu.

"Annem intihar ettiği için."

Dylan kapının kolunu bıraktığında kol gevşeyerek tiz bir ses çıkardı.

Twyla yastığı kenara fırlatarak, "Annem arabasını bile bile göle sürdü," dedi. "Babam bana kaza olduğunu söylemiş olsa da ben gerçeği biliyordum. Ve bana yalan söylemesinden nefret ettim."

Dylan derin bir iç çekerek hemen yanındaki koltuğun kolçağına çöktü. "Aman Tanrım."

"Bana kalırsa babam Charlie'nin görmüyor olmasından, sandığımdan daha fazla etkilendi. Sanırım bu da ameliyatı öğrenmeden çok önce, kendi içinde bazı şeyleri irdelemesine neden oldu. Anlıyorsun, değil mi?"

Dylan başını evet anlamında sallasa da, yüzündeki ifade aksini söylüyordu.

"Bana pek çok kez yardımcı olmak istediğini söyledi. Sanırım bana yalan söylediği için otuz yıldır aramızın bozuk olmasının günahını affettirmek istiyordu. O yüzden o gece gözyaşları içinde onu aradığımda, bana yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. Elini taşın altına koydu."

Twyla ayağa kalkıp Dylan'a doğru yürüdü, aralarında kısa bir mesafe kalınca durdu. "Bir dakika önce söylemeye çalıştığım şey buydu; anne baba olmak doğruyu yanlışı tartmak değildir," dedi. "Bu yüzden anneler oğulları tecavüzcü veya katil olsa dahi onları koruyup kollarlar. Babam da kendi aptalca yöntemiyle aynı şeyi yapıyordu. Çocuğunu korumak için kanunları çiğnedi..." Sesi kesildi.

Dylan sanki zamanda kaybolmuş gibi başını ki yana sallamaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Bunların hiçbiri sana mantıklı gelmiyor, değil mi?"

"Bilemiyorum," diye yanıtladı Dylan. "Sadece bana daha önce annenden hiç bahsetmemiş olmana şaşırdım."

"Şaşılacak bir şey yok. Olaylar olduğunda ben henüz beş yaşındaydım. Daha o günlerde her şeyi kalbime gömdüm ve bir daha da gün yüzüne çıkarmadım. Tıpkı senin de Felicity meselesinde yaptığın gibi."

Dylan gözlerini karısına dikti. "O çok farklı," dedi. "Ben sana Fee'ye ne olduğunu anlattım, hem de tüm gerçekleriyle. Bana içini dökmek zorunda olduğunu söylemiyorum. Sadece kocan olarak güvenip açılsaydın çok daha hoş olabilirdi." Dylan ayağa kalkıp bir kez daha kapıya yöneldi. "Ama bu gece öğrendiğim şeylerden sonra, görüyorum ki bu bir daha hiç olmayacak."

Twyla arkasından koştu. "Benden uzaklaşma, ne olur," dedi. "Sanki hep benden uzaklaşıyormuşsun gibi hissediyorum!"

"Çünkü düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Dylan basamakları üçer üçer tırmanarak merdivenden yukarı çıktı.

Twyla ayağını en alttaki basamağa dayayarak arkasından, "Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı. Charlie'nin üst katta uyuyor olduğunu hatırlamıştı.

Kulak kesilip yukarıyı dinledi. Dylan birkaç dakikadır yatak odasında, Charlie'yi uyandırmamaya özen göstererek dolanıyordu.

Yeniden kapıda göründüğünde elinde bir valiz vardı.

Yaşadığı büyük şaşkınlıkla Twyla'nın ağzı açık kalmıştı. "Neler oluyor? Nereye gidiyorsun?"

Dylan en alt basamağa ulaştığında Twyla'yı itip yanından geçti. "Dediğim gibi düşünmeye ihtiyacım var."

"Neyi?"

Artık iyiden iyiye yükselen sesleriyle kapının önündeler-di. "Her şeyi, Twyla! Bu saatten sonra benden hiçbir şey olmamış gibi davranmamı beklemiyorsun, değil mi? Bunu senin gibi olağanüstü oyunculuk ve yalan söyleme becerisi olan biri bile yapamaz sanırım."

"Ben yalan söylemedim. Sana bir kez olsun yalan söylemedim."

"O hâlde oturup, olan her şeyle birlikte yalana da yeni bir tanımlama bulmamız gerekecek," diyen Dylan ceketine uzandı.

Twyla onu kolundan yakaladı. "Peki ya Charlie? Sabah uyanıp da seni göremediğinde ne söyleyeceğim ona?"

"Bulursun sen bir şeyler."

Dylan valizini alıp sokak kapısını açtı. Dışarısı hiç olmadığı kadar soğuktu. Ağaçlar delicesine esen rüzgârla yerlere yatıyor, sanki konuşulanlara kulak misafiri olmak istermişçesine eve doğru eğiliyordu.

"Hani bu evden hiç gitmeyecektin? Hani beni hiç bırakmayacaktın?"

Dylan dönüp Twyla'nın yüzüne baktı. Twyla elini kocasına doğru uzatıp, saçlarını kulaklarının arkasına atmamak için kendini zor tutuyordu. Ancak hayal kırıklığı içinde Dylan'ın kılını dahi kıpırdatmadığını gördü.

Dylan gözlerine hücum eden yaşlarla, "Evi sonsuza dek terk ediyor değilim, Twyla," dedi. "Sadece biraz düşünmeye, yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Dylan'ın gözyaşları, yaşanan anın önemini de Twyla'nın şaşkınlığını da artırmıştı. Twyla da ağlamaya başlayarak, "Hayır," dedi. "Gidemezsin. O gece babama telefonda ağlamamın sebebi tam da buydu işte. Çünkü eğer ameliyat konusunda ısrarcı olursam seni sonsuza dek kaybedeceğimden korkmuştum. Babamın bu işe dâhil olmasının sebebi, şu an yaşananlara engel olmaktı zaten. Bu yüzden gidemezsin. Gidersen tüm bu yaşananlar bir hiç uğruna olmuş olur."

Dylan gözlerini hızla sildi. "Bir hiç uğruna değil," dedi. "Artık Charlie görebiliyor. Zaten en başından beri istediğin bu değil miydi?"

Twyla cevap vermek için ağzını açsa da, soğuk kış ayazı âdeta kelimelerini bile dondurmuştu.

Dylan arkasını döndü. "Yarın seni ararım."

Sonra da valizini Honda'sının yolcu koltuğuna koyup, arabasını çalıştırdı ve Twyla'ya son bir kez bakıp uzaklaştı. Tüm bu süre zarfında Twyla'nın tek yapabildiği, merdivende öylece kalıp kocasının arkasından bakmak olmuştu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

O ilkbahar çok istedikleri kır evine taşındılar. Onları bağlayan bir şey olmadığı için her şey çok çabuk olmuştu. Evlerine Sakız Ağacı adını vermişlerdi.

Arka kapının hemen önünde, uçlarındaki kırmızı yaprakları ışıl ışıl parıldayan alev çalıları vardı. Twyla, Charlie için hazırladığı duyu bahçesini de yeniden düzenlemişti. Rüzgâr ne zaman bahçedeki çanları harekete geçirip, biberiye ve kekik kokularını taşısa Twyla hep bugünlere nasıl geldiklerini düşünürdü.

Atölyesi yine arka bahçede, bu kez iki erik ağacının arasındaydı. Buraya da bir atölye yapmak konusunda ısrarcı olan Dylan'dı. Şimdiki atölyesi, eskisine çok benzemesine rağmen ondan daha büyüktü.

Dylan her gün arayıp Charlie'yle konuşuyordu. O da şimdilik kendine şehir merkezinde bir ev kiralamıştı. Bazen Charlie'yi alıp yürüyüşe ya da milkshake içmeye çıkarıyordu. Çoğu zamansa sadece birlikte vakit geçirmenin tadını çıkararak oyalanıyorlardı.

Charlie günden güne daha da büyüyordu. Artık hem hareket ederken, hem de konuşurken kendine eskisinden daha çok güveniyor, özgürce koşabiliyordu. Öyle hızlıydı ki etrafındaki her şey yanından âdeta yağ gibi kayıp gidiyordu. Sözcüklerse ağzından kolayca dökülüyordu. Artık gözlerini korumak için gözlüğünü takmak zorunda da değildi ve özel eğitime ihtiyaç duyan çocukların gittiği oyun grubunda kendine pek çok arkadaş edinmişti.

Charlie'nin rahatsızlığının uzun vadede neler getireceği bilinmiyordu. İmplantlar kalıcı olacak mı, Charlie'nin gözleri zamanla lensleri reddedecek mi hiçbiri belli değildi. Görüşü aniden ya da yıllar içinde kötüleşebilirdi ve yeniden başladıkları noktaya dönebilirlerdi. Tek farkla, Charlie daha şimdiden bir daha unutamayacağı manzaralar görmüştü. Twyla'nın Charlie'nin görmesini çok istediği gökkuşağının, yusufçuk böceklerinin ve sıcak hava balonlarının görüntüsünü artık ondan kimse geri alamazdı.

Stephen onların yanına gelmeye hemen karar vermemişti. Fikir birliği yapmış olsalar da işi ağırdan alıyordu. Bu her ne kadar Juliet'le daha az vakit geçirmek anlamına gelse de kızına ve torununa daha yakın oturmaya karar vermişti. Juliet'se Londra'dan ayrılmayı hiç istemiyordu. Bu yüzden, Stephen pek gönüllü olmasa da Twyla onu birlikte yaşamaya ikna etmeyi başarmıştı.

Twyla için yaşadıkları her şey geçiciydi sanki, içinde hâlâ Dylan'ın bir gün eve döneceği umudunu taşıyordu. Sık sık kendini akşam vakti pencerede oturup, Dylan'ın eve dönmesini beklerken buluyordu. Her ne kadar Dylan'ın bir akşam

vakti böyle haber vermeden apansız çıkıp gelmeyeceğini biliyor olsa da bekliyordu işte. Hem vakit öyle daha çabuk geçiyordu. Geceler uzundu ve yatak yalnız yatılamayacak kadar soğuktu.

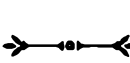
Öte yandan taşınmak ona da iyi gelmişti. Burada Dylan'a ait hiçbir hatıra yoktu. Fakat Dylan'ın her ziyaretinde, Twyla kendini ona biraz daha sürüklenirken buluyordu. Ondan bir parça yakalamak, kokusunu içine çekmek, teninin sıcaklığını hissetmek için can atıyordu. Oysa Dylan hemen yanı başındayken bile ondan fersah fersah uzaktı. Bindy onu uyarmakta ne kadar haklıydı.

Bindy'ye gelince, o artık dünyanın öbür ucundaydı. En son Yeni Zelanda, Auckland'den kart göndermişti. Yeni yılla birlikte eşyalarını toparlamış ve aniden seyahate çıkmıştı.

Eileen ise hâlâ aynı yerde yaşamasına rağmen Twyla'ya karşı mesafeliydi. Bazı zamanlarda kısa süreliğine uğrar ve tanıdık bir şeyler görebilmek için gözlerini evin içinde gezdirip dururdu. Bu yeni düzene, kayınpederinin oğlunu yuvasından etmiş olduğu gerçeğine katlanamıyordu. Ona göre bu hiç doğru değildi. Çoğu zaman bunu söylemek üzere ağzını açsa da bir şey demeden kapatırdı.

Oysaki kimsenin, kimseyi yuvasından ettiği falan yoktu. Stephen bu evi Twyla ve Dylan için yeni bir başlangıç olsun diye almıştı. Teklifi geri çeviren de, kendisi yerine Stephen'ın eve taşınarak Twyla'ya destek olmasını isteyen de Dylan'ın kendisiydi.

Twyla, Eileen'i onlardan uzak tutan şeyin de bu olduğunu sanıyordu. Ona göre Charlie'nin evi artık bir Ridley evi değil, Thibodeaux eviydi.

Taşınmalarının üzerinden bir ay geçmişti. Nisan ayında ılık bir ikindi vakti dışarıda oturuyorlardı. Stephen, Twyla Jefferson'daki sakız ağaçlarını hatırladığını söylediğinde ne kadar şaşırdığını anlatıyordu.

Charlie, Dylan'ın onun için yaptığı salıncakta sallanıyordu. Henüz kendi başına sallanamasa da salıncağa çıkıp, ipleri çekiştirmek hoşuna gidiyordu.

"Tabii ki hatırlıyorum," dedi Twyla. "Hem de sandığından çok daha fazlasını."

Stephen'ın kilo verdiği yüzünden açıkça okunuyordu. Sandalyesinde sanki artık daha az önemli biriymiş gibi kamburunu çıkarmış oturuyordu. Muayenelerine de oldukça az vakit harcıyor ve bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıdaki hastalarını ya görüntülü konuşma ya da telefon yoluyla idare ediyordu.

Twyla babasına dair hislerini tam olarak bilmiyordu. Ama sık sık kendisini onu izlerken buluyordu. Kimi zaman gözleri şüpheyle buluşuyor, hemen ardından her ikisi de bakışlarını kaçırıyordu.

Twyla, "Kahve içer misin?" diye sordu.

"Lütfen."

Evin içi serin, sessiz ve huzur doluydu. Twyla bu hissi geçen yıl kollarında gözleri görmeyen Charlie'yle daha eşikten adımını attığı ilk an yaşamıştı. Kucağındaki Charlie, sanki etraftaki ruhlara dokunmak istercesine kollarını uzatmıştı.

Twyla'nınsa bu evde bildiği tek bir ruh vardı. Uzanıp pencereyi açtı. Charlie birkaç metre ileride oynuyordu. Bir robin kuşu, erik ağaçlarının altında çimenleri gagalayarak zıplıyordu. Charlie kuşu görüp heyecanla onu işaret etti.

"Yobin!" diye bağırdı. "Yobin!"

Twyla, babasının sandalyesinde dönüp onu arandığını gördüğünde pencereden uzaklaştı. Babasının onu görmesini istemiyordu.

İşte, Charlie bir kelime daha öğrenmişti. Üstelik öğrendiği kelime Twyla'nın annesinin adıydı. Twyla kahveleri yaparken gerginlikle kaşlarını çattı. Babasıyla hâlâ konuşamadığı şeyler vardı. Henüz ne annesini ne de o kara günü konuşabilmişlerdi. Üstelik o gün, Twyla'nın artık bugün olduğu kişiye dönüştüğü gündü.

Her günkü gibi o gün de sıradan geçiyordu. Babası işe gitmek üzere evden çıkmıştı. Güneş yakıcıydı ve yan komşu onlarla birlikteydi. Annesi komşudan arabasını ödünç istemiş ve ilk defa Twyla'yı yanına almamıştı. Giderken de ona uzun uzun sarılmıştı. Sadece işlerini halledip hemen döneceğini düşündüğü için, Twyla bu davranışını oldukça yadırgamıştı. Ancak ne de olsa annesinin zaman zaman böyle garip tavırları oluyordu. O yüzden Twyla çok da üzerinde durmamış, bebeğinin gevşeyen kolunu tamir etmeye devam etmişti.

Twyla annesinin geri gelmeyeceğini, sarı arabanın bir kazayla onu alıp gittiğini, artık bambaşka bir yerde olduğunu duyduğunda onu başka bir yerde aramaya başlamıştı. Ve bunun için çok da uzağa bakmasına gerek yoktu. O gece annesinin çarşaflarını sıyırdığında yastığının hemen altında

parlayan bir şey görmüştü. Gördüğü şey annesinin küre kolyesiydi.

Annesi o çok değer verdiği kolyesini boynundan çıkarıp yanına almayarak artık dönmeyeceğini, dönmemesinin kendi seçimi olduğunu ve yaşananların kaza olmadığını anlatmak istemişti.

Babası ona yalan söylemiş, annesi de onu bırakıp gitmişti. İşte o an, Twyla da tıpkı annesi gibi bir seçim yapmıştı. Çocuk aklının alabildiği korkunç bir uçurumunucunda olduğunu düşünmüş ve atlamak yerine umuda sarılmayı seçmişti.

Küre kolyeyi dikkatle boynuna geçirmiş ve annesine fısıltıyla veda ederek bulduğu şeyden kimseye bahsetmemişti. Çünkü o an bile umudunun, aslında en kırılgan yanı olduğunun farkındaydı. Bu onun sırrıydı. Eğer birisine bundan bahsedecek olursa umudu kırılabilirdi.

En sonunda bu sırrı biriyle paylaştığındaysa kırılan umudu değil, kalbi olmuştu ne yazık ki.

"Belki de bize her şeyi en başından anlatmalısın, Twyla," dedi adam.

Twyla gülümsedi.

Muhabire ilk başlarda her şeyin biraz daha kolay olduğunu anlattı. O zamanlar daha toylardı ve her şeye yeni başlıyorlardı.

"Bu, yine olsa, aynı şeyi bir kez daha yapmayacağın anlamına mı geliyor, Twyla? Eminim, bu sorunun cevabını duymak isteyen pek çok kişi vardır."

Twyla cevap vermek için dudaklarını araladı. Muhabir de elindeki cihazı ona doğru biraz daha yaklaştırarak öne doğru eğildi.

Fotoğrafçı arka tarafta, bir bacağını diğerinin üzerine atmış bir hâlde kitaplığa yaslanmış bekliyordu. Kapalı kapının ardından Charlie ile babasının kahkahaları duyuluyordu.

Twyla derin bir nefes aldı. "Aynı şeyi bir kez daha yaşayacak olsam, bir an bile düşünmeden yine aynı şeyi yaparım."

Muhabir ona şöyle bir baktıktan sonra kayıt cihazını kapattı. "Harika," dedi ve ayağa kalkıp pantolonundaki kırışıklıkları düzeltti. "Sanırım hepsi bu kadar... Değil mi, Paul? Şimdi sıra sende."

Fotoğrafçı ona doğru yaklaşırken Twyla, gözlerinin önündeki saç tutamını çekip sırtını dikleştirerek kazağını düzeltti.

Muhabire, "Bu haber ne zaman yayınlanır?" diye sordu.

"Umuyorum ki gelecek hafta." Muhabir eğilip çantasını toplamaya başlamıştı bile. "Bu röportajı yapma konusunda fikrinizi değiştiren ne oldu?"

"Bilemiyorum."

"Her neyse. Sebep ne olursa olsun, okuyucularımız çok sevinecekler. Çok ilginç bir hikâyeniz var çünkü." Adam gülümsedi. "Anlattığınız için teşekkür ederiz."

Muhabir, Twyla'yı tripodunu yerleştirmek üzere dizlerinin üzerine çöken fotoğrafçıyla yalnız bırakarak dışarı çıktı. Twyla gözlerini camdan dışarı çevirdi. Bu sabah feci bir ayaz

vardı ama ağaçlar çoktan çiçeklenmeye başlamıştı. İşte bu her şeye kadir ve görünmeyen o yüce gücün marifetiydi. Twyla da o gücün yönetimi altındaydı.

Eski evlerinde yaşarken *Herald* gazetesi, defalarca kez onunla Charlie Ross ile ilgili röportaj yapmak istemişti ama Twyla her seferinde onları reddetmişti. Fakat bu eve taşınıp, her şey yerli yerine oturduktan sonra Twyla da sanki bir şeylerin farkına yeni yeni varmaya başlamış gibiydi. Ve *Herald* teklifini bir kez daha yinelediğinde bu kez kabul etmişti. Artık hikâyesini kendi de daha iyi okuduğuna göre anlatmak çok daha kolay olmalıydı.

Yaşadıklarının mükemmellik takıntısıyla ilgisi olmadığını görmüştü. İşin özünde yatan şey, Twyla'nın kendi ihtiyaçlarından da arzularından da çok daha güçlüydü.

Twyla'yı esir alan, çocuğu için duyduğu sonsuz sevgiydi. Ve bunu ayıplamak, tıpkı doğayı yaşattığı depremler ve volkanlar için ayıplamaya benziyordu.

Fotoğrafçı, "Hazır mısın?" diye sordu.

Twyla gülümsemeye çalışarak başını evet anlamında salladı. "Ee, görüşmeyeli nasılsın?"

"İyiyim," dedi Paul. "Bugün *Herald*'daki son günüm aslında." Eliyle Twyla'ya Fransız pencerelerin önüne geçmesini işaret etti. "Arkadaki şu erik ağaçlarının manzarasıyla poz vermeye ne dersin? Hatta uygun olursa, birkaç poz da Charlie ile çekeriz."

"Son günün mü?"

Paul başıyla onayladı. "Kendi işimi kuruyorum. Erkek kardeşim mobilyacı. Ben de onun yaptığı mobilyaların katalog çekimlerini yapacağım. Buradan da gideceğim artık."

"Acımasız medya sana göre değil mi, yani?"

"Öyle de denebilir. Şimdi..." Twyla'ya bu kez sola doğru kaymasını işaret etti. "Birazcık şöyle... Çok güzel... Harika."

Paul tripodu almak üzere arkasına döndü. Çekime başlamadan önce ceketini sandalyenin üzerine atmıştı. Twyla aniden ceketin cebinden görünen bir şey olduğunu fark etti ve uzanıp gördüğü şeyi aldı. "*Kabullenme Sanatı* mı?" dedi. "Bunu nereye gitsen yanında mı taşıyorsun?"

Paul belli belirsiz kızararak, "Pek sayılmaz," dedi. "Sana getirmiştim."

"Ah." Twyla kitabın kapağına baktı. *Hesaplaşmaya girmeden kaderinizi nasıl kabullenirsiniz?* "Peki, sırrın ne olduğunu öğrenebildin mi, yani kabullenmenin gerçek anlamını?"

Paul gözlerini kısıp fotoğraf makinesinin merceğinden bakarken, "Evet," dedi.

"Neymiş peki?"

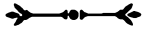
"Öğrenmek için kendin okumalısın."

"Ama eğer *Herald*'dan ayrılıyorsan, sana kitabını nasıl geri vereceğim?"

Paul omuzlarını silkti. "Sende kalsın."

"Ah, sahiden mi?"

"İlk sayfada kartvizitim de var."

Muhabir ve *Kabullenme Sanatı* kitabını sehpanın üzerinde bırakıp giden fotoğrafçı evden ayrıldığında, ev tam anlamıyla sessizliğe gömülmüştü. Gökyüzü yavaş yavaş geceye

hazırlanırken, Twyla nihayet Charlie'ye resimli bir kitap okuma fırsatını bulmuştu.

Babası çalışma odasında, hem de tamamen kendisine ait olan çalışma odasında, bir hastasıyla görüşme yapıyordu. Twyla onun gırtlaktan gelen o derin sesinin uğultusunu duyabiliyordu. İnsanın içine huzur veren bir sesti bu. Sanki çocukluğundan kalan, çoktan unuttuğu bir radyo ezgisi gibiydi.

Twyla, "Ve küçük çocuk gözlerini gökyüzündeki yıldızlara dikti," diye okudu.

Charlie annesinin kollarında kılını bile kıpırdatmadan, en sevdiği hikâyenin büyüsüne kapılmış onu dinliyordu. Twyla kitabın son satırını okumadan evvel durup, oğlunun başına bir öpücük kondurdu ve sevginin o insanın aklını başından alan, sersemleten ve sarhoş eden kokusunu içine çekti.

"Yarının güzel bir gün olacağını adı gibi iyi biliyordu."

Charlie memnuniyetle belli belirsiz bir iç çekti.

Ve Twyla kitabı kapattı.

Teşekkür

Emma Beswetherick'e üstün editörlük yeteneği ve bana olan inancı, Piatkus Fiction'daki tüm takıma özverili çalışmaları ve destekleri, John Carey'ye, Brenda Corbett'a, Karis Southall'a ve Anita Rowden'a beni yüreklendirdikleri, anneme, babama, Nick'e , Wilfie'ye ve Alex'e bana olan sevgileri ve anlayışları için teşekkürü borç bilirim.

Yazarın Notu

Bir Başka Gökyüzü'nü yazdıktan çok sonra, Twyla'nın hikâyesinde kendi kişisel deneyimlerden çok şey paylaştığımı fark ettim. İnsan kimi zaman *Bir Başka Gökyüzü*'ndeki karakterlerin yaşadığı olaylara öylesine yakın duruyor ki, gerçekleri algılaması uzun zaman alıyor.

İlk çocuğumu beklerken beklentilerim çok yüksekti. Eğer bir oğlum olursa adını ünlü şair Wilfred Owen'dan esinlenerek Wilfred koyacaktık. Bu ismi her düşündüğümde zihnimde yaşam enerjisi dolu, birlikte umutları ve hayalleri paylaşacağımız bir erkek çocuğu canlandırıyordum.

Ancak hamileliğimde çok hastalandım. Otuz beşinci haftada suni sancıyla bebeğimi dünyaya getirdim. Adını Wilfred koyduk. Ne var ki Wilfred doğduğunda nefes alma sorunu vardı ve solurken hırıldıyordu. Onun dışında her şey mükemmeldi. Hastanede geçirdiğimiz on günün ardından eve dönebildik.

Ancak evde hırıltılar artarak devam etti. Bir gün kollarımdayken aniden önce bembeyaz, ardından kıpkırmızı kesildi

ve âdeta cansızmış gibi hareketsiz kaldı. Hiç vakit kaybetmeden onu hastaneye yetiştirdik ve bir düzine sağlık çalışanı tarafından içeri alınan oğlumuzu kapının önünde çaresizce beklemeye başladık. Onlar da sorunun ne olduğunu bilmiyorlardı. Tek söyledikleri ciddi olduğuydu.

O akşam, çocuk tuvaletinde kaskatı olmuş hâlde diz çöküp oğlumun hayatı için dua ettim. Wilfie'nin *nekrotizan enterokolit* adında kan zehirlenmesine ve menenjite neden olan bir bağırsak rahatsızlığı vardı. Çok geçmeden tedaviye cevap vermiş ve yoğun bakıma alınmıştı. Sonraki bir ay boyunca yoğun bakımda aç bırakılarak bağırsakları tedavi yoluna gidildi. Wilfie'yi öyle bir deri bir kemik, kablolar içinde görmek bir anne olarak katlanması güç bir durumdu. Öte yandan oğlumuzla aynı hastanede yatan bir bebeğin bacağının kesilmesine şahitlik ettiğimizden, durumumuzdan şikâyet etme gibi bir lüksümüz yoktu.

Sonraki altı ay Wilfie için nekahet dönemiydi ve en sonunda derin bir oh çekebilmiştik. Fakat çok geçmeden aldığımız bir haberle Wilfie'nin bacak kaslarının, geçirdiği menenjit sebebiyle hasar aldığını öğrendik. İleride yürümekte ya da koşmakta sorun yaşayabileceğini söylemişlerdi.

Bunun, oğlumun hasta olduğunu öğrendiğim andan çok daha kötü bir an olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Neden böyle düşündüğümü o zaman da anlamamıştım. Hâlâ da bilmiyorum.

Wilfie sonrasında yoğun bir fizyoterapi sürecine girdi. Bacakları gevşedi. Yürüdü ve hatta koştu. Fakat Wilfie büyüdükçe bu kez kendisini kötü hisseden ben oldum. O okula ve

sportif faaliyetlere başladığında kendimi son derece mutsuz hissediyordum.

Dışarıdan bakan herkes için Wilfie son derece iyi durumdaydı. Yürüyebiliyor ve koşabiliyordu. Her şeyden ötesi hayattaydı! Ama ne zaman okul kapısında beni görüp de bana doğru o beceriksiz hareketleriyle koşmaya başlasa ve ayağı takılsa hüngür hüngür ağlamak isterdim. Amatör rugby takımında o diğerlerine ayak uydurmaya çalıştıkça ben gözyaşlarımı zor tutardım. Keşke elimden bir şey gelseydi de bacakları öyle olmasaydı.

Konuyu açmaya cesaret edebildiğim nadir zamanlarda, insanlar beni anlamayarak suratıma boş gözlerle bakarlardı. Onlara göre ortada ciddi bir durum yoktu. Wilfie'nin ne tekerlekli sandalyesi, ne de koltuk değnekleri vardı. Bana sanki bu hikâyeyi ben uyduruyormuşum gibi davranırlardı.

Sonrasında bir yerlerde, hafif sakatlığı olan çocuklara sahip olmanın insanı ciddi anlamda yoran bir süreç olduğunu okudum. Çünkü bu süreçte onu kimse anlayıp destek olmaz, onunla empati kuramazmış.

Ancak eninde sonunda bir gün, bir şekilde tüm kederim ve öfkemin uçup gittiğini hissettim.

Bugün Wilfie hâlâ geceleri yatarken bacaklarına ortopedik alçılar takıyor, ama ben artık onu eskisinden farklı görüyorum. Ona baktığımda artık yoğun bakımdaki o hasta bebek ya da kaskatı kesilmiş bacaklar yok. Gözlerimin önünde Wilfred adında, umutlarımı ve hayallerimi paylaştığım yakışıklı ve güçlü bir erkek var.

İşte, Twyla karakterinin, o ilk zamanlarda yaşadığım hayal kırıklığı ve yalnızlığın bir harmanı olduğunu anlamam nedense hemen olmadı. Ancak Twyla işinin ehli her kadın gibi kendini, kendi sözcükleri ve kendi üslubuyla anlatmalıydı.

Bir Başka Gökyüzü bu yüzden onun hikâyesidir.

Cath Weeks'le Yaptığımız Röportaja
Göz Atmayı Unutmayın!

Hep bir yazar olmak mı istemiştiniz?

Evet. Genç yaşlarımdan itibaren hikâye ve şiirler yazmaya başladım, okumayı da hep sevdim. Ancak meslek olarak yazarlığa yirmili yaşlarımda başladım. Şimdilerde sık sık yazar olmak istediğini söyleyen çocuklarla bir araya geliyorum. Kendilerine çizdikleri yola hayran oluyorum. 70'li yılların çocuğu olarak ben bırakın yazarlık hayalini, yazarlığın ne olduğunu dahi bilmiyordum. Sadece olaylara farklı bir yönden bakabildiğimin, hayatı metaforlar ve sembollerle gördüğümün ya da her şeye fazla duygusal yaklaştığımın farkındaydım. İşte bu yüzden bir oyuncak fabrikasında paketleme görevlisi olarak çalıştığım ilk işim, benim için beklenenden daha derin bir işti.

İlk kitabınızın basım hikâyesini bizimle paylaşabilir misiniz?

İlk romanımı 1998'de yazdım. Ondan sonraki on yedi senemi de yazmayı günlük yaşantımın bir parçası hâline getirerek ve yazdıklarımı ajanslara ileterek geçirdim. Ev âdeta kâğıtlarla kaplarken, bana karşı çıkanlar kadar destekleyenlerim de oldu. Beşinci romanımı yazdığımda bir yandan iki çocuk büyütüp, bir yandan da yarım zamanlı olarak çalışıyordum.

Bir arkadaşım beni beşinci kitabımı kendi imkânlarımla bastırmam için yüreklendirdi. Ki ben de tavsiyesine uydum. Amazon'da olumlu eleştiriler aldığımı gördükçe, bir gün tanınan yayınevlerinden biriyle çalışabilme umudum da arttı.
İlk zamanlarda beni yüreklendirenlerden biri, şimdilerde Piatkus'un yardımcı yayıncısı olan Emma Beswetherick'ti. Yıllar boyunca yazdıklarımı ilk ona götürdüm. *Bir Başka Gökyüzü*'nü ilk okuduğunda -ki kendisi benim yedinci romanım olur- kitabı elimden hemen aldı.
Emma'nın beni arayıp, kitabın basılacağını haber verdiği gün elimde artık fosilleşmiş bir taş tutuyordum. Öncesinde haberleşeceğimize dair konuşmuştuk, ama bana tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyordum. Gerginlikle beklerken, gözlerimi elimdeki taştan bir an olsun ayırmadım ve içimden hep sonuç ne olursa olsun bir yazar olduğum gerçeğini geçirdim.
O fosil taş hâlâ çalışma masamın üzerinde durur. Bana bazı şeylerin eğer alnımıza yazılmışsa eninde sonunda olacağını hatırlatır.

Kitabınızın basılmış olduğunu görmek nasıl bir his?

Yukarıdaki cümlelerimden de anlayabileceğiniz gibi benim çok da sakin karşıladığım bir durum değil. Aksine mutluluktan neredeyse aklımı kaybediyordum denilebilir. Kuzenim bana Avustralya'daki bir kitapçıdan *Bir Başka Gökyüzü*'nün resmini çekip yolladığında, sevinçten ne yapacağımı bilememem tam da bu yüzdendir.

Görme engelli bir bebeği yazma fikri nereden aklınıza geldi?

Aslında Twyla karakteri kafamda birdenbire oluştu, ama sanıyorum ki hikâye uzun zamandır aklımdaydı. Twyla'nın bebeğinin görme engelli oluşunun pek çok açıdan önemi vardı. Aslına bakarsanız biz insanlar gözlerimizle biraz fazlaca uğraşıyoruz. Makyaj yapıyoruz, tasarım gözlükler kullanıyoruz, renkli lensler takıyoruz, lazer operasyonlar oluyoruz. Ve artık gözlerin kalbin aynası olduğunu iddia eden o klişe söz, felsefi bir tartışmanın fitilini ateşleyecek duruma geldi. Üstelik körlük İncil'de de sık sık değinilen bir konu. Her ne kadar Birleşik Krallık'taki insanlar artık dini duygularını biraz yitirmiş olsalar da, 'Tanrı bizi nasıl yarattı?' ya da en azından 'Sonrasında ne olacak?' soruları kafaları kurcalamakta. Bu cevaplarla uğraşmaksa, tıpkı doğaya karşı bir savaş çağrısı yapmak gibi. Bu öyle bir çağrı ki insanlar tarafından hem destek görebilir hem de yerden yere vurulabilir. Ben kafaları böylesine karıştıran ve insanları ayrıştıran gerçek bir konu üzerine yazmak istedim.

Mükemmellik takıntısı tüm hikâyede oldukça baskın bir tema. Sizce de günümüz dünyasında mükemmelliğe biraz fazla mı vurgu yapılıyor?

Evet. Gerçi bazı durumlarda bunun harika olduğunu düşünüyorum. Çoğu insan için önemli olan tek şeyin bu dünyada yaptıkları olduğunu düşününce, insanlar her anın hakkını vermek istiyor. Twyla da hayata benim baktığım pencereden bakıyor; elinden geldiğince el attığı her şey mükemmel olsun

Bir arkadaşım beni beşinci kitabımı kendi imkânlarımla bastırmam için yüreklendirdi. Ki ben de tavsiyesine uydum. Amazon'da olumlu eleştiriler aldığımı gördükçe, bir gün tanınan yayınevlerinden biriyle çalışabilme umudum da arttı.
İlk zamanlarda beni yüreklendirenlerden biri, şimdilerde Piatkus'un yardımcı yayıncısı olan Emma Beswetherick'ti. Yıllar boyunca yazdıklarımı ilk ona götürdüm. *Bir Başka Gökyüzü*'nü ilk okuduğunda -ki kendisi benim yedinci romanım olur- kitabı elimden hemen aldı.
Emma'nın beni arayıp, kitabın basılacağını haber verdiği gün elimde artık fosilleşmiş bir taş tutuyordum. Öncesinde haberleşeceğimize dair konuşmuştuk, ama bana tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyordum. Gerginlikle beklerken, gözlerimi elimdeki taştan bir an olsun ayırmadım ve içimden hep sonuç ne olursa olsun bir yazar olduğum gerçeğini geçirdim.
O fosil taş hâlâ çalışma masamın üzerinde durur. Bana bazı şeylerin eğer alnımıza yazılmışsa eninde sonunda olacağını hatırlatır.

Kitabınızın basılmış olduğunu görmek nasıl bir his?

Yukarıdaki cümlelerimden de anlayabileceğiniz gibi benim çok da sakin karşıladığım bir durum değil. Aksine mutluluktan neredeyse aklımı kaybediyordum denilebilir. Kuzenim bana Avustralya'daki bir kitapçıdan *Bir Başka Gökyüzü*'nün resmini çekip yolladığında, sevinçten ne yapacağımı bilememem tam da bu yüzdendir.

Görme engelli bir bebeği yazma fikri nereden aklınıza geldi?

Aslında Twyla karakteri kafamda birdenbire oluştu, ama sanıyorum ki hikâye uzun zamandır aklımdaydı. Twyla'nın bebeğinin görme engelli oluşunun pek çok açıdan önemi vardı. Aslına bakarsanız biz insanlar gözlerimizle biraz fazlaca uğraşıyoruz. Makyaj yapıyoruz, tasarım gözlükler kullanıyoruz, renkli lensler takıyoruz, lazer operasyonlar oluyoruz. Ve artık gözlerin kalbin aynası olduğunu iddia eden o klişe söz, felsefi bir tartışmanın fitilini ateşleyecek duruma geldi. Üstelik körlük İncil'de de sık sık değinilen bir konu. Her ne kadar Birleşik Krallık'taki insanlar artık dini duygularını biraz yitirmiş olsalar da, 'Tanrı bizi nasıl yarattı?' ya da en azından 'Sonrasında ne olacak?' soruları kafaları kurcalamakta. Bu cevaplarla uğraşmaksa, tıpkı doğaya karşı bir savaş çağrısı yapmak gibi. Bu öyle bir çağrı ki insanlar tarafından hem destek görebilir hem de yerden yere vurulabilir. Ben kafaları böylesine karıştıran ve insanları ayrıştıran gerçek bir konu üzerine yazmak istedim.

Mükemmellik takıntısı tüm hikâyede oldukça baskın bir tema. Sizce de günümüz dünyasında mükemmelliğe biraz fazla mı vurgu yapılıyor?

Evet. Gerçi bazı durumlarda bunun harika olduğunu düşünüyorum. Çoğu insan için önemli olan tek şeyin bu dünyada yaptıkları olduğunu düşününce, insanlar her anın hakkını vermek istiyor. Twyla da hayata benim baktığım pencereden bakıyor; elinden geldiğince el attığı her şey mükemmel olsun

istiyor. Öte yandan bu aynı zamanda oynaması çok da tehlikeli bir oyun. Hayatta dikkat etmemiz gereken sınırlar vardır. Mesela şimdiye dek mükemmel bir vücut için vücutlarına savaş açan sadece kadınlardı. Ama artık erkekler de bunu yapıyor. Hatta çocuklar ve yaşlılar da... Mükemmellik takıntısı hayatlarımızı gerçekten oldukça stresli bir hâle sokabilir. Aslında asıl amacı hayatımızı zenginleştirmekken, bu amaçtan sapabilir.

Aslında asıl mesele mükemmellik takıntısının kendisinin değil, altyapısının eksik oluşu. Geçmememiz gereken sınırlar öyle silik ki sınırların tam olarak ne olduğunun bile farkında değiliz. Bilgiyle dolu bir çağda yaşıyoruz ama elimizde bir kurallar kitabı yok. Bu yüzden birçok şeye kafa yoruyoruz, sinirleniyoruz ve hayatımıza kendimizce ince ayarlar yapmaya devam ediyoruz. Bunu yaparken de kimsenin sinirine dokunmamayı umuyoruz.

Hikâyede yer alan diğer önemli temalardan da bahsedebilir misiniz?

Keder *Bir Başka Gökyüzü*'nde önemli bir rol oynuyor. Keder benim ilgimi hep çeken bir konu olmuştur, çünkü herkesin onu yaşayışı farklıdır. Ben çocukken annemin kız kardeşi ölmüştü. Henüz otuz iki yaşındaydı. Büyükannem ve büyükbabam sanki Lin teyzem hep aramızdaymış gibi ondan bahsederdi. Bu yüzden ben ölülerin hep gözden uzak, puslu bir tabakanın hemen ardında olduklarını düşünerek büyüdüm. Ama yüzeye hafifçe bastırınca eliniz hüzne bulaşabilirdi. *Bir Başka Gökyüzü*'nde her karakterin yaşadığı bir keder var.

Twyla için hayatından birinin eksilmiş olması, onda Charlie için her şeyi kusursuz yapma arzusunu tetikleyen bir itici güç. Hikâyenin tam ortasında umut ve iyimserlik de var. Twyla'yı kafamda ilk canlandırdığımda öylesine umut dolu bir kadındı ki, yaşadığı tüm diğer duygular ona yenik düşüyordu. Twyla'nın iyimserliği onun oksijeni gibi. Bu yüzden Dylan onun isteklerine karşı durarak onun nefesini kesmekten korkuyor.

Bu hikâye aynı zamanda anne ve babanın çocuklarına duyduğu sevgiyi de anlatıyor. Çocuklarımız için istediğimiz şeyler konusunda ne kadar kararlı olduğumuzu ve sınandığımızda onlar için nasıl da savaşacağımızı anlatıyor. Kitapta, anne ve babanın çocuğuna duyduğu sevgi karşısında artık hiçbir şey duramaz hâle geldiğinde neler olduğunu görüyorsunuz. Twyla'nın annelik duyguları da ilk başta fazlasıyla toyken, hikâyenin sonunda âdeta önüne geçilemez bir güce dönüşüyor.

Sizce hikâyede Charlie'nin durumuna dair hatalı kararlar alanlar var mı?

Bana kalırsa hikâyedeki herkes kendi geçmişleri ve değerlerine göre vermeleri gereken kararları verdiler. Kimsenin buna söz edebileceğini sanmıyorum. Stephen'ın geçmişi telafi etmek adına yaptıkları bile kendince doğruyu yaptığı için yadırganmamalı. Bence Twyla, eğer bunu yapmasını söyleyen gerçekten kalbiyse, Charlie'yi tedavi ettirme konusunda haklıydı. Dylan da tereddüt etmekte ve en sonunda Twyla'nın isteğine boyun eğmekte haklıydı. Bu tereddüdünün ona pahalıya

patlaması yazık oldu tabii. Hikâyede kızacağım tek kişi kendi kararını alıp, bunu dillendirdiği için Eileen olur. Çünkü bu onu ilgilendiren bir mesele değil aslında. Ridleyler'e nefret mektupları gönderenler için de aynı şey geçerli.

Okurlarınız bu kitaptan hangi dersleri alsın istiyorsunuz?

Kitap insanlarda hangi duyguları tetikliyor olursa olsun, kimse bu sorun kendi kapılarını çalmadan böylesi bir kararı veremez. Hatta aynı sorun kendi başlarına geldiğinde bile, kimsenin bir diğerini yargılamaya hakkı olmamalı. Çünkü hiç kimse aynı şartlara, aynı geçmişe, aynı duygulara, aynı kalbe sahip değildir. Okuyucularımdan *Bir Başka Gökyüzü*'ne daha hassas yaklaşmalarını ve en sonunda da kitabı tıpkı Twyla'nın yaptığı gibi usulca kapatmalarını isterim.

Twyla ve Dylan en sonunda yeniden bir araya geliyorlar mı?

Son ana kadar cevap hayırdı aslında. İlk başta Dylan'ın, Twyla için uygun olmadığını düşündüm ya da tam tersi, Twyla'nın Dylan için uygun olmadığını. Belki ilişkileri en başlarda çok gönüldendi ama iş birlikte görme engelli bir çocuk büyütmeye geldiğinde kendi kişisel hikâyeleri devreye girdi ve ikisi de o zor anlarda bir diğerinin yaslanabileceği sağlam bir kaya olmayı beceremedi. Fotoğrafçı olan Paul, Dylan'a göre ayakları yere daha sağlam basan, kendi kalbini daha iyi bilen biriydi. Hatta bir ara Paul'ün etkisiyle Twyla'nın, içinde bulunduğu durumu daha fazla kabullenebileceğini düşündüm.
Ama şimdi üzerinden zaman geçtiğinde yanıldığımı, Dylan

ve Twyla'nın yeniden bir araya gelebileceğini düşünüyorum. Çünkü onlar birbirlerini tüm kalpleriyle sevdiler. Hikâyenin zirvesinde açılan yaralar zamanla iyileştiğinde, birbirlerine giden yolu yeniden bulacaklarını düşünüyorum.

Şu sıralar ne üzerinde çalışıyorsunuz?

Bir Başka Gökyüzü gibi Pandora'nın kutusu kıvamında bir kitabı açıp, öylece bırakamazdım. Bu yüzden mükemmellik takıntısını bir kez daha kendime konu olarak seçip, bir sonraki kitabım olan ve henüz bitirdiğim *Mothers*'da yeniden kaleme aldım. *Mothers* rekabetçi ebeveynler arenasında kendini baskı altında hisseden çocukların hissettikleri üzerine bir hikâye. *Bir Başka Gökyüzü* gibi bu hikâye de gizem ve dramla dolu. Tek farkı hem ebeveyn sevgisi, hem de çocukların serbest bırakılıp yaşamak istedikleri hayata gönüllerince kanat çırpabilmeleri üzerine bir kitap olması.